

ЕЙДРИЪН ЧАЙКОВСКИ КРЪВТА НА БОГОМОЛКАТА

Част 3 от „Сянката на умелите“

Превод от английски: Милена Илиева, 2010

chitanka.info

На Жан-Анри Фабре

БЛАГОДАРНОСТИ

Нека още веднъж благодаря на агента си Саймън, на Питър Лавъри, също на Джули, Хлои и на всички в „Маклилън“, задето направиха тази книга реалност.

Също, като автор от северната част на страната, който по необходимост води номадско съществуване, благодаря на Анди и Таш, на Уейн и Криси, на Хелън и Джеф, на Ледж, на Гарет и Франсис, задето по едно или друго време осигуряваха храна и легло на един странстващ писател.



РЕЧНИК

ХОРА

Стенуолд Трудан — бръмбаророден политик и ръководител на агентурна мрежа.

Челядинка Трудан, Че — негова племенница.

Тисамон — богомолкороден оръжемайстор.

Тиниса — негова полуродна дъщеря, оръжемайстор.

Ахеос — молецороден маг, любимият на Че.

Неро — мухороден художник.

Ариана — паякородна, любимата на Стенуолд, бивш агент на Рекеф.

Балкус — мравкороден агент на Стенуолд, ренегат от Сарн.

Спера — мухородна, агент на Стенуолд.

Талрик — осороден, бивш майор от Рекеф, сега в немилост.

Теорнис от Алданраелите — паякороден Аристои.

Гавед — осороден наемник.

Фелисе Миен — дуелистка от расата на водните кончета.

Дестрахис — паякороден лекар и спътник на Фелисе Миен.

Паропс — таркиански мравкороден войник, сега в изгнание.

Салма (принц Салме Диен) — благородник от расата на водните кончета.

Драгоценната на водните кончета (Драгоценна) — до неотдавна позната като Скръб в окови, пеперудородната любима на Салма.

Алвдан II — императорът на осородните.

Седа — сестра на Алвдан и единствената му жива роднина.

Максин — осороден генерал от Рекеф.

Рейнер — осороден генерал от Рекеф.

Бруган — осороден генерал от Рекеф.

Малкан — осороден, генерал на Седма армия, позната като Крилатите фурии.

Уктебри Саркадът — комаророден магьосник, роб на Алвдан.

Гегевей — мокрицороден, съветник на императора.

Дариандрефос (Дрефос) — полуроден занаятчия и полковник от имперската армия.

Тото — полуроден занаятчия от екипа на Дрефос.

Касзаат — пчелородна занаятчийка от екипа на Дрефос.

Големия Грейв — конощипороден занаятчия от екипа на Дрефос.

Сцила — паякородна шпионка, магьосница и крадла.

Линео Тадспар — бръмбаророден, Говорител на Събранието в Колегиум.

Плиус — чужденец мравкороден в Сарн, агент на Стенуолд.

Одиса — паякородна агентка на Рекеф.

МЕСТА

Капитас — столицата на Империята на осите.

Колегиум — бръмбаророден град, дом на Великата академия.

Федерацията — държавата на водните кончета.

Даракион — в миналото крепост на богомолкородните, сега призрачна гора, където никой не стъпва.

Фелиал — крепост на богомолкородните.

Хелерон — индустриален град на бръмбарородни, завладян от Империята.

Мина — град на бойни бръмбари, завладян от Империята.

Сарн — мравкороден град-държава, съюзник на Колегиум.

Паешките земи — паякородни градове южно от Равнините, легендарни със своите богатства и с обширните територии, които владеят.

Сзар — град на пчелородни, завладян от Империята.

Тарк — мравкороден град-държава, завладян от Империята.

Тарн — планинска обител на молецородните близо до Хелерон.

Век — мравкороден град-държава, враг на Колегиум.

ОРГАНИЗАЦИИ И НЕЩА

Древната съобщност — наскоро зародил се съюз между молецородни и богомолки от крепостите северно от Сарн.

Мистерите — тайната служба на молецородните.

Събранието — изборният ръководен орган на Колегиум, заседава в сградата на Амфиофоса.

Битката на релсите — битка, при която войските на Сарн претърпяват тежко поражение от Седма имперска армия.

Великата академия в Колегиум — културното сърце на Равнините.

Форумът на умелите — дуелистко общество в Колегиум.

Рекеф — тайната служба на Империята.

Кутията на сенките — тайнствен артефакт, доскоро в Колегиум, сега в ръцете на Сцила.

Империята на осите е започнала великата си война срещу Равнините, завладяла е градовете Тарк и Хелерон и е победила мравкородните от Сарн в кръвопролитно сражение. Сега Седма армия на генерал Малкан, известна като Крилатите фурии, чака подкрепления, преди да настъпи към стените на Сарн. Победата си над сарнианците генерал Малкан дължи на едно ново оръжие, наречено щраколък и създадено от равнинеца Тото, сега чирак при водещия имперски занаятчия.

Ала вниманието на императора е насочено най-вече към обещанията, дадени му от неговия роб Уктебри — обещания за вечен живот срещу кръвта на императорската сестра и осигуряването на тайнствената Кутия на сенките, реликва, побрала силата на опасен ритуал, който в края на Вещото време превърнал Даракион в необитаемо и призрачно място.

Сред имперските агенти, пратени да откраднат кутията от Колегиум, са осородният наемник Гавед и ликоменящата паякородна шпионка Сцила. Сцила успява да задържи кутията за себе си с намерението да я продаде за своя изгода.

Междувременно Стенуолд Трудан е изправен пред трудната задача да обедини дърлещите се градове от Равнините срещу имперската заплаха, преди армиите на осородните да са настъпили отново. Масло в огъня на тревогите му налива изчезването на неговата племенница, видяна за последно на бойното поле недалеч от Сарн. Стенуолд не знае, но Челядинка е успяла да избяга от имперски плен с помощта на бившия си приятел Тото и сега носи със себе си безценните чертежи на новото оръжие — щраколъка.

1.

Докато заходдаше на трийсетина метра над прозрачните води на Езгнано, Таки решително дръпна упорития лост и намести предавките в двигателя на ортоптера. Заслуша се в ритъма на двете крила, който премина от гръмовен пулс към монотонно жужене. После, доволна от чутото, поведе „Еска Воленти“ в ниска, широка и най-вече бърза дъга, с която преследващият я фикс не би могъл да се мери. Мярна бляска на малките снаряди от въртящия се пронизвач на фикса, но те останаха далеч от нейния ортоптер, безвредни искрици над водното огледало.

Под нея двата кораба още плаваха борд до борд, но дали „Гибелен“ продължаваше да оказва съпротива, или пиратите вече го бяха превзели, Таки не успя да прецени.

Спусна лещите от опушено стъкло на защитните си очила и погледна към слънцето. Точно както очакваше, малкият хелиоптер — поредният ѝ повод за тревога днес — правеше опит да се скрие на голяма височина и само силуетът му се очертаваше в ярък контраст сред притъпления блясък на слънцето. Без да излиза от завоя, Таки дръпна лоста назад, за да набере височина. Леталото с фиксираните криле се беше увлякло в гонитбата и сега с мъка убиваше скоростта си в опит също да завие високо над белостенното убежище на далечния остров Спарис.

Хелиоптерът се спусна внезапно към Таки с изключени ротори. Падаше като камък, а когато нейният ортоптер ускори, включи левия ротор секунда преди десния с очевидното намерение да закачи опашката ѝ. Миг след тази демонстрация на забележително авиаторско изкуство „Еска Воленти“ се разтресе от удара, но хелиоптерът беше много малък, кажи-речи само седалка и двигател, и Таки се надяваше, че каквото и арбалет да беше монтиран на носа му, стрелбата няма да закачи никоя съществена част от нейното летало.

И изведнъж изтръпна, доловила злокобно прещракване откъм двигателя. „Пак спира, и както винаги в най-неподходящия момент!“ Междувременно фиксът най-после беше успял да завие, буквално на

педя над водата, и сега приближаваше с висока скорост, набираще височина, за да се озове точно под нея. Таки издигна трескаво своето летало и фиксът профуча под нея, като разстрелваше празния въздух с пронизвача си. Хелиоптерът беше останал далеч зад тях. Макар че можеше да кръжи и да балансира и върху цвъкнато от мушица, както често се шегуваха, скоростта не беше сред силните му страни.

Трябваше да приключи бързо с това и да се върне при корабите, но не можеше да пренебрегне предупредителните звуци откъм двигателя. „Време е за обичайното.“

Издърпа лоста назад с една ръка и за миг „Еска“ увисна под прав ъгъл с небето. Таки обърна леталото на крило и го гмурна почти отвесно надолу. Фиксът се стрелна покрай нея, отново загубил състезанието. Все пак „Еска Воленти“ беше една от най-маневрените машини в небето над Езгнано, а Таки беше майсторка на завоите и дори ездачите на водни кончета можеха да се поучат от нея.

Натисна едно копче и усети как дървено-брезентената конструкция на леталото се разтриса при отварянето на парашута. Този ѝ беше вторият, така че ако не приключеше нещата тук, преди двигателят да спре отново, в най-добрия случай щеше да се изправи пред перспективата на принудително кацане. Заслуша се напрегнато през воя на вятъра и чу как часовниковият механизъм, вграден в корпуса зад нея, пищи все по-бързо под тягата на парашута. Навиваше се. Тя си отдъхна. Макар и рядко, номерът не сработваше и в ситуация като нейната — стремителна загуба на височина и приближаваща се водна шир — това можеше да е много сериозен проблем.

Дръпна отново лоста и чу обичайните шумни възражения на леталото — сякаш всяка летва и парче брезент в конструкцията му надаваха вой до небето. Време беше да натисне друго копче — направи го, парашутът се отдели от корпуса и изчезна нанякъде, а „Еска Воленти“ пое водоравно над Езгнано, на някакви си три-четири метра над вълните, като едва не забърса щръкналите канари на Деветте пръста.

Проблясък на стрели от пронизвач я уведоми, че фиксът отново я напада. Таки го подмами с лесен завой, лавираше наляво и надясно, за да избегне стрелбата, и така неусетно го отведе на метри от дървения корпус на пиратския кораб, достатъчно далеч за нейния ортоптер, но твърде близо за неповратливия фикс... Миг по-късно пронизвачът на

фикса вече отваряше дупки в корпуса на собствения си съюзник, под и над ватерлинията.

Таки набра височина на косъм от белите платна на кораба, хвърли поглед през рамо и видя, че фиксът все пак е успял да завие навреме покрай кърмата му. „Еска“ нямаше равен в завоите. Повечето тукашни ортоптери имаха по четири крила, някои бяха с по две, но Таки си имаше своята тайна — две крила и два малки балансъора като помощните израстъци при някои насекоми, с форма на палки за барабан, които трептяха с точността на метроном и й осигуряваха контрол над леталото и при най-острите завои.

Вече настигаше фикса, който бе убил скоростта си, за да направи завоя. Изведе „Еска“ над вражеското летало, с една ръка върху спусъка на собствения си въртящ се пронизвач, оръжието, променило драстично въздушните сражения през последното десетилетие. Също като пехотните пронизвачи, авиаторските имаха четири заредени с огнепрах цеви и изстрелваха снаряди с формата на копия, но последователно, а не накуп, като едновременно с това оръжието се въртеше, захранвано с муниции посредством гумирана брезентова лента. Пронизвачът имаше силата и скоростта на балиста за многократна стрелба, но беше значително по-малък и се събираше идеално под носа на нейния ортоптер.

Тряс-тряс-тряс... и фиксът се разлюля във въздуха. След миг минералното масло в двигателя му се подпали и дим обви опашката му. Таки изостана, докато фиксът падаше към водата.

Хелиоптерът не се беше отказал от гонитбата — летеше току над корабите и се пънеше да я настигне, арбалетът му за многократна стрелба изстрелваше залп след залп. Първите стрели не я достигнаха, а дори когато ортоптерът й влезе в обхвата им, не намериха целта си. Малкият хелиоптер кривна в дъга, за да избегне стрелбата на нейния пронизвач, и пет-шест снаряда отидоха нахалост, преди следващият, по-скоро случайно, отколкото в резултат на умение, да попадне близо до левия му ротор и да раздроби на парчета дървените витла. Малкото летало се завъртя лудешки, после мухородният му пилот изскочи от кабината и се отдалечи на собствена тяга, несъмнено с надеждата, че Таки няма да го преследва.

Зад нея от водата, където бе паднал фиксът, се издигна колона черен дим.

Таки насочи „Еска“ към корабите и видя, че макар пиратите да бяха взели „Гибелен“ на абордаж, той още не се е предал. На палубата му се водеше битка. Тя поведе машината си в поредния остър завой и откри огън с пронизвача. Стрелбата отвори редица дупки по протежение на пиратската палуба. Таки се целеше във фокмачтата и след като изведе леталото си от ниския вираж, видя, че донякъде е успяла — мачтата се беше килнала, придържана само от щаговете. На палубата се възцари хаос и малко по-късно, останали без летала и с повреден кораб, пиратите се хвърлиха да режат възжетата на абордажните куки, отделиха се от „Гибелен“ и хукнаха да се спасяват, всичко това под обстрела на оцелелите защитници.

Ако не се тревожеше за двигателя и привършващите мунициии, Таки щеше да ги гони чак до брега, но сега се задоволи да ги обстрелва, докато не излязоха от обсега ѝ, а „Гибелен“ не нагнети достатъчно пара в двигателите си. След това снижи „Еска“ с надеждата да кацне на предната палуба. Протегна ръка към пода под пилотското кресло за наниза сигнални флагчета, откри нужното, но се наложи да направи още три кръга над кораба, докато от „Гибелен“ ѝ сигнализируют, че достъпът е разрешен и палубата е разчистена за ортоптера.

„Еска Воленти“ заходи бавно за кацане — крилете му биеха трескаво въздуха — и почти успя да увисне неподвижно над палубата. Ала в този случай разликата между „почти“ и „напълно“ беше от решаващо значение и само с цената на трескаво маневриране Таки успя да убие скоростта, преди да е подминала палубата и да се е забила във вълните. Въздушната струя от крилете на ортоптера събори всичко неприкрепено по палубата, а по-леките неща — хартия, шапки, кошници и прочие — бяха издухани през борда. След това снабдените с амортизорни пружини крака, които Таки междуременно беше спуснала, остъргаха дървената палуба, крилете застинаха неподвижно, часовниковият механизъм на двигателя спря с оглушително скърцане и „Еска“ успешно приключи тромавото си кацане.

Таки разкопча колана, прехвърли се през борда на кабината и крилата ѝ се появиха за миг, колкото да смекчат спускането ѝ на палубата. Беше много дребна дори за човек от нейната раса. Най-добрите пилоти неизменно бяха мухородни заради по-добрите си

рефлекси и по-малкото си телесно тегло, макар че малцина от сънародниците ѝ проявяваха интерес към тази опасна професия.

Едър боен бръмбар, най-вероятно капитанът на кораба, тръгна към нея.

— Ей, момче — подвижна бръмбарородният, — не можа ли да побързаш малко!

„Момче значи?“ Е, с широкия гащеризон, с шлема и очилата сигурно наистина приличаше на момче. Таки вдигна опушените стъкла, примига на силното слънце, после бутна нагоре и защитните очила.

— Дойдох веднага щом видях сигналната светлина, сир. Какви са загубите ви?

— Четирима мъртви моряци — изръмжа той. Беше доста стар за тази работа и късо подстриганата му коса сивееше в неприятен контраст с пясъчножълтеникавата му кожа. Защо ставаше така, че по-старите капитани неизменно преминаваха към търговията с роби, запита се Таки. — Други двама са ранени зле и няма да изкарат до Соларно.

— Тогава ще трябва да куцукате като всички нас — отвърна без съчувствие тя, защото се досещаше, че ранените, пострадали в защита на неговия кораб, едва ли ще получат съчувствие от капитана си. — А... товарът ви?

— Долу е. Копелетата така и не стигнаха дотам — отвърна мъжът.

— Роби?

— Роби от Порта Мавралис — отвърна той. — И петима пътници, трима от които бяха така добри да вдигнат оръжие в своя защита.

Тя кимна и докато опипваше катарамата на кожения си шлем, попита:

— Да ви дам маркера си, сир?

Лицето му потъмня, а тя се усмихна сладко. „Какво, да не си мислеше, че ще забравя?“

— Давай го, щом трябва. Ти с коя банда си?

— Златната къща на Дестиавел ви желае леко и успешно пътуване до Соларно — каза тя и му връчи маркера на работодателите си, за да знае на кого да плати таксата. — Ако това е някаква утеха,

сигурно ще ви смъкнат малко от таксата, задето сте откарали мен и бедния „Еска“ до родния бряг.

— Да ми стоиш с леталото си на кораба по целия път? Ега ти утехата. Заради тебе ще ми намалят платата, това известно ли ти е?

— Оплачете се на своята домина. Или в гилдията си — предложи тя. — Само не се жалвайте на мен, защото не ме интересува особено, сир.

Той я изгледа намръщено от глава до пети — което не му отне много време, защото Таки беше четири пъти по-лека от него и почти с метър по-ниска, а и липсата на оръжие не работеше в полза на авторитета ѝ. Носеше само нож заради стриктните ограничения за допълнителна тежест в леталата. Ала тя се усмихна многозначително като намек за големите неприятности, които ще си навлече капитанът, ако поеме по този курс, и това се оказа достатъчно. Бръмбарородният се въртна и тръгна нанякъде, вероятно да си изкара яда на моряците.

Повечето от тях също бяха бойни бръмбари, тази странна междинна раса, която носеше в еднаква степен характеристиките и на мравкородните, и на бръмбарородните — две раси, които имаха незначително влияние по тези места. Таки знаеше, че Соларно е странен град. Всъщност всички градове по бреговете на Езгнано бяха странни. Расите, които живееха тук още от Вещото време, не умееха да строят градове. Някои дори метали не можеха да добиват и обработват. С течение на времето изгнаници и авантюристи бяха придошли от север, запад и изток, изтикали бяха местните раси и бяха основали свои поселища по бреговете на това огромно сияйно езеро.

Таки най-сетне успя да разкопчае катарамата на хитиновия си шлем. „Пътници“, така беше казал капитанът преди малко. Щом щеше да пътува до дома с бавния параход, поне можеше да си потърси по-добра компания от тази на намусения капитан.

По острието на Че имаше кръв. От смъртоносна рана, която е нанесла? Не можеше да е сигурна, но едва ли. Спомените ѝ за случилото се на кораба бяха в най-добрия случай неясни. Преди време беше решила, че битките не ѝ харесват.

Решението ѝ беше плод на личен опит в една конкретна и съвсем истинска битка. Описания на битки беше чела и преди, разбира се, и те

бяха от два различни и ясно разграничени вида. Романтическите поеми ги рисуваха в ярки цветове и действието задължително се въртеше около велики герои, които се възправят безстрашно срещу многочисления враг и избиват десетки и стотици, или загиват геройски, удържайки врага при мост или проход точно толкова дълго, колкото другарите им да организират отпор. Вторият вид описания населяваха историческите книги, бяха сухи като тебешир и звучаха долу-горе така: „Гараел с нейните петстотин войници среща превъзхождащите я сили на Корион от Кес, като организира засада при прохода, изненадва противника и печели сражението с цената на големи загуби сред собствените си редици.“

Ала и в двата вида описания не се споменаваха нищо за кръвта. Кръв Че беше видяла предостатъчно, било когато помагаше на полевите хирурзи, било докато я водеха след това покрай релсите и се налагаше да прескача и заобикаля трупове и тела на умиращи хора, а осородните от Седма армия довършваха издъхващите като последна проява на войнишка милост.

Челядинка Трудан, известна повече като Че, потръпна и продължи да чисти острието на меча си. Пиратите бяха превъзхождали двойно по численост екипажа и тя — волю-неволю — беше изтеглила меча си от ножницата и бе пронизвала, сякла и мушкала де що свари, ръце, крака и прочие вражески телесни части, всичко, което ѝ попаднеше пред погледа. Рутинните движения не я бяха затруднили, почти като при тренировка във Форума на умелите. За кратко беше съумяла да загърби мисленето и да се осланя на инстинктите си — така, както го правеха истинските мечоносци.

Един моряк почистваше с парцал кръвта от палубата, а друг изхвърляше труповете на убитите пирати през борда — петима бяха загинали от меч, един беше прострелян в гръб. Мъртвите моряци бяха увити в брезент, след като късметът им бе изневерил драматично и от членове на екипажа се бяха превърнали в безмълвни пътници към отвъдното.

— Виж ти, виж ти. Погледни я само, проклет да съм — каза спътникът ѝ и застана до нея. Още в началото на пиратската атака беше избягал на покрива на каюткомпанията и оттам беше пуснал няколко стрели по нападателите. Беше мухороден, нетипично грозноват представител на расата си, плешив, с недодялани черти и

облечен с тъмна туника и тъмен плащ като наемен убиец в театрална постановка. Сега зяпаше приближаващия се пилот, чиито акробатични изпълнения във въздуха бяха извадили вражеските летала от строя.

Пилотът беше мухородна жена, по-дребна дори от него, облечена в специален комбинезон от плътен непромокаем плат с множество джобове, колани и каишки. Изглеждаше много млада, имаше кръгло загоряло лице и усмихнати очи, а леката ѝ стъпка изпълни Че с черна завист.

На кораба имаше и други пътници, но само един се беше качил с тях на палубата да помогне. Беше висок паякороден със сурово лице, който кимна с уважение на дребната авиаторка.

— Ако трябва да гадая — каза ѝ с малко крива усмивка, — вие сте от хората на Дестиавел, познах ли?

— Да, те са моите неизменно добросърдечни и щедри по душа работодатели, сир — потвърди с широка усмивка жената. — А вие сте сир Миялис от Превраелското съглашение, ако не се лъжа, а аз рядко бъркам лица, така че едва ли. Товарът ви е непокътнат в трюма, нали? Каква срамота, ако пиратите ги бяха отвлекли. За вас със сигурност. За товара ви — надали. Роб в Принцеп Изгнана или роб в Соларно, не виждам голяма разлика.

Паякородният роботърговец присви очи и изръмжа:

— Тогава те съветвам да не се бъркаш в търговията, дребно пилотче.

И се отдалечи с бърза крачка.

— Страхотно — измърмори мухородната жена, после светлият ѝ поглед се спря върху Че. — Да видим дали и вас ще мога да вбеся толкова бързо. — Огледа по-внимателно жената пред себе си. — Чужденка сте... всъщност и двамата сте чужденци, ако съдя по облеклото ви. — Свали хитиновия шлем от главата си и отдолу се изсипа неочакван водопад кестенява коса. Вдясно от Че се чу тихо подсвиркване и пилотката впи отровен поглед в плешивеца. — Какво има, сир? Приличам на някоя от дъщерите ви? Или на внучка някоя?

— Браво, много умно — отвърна той горчиво. — Е, госпожице авиатор, аз съм Неро, художникът. — На Че не убягна кратката пауза, почти препъване в речта му. Явно Неро беше забравил колко далеч са сега от обичайните му маршрути на странстващ художник, далеч отвъд

местата, където репутацията му имаше някаква тежест. — А това е Челябинка Трудан, учена глава от Колегиум.

— Колегум? — повтори пилотката, като обърка името. — Това е една от паешките сатрапии, нали?

— Изобщо не е в Паешките земи, мадам Дестиавел — каза Че, което изведнъж събуди интереса на авиаторката.

— Не думай! Вижте, аз не съм Дестиавел. Дестиавел е просто къщата, която ми плаща, иначе не бих могла да държа моя „Еска Воленти“ в движение. Казвам се Таки и се радвам да се запознаем. Ако ми разкажете повече за вашите земи, ще ви черпя по едно на Стъргалото, когато слезем на брега. Може дори да ви намеря място, където да отседнете. Пътувате по работа, предполагам?

— Нещо такова — призна Че, с пълното съзнание, че това звучи подозрително. „Работата“, по която пътувах, не беше от онези, които обсъждаш с първия срещнат, но пък тази Таки би могла да им съдейства в Соларно, колкото да се ориентират в непознатия град, ако не друго. Едва ли щяха да срещнат друг, който доброволно да им предложи помощта си.

— И как тъй името ти е момчешко, госпожице Таки? — попита Неро. Явно забележката ѝ отпреди малко го беше жегнала дълбоко, реши Че. Коментарът на мухородната може да беше остър, но беше и основателен — Неро спокойно можеше да ѝ е баща.

— Е, старче, ако трябва да сме точни, името ми е Те Скола Таки-Амре, но повечето хора губят интерес още по средата. — Ухили се и Че неохотно си призна, че тази Таки наистина е много хубава.

— Те Скола, така ли? — отвърна видимо смутен Неро. — Е, щом си от благороден произход, с туй аз не мога се мери.

Тя го изгледа странно, после пак се ухили.

— Сир, име като моето не е рядкост в Соларно. Колкото до вас, едва ли се казвате само „Неро“, от което и пристанище да сте родом. Обратното би било пълен ужас. — По всичко личеше, че колкото повече се въси той, толкова по-широко се хили тя. — Когато тръгнали за Соларно, паякородните лейдита и лордове взели със себе си само най-висшата прислуга, но, според нашия прочит на историята, напуснали домовете си твърде прибързано и в резултат единствено прислугата стигнала до края на пътуването. Баба ми твърди, че по онова време всички ние сме били малки лейдита и лордове сред

собствения си народ и сме последвали господарките от едната любов. Разбирайте го както искате. — Таки се облегна на перилото и впери поглед на север, към тъмната сянка на хоризонта, която несъмнено бележеше брега на Езгнано.

— Там, откъдето идвам аз, не раздаваме титлите с толкова лека ръка — заяви Неро.

— А вие самият достоен ли сте за титла, сир Неро?

Той я изгледа ядосано и млъкна.

— Има доста да научим за Соларно — намеси се Че. — В замяна вие бихте искали да чуete за моя дом и дома на Неро, нали?

— О, да, много ми се иска. — Таки я погледна, все така ухилена до уши. — Ако ми предлагаш сделка, бела Челядинке, с радост ще я приема — каза мухородната и протегна ръка.

Че стисна ръката ѝ, толкова малка, че се губеше в нейната.

— Добре, но първо искам да те питам нещо.

— Питай.

— Чувала ли си... Знаеш ли нещо за осородните и за тяхната империя?

Нещо раздвижи за миг изражението на Таки.

— А, за тях ли — каза тя и въздухът помежду им изведнъж охладня. — Ще ме извините, но не схванах, че сте една от техните. — Следващите ѝ думи прозвучаха така, сякаш ги изкарва от устата си насила: — Ако сте посланичка, ще ви покажа къде е Дворната. Нека те се разправят с вас.

Че внимателно подбра собствените си думи:

— Не съм „една от техните“. Всъщност... — Това беше критичният момент, да се довери или не. — Всъщност изобщо не са ми приятели.

Същата предпазливост се отразяваше и в погледа на Таки.

— Е, в такъв случай, бела Челядинке... — каза бавно мухородната, — може би все пак имаме нещо общо.

2.

Два месеца по-рано.

Стенуолд Трудан беше оставил на Линео Тадспар и останалите делегати в Събранието задачата да продължат възстановяването на града и организирането на мащабна мобилизация. Войната беше стигнала до Колегиум и макар векианските завоеватели да бяха отблъснати, войната беше останала. И сега Колегиум мобилизираше войска за пръв път в историята си — не опълчение, нито градска стража, а армия. Всички новосъздадени търговски дружества бяха пратили набирачи да обикалят малките крайпътни градчета и села в околността на Колегиум със задачата да издирят и агитират онези техни жители, които биха били склонни да приемат плата от Събранието и да облекат униформа. Колкото до униформите, обликът им май нямаше да е единен. Събранието беше одобрило меча и книгата на Форума на умелите, в бяло и златно, като официална емблема на новата армия, но извън това голяма част от екипировката беше с твърде разнообразен произход и дизайн, а и повечето дружества имаха собствена представа за това що е униформа и има ли тя почва в Колегиум. Градът се беше сдобил с богато наследство от добре запазени векиански ризници, къси мечове и арбалети, а бръмбарородните открай време се славеха като хора практични.

Всички бяха наясно, че с идването на пролетта ще започнат и неприятностите, както от изток, така и от север, и именно по тази причина сарнианското автовозило проучваше понастоящем терена около града, а пътниците, които возеше, бяха дребно неудобство.

Това категорично не беше най-приятното пътуване в живота на Стенуолд — чувстваше се като в преса между двамата си телохранители и екипажа на автовозилото. Въпреки едрата снага на Балкус, скрит наполовина в кулата, уж за да обслужва балистата за многократна стрелба, и Тиниса, която буквално беше залепнала за него поради липса на място, Стенуолд геройски се опитваше да разгъне картата си. Най-накрая успя донякъде, като накара Тиниса да я

прихване в единия ъгъл, и сбърчи чело в опит да си представи разположението на силите — Колегиум от една страна, врагът от друга, и онези, които Стенуолд се надяваше да привлече за съюзници.

Фигурките бяха наредени и го чакаха да направи своя ход. Тисамон, като за начало, който го беше дръпнал настрана и му беше обяснил надълго и нашироко за отговорността, която бил поел, а именно отговорността за жената водно конче на име Фелисе Миен. Това от своя страна означаваше, че Тисамон трябва да изтърпи нейното паякородно докторче, което неминуемо щеше да породи допълнително напрежение, тъй като както Тисамон, така и цялата му раса мразеха паяците и в червата.

Ситуацията се усложняваше още повече поради факта, че Тисамон беше единственият, комуто Стенуолд можеше да повери Талрик, осородния дезертър, а по-опасен повереник от него — здраве му кажи. От друга страна, Тисамон не питаеше топли чувства към Ариана...

Ариана. Мисълта за нея спря потока на мислите му. Ариана беше скъпоценен камък в лишено от звезди небе, но и тя като Талрик имаше съмнително минало. Стенуолд често разчиташе предупреждение в очите на Тисамон, сякаш старият му приятел нямаше търпение да докаже, че е бил прав за Ариана, а Стенуолд е грешал.

„Собствените ми приятели ще ме побъркат“ — помисли си унило Стенуолд и впери решително поглед в картата.

На няколко мили източно от Сарн имаше имперска армия, поочукана, но все още значителна като численост; чакаше на лагер още от битката, която сарнианците бяха предизвикали, а после загубили заради новото тайно оръжие на осите. Ала преди поражението си сарнианците бяха нанесли сериозни загуби на имперската армия, толкова сериозни, че осите бяха решили да укрепят лагера си и да чакат подкрепления. От контактите си в Хелерон Стенуолд беше получил информация, която говореше, че въпросните подкрепления ще пристигнат през пролетта — която, както вървяха нещата, май щеше да донесе повече смърт, отколкото живот. Добре че поне настъпващата зима обещавахе да е по-сурова от обичайното за Равнините. Достатъчно сурова, за да осуети придвижването на големи армии. Дори Империята на осите спираше настъпленията си през зимата.

По-нататък по крайбрежието доскоро имаше друга имперска армия, трийсетхилядна, поела към Метро и Егел, но тя също бе спряла настъплението си благодарение на малобройната свита от двестатина човека на паякородния Аристои Теорнис, а малко по-късно бе унищожена от фелиалските богомолкородни. Теорнис още беше в Колегиум, зает да обсъжда стратегии и преливащ от величави идеи как чужди войници да бъдат пратени на смърт, след като повечето от неговите бяха потеглили към родните си градове. „Още един паяк, от когото Тисамон да бъде държан настрана“ — помисли си мрачно Стенуолд. Ахеос също беше в Колегиум — любимият на племенницата му, който още се възстановяваше от раните, получени в Битката на релсите. С него беше и мухородната Спера. С това списъкът с хората на Стенуолд се изчерпваше. Така поне изглеждаше доскоро.

А после мухородните пратеници бяха променили това — първо Неро, а след него и едно намусено момиче, Чефре. Именно заради донесените от тях вести Стенуолд бе тръгнал по спешност на североизток в претърпаното автовозило с парен двигател.

Автовозилото внезапно намали скоростта и Стенуолд вдигна поглед от картата, толкова намачкана, че надписите и символите се различаваха трудно на слабата светлина в търбуха на машината.

— Какво има?

— Хора пред нас. Вържени — докладва Балкус откъм оръжейната кула и Стенуолд си даде сметка, че мравкородният поддържа мълчалив мисловен контакт със сарнианския водач на автовозилото, нищо че самият той отдавна беше прекъснал пъпната си връв с родния Сарн. — Прилича на лагер.

— Имперски?

— Не, не — побърза да го успокои Балкус. — Но е бая голям. Виждам някой да излиза напред... чакай, не е един, а поне десетина.

Затворен в търбуха на возилото, Стенуолд зачака на тръни. Скоро отвън долетя глас:

— Наблюдаваме ви от известно време. — Гласът беше с хелеронски акцент. — Не си мислете, че нямаме с какво да изтърбушим машинката ви. Казвайте кои сте, и по-бързо.

Стенуолд повиши глас, за да се чуе през корпуса:

— Стенуолд Трудан от Колегиум. А вие трябва да сте хората на Салма.

Кратка пауза, после:

— Същите. Хайде, тръгвайте. Очакват ви. — Водачът подкара автовозилото след тях към лагера. Веригите на машината хрущяха и занасяха по неравния терен. Щом спряха, Стенуолд се протегна нагоре, отвори люка и през отвора нахлу ярка дневна светлина.

Тиниса излезе първа. Ръката ѝ лежеше върху дръжката на рапирата, а движенията ѝ притежаваха свръхестествена пъргавина и увереност, каквато можеше да се роди само от смесването на богомолска и паешка кръв. Стенуолд изчака да му кимне, че всичко е наред, и едва тогава излезе от автовозилото. След като Тисамон беше останал в Колегиум, за да варди Талрик, Тиниса бе поела охраната на Стенуолд и се отнасяше към тази задача с цялата сериозност на богомолската си половинка. Стенуолд чу Балкус да измъква едрата си снага през тесния люк: гвоздистрелът му дрънчеше и стържеше по бронираната обшивка.

Лагерът представляваше жалка гледка — окъсани палатки и вдигнати набързо навеси без план и мисъл в подредбата. От друга страна, предположи Стенуолд, сигурно можеха да вдигнат лагера толкова бързо, колкото го бяха направили, и да изчезнат в пущинака при първия знак за приближаването на имперски отряд. Тук, в сухите земи източно от Сарн, имаше изобилие от удобни долчинки и ждрела, където да се криеш на спокойствие. „А сред следовниците на Салма със сигурност има такива, които познават околността като петте си пръста.“

В лагера имаше най-малко стотина души, а още поне петдесетина, ако не и повече, сигурно бяха излезли на разузнаване или на лов, прецени Стенуолд. Истинска сбирщина, откъдето и да ги погледнеш. Имаше представители на пет-шест раси, виждаха се и много полуродни. Всички бяха добре въоръжени, носеха кожени доспехи, немалко имаха плетени ризници. Тук-там се виждаха дори пребойдисани имперски брони, Стенуолд зърна и доста мечове осородна направа. Хората на Салма явно не си бяха клатили краката.

А сетне погледът му забърса позната физиономия.

„Салма.“

Младежът се беше променил толкова много, че Стенуолд едва го позна. Беше като меч, претопен и изкован наново, в огън и кръв — омаломощен и отслабнал от тежки рани, закоравял и обрулен от живота на открито, белязан от тежестта на поетата отговорност. Вместо шикозните тоалети, с които се гиздеше в Колегиум, сега Салма носеше кожени доспехи, подсилени с капси и дълги до коленете, но срязани на четири места, за да не затрудняват движенията му. Имаше си и шлем мравкородна направа, късият меч на колана му беше със същия произход, а в ръка стискаше като сопа дълъг неопънат лък. Лицето му беше изпито, очите — хлътнали, а златистата му кожа беше покрита с фин слой прах. Приличаше на чуждоземен боен лорд или на разбойнически главатар, свиреп, опасен и екзотичен. Почти нищо не беше останало от безгрижния студент във Великата академия.

— Здравей, Салма — каза Стенуолд и побърза да се поправи: — Принц Салме Диен.

— Само Салма — отвърна благородникът от Федерацията на водните кончета, пристъпи напред и стисна ръката на Стенуолд. Стисна я уверено, като равен с равен, а не като студент с преподавател. — Доста време изтече, Стен. От Мина. — Преживяното след последната им среща беше белязало лицето му. Погледът му се отдели от Стенуолд и се спря малко зад него. — Здравей, Тиниса.

Тя го гледаше смутено.

— Виж се само — каза накрая. — Пораснал си. — Тръгна към него, протегнала ръка напред, сякаш не вярваше докрай на очите си. А после погледът ѝ се спря на жената, която стоеше на крачка зад Салма, закачулена и заметната в кафеникав плащ, с лице, по което се гонеха сияйни дъги. Сянка прекоси лицето на Тиниса и тя отклони поглед и прошепна: — О, ясно.

Салма се взираше в нея. Мълчанието се проточи.

Стенуолд отвори уста да каже нещо, после я затвори. Усещаше напрежение, което не можеше да си обясни. Плъзна поглед по окъсаните следовници на водното конче.

— Неро ми каза това-онова за приключенията ви — каза накрая.

— Неро не знае и половината — увери го Салма. Нещо заседна в гърлото му, някакъв болезнен спомен, изглежда.

„Заприличали сме на дърти държавници, мамка му“ — помисли Стенуолд.

Изведнъж женски писък разцепи въздуха, Челядинка разбута хората на Салма, хукна към Стенуолд, метна се на врата му и за нула време видя сметката на тържествената държавническа атмосфера. Когато най-сетне успя да я отлепи от себе си, Стенуолд видя, че Салма се усмихва. Е, не беше широката усмивка отпреди, но беше някакво начало.

— Чичо Стен, трябва да ти покажа нещо адски важно! — заяви развълнувано Че.

— Задръж, докато се приберем в Колегиум — каза Стенуолд. — Тук сме твърде близо до имперската армия. Толкова близо, че току поглеждам към небето.

— Не се притеснявай — каза Салма. — Пратил съм съгледвачи да ги държат под око, а и моите хора познават терена по-добре от тях.

— Ох. — Стенуолд поклати глава. — Като станеш на моите години, ще разбереш защо е за препоръчване да не се доверяваш на чуждите очи и уши. Хайде да потегляме към Колегиум, там ще говорим на спокойствие.

— Аз няма да се върна в Колегиум с теб, Стен — каза Салма.

— Така ли? — Стенуолд вдигна вежди.

— Да. Вече не съм твой агент, нито твой студент. Имам други отговорности.

— Към?...

— Има едно номадско селище и неговите две хиляди и петстотин жители разчитат на мен — обясни Салма. — Понастоящем са се настанили край крепостните стени на Сарн и царицата чака да ѝ обясня какво правим там и какво искаме от нея. Освен тях имам почти хиляда бойци под свое командване.

— Хиляда? — Стенуолд смръщи чело. — Нямах представа... Кои са те? Какво изобщо?...

— Ами, армия са, Стен — каза Салма. — А кои са, зависи кого ще попиташ. Дезертъори, разбойници, селяци, скитници, прегрешили съблюдатели. И прииждат още. Единственото, което ги свързва, е омразата им към Империята на осите.

— Е, Империята е враг на всички ни — изтъкна Стенуолд. — Не виждам какво...

— Много от тях са били роби — обясни Салма и замълча, за да подчертае казаното. — Други са отцепници, ренегати. Те ми вярват, а

аз нося отговорност за тях. Не съм ги събрал само за да ги предам на Сарн или Колегиум в ролята на евтино опълчение. Те са моите хора, моят народ. Наричам ги своите нови мерсери, но друго име, изглежда, придобива популярност — Равнинската чет. Ние ще се сражаваме с Империята, Стен, но спечелим ли войната, няма просто да се пръснем и всеки да се върне към стария си живот — в опожарения си чифлик, в хомота на робството или в затвора, където да плаща за минали прегрешения. Именно за това смятам да говоря с царицата на Сарн, а и с теб, когато му дойде времето, но... сега нещата между нас стоят различно, Стен. Не по твоя вина. Вече няма връщане назад и аз съм длъжен пред тези хора така, както всеки принц е длъжен пред народа си.

— Разбирам — каза Стенуолд. — Е, поне донякъде. Пратениците ти винаги ще са добре дошли в Колегиум. — Погледна Че. Смут засенчваше искрената радост, изписана на лицето ѝ допреди малко.

— Салма... — започна тя.

— Съжалявам, Че. Но ти видя как стоят нещата тук. Вярвам, че разбираш в каква ситуация се намирам.

— Но ако осите те хванат, ще те убият. А те определено ще се опитат да те хванат, Салма.

— Знам — каза с усмивка той. Изглеждаше много по-голям от нея. — В битката за Тарк вече ме убиха веднъж. Раната беше толкова тежка, че щях да умра на място, ако *тя* не беше дошла, и това щеше да е краят на Салме Диен. Оттогава живея живот назаем. Не мога да си затворя очите за правилното и необходимото само защото то може да ме прати там, където вече съм бил.

— Винаги правиш така! — ядоса се Че. — Защо... Защо просто не дойдеш с нас? Салма, толкова неща преживяхме заедно, толкова време бяхме разделени, и аз едва-що те намерих отново... Защо точно ти трябва да се заемеш с това?

— Защото някой трябва да го свърши, Че, а никой друг няма да се заеме — отвърна той. — И защото един принц не изоставя хората си.

— Имам един въпрос — надвика ги Тиниса и гласът ѝ сложи край на препирните им.

Салма срещна неустрашимо погледа ѝ.

— Питай.

— Щастлив ли си с нея? — Гласът ѝ потрепваше едва доловимо, но усилията да го овладее се четяха ясно на лицето ѝ, а и ръката ѝ бе легнала върху дръжката на рапирата. Стенуолд местеше нервно поглед между нея и Салма, Че изглеждаше не по-малко изненадана. Стенуолд си спомни, че Тиниса и Салма открай време бяха дружки, но никога не бе предполагал, че са и... Или пък така и не бяха стигнали дотам, но Тиниса таеше надежда, че един ден и това ще стане? Стенуолд хвърли поглед към хората на Салма и видя, че немалко от тях са надушили опасност. Лицето на пеперудородната беше все така ведро.

— Да — отговори Салма. — Щастлив съм с нея.

Тиниса измери с поглед другата жена. За миг чувствата ѝ проличаха толкова ясно, че Стенуолд извърна смутено глава. „Заради това ли? — казваха ясно очите ѝ, докато младата му повереница претегляше наум бойните си умения, емблемата на оръжемайстор и гордото си наследство. — Обръщаш ми гръб заради това?“

— Дано знаеш какво правиш — каза накрая Тиниса, без гласът ѝ да трепне, и обърна гръб на Салма. Ръката ѝ още лежеше върху дръжката на рапирата.

Единствен Стенуолд видя блясъка на сълзи в очите ѝ.

— Научавам по нещо всеки ден — каза Салма, вперил поглед в гръба ѝ, — но нима не е така с всички ни? — После се обърна към Стенуолд. — Имам още нещо за теб. — И махна с ръка. — Фалмес, доведи пленника.

Плещест боен бръмбар от Мина измъкна от задните редици на струпалите се бойци осороден с дълго палто и грижливо вързани зад гръба ръце, длан към длан.

— Казва, че името му е Гавед. Хванал Че, когато тя избягала от имперската армия, но ние се появихме навреме, за да оправим нещата. Разпитахме го и той твърди, че не е войник, а нещо като наемник на свободна практика. — Салма замълча и погледна въпросително Балкус, който сочеше затворника и буташе Стенуолд по лакътя. — Какво има, нравкородни?

— Той беше в онази къща, с колекцията — каза Балкус. — Дето я обраха.

Стенуолд се вгледа в пленника, но не можа да реши дали му е познат, или не.

— Ако Балкус е прав, значи има още за какво да си говорим с него. Имаш ли нещо против да го вземем с нас, Салма?

— И без него имам достатъчно гърла за хранене, а и той, изглежда, не знае много за имперската армия, която чака на стан североизточно оттук. Така че, ваш е.

Когато се върнаха при автовозилото, Тиниса се качи последна. Липсата на изражение на безстрастното ѝ лице бе резултат от върховните комбинирани усилия на личния ѝ опит и вроденото ѝ Изкуство.

— Да — каза Ахеос, — било е тук. — Оглеждаше напрегнато стаята, някога средище на богаташко хоби, сега прашна и изоставена, с празни рафтове и витрини покрай стените. Семейството на собственика беше отнесло всичко ценно, а къщата беше обявена за продан. Икономиката на Колегиум още не се беше съвзела след обсадата и пазарът на имоти чакаше по-добри времена.

— Хванахме ги в крачка — обясни Ариана. Следеше с поглед молеца, закачулен в сивата си роба като прашна сянка, който вървеше бавно покрай рафтове и маси и спираше да докосне всяка повърхност. — Влязохме оттам... и налетяхме на осороден, който стреля по нас с жилото си. После се развихри битка. Всичко приключи много бързо. — Тисамон стоеше неподвижно до вратата зад нея, но Ариана усещаше присъствието му като пирон, забит в тила ѝ. Дошъл беше с единствената цел да я държи под око и без съмнение чакаше и най-дребния повод да ѝ види сметката. Нямахте да го направи преди това, защото би било „безчестие“, но намереше ли си извинение да я убие, нямаше да се колебае и миг.

— Тук — каза молецът и спря пред една деликатна дървена масичка. — Точно тук. — Подпря се тежко на бастуна си, а сивото му лице се изопна, било от недоизлекуваните рани, било от нещо друго. — Душите да ни пазят, колко време е било тук?

— Какво? — попита Тисамон, изгубил търпение, и влезе в стаята. — *Какво* е било тук?

— Не го ли *усещаш*, Тисамон? — попита натъртено Ахеос. Ариана погледна богомолкородния и видя как лицето му се напруга.

— Да — продължи Ахеос, — явно усещаш нещо, както и трябва. В последните дни на Вещото време, Тисамон, когато в света царял хаос, бил извършен един ритуал, едно отчаяно, забранено заклинание, могъща магия. И когато магията се объркала, когато се отскубнала от контрола на създателите си, причинила на света такива злини, каквито ние с теб дори не можем да си представим. Хора от твоя народ, Тисамон, и от моя, решили да действат на своя глава и по един или друг начин да обърнат хода на историята, дори с цената на най-черна магия. И се провалили, провалили се толкова ужасно, че освободената буря заличила завинаги крепостта Даракион и втъкала душите на обитателите му в дърветата на леса. Миазма отпреди петстотин години, която е непокътната и до днес.

Тисамон стискаше зъби и в очите му тегнеше странно изражение, което Ариана с удивление разчете като страх.

— И това... нещо? — попита прегракнало той.

— Сърцето на ритуала. Самата ядка на Даракион. А сега някой го е откраднал — отвърна Ахеос.

— А Даракион иска то да...?

— Исква го забравено и непотърсено. Така, както е било тук, в Колегиум, където никой не знаел какво представлява и никому не би хрумнало да го използва, на сигурно място зад непристъпните стени на лишените от въображение бръмбарородни. Но ето че сега то е привлякло нечие внимание. — Прехвърли погледа си от богомолката към Ариана. — Пред вас не е нужно да претеглям думите си, нито да опростявам истината. И двамата сте наясно каква сила има в магията. Този артефакт, изглежда, е най-могъщата реликва, оцеляла от епохата на Вещото време, най-великата магия в света днес. Магия черна, уви. От черна по-черна. Ти си виждал Даракион, Тисамон, и знаеш за какво говоря. Попадне ли в ръцете на човек, който знае как да го събуди, артефактът може да нанесе немислими поражения.

— Сериозно? — попита Ариана. — Познавам магьосници и те... не са като старите магове, за които се разказва в нашите легенди. Виждала съм манипули, които преобръщат убежденията на хората, виждала съм да правят номера със зарове и с образи, които уж ги виждаш, а после изведнъж изчезват. А после идва някой бръмбар и ти казва, че всичко е масова истерия и трик с огледала. А сега ти

казваш... не знам, сега светът е толкова различен, че просто не виждам как някаква велика древна магия идва и ни връща във Вещото време.

— Вещото време отдавна е свършило — съгласи се Ахеос. — Но силата, скрита в това нещо — малка кутия, която се побира в шепа, — има потенциала да промени света. Бръмбарите, за които говориш, и другите Умели раси, няма да признаят, че пораженията са дело на магия, но въпреки това ще ги усетят в пълна мяра на гърба си — защото тази магия ще посее мрак в умовете и сърцата на всички, ще породи лудост, ще вгорчи приятелства, ще отрови любовта. И мога да се хвана на бас, че онзи, който дръзне да я пробуди, не ще съумее да я контролира, така както не са съумели да я контролират създателите ѝ преди пет столетия.

— А сега е в ръцете на някакъв паякороден — добави Тисамон, — който може да е навсякъде.

— Толкова малко вяра ли имаш в способностите на един провиждащ? — попита го кротко Ахеос. — Знам у кого е артефактът, защото и преди съм се сблъсквал с нея. Усещам следа от присъствието ѝ тук, в тази стая.

— Ти говориш за жена, но аз видях мъж — възрази Ариана.

— Жена е, повярвай ми. — Ахеос поклати глава. — Същата, която ни шпионираше в Хелерон под маската на онзи полуроден занаятчия.

— Но ти я уби! — възкликна Тисамон.

— И аз така си мислех — каза Ахеос. Притокът на магия в този невеж за незримото град беше разтърсващ. Тежката сянка на липсващата кутия с един замах заличаваше здравомислието и технологиите на бръмбарородната цивилизация. — Сега знам, че съм сгрешил, защото тя е била тук, макар и под чуждо лице, и си е тръгнала с Кутията на сенките.

— Къде е отишла? — попита настоятелно Тисамон. — Занесла е кутията в Империята?

— Ще разбере — каза Ахеос. — След ден, най-много два, ще знам. Впрегнал съм докрай способностите си, освен това ми се струва, че въпреки голямото разстояние създанията на Даракион ми прехвърлят от силата си. Кутията не бива да бъде разбудена, защото онзи, която я разбуди, ще получи контрол и над тях, ще може да ги командва, а те са готови на всичко, за да предотвратят това. Скоро ще

мога да усетя местонахождението ѝ само като погледна географска карта, все едно е отбелязано там черно на бяло. Тисамон, ще дойдеш ли с мен?

— Ти пък изобщо не си в състояние да ходиш никъде — обади се Ариана. Тисамон я стрелна с гневен поглед и тя разпери ръце. — Какво? Ранен е. Стенуолд направо ще откачи, ако разбере, че е станал от леглото.

— Въпреки това трябва да ида — настоя Ахеос, — и бих искал да дойдеш с мен, Тисамон, ти и дъщеря ти. Щом разбере къде е кутията, ще ударим мълниеносно, ще я вземем и ще я върнем тук, на сигурно място.

— За да сторя това, бих отишъл навсякъде — увери го Тисамон. — Тиниса ще реши сама за себе си, но аз ще дойда с теб.

Белите очи на молеца не издадоха нищо.

— Благодаря ти, Слуга на Зеленото — каза той. — Но най-напред трябва да се въоръжим със знание.

— Какво знание? — попита Ариана. — Кого ще попиташ? Доктор Никрефос знаеше, но той е мъртъв. Едва ли е имало друг.

— Скоро ще дойде един, който също знае — каза Ахеос и казаното ги смълча.

— Ти откъде?... — започна Ариана, но не довърши. Дълго време беше живяла сред здравомислещите бръмбарородни, но корените ѝ черпеха сила от друга традиция. Сред паякородните също имаше провиждаци. — Видял си?!

— Стенуолд се е сдобил с рядък улов — обясни Ахеос. — Везмото на съдбата се е заплело в наша полза.

— Ахеос. — Тисамон уж го каза спокойно, но Ариана все пак долови в гласа му лек трепет. — Ти не беше... чак такъв провиждащ преди, нямаше чак такива точни прозрения.

— Не се мъчи да си тактичен — каза хрипливо молецът. — Аз определено не съм велик провиждащ, който съзира цялото бъдеще. „Малък послушник“, така ме нарекоха. А сега ме водят за носа. Те виждат всичко, за което ви казах. И ме захранват с информация дотолкова, че да им играя по свирката. Знаете кого имам предвид.

Раменете на Тисамон потрепериха, сякаш са го полазили ледени тръпки. „Е, той със сигурност знае — осъзна Ариана. — Аз обаче не

искам да имам нищо общо. Това си е богомолска магия и аз нямам място там.“

— Ще има разпит — продължи Ахеос. — Вече чувам ехото на въпросите. Тисамон, бих искал да присъстваш. В случай че нашият човек се окаже несговорчив.

Така или иначе, мина ден преди Стенуолд да уреди въпроса. Колегиумските бюрократи го налазиха като скакалци броещи часове след като се върна в града. А после съобщението дойде с минимално предизвестие, Стенуолд си открадна един час, намери свободна стая и събра там онези, които трябваше да чуят разкритията, ако успееш да изтръгнат такива.

Сложили бяха Гавед да седне на една маса в някаква бивша чиновническа канцелария. „Този разпит би трябвало да се проведе на по-подходящо място — помисли си Стенуолд. — Дали не е крайно време да си спретнем някоя и друга потискаща килия за специални затворници?“ Само че най-лошото, което Колегиум можеше да предложи, бяха килиите в ареста на градската стража, а стаите в Академията бяха по-удобни, защото му спестяваха разкарването. Стенуолд и Че седяха на масата срещу пленника съвсем като преподаватели в междучасие и илюзията щеше да е пълна, ако не беше зловещата фигура на Тисамон и присъствието на Ахеос в ролята на главен обвинител.

Да не говорим за четвъртия на масата, към когото Стенуолд се стараше да не поглежда.

— Да разбирам ли, че не отричаш участието си в кражбата? — обърна се Ахеос към затворника.

Осородният поклати глава и сви рамене.

— Видели са ме на местопрестъплението, така че какъв е смисълът да отричам?

— Кажни ни какво знаеш за откраднатия предмет.

— Нищо — отвърна Гавед. — Дори не го видях, преди вашите хора да нахълтат.

Ахеос погледна Стенуолд, но той разпери безпомощно ръце.

— Кой е поръчителят? — попита Тисамон. — Това поне трябва да знаеш.

Осородният отново сви рамене.

— Не ни казаха. В моя занаят за такива неща не се пита.

Засега затворникът като че ли отговаряше искрено. По собствените му думи, Гавед бил обикновен ловец на глави и най-често го наемали да издирва и залавя бегълци. Като го гледаше, Стенуолд виждаше човек, който знае, че е загазило сериозно, но в поведението му липсваше трескавото отчаяние на заловен вражески агент, комуто Тисамон диша във врата. Следователно, по преценка на Стенуолд, Гавед не премълчаваше никаква голяма тайна.

— Но мога да ви кажа до какви изводи стигнахме сами — добави неочаквано осата. — Сега за мен е без значение, затова ще ви кажа. Стигнахме до извода, че това нещо го иска Империята по заръка на някой много важен човек. Някой нависоко в йерархията, генерал примерно, или някой от императорския двор. Толкоз подразбрахме от думите на онзи тип, дето ни инструктира.

Ахеос прехапа нетърпеливо устна и се облегна едва доловимо на Че, която и без това седеше съвсем близо до него. Срещата на тези двамцата след трагичната им раздяла в Битката на релсите беше зарадвала Стенуолд повече от всичко друго, случило се напоследък. А после Че се беше застъпила за пленника и благодарение на нейното застъпничество Гавед го държаха под охрана, но не окован.

— Къде трябваше да занесете кутията? — попита молецът.

— В Хелерон — отвърна без колебание Гавед. — По-добре въобще да не се бях хващал с тази работа, честно ви казвам. По на юг от Хелерон не бях слизал и сега съжалявам, че си наруших принципите. Пратиха ни за зелен хайвер — Фин и мухата са мъртви, а аз останах с празни ръце.

— Коего ни връща към другия ви спътник — каза предпазливо Ахеос. Вече бе споделил съмненията си с Че и Стенуолд.

— Кой, Сцилис ли? — каза с отвращение Гавед. — Подло копеленце е той. Сигурно живот си живее сега в Хелерон с платата на всинца ни.

И точно в този момент четвъртият на масата се обади:

— Сцилис?

Досега беше мълчал. И той като Гавед не беше окован, но Тисамон стоеше близо зад него с бойната си ръкавица и в стойка, която говореше, че с нетърпение чака и най-дребния повод да го резне.

— Талрик — обърна се към него Стенуолд. — Това име познато ли ти е?

Колебал се бе дали да включи Талрик в разпита, но макар и заподозрян, бившият офицер от Рекеф беше техният експерт по имперските въпроси, а Гавед беше оса и това бе натежало на везните. Двамата се бяха намразили от пръв поглед. Неприкритата враждебност черпеше сила не толкова от презрението на Гавед към дезертъора Талрик, колкото от неприязънта на Талрик към наемника Гавед, което доказваше, че макар да се беше обърнал като фурнаджийска лопата, Талрик все още разсъждаваше в черно и златно.

— Ами, навремето познавах един паяк, казваше се Сцилис — обясни Талрик. — Изключително... способен агент. Твоята племенница със сигурност има основание да го помни.

— Всички имаме такова основание, Талрик — уведоми го хладно Стенуолд под свъсения поглед на Гавед. — Знаем малко за способностите на този Сцилис и ако някой може да се измъкне без проблеми от Колегиум по време на обсада и да измине целия път до Хелерон...

— Питам се — прекъсна го Талрик с повей на презрение в гласа — кога най-последно и ти ще повярваш. На мен ми отне доста време, но пък ти си имаш молец, който да те убеди. Понякога лековерието е предимство. Ако си решил да тръгнеш след Сцилис, млади молецо, съветвам те да подходиш с крайна предпазливост. Когато се довлече при мен, след като твоята стрела едва не му беше видяла сметката, Сцилис съвсем не питаеше топли чувства към теб. Ако аз бях провокирал гнева на Сцилис, щях да съм нащрек до края на живота си и щях да очаквам удар от *всекиго*. — Усмихна се, но усмивката му бързо изчезна, когато Тисамон помръдна и сърповидното острие на ръкавицата му остъргна плота на масата.

— И ти смяташ, че Сцилис е предал кутията веднага щом е стигнал в Хелерон? — уточни Че.

Гавед кимна.

— Да. Такъв беше първоначалният план.

— Значи планът се е провалил — уведоми ги Ахеос, — защото Кутията на сенките изобщо не е стигала до Хелерон. — Разгъна една опърпана карта на масата. Стенуолд плъзна поглед по картата, но не успя да се ориентира — цветовете и обозначенията не съвпадаха с

познатите му градове и земи. Личеше си, че картата е много стара, съставена от предците на Ахеос по времето, когато Колегиум е бил техен град. Така както Ахеос не беше в състояние да стреля с арбалет или да превърти ключ в брава, така и Стенуолд не проумяваше принципа, по който молците бяха съставили картата.

— Проследих и отбелязах маршрута на този Сцилис или който там държи кутията — обясни Ахеос, макар че сред присъстващите единствен Тисамон можеше да разчете направените върху картата обозначения. — Изобщо не е тръгнал към Хелерон. Отклонил се е далеч на север, после на изток и е стигнал тук, при езеро Лимния.

— Джерез — реагира веднага Гавед.

— Познаваш ли го?

— Често съм ходил там по работа — отвърна осородният ловец на глави. — Земите там са на водомеркородните. Блата, тресавища, бандити и контрабанда. Имперското присъствие в Джерез е символично, затова бегълците тръгват натам с надеждата да стигнат до Федерацията или дори да избягат през северната граница.

— Тогава защо е отнесъл кутията там? — каза Ахеос. — Какъв е смисълът да прекоси половината Империя, за да напусне територията ѝ при Джерез? Можел е просто да поеме на север от Колегиум и да стигне до Федерацията през някой от проходите.

— Заради черния пазар — каза презрително Талрик. — Водомерките с това се изхранват, понеже за нищо друго не ги бива.

— Прав е — потвърди Гавед. — В Джерез и околностите му можеш да купиш кажи-речи всичко. — Погледна към Ахеос и вдигна вежди. — И да продадеш също.

— Значи трябва да отидем в Джерез — реши Ахеос. — И да тръгнем възможно най-скоро. Днес например.

— Ахеос, Джерез е на имперска територия — напомни му Че.

— Няма да вода там армия. Ще тръгнем само аз, Тисамон и Тиниса — каза Ахеос.

— Заради някаква си кутия?

— Че, по-сериозен не съм бил в живота си — каза той. — Ти беше в Даракион. И видя. Аз те накарах да видиш. Знаеш за какво става въпрос. Трябва да ми повярваш.

— Аз ти вярвам, но... нали не си въобразяваш, че просто ще идете там и ще намерите Сцилис да си седи с кутията и да ви чака?

Имперското присъствие в Джерез може и да е „символично“, но градът все пак е в границите на Империята.

— Значи ще си вземем водач — каза простичко молецът.

Че неохотно плъзна поглед към Талрик. Беше прекарала известно време в плен и при него, и при Гавед, и беше успяла да избяга и от двамата, преди пленничеството ѝ да премине границата на поносимото. Но с това приликата между двамата свършваше. У Гавед Че съзираше някаква почтеност, която ѝ подсказваше, че осородният наемник сигурно не би се поколебал да я предаде на лоши хора срещу заплащане, но самият той не би я наранил. За разлика от него, Талрик просто бе отложил разпита ѝ, но ако Че не беше избягала, рано или късно щеше да я предаде на своите занаятчии, които да я опнат на масата за изтезания. И щеше да го направи без угризения и без лоши чувства — просто воден от желязното си чувство за дълг.

Стенуолд отвори уста за поредното от обичайните си категорични възражения, но по лицето му личеше, че не е сигурен дали да си на имперска територия без водач е по-лошо, отколкото да си там с такъв.

— Ако дойде с нас, аз ще имам грижата да го наблюдавам — предложи услугите си Тисамон, — а той знае какво ще му се случи, ако ни предаде. Няма такова място в Империята или извън нея, където да се скрие от мен.

— Аз също ще го държа под око — добави Че.

— Не — каза Ахеос. Понеже беше сигурна, че Стенуолд ще ѝ забрани, Че го изгледа с негодувание, преди да съобрази, че е проговорил друг. — Най-много теб бих искал за свой спътник — каза ѝ молецът, — и ти го знаеш. Но тази задача не е подходяща за теб. Притворство и пълна секретност, Че. Колкото по-малка е групата ни, толкова по-големи са шансовете ни за успех. Намираме кутията по най-бързия начин, прибираме я с един удар и се връщаме. Няма да те замеся в това, както не бих замесил Стенуолд или мравкородния Балкус.

— Но... — Че изглеждаше наполовина ядосана, наполовина съкрушена.

— Чичо ти ще ти намери друга задача, убеден съм — увери я Ахеос. — Работа има за всички ни, че и отгоре. Аз съм на път да го лиша от Тисамон и Тиниса, двама от най-доверените му съюзници, и...

майстор Трудан, знам, че ви е трудно да разберете защо го правя, но е важно, повярвайте ми. Тисамон се съгласи да дойде с мен, разбрах, че и Тиниса се е съгласила. Ще ни дадеш ли и Талрик? Бил е високопоставен имперски шпионин и като такъв знае как да изрови информация, до която ние не бихме имали достъп на имперска територия.

Стенуолд хвърли поглед към бившия майор от Рекеф, който следеше нащрек разговора.

— Вярвам, че умея да преценявам сравнително добре хората — каза той. — От близо две десетилетия съм в шпионския бизнес и това ми дава правото да твърдя, че имам сравнително добър усет за хората. Нямам ти доверие, Талрик, и бих предпочел Тисамон да те убие още сега вместо да поема риска на евентуално предателство от твоя страна. А знам, че ще се опиташ да ни предадеш.

— Значи знаеш за собственото ми бъдеще повече, отколкото знам аз — каза непреклонно Талрик. — В какво да ти се закълна? Ти кажи, защото аз загубих всичко ценно, в което се кълнях преди.

— Гавед. — Стенуолд се обърна към осородния в другия край на масата. — Ела да поговорим. — Стана и се отдалечи, така че шепотът му да не стигне до другите. Гавед се надигна, хвърли предпазлив поглед на Тисамон и го последва. Стенуолд го огледа от глава до пети и си отбеляза наум дългото палто от здрава кожа, нашарено с крѳпки и нескопосани шевове, също белега от изгаряне на лицето и сгърбените рамене, така нетипични за войнолюбивата раса на осите.

— Значи си наемник, казваш?

— Опитвам се.

— Сигурно не ти е лесно да си осороден наемник в границите на Империята.

Гавед го изгледа, после сведе очи.

— Така е. А и наистина върша неща срещу имперско заплащане, неща, които са твърде дребни за Рекеф или твърде деликатни за армията. Но работя и за други, майстор Трудан, частни поръчки за всеки, който може да плати — проследяване, лов на глави, издирване.

— Цениш свободата си?

— Цена я високо, защото е дефицитна стока.

Стенуолд поклати глава.

— Не ми беше хрумвало, че една оса може да е точно толкова затворник на Империята, колкото и нейните роби. — После отново срещна изпълнения с подозрение поглед на Гавед. — Имам поръчка за теб.

— Искате да ви намеря онази кутия?

Стенуолд го наблюдаваше зорко, следеше всяко мигване на очите му.

— Останах с впечатлението, че познаваш района.

— По-добре от всеки друг, като се изключат местните. Моят занаят се търгува добре там.

— Ще ти платя една част сега, останалото по-късно. Вярвам, че ще останеш доволен от заплащането. Искам да тръгнеш с тях, да им помагаш и най-вече да държиш Талрик под око.

— Значи ми имаш доверие?

— Повече, отколкото на него — призна Стенуолд. — Вземат ли кутията, ти можеш да си тръгнеш по пътя, ако решиш, макар че така ще изгубиш половината от платата си.

Гавед си пое дълбоко дъх.

— Империята ме нае да намеря същата кутия, майстор Трудан. Ако сега вие ме наемете, онзи договор го бройте умрял, но... — Вдигна рамене в търсене на подходящите думи.

— Но откъде да знам, че няма да ни продадеш? — довърши вместо него Стенуолд. — Както вече споменах, умея да преценявам хората без значение на расата им, а с този си въпрос ти потвърди преценката ми.

Гавед обърна поглед към групичката около масата.

— А богомолката ще ме убие при първата грешна стъпка?

— Разбира се.

Гавед се ухили. Това обтегна белега от изгаряне и с нищо не разхубави лицето му.

— Договорихме се.

3.

Покрай войната с Век много имена се бяха прочули в Колегиум, но никой не се чувстваше толкова уютно в новата си слава като Теорнис от Алданраелите, паякороден Аристой и лорд-боен от Селдис, чиято морска атака беше сразила векианската армия, флотилията му беше опожарила корабите на нашественика, а морската му пехота от наемници беше прогонила мравкородните от града. Минал бе триумфално по улиците и макар в победния парад да участваха много други, тъкмо Теорнис беше човекът, за когото мъжете и жените на Колегиум говореха дълго след това, най-вече жените. Беше млад, беше красив и винаги безукорно облечен.

А скоро плъзна мълвата и за другата му победа над осородните, чиято Империя продължаваше да е заплаха за Равнините. Той беше спрял цяла имперска армия само с двеста души и я беше държал в принудително бездействие десетници наред...

Настанили го бяха в най-хубавите стаи в крилото за гости на Амфиофоса и Теорнис набързо разкраси тегавия бръмбарски стил с пищни копринени драперии и изобилие от възглавнички — е, направиха го слугите му, но по негова заръка. Какво значение имаше, че щеше да остане в настоящите си покои само няколко дни?

Стенуолд го завари излегнат на едно канапе и обгрижван от двама мухородни слуги в пъстро облекло. „Слуги или роби?“ — запита се Стенуолд. Робството беше незаконно в Колегиум, но в Паешките земи беше крайъгълният камък на обществото и никой не дръзваше да постави този въпрос пред Теорнис от страх какъв отговор ще получи. Пък и робите от свитата на Аристой, ако бяха такива, очевидно се радваха на добро отношение, да не говорим, че бяха облечени по-богато от колегиумските търговски магнати.

— Майстор Трудан — поздрави го паякът с приятен, внушаващ доверие глас. Като най-добрите от своята раса, той беше ненадминат в социалните умения, способен да спечели вниманието и симпатиите на

всяка аудитория. — Благодаря, че приехте поканата ми. Седнете, моля, и ми правете компания.

Стенуолд се настани предпазливо на канапето срещу паяка и прие чаша вино от единия слуга и захаросан скакалец от другия. Знойна паякородна се беше изтегнала сред възглавниците зад Теорнис и наблюдаваше любопитно новодошлия, което напомни на Стенуолд, че самият той вече си има знойна паякородна, и това извика усмивка на устните му.

— Или май трябваше да кажа войнемайстор Трудан — поправи се Теорнис.

Стенуолд глътна захаросания скакалец и вдигна ръка.

— Само не тази титла, лорд-боен. Не ми е по вкуса.

— Тогава ще ви казвам Стенуолд, а вие ми казвайте Теорнис. Да минем на „ти“, става ли?

— Много любезно от твоя страна.

— Не повече от необходимото — отвърна паякът. — Сега ти си герой за своя народ и аз ще те лаская безсрамно, докато не се съгласиш с всичките ми искания. — По-бяла усмивка от неговата Стенуолд не беше виждал. — Винаги съм смятал, че си падам по титлите, но сега дори аз намирам, че моята започва да ми тежи. Напоследък проблемите от военно естество се множат с всеки ден.

Стенуолд кимна.

— Днес един човек бързаше и се обърна към мен с „войнетрудан“.

— Наистина забавно. Дано не ти се лепне като име.

— Историята познава и по-тежки случаи. — Стенуолд откри, че отново се е усмихнал. — Когато бях студент, в Академията постъпи нов преподавател, Хирам Майстер. Никой не си беше дал сметка как ще звучи името му заедно с титлата. Майстор Майстер. След има-няма десетница човекът напусна.

Теорнис се засмя учтиво.

— Стенуолд, в настроение ли си да обсъдим политиката на Паешките земи?

— А нима съществува такова настроение за хората от моята раса?

— Все пак има въпроси, които трябва да обсъдим. Викат ме у дома. Майка ми, сестрите ми и лелите ми са решили, че моите военни

умения, доколкото ги имам, са нужни в Селдис. Осите едва ли ще понесат леко унищожението на Четвърта имперска армия. Ние, разбира се, ще твърдим, че нямаме нищо общо с безразсъдните богомолкородни диваци, нито сега, нито преди. Дори пратихме съболезнователни писънца, макар че не бих искал да съм на мястото на куриерите, които ще ги занесат.

— Мислиш, че Империята на осите ще нападне Паешките земи.

— Все нещо ще трябва да направи във връзка със Селдис. Дали просто ще струпат войски наблизо, за да ни държат в напрежение, или наистина ще се опитат да превземат града, не знам, но със сигурност ще направят нещо. — Теорнис допи виното си и изчака един от мухородните слуги да напълни отново чашата му. — Странно е как границите по нашите места са сякаш тенденциозно размити. На нашите карти Метро и Егел са в границите на Паешките земи, те, както и цялата територия до началото на Фелиалския лес. Някои свръхугодливи картографи дори поставят Тарк и Кес в Паешките земи. Ние, паяците, обичаме да притежаваме разни неща. Едновременно с това обаче животът в Селдис осигурява по-особен мироглед, поглед в друга перспектива. От гледна точка на същинските Паешки земи, Селдис е забутано погранично градче, където да намерят пристан некадърните и изпадналите в немилост, но за нас, които живеем там, играем игрите си там и наблюдаваме с усмивка северните си съседи, които не могат — ще прощаваш, че го казвам, но и двамата знаем, че е вярно, — които не могат да се сравняват с нас в танца... Е, ние отдавна сме се примирили с факта, че размиването на границите е двустранно. И че по някакъв странен начин ние сме също толкова равнинци, колкото и вие в Колегиум. Равнинци и паяци едновременно. Именно затова Алданраелите и няколко други семейства под нашия флаг направиха това, което направиха. Сам разбираш, че решенията и действията ни през идните месеци ще са много важни. Ние не сме просто странични наблюдатели.

— Това го доказахте по достоен за възхищение начин, Теорнис.

— Армията ни край Селдис расте, готви се да отблъсне имперското нашествие, ако се стигне дотам. Търсим и съдействие от градовете на юг — Сиенис и островния Еверис. Ала възникна едно усложнение и именно в тази връзка ти, Стенуолд, при добро желание, можеш да се включиш в паешката политика.

— Желанията ми определено не включват участие във вашия танц — каза Стенуолд, — но ще ми бъде интересно да те изслушам. Продължи, моля те. Какво е това усложнение, за което говориш?

— Работата е там, че Селдис не е единствената допирна точка на Паешките земи с Империята. През последните години осите разшириха владенията си по източните краища на Ръбатата пустиня и навлязоха в нашата сфера на влияние. Ако решат да усилят натиска си там, ситуацията наистина ще стане сложна. Подобен натиск ще ни принуди да раздвоим както военните си сили, така и политическото си внимание. Онези, които имат търговски или други интереси в района, ще настояват да се сключи явен мир или тайно споразумение за общи действия срещу трета страна. Личният интерес, уви, има първостепенно значение в нашата култура.

— Във всички култури — каза Стенуолд. — За кой район по-точно говорим, Теорнис? Източните краища на Ръбатата пустиня са слабо познати за нас, а скорпионородните никак не насърчават изпращането на изследователски експедиции. — „Същото важи и за собствените ти хора“, каза си Стенуолд, но тази мисъл беше по-добре да премълчи.

— Пустинята прилича на нещо като заоблен триъгълник с широка основа откъм север, който се стеснява на юг към Опашната верига, както лишените от въображение скорпионородни наричат тамошната планина. Южно от тази дълга планинска верига има голямо езеро. То и прилежащите му земи уж са наши, но и не са. Там има и един град, Соларно.

Стенуолд кимна.

— Чувал съм да го споменават.

— Алданраелите нямат интереси в Соларно, нито държат агенти там, но напоследък чувам, че в града има оси, които дърдорят за мир и търговски спогодби, но най-вече вземат мярката на местната стража и отбранителния капацитет на града. Соларно е град на отцепници, дезертъори и всякаква измет, основан е от хора, чиито амбиции в Паешките земи са претърпели позорен крах. Най-вече изгнаници и ренегати, с които нямаме официални взаимоотношения. Неофициално обаче Соларно е процъфтяващ пазар, важна спирка за всички, които пътуват на изток, и убежище за онези, които са се подхлъзнали в

танца. Паешките земи търпят привидната независимост на Соларно само защото имат полза от нея, разбираш ли?

— А сега осите са там.

— Да, но мога да се хвана на бас, че управниците на Соларно няма да им се вържат на приказките. Напротив, ще се опитат да ги подхлъзнат така, че да използват осите срещу собствените си врагове на местна почва. Соларно е умален модел на Паешките земи, ако щеш. Уж един град, но раздиран от вътрешни ежби. И ако осите успеят да забият клин между отделните фракции и изиграят картите си добре, Соларно ще се превърне в порта, през която Империята да стъпи на наша земя. Случи ли се това, помощта, която оказахме на Колегиум, ще остане добър спомен от миналото, защото ще си имаме собствени неприятности, с които да се справим.

— Искаш да пратя свои хора в Соларно, така ли? — попита го Стенуолд.

— Ако аз пратя паякородни агенти, те ще се забъркат в танца — обясни Теорнис, — и дори по-лошо, ще се съобразяват най-вече със собствения си дневен ред. На този етап имам повече вяра на твоите агенти, отколкото на своите. Нужен е човек любезен и дипломатичен, майстор Трудан, който не е нито лесно обидчив, нито лековерен. И със сигурност — майката да ни пази! — не онази твоя богомолка. Но избора го оставям на теб.

„На дълъг път най-бързо се тръгва“, така гласеше една от любимите поговорки на мухородните. И ето че сега, като никога, плановете на Стенуолд се нареждаха твърде лесно. От разговора му с Теорнис бяха минали само няколко дни, а вече всички се готвеха да потеглят на път, всички освен него.

В пристанището на Колегиум беше останал само един паешки съд — личният кораб на Теорнис. Именно с него, а не с внушителния флагман, Алданраелът беше участвал в морската битка. Паяците неизменно предпочитаха повратливостта и бързината пред грубата сила. Повечето моряци също бяха паякородни. Стенуолд никога не ги беше смятал за народ с традиции във военното мореплаване, но пък крайбрежието на Колегиум едва наскоро бе опитало вкуса на морските битки. На изток морето кръстосваха дългите лодки на Фелиал и

силната кесианска флота, сами по себе си достатъчно основание Паешките земи да поддържат достатъчно бойни кораби, които да защитават търговските им маршрути. Стенуолд гледаше как огромните сиви платна от предена коприна се издигат бавно и се издуват от вятъра, здрави като желязо и едновременно с това леки като въздуха.

Оказало се бе лесно да избере кого да прати в Соларно, тази най-нова мишена на завоевателната имперска политика.

— Благодаря ти, че се съгласи да поемеш тази задача — каза той. — Добре знам, че не си мой агент, когото да пращам къде ли не по свое усмотрение.

— Да ти кажа, нямам нищо против, даже ще ми е интересно — отвърна Неро. — Бил съм във всички градове в Равнините, дори в Империята съм ходил, и сега ми се ще да видя нещо ново. А Соларно открай време е в списъка ми с места, където да отида. — Ухили се широко. — Съдбата не спира да ни поднася изненади, а?

— Само внимавай — предупреди го Стенуолд.

Но беше вярно, че от всички Неро беше пътувал най-много, прекарал бе известно време дори в Паешките земи, а в Сиенис беше направил истински удар и мацаниците му висяха във всяка втора къща. Стенуолд хвърли поглед през рамо и видя Че и Ахеос да се прегръщат за сбогом. Че също беше облечена за път — занаятчийска кожена куртка, бричове от здрав плат и голяма раница. Настояла бе, че не можело да си седи у дома и да си клати краката, докато Ахеос е надалеч и работи за каузата на Колегиум. Като я гледаше сега, Стенуолд все още виждаше уязвимата девойка отпреди, мека и беззащитна — качества, или недостатъци, които вече не откриваше у Салма и Тиниса. Дали я виждаше такава заради несъзнателния си стремеж да я защити, или в нея наистина имаше непоправимо мека сърцевина? „Стига — сгълча се сам той. — Спомни си какво преживя момичето. Спомни си какво постигна.“ Да отхвърли кандидатурата ѝ и да прати някой друг само защото не му е кръвен роднина, би било висша форма на лицемерие.

— И да се грижиш добре за нея — заръча строго на Неро той.

— Стен, по-добър избор не би могъл да направиш, освен ако беше намерил друга муха — увери го Неро. Знаеше, че Спера, другият мухороден агент на Стенуолд, категорично беше отказала да ходи където и да било в близост до Паешките земи. — Погледни го от този

ъгъл — продължи мухата. — Аз и брѣмбарородно момиче, по-добра комбинация здраве му кажи. Може да идем навсякъде, в Империята даже. На твоето място бих се тревожил за молеца и неговия отряд. Те ще изпъкват кажи-речи навсякъде.

— Така е — каза Стенуолд с въздишка. — Знаеш маршрута, нали? Всичко ти е ясно?

Неро кимна.

— С кораб до Селдис, оттам по търговския път до Сиенис, Мавралис, а после с кораб през Езерото на изгнаниците, дето му викат накратко Езгнано, до Соларно. Направо ми кипва кръвта, като си помисля какъв готин маршрут ни чака.

— През Паешките земи...

— Тия места не са нови за мен, не забравяй. А и нали ще имаме препоръчителни писма от твоя човек, лорд-бойния.

— Неро, той не е „мой“ човек — поправи го Стенуолд. — Ничий не е, освен може би на семейството си. Не се отпускаяй и не разчитай на него. Искам да мислиш със собствената си глава и сам да вземаш решения.

— Ясно де — каза Неро и отново се ухили. — Обожавам паякородните. С тях човек не може да скучае.

Един от моряците им извика да се качват. Готови били да вдигнат котва, а вятърът и приливът били идеални за отплаване.

— Че — обърна се Стенуолд към племенницата си.

— Знам. Да внимавам. И да се грижа за Неро.

— Нямах точно това...

Тя пристъпи към него и го прегърна.

— Ще се оправим, чичо Стен.

— Осланяйте се на преценката си — каза той, — но не поемайте излишни рискове, моля те.

Неро вече бе прелетял краткото разстояние до кораба и тъкмо кацаше на палубата. Че протегна ръка към Ахеос, пръстите им се докоснаха, после момичето хукна по подвижното мостче и застана на перилото да им помага за сбогом.

Маршрутът на Ахеос беше труден — през целите Равнини чак до границата на Империята и оттатък. Нито кораб, нито релсов път

можеше да го отведе там, дори обикновените пътища не вършеха работа заради имперското присъствие. И точно тук в картинката се появяваше Йонс Аланмост.

Йонс Аланмост беше авантюрист и иманяр, ала едновременно с това и верен син на Колегиум. Беше се сражавал с векианците по въздуха — обстрелвал бе флотилията им с гранати от въздушния си кораб, докато силен повей на вятъра не го запрати твърде ниско и един вражески катапулт не надупчи балона на кораба му с метални осколци.

Сега, срещу тежка кесия със злато и пълен ремонт на леталото, той се бе съгласил да осигури транспорт на Ахеос и неговите спътници. Въздушният му кораб „Скокливата мома“ беше възтесен за шестимата пасажери, но малкият размер вървеше ръка за ръка с добра повратливост и прилична скорост, предимства, от които Аланмост се беше възползвал години наред, прелитайки незабелязано над не една и две държавни граници. Дори едномесечно пътуване като предстоящото беше нещо нормално за търговски авантюрист като него.

Като повечето бръмбарородни, Аланмост беше набит и широк. Беше десетина години по-млад от Стенуолд, но и неговата коса се беше отдръпнала бая високо над черните вежди. Облечен беше с плътни занаятчийски дрехи и с вълнено палто над тях, а около врата му беше увит дълъг шал.

— Това ли са ти всичките хора, Трудан? — попита той. Не си падаше по титлите, и толкова по-добре, реши Стенуолд.

— Да, това са всичките — отвърна той. Силният вятър плющеше в сигналните знаменца на летището и свиреше между изопнатите въжета и металните части на леталата. Стенуолд се обърна към Тисамон и двамата си стиснаха ръцете.

— Стен, искам да те помоля... — започна смутено богомолката.

Стенуолд, който беше забелязал чия компания предпочита напоследък приятелят му, реши да запълни паузата с предположение:

— За водното конче, нали? За Фелисе?

— Дръж я под око — предупреди го Тисамон.

— Честно казано, изненадах се, че не настоя да я вземеш със себе си — отбеляза Стенуолд. Фелисе беше майстор на меча, имаше остър взор и бързи криле, все неща, от които отрядът на Ахеос да се възползва при нужда.

— Не. — Лицето на Тисамон стана безизразно. — Още не е готова. Не би могла да... Боя се, че не винаги би имала ясна представа за целта на пътуването. — Някаква сянка мина по лицето му и наруши за миг безукорното му самообладание.

— Какво има, Тисамон?

— Нищо — твърде бързо отговори богомолката.

— Тисамон?...

Богомолкородният му хвърли изпитателен поглед, в който преобладаваше чувство, което Стенуолд не успя да определи.

— Аз тръгвам, а тя трябва да остане. Не ме моли да я взема с нас. Аз ще се върна при нея. Трябва да ѝ се напомня... не мога да... Тя... — Тисамон млъкна объркано. Неудобни истини се ръгаха с лакти току под повърхността на лицето му.

— Тя ще изгуби контрол и ще хукне да убива всяка оса, която ѝ се изпречи пред погледа — довърши вместо него Стенуолд.

— Нещо такова — съгласи се Тисамон и побърза да зарови надълбоко нещата, които драпаха да излязат на светло. — Затова трябва да ѝ намериш дом тук. Колкото до нейното паякородно докторче... Той, изглежда, ѝ влияе добре.

Стенуолд свъси чело.

— В замяна ми обещавай да държиш под око Талрик.

— Ще смятам това пътуване за пълна загуба на време, ако в края му не съм го убил — изръмжа богомолката. Тази тема не го затрудняваше като предишната, а в гласа му нямаше и повей от хумор.

За разлика от Че, Тиниса не прегърна Стенуолд, а само се здрависа с него — китка в китка като баща си. „Пораснала е. Вече не е малката ми повереница.“ Брошката с пресечения от меч кръг проблясваше на гърдите ѝ, същата като на Тисамон.

— Това е важно, майстор Трудан — обърна се към него Ахеос, когато дойде негов ред да се сбогува. — Знам, че не го разбирате, но ви благодаря за проявеното доверие. — От всички само той не беше със специално облекло, защото беше роден в планината и ниските температури не го плашеха.

— Отдавна стигнах до заключението, че в света има неща, които са невидими за очите — отвърна Стенуолд. — Вие просто открийте кутията, вземете я и я донесете тук. — Доктор Никрефос беше загинал заради това нещо. И той като Ахеос беше молецороден, и пак като него

кутията го довеждаше до състояние на трескава паника. Гавед вече се беше издигнал във въздуха и кацаше при Аланмост на борда на въздушния кораб, забеляза Стенуолд. Значи му оставаше да се сбогува още само с един.

Обърна се към него с десетина предупреждения на уста, но всички те се изпариха при вида на леката подигравателна усмивка.

— А на мен какво ще кажеш, майстор Трудан? — попита Талрик. — Защо не ме спреш сега, щом си толкова разтревожен?

— Радвам се, че племенницата ми няма да пътува с теб, това мога да кажа — измърмори Стенуолд, при което усмивката на Талрик се разшири още малко.

— За това грешиш, Стенуолд. Нея не бих наранил. Ако съдбата постави живота на богомолката в ръцете ми, знам ли... Но сега, когато решавам сам за себе си, да посегна на Челядинка или на други като нея би означавало да плюя на честта си. Не че очаквам да ми повярваш, разбира се.

Стенуолд наистина не му вярваше въпреки привидната му искреност.

— Ако нараниш някой от спътниците си — Ахеос най-вече, но и другите, — ще нараниш и нея. Помисли върху това.

— Сбогом, майстор Трудан. — Крилете на Талрик се появиха и го издигнаха във въздуха.

Скоро въздушният кораб на Аланмост откачи задържащите го към земята въжета и бързо се смали в небето. Стенуолд различаваше Тисамон на кърмата — рус мъж със зелени дрехи, гледаше към него от гондолата.

„Пази се, стари приятелю — помисли си Стенуолд. — Пази се, Ахеос. Че няма да ми прости, ако пострадаш. Пази се, Тиниса, и не отивай по бащиния си път толкова далеч, че да не можеш да се върнеш при нужда.“

Обърна се и само дето не подскочи, защото на няколко крачки зад него стоеше човек, за чието присъствие не бе подозирал — Фелисе Миен, без доспехи, но стиснала с две ръце меча си, чийто връх сочеше земята. Не му обърна внимание, защото очите ѝ, несравнимо по-силни от неговите, следяха напрегнато смаляващата се в небето „Мома“.

Пътуването беше дълго, а студът се пренесе и в отношенията между пътниците. Дните се точеха в мълчание и сдържана враждебност. Групата им беше толкова разнородна, че членовете й нямаше за какво да си говорят. Ахеос странеше от другите, през повечето време стоеше на открито в тънката си роба, зяпаше хоризонта и се бореше мълчаливо с постоянното полюшване на гондолата, от което стомахът му се бунтуваше. Тисамон следеше неуморно двамата осородни и по всяко време беше близо до единия или до другия, като съзнателно създаваше впечатлението, че дръзне ли някой от тях да отлети, той без колебание ще се метне през борда да го хване, нищо че така ще подпише и собствената си смъртна присъда. На лицето му беше изписано трескаво очакване, което той дори не се опитваше да скрие. Говореше единствено с Тиниса, а и с нея се разбираше почти без думи. Сега, когато отново бяха поели на обща мисия, помежду им се бе възобновило предишното тясно общение, връзката между бойци. Там, където погледът на Тисамон не стигаше, Тиниса наблюдаваше вместо него.

Колкото до Аланмост и Гавед, те бяха самотници по природа и по навик: и двамата често бяха пътували надалеч и без чужда компания — осородният на лов за глави, бръмбарородният на лов за незаконни печалби от контрабанда. Още на втория-третия ден от пътуването Гавед се включи в грижата за кораба, помагаше на авиатора с въжетата, с механизмите, в готвенето дори. Разбираха се изненадващо добре и почти без думи, защото и двамата мислеха еднакво. Освен когато Аланмост спускаше „Момата“, за да натовари провизии или за някаква поправка, дните минаваха еднообразно и мълчаливо.

Талрик често се облягаше на перилото и гледаше как Равнините се точат под него, обвити тук-там в облаци и толкова далеч в ниското, че не приличаха на нищо, което бе виждал. Той беше доста добър летец като за оса, но никога не се беше издигал толкова нависоко, а от студа го побиваха тръпки въпреки топлото палто и двете наметала отгоре. Въпреки студа обаче особената свобода и широта тук горе го омагьосваха с чара на непознатото.

По-рано през деня Талрик бе гледал как Йонс Аланмост пренавива мотора на „Скокливата мома“ — авиаторът освободи голяма метална топка, прикрепена със здраво въже към основата на гондолата и свързана с часовниковия механизъм в сърцето на кораба. Свободното

падане на тежестта беше достатъчно да натегне пружините в двигателя, а след това Талрик, Гавед и Тисамон изтеглиха с общи усилия топката обратно. Аланмост се беше похвалил, че при нужда можел да я издърпа и сам с помощта на лебедка, и Талрик предполагаше, че е прав, макар собствените му мускули още да горяха от усилието. Вече повече от десетница пътуваха с „Момата“ и пренавиването на механизма се беше превърнало в нещо като ежедневен ритуал.

Все пак Талрик съвсем не беше в най-добрата си форма. Раната, която Даклан му беше нанесъл в опита си да изпълни смъртната присъда, издадена му от Империята, още изцеждаше силите му. Днес например, докато изтегляха металната топка, изведнъж му причерня и той се принуди да отстъпи назад под презрителния поглед на Тисамон.

Гондолата беше открита, без кабина или навес, които да пазят пътниците от капризите на времето. Под палубата имаше нещо като трюм с нисък таван, където Аланмост обикновено складираше контрабандната си стока и където умърлушените му пътници се свираха от време на време. И сега някои от тях се бяха прибрали на завет в трюма, но не и Ахеос — той стоеше на кърмата и говореше тихо с капитана на кораба, който очевидно не харесваше чутото, ако се съдеше по гримасите му. И молецът като Талрик беше инвалид понастоящем, още си помагаше с бастун, но поне студът, изглежда, не му пречеше. За разлика от Талрик и останалите, които се увиваха във всеки наличен парцал, Ахеос не носеше друго освен обичайната си сивкава роба. Тук горе слънцето грееше ярко, но въздухът беше леден — суровата зима, която предсказваха всички, настъпваше дори по-люта от очакваното. Преди няколко дни, когато минаваха над хълмистия терен между Сарн и Хелерон, беше завалил ситен сняг, сняг, който сигурно се сипеше като бял прах и по Седма армия, спряла на лагер някъде в околността. В Равнините рядко валеше сняг, същото важеше и за Империята на осите, но Талрик имаше свои спомени, горчиви спомени за тежките зими по време на Дванайсетгодишната война във Федерацията, когато снежните преспи бяха по половин метър дълбоки, а неподготвените войници замръзваха до смърт около гаснещите лагерни огньове.

Споменът за онези мразовити дни затъкна гърлото му и сви сърцето му. Всичко това вече нямаше връзка с него. Той беше

отцепник, беше човек, преследван от закона на Империята. Първо тя го беше предала, а сега той я предаваше на свой ред.

Или не? Тази безумна мисия, в която ги беше вкарал молецът, едва ли се броеше за предателство. Тръгнаха бяха на лов за някаква джунджурия, експонат от обрана колекция, кутия някаква, в която незнайно защо молецът съзираше артефакт, от който зависи самото мироздание. И какво, ако някой царедворец е решил да впрегне Рекеф в кражбата на предмет с антикварна стойност, който да поласкае собственото му самолюбие? Не беше ли точно това развалата, която Талрик беше разкрил в сърцето на Империята? И какво му пречеше да погледне на тази мисия от друг ъгъл, да я види като начинание, което в крайна сметка ще донесе полза на родината му? „Мога, разбира се. Интерпретации всякакви.“ Само дето Империята не би оценила помощта му, а спътниците му едва ли си даваха сметка какъв риск поема Талрик, като се връща на имперска територия. Ала Гавед беше прав за Джерез — ако един имперски отстъпник можеше да се скрие успешно някъде, то това беше именно там, в този негостоприемен за имперските бюрократи, губернатори и бирници град, разлял беззаконието си по бреговете на голямото езеро, чиито водомеркородни обитатели уж се кланяха на Империята, а в действителност нападаха от засада пратениците ѝ. Най-подходящото място, където Сцилис да избяга, за да продаде плячката си.

Дали паякът знаеше, че Талрик е изпаднал в немилост? Предвид краткото време — едва ли. Току-виж Сцилис взел Талрик за отмъстителната ръка на Империята.

Или *Сцила*. Ахеос се кълнеше, че отдавнашният агент на Талрик всъщност е жена. Талрик не знаеше какво да мисли. „Или пък не ми се ще да призная, че този факт е убягнал от вниманието ми.“

Усложнение след усложнение. Той поклати глава. Аланмост изведнъж се развика на Ахеос, че нещо си било твърде опасно.

— Нали аз съм тук — възрази молецът. — Мога да те защитя.

— Ами ако *неговите* хора са там? — настоя занаятчията и посочи към Талрик. — Кой ще ни защити тогава?

— Каква е вероятността да са там? — Ахеос се обърна към осородния. — Чул ли си Империята да е превзела Тарн?

— Тарн? — Талрик свъси чело в недоумение, после се сети за какво говори молецът. За планинското поселище на молецородни

северно от Хелерон. — Не съм чувал за такива планове — призна той. — Но рано или късно и това ще стане. Искаш да се сбогуваш с родния си град, така ли?

— Нещо такова — отвърна неангажиращо Ахеос.

— Ако Империята е стигнала дотам, във въздуха ще е пълно с летала и ще ги забележим отдалече — каза Талрик и сви рамене.

— Видим ли такива, веднага ще си плюем на петите — обеща Ахеос на Аланмост, който помърмори още малко, но в крайна сметка отстъпи.

Да се приближат до Торноската верига се оказа неочаквано трудно, но по друга причина. Аланмост ръчкаше постоянно двигателите, за да преодолее съпротивата на силния насрещен вятър, но въпреки това корабът се хлъзгаше на север и вместо да се придвижи с лекота към далечната линия на планинските зъбери, се бореше за всеки метър и имаше реална опасност да се разбие в някой от щръкналите върхове.

— Ще снижа кораба! — извика ядосано Аланмост. Балонът на „Момата“ беше пълен с някакъв газ, дестилиран сфенотик по думите на Аланмост, който спокойно издържал тежестта на кораба, а при нагряване го издигал още по-високо. Сега авиаторът загаси горелката, която в по-спокойни дни използваша и за готвене, и корабът започна бързо да се снижава през облачните пластове, тласкан към планината от вятъра.

Разбраха, че имат компания, когато една стрела свирна над гондолата и се заби в балона.

Ахеос взе да маха с ръце, крилете му го издигнаха на перилото, а после, било заради вятъра или по собствена воля, молецът се отдели от кораба. Започна да кръжи около балона, крилете му се сляха в трептящо петно, самият той крещеше и жестикулираше, а всички останали се защураха по палубата. Търсеха за какво да се хванат, преди корабът да пропадне неспасяемо към земята.

Аланмост им се смееше.

— Една стрела? — извика той. — Дори най-смотаният кораб може да поеме десетина без проблем, а благодарение на колегиумското Събрание моят балон е от паешка коприна! Вижте бе, стрелите просто залепват за него!

— А за тебе дали просто ще залепнат, а? — извика му в отговор Талрик.

А после Ахеос се върна. Увисна на перилото, брулен от вятъра, докато Тиниса не му помогна да се прехвърли на палубата. Макар и съвсем кратък, полетът очевидно го беше изтощил. Блед като смъртник, молецът посочи планината и каза:

— Връх Торнос. Закарай ни там.

— Твоите хора ще ни пуснат ли още стрели? — попита Аланмост. До него Гавед си нави ръкавите и размърда пръсти, сякаш нямаше нищо против да пусне в употреба жилещото си Изкуство.

— Убедих ги да не закачат машината — каза Ахеос. — Толкова засега. Закарай ни и пак ще говоря с тях.

През силните повеи на вятъра зърнаха силуетите на закачулени в сиво фигури с опънати лъкове. Не можеше да се каже колко са. Напред планинското било изведнъж се беше сдобило с релеф. Онова, което отдалече приличаше на обикновен скален откос, сега се оказваше произведение на каменоделското изкуство, създадено от стотици ръце в продължение на столетия и разказващо със скулптури, фрески, статуи и хиляди релефни изображения подробната история на молецородните от древността до наши дни. Дори Талрик, който беше виждал какво ли не, бе впечатлен от гигантския мащаб на този разказ в каменни картини, чийто релеф на места потъваше така надълбоко в мрака на планинските недра, че само белите очи на създателите му можеха да го възприемат в неговата цялост. Запита се дали не е първият осороден, имал честта да зърне това каменно великолепие.

Със сигурност нямаше да е последният. Ръката на Империята още не се беше вдигнала срещу скалните гравюри и терасираните склонове на Тарн, но в близкия Хелерон имаше имперска войска и днешното посещение навярно щеше да е първият и последен шанс на Талрик да види града в оригиналния му вид, преди Империята да е оставила своя отпечатък.

Аланмост дълго търси безопасно място, където да привърже кораба си, така че силните ветрове да не го разбият в скалните зъбери. И нищо чудно — строителите на Тарн не бяха предвидили подобна необходимост при планирането на града си.

След като корабът най-после бе привързан здраво, а пътниците му стъпиха на опасно тесните пътечки, дойде ред да се срещнат с

молецородните. Местните ги посрещнаха от въздуха, а гостоприемството им се състоеше от нескрита враждебност — десетина закачулени в сиво посрещачи с опънати лъкове и гневно присвити бели очи. Ахеос отново се издигна във въздуха и полетя към тях. Аланмост и другите чакаха безпомощно. Ако молците решаха да приключат с натрапниците по бързата процедура, единствено осите сред тях имаха някакъв шанс да оцелеят.

Въпреки това Аланмост почна да се киска и когато Гавед го стрелна въпросително с поглед, обясни:

— Да ме тръшне, ако не съм първият бръмбаророден авиатор, който е кацал тук. Има да разказвам по кръчмите...

— Забравй да си първият — намеси се троснато Талрик. — Като ги знам бръмбарите, бас ловя, че поне десетина вече са си пробвали късмета. Само че никой не се е върнал, за да се похвали.

Аланмост го изгледа кръвнишки, но в същия миг Ахеос се върна, кацна тромаво пред тях и залитна. Тиниса го хвана, преди да е паднал, и продължи да го придържа, докато молецът си поеме дъх.

— Ще ни пуснат да влезем — изхъри той. — Не мога да гарантирам, че ще ви посрещнат топло, но поне казах, че няма да ви убият.

— Навсякъде ни посрещат с отворени обятия, да се чуди човек — измърмори Аланмост. — Те нали са наясно, че съм от Колегиум, а не от Хелерон? Никога не съм влизал в миньорска шахта.

— Това едва ли би променило нещо дори при нормални обстоятелства — отбеляза Ахеос. — Но появата ни е била провидяна. Е, моята поява поне. Скририте очакват този разговор.

— Провидели, очакват, как ще да е — измърмори бръмбарородният. — Ти гледай да приключиш по-бързо и да се махаме оттук. Щото онези момчета с лъковете ме гледат също толкоз нелюбезно, колкото и преди да приказваш с тях.

В Тарн имаше стаи, предназначени за чужденци: предлагаха специфично удобство, от което местните не се нуждаеха, а именно — светлина. Ала отоплението, изглежда, не беше част от тарнското гостоприемство, поне ако се съдеше по очебийно празното каменно огнище. И понеже светлината проникваше през скална стена, изрязана в дантелен рисунък към ледения въздух отвън, неканените посетители и тук не свалиха нито една от дрехите, които ги бяха пазили от студа в

откритата гондола на въздушния кораб. Стаята беше богата откъм сложни каменни гравюри, но бедна откъм мебелировка, затова гостите седяха сгърбени покрай стените и чакаха.

Навярно Ахеос би могъл да се погрижи в някаква степен за удобството им, поне да поиска дърва за огнището, но не му беше даден шанс. В стаята го чакаше пратеник, момиче на не повече от тринайсет години.

— Ти си Ахеос — заяви то.

— Да.

В белите ѝ очи се четеше странна смесица от ужас и изгарящо любопитство.

— Скририте искат да се явиш пред тях. Трябва да тръгнеш с мен. Веднага.

— Винаги си създавал проблеми, още като момче — каза напевно скрирът, докато крачеше бавно в пълния мрак на кабинета си. В него имаше четири тесни катедри от дялан камък, а върху всяка — разтворена книга. Тя спря пред една от тях и се загледа разсеяно в страниците. После внезапно обърна глава и прикова с поглед Ахеос точно когато той прехвърляше тежестта си от единия на другия крак. — Все задаваше нежелани въпроси, пренебрегваше възложените ти задачи, а старанието ти в усвояването на великите изкуства търпеше критика. Нещо повече, определено ти липсваше ясна преценка в подбора на приятели. А сега виждам, че вкусовете ти са се променили, но не към по-добро. Защото сега, освен Омразния враг, си ни довел и оси.

— Оси отцепници — уточни Ахеос.

Лицето ѝ запази презрителното си изражение.

— Самият ти дойде да ни предупредиш за тази раса, а сега ги водиш да шпионират залите ни. Не е за вярване, че всеки път, когато се върнеш тук, си плачеш за прогонване. Сякаш това ти носи перверзна наслада. Повярвай ми, прогонването е най-малкото, което заслужаваш.

— Трябва да ми помогнете — каза Ахеос.

— Нямах право да искаш помощ — сопна се тя. — В предишната ти безумна мисия загинаха немалко от нашите, нищо че бяха глупци, които се вързаха на приказките ти. И защо? За да

разрушите някаква машина на Омразния враг. А сега Източната империя държи града на нашите врагове и събира флотилия летала. Войниците им идват насам, Ахеос.

— Аз... — Устата му изведнъж пресъхна. — Нямах представа, че вече са...

— О, за тях това е дребна кампания — каза отровно скрирът. — Колкото да си убият времето през зимата и да не им скучаят войниците. Колко му е да пратят насам летящите си кораби и да установят владичеството си над банда планински диваци?

— Какво ще правите?

— Каквото сме правили винаги. Ще вардим знанията си от бурята, ще търсим пролуки в мисленето на врага и ще дирим убежище в мрака. Не ни мери с кривите си мерки, Ахеос. Мистерите имат дълга ръка и ние вече намерихме пътечка към оцеляването.

— Каква? Кажете ми!

— Нищо няма да ти кажа — отвърна троснато тя. — Ти изгуби доверието ни, Ахеос. Уж си син на Тарн, а верността ти виси на косъм. Когато дойде тук последния път, беше опетнен; сега си прогнил целият, заразен от прегръдките си с врага.

Ахеос преглътна; надяваше се, че последното е просто случаен подбор на изразни средства, макар да знаеше, че не е така.

— Защо дойде тук, Ахеос? — попита раздражено скрирът.

— Трябва да ми помогнете — повтори той. — Важно е. Мислете за мен каквото искате, но трябва да ми помогнете. Сигурно знаете, че даракионската Кутия на сенките е намерена и освободена. Не вярвам това да е убягнало от вниманието ви.

— Усетих промяната — призна тя и се уви по-плътно в робата си, сякаш внезапно са я побили тръпки.

— Аз ще я върна — каза простичко той. — Била е открадната по поръчка на осите, но сега е в неизвестност. Ще я намеря и после...

— Какво после? — Тя тръгна към него, погледът ѝ беше изгарящ. — Къде ще я занесеш, Ахеос? Изобщо задавал ли си си този въпрос? Ще я дадеш на Омразния враг, който да впрегне мощта ѝ в прокълнатите си машини? Ще допуснеш да попадне в ръцете на Империята и да научи осите на жестокост, която дори те не познават? Или какво, ще я връчиш на паякородните лордове и дами, които да я използват като поредната пионка в безкрайните си игри? Или ще я

върнеш на богомолките и така ще съкрушиш духа им от скръб по изгубените предци? — Стоеше на сантиметри от него и го изгаряше с поглед. — Или ще я донесеш тук?

— Аз... мислил съм за това...

— Не, не си. — Костеливата ѝ ръка го сграбчи за яката. — Дали да не я затворим в мрака тук, Ахеос? Да остане наша тайна, така че никой да не сложи ръка върху развалата ѝ? — А после изведнъж се усмихна и усмивката ѝ го срязва като лед. — И щом ти можеш да проследиш кутията из целите Равнини, сега, когато силата ѝ е разбудена, колцина от нашия народ ще останат глухи за повика ѝ, туптящ като живо сърце в недрата на собствената ни планина? Кой послушник, провиждащ или скрир дори не би усетил копнеж по силата, затворена в нея, копнеж, който ще расте неусетно, ще задуши свободната им воля и ще ги подлуди от амбиция? Донесеш ли я тук, кутията ще ни превърне в същите умопомрачени отцепници, които унищожиха Даракион преди петстотин години. Донесеш ли я тук, ще ни заразиш с тяхната лудост.

— Но... тя все ще попадне в *нечии* ръце.

— Ако имаме късмет, ще попадне в ръцете на някой колекционер като онзи човек в Колегиум, който ще я заключи в някое обитавано от машинни духове място, чиято унила атмосфера постепенно ще я приспи. Иначе... ако не друго, когато най-лошото дойде, този път няма да е по наша вина.

Скрирът посочи вратата.

— Върви си, Ахеос. Махни се от моите очи, махни се и от Тарн по най-бързия начин. И не се връщай, освен с много по-добра компания от сегашната. А може би ще е най-добре изобщо да не се връщаш.

Краката му омекнаха от слабост. Не си беше давал сметка каква опора му е била. Че при последното им идване тук. А после през отмалата в главата му изплува нещо, нещо тъмно и трънливо.

— А ако запазя кутията за себе си?

Жената застина на място. Стори му се, че зърва мигновена сянка на предпазливост в белите ѝ очи.

— Изглежда, сте приели за даденост, че ще предам кутията на друг — каза той с разтреперан глас. — Ами ако сам я отворя?

— Млъкни, момче! — прекъсна го гневно тя. — Прогнил си до семката. Най-добре да те убием още тук и сега, иначе кой знае какви беди ще докараш на собствения си народ.

— Аз изпълнявам повелята на Даракион — напомни ѝ той. — Питам се какво ли би направил той, ако убиете пратеника му? Ако аз направя такова нещо, не бих посмял да затворя очи от страх какви сънища ще ме навестят в отплата. Дори ако бях един от скририте на Тарн.

— Заради теб ще погинем! — възкликна тя отчаяно. — Дано осите те убият и вятърът разпръсне прахта ти! Махай се, Ахеос. Напусни Тарн и ако съдбата е поне малко милостива, мисията ти ще се провали, а ти ще намериш смъртта си.

Той ѝ обърна гръб, раздиран от страх и чувство на загуба, но и от внезапен гняв.

„Нека взема кутията, пък да видим кой на кого ще нарежда.“ Тази мисъл изплува в главата му, но мина доста време, преди Ахеос да се запита откъде е дошла.

Защото не беше негова.

4.

Червенокожият мравкороден, който през последните няколко минути изглеждаше преминал в отбрана, внезапно смени тактиката, светкавичният му удар пробива гарда на противника му и го поразява в челюстта. Костеното острие на Изкуството му оставя кървави резки по кожата, а силата на удара повали противника му на земята, но не задълго. Само след миг двамата — и двамата мравкородни, но от различни градове — вече обикаляха в кръг и се измерваха с поглед, а сетне се счепкаха отново. С натрупването на умората все повече удари достигаха целта си и се лееше все повече кръв.

За огромно удоволствие на публиката. И не каква да е публика, разбира се. Тази се състоеше от най-изтъкнатите и най-издигнатите — генерали, високопоставени служители от търговския консорциум, мъже от добри семейства и с голямо богатство. Стояха прави, размахваха юмруци, надаваха резове при всеки кървав удар, виеха, крещяха и насърчаваха състезателите, макар те да не се нуждаеха от окуражаване.

Имаше само два острова на спокойствие сред това кръвожадно море. Уктебри беше единият.

„Глупаво представление — помисли презрително той. — Толкова похабена кръв.“ Уханието ѝ изпълваше въздуха и гъделичкаше сетивата му като никое друго. Дори парфюмът на паякородна блудница не би могъл да го докосне така. Ароматът на кръв бе така опияняващ, че надвиваше дори натрапчивото присъствие на тълпата.

Седеше зад човека, който понастоящем смяташе себе си за негов господар. Бяха взели старата му черна роба и вместо с нея го бяха накиприли с карирана мантия в черно и златно, която трябваше да покаже, че Уктебри се е издигнал с едно стъпало по-високо в йерархията, че вече не е обикновен роб, а привилегирован роб. Достатъчно ценен, за да го пуснат от килията. Или пък императорът просто искаше да го държи близо до себе си.

Самият император наблюдаваше студено сражаващите се мравкородни. Тази борба и цялата серия брутални двубои, които щяха да видят тепърва, бяха организирани в негова чест от високопоставено столично семейство, което се надяваше да спечели по този начин императорското му благоволение. Навсякъде около него щастливците, сдобили се с покана за събитието, ревяха кръвожадно, а императорът седеше мълчаливо, не пропускаше нищо и скучаеше до смърт. Отегчението беше негов постоянен спътник, това Уктебри го знаеше. Не че нямаше вкус към подобни представления, напротив. Императорът нямаше съвест, която да се разбунтува заради кървавото зрелище, нито високи идеали, които да го издигнат над ревящата тълпа. По негова заповед имперските войници подлагаха на сеч градове и села. Една негова дума беше достатъчна, за да изкормят пред очите му прегрешил роб от домашната прислуга, войските му да опожарят поредния град, агентите на Рекеф да убият дързък монарх. И съзнанието, че може да направи всичко това просто ей така, го лишаваше от съпътстващата наслада. Подобни начинания бяха твърде дребни, за да задържат интереса му, и това се отнасяше за всички неща, от които обикновените хора черпеха наслада. Той лягаше с красивите си наложници, ядеше прекрасните си ястия, издаваше заповеди и броеше богатството си, но отдавна се беше преситил. Уви, страховете му и тегобите на управлението не знаеха умора и с всеки ден го торможеха все по-нетърпимо.

Тегоби като проблема с осигуряването на наследник. Един император трябва да има наследник и Алвдан го знаеше отлично, но въпреки това още не си беше взел съпруга, нито бе признал официално някое от незаконните си деца. Всяко негово дете неизбежно би се превърнало в заплаха, в инструмент на властолюбивите. За момента заплахата се въплъщаваше в Седа, единствената оцеляла от братята и сестрите му, чиято смъртна присъда той обмисляше ежедневно. Единствената причина сестра му още да е жива беше убеждението на Алвдан, че докато я държи под свой контрол, ще държи под контрол и угрозата от узурпиране на трона. Ала един син би променил това начаса. Ето защо императорът на осите, най-могъщият човек на света, живееше в постоянната агония на страх и подозрения, които превръщаха и най-екзотичното ястие в безвкусна помия. Но това се промени в деня, когато един комаророден роб му направи невероятно,

наглед неизпълнимо предложение. Защото ако един император живее вечно, проблемът с наследника отпада от само себе си.

„Какви опасни игрички играем.“ В сянката на качулката си Уктебри си позволи бегла усмивка. Той ли беше пленник и роб на осите, или те играеха по неговата свирка? Въпрос достоен за магьосник, защото магията битуваше в пролуките между фактите от реалността, а истината за неговата роля щеше да придобие облика на факт едва когато той решише да я промени. Дотогава двамата с императора щяха да живеят всеки със своята истина. Расата на Уктебри открай време бе малобройна, сега — повече от всякога. Оцелял бе по-скоро споменът за нея, въплътен в древните суеверия на селското население. „Лягай си веднага, иначе комарородните ще дойдат и ще ти изпият кръвчицата.“ Така плашеха децата на село. В някои отдалечени райони заплахата не беше изпразнена от съдържание.

Император Алвдан Втори така и не беше попитал какво ще спечели Уктебри от планирания ритуал. Свикнал бе хората да му предлагат разни неща в замяна на благоволенieto му.

Двубоят явно беше свършил, докато мислите на Уктебри се занимаваха с по-важни неща. Така и не разбра кой от мравкородните е победил. Зрителите насядаха по местата си и се разприказваха — я за спорт, я за бизнес, я и за двете, а императорът попита отегчено:

— Е, чудовище? Оценяваш ли честта, с която те удостоихме?

Уктебри вдиша дълбоко и с наслаждение разсейващия се мирис на пролята кръв. Ноздрите на острия му нос потръпнаха.

— Ценя я високо, ваше императорско величество.

— Разочароваш ли ни, твар, току-виж и ти си се озовал на арената.

— Боя се, че няма да съм достойно зрелище за вас и дворяните ви, ваше императорско величество.

Алвдан изсумтя, после се обърна наляво да предаде казаното от комара на съседа си, а именно на влиятелния генерал Максин, който си мислеше, че използва Уктебри, за да укрепил силните си позиции пред императора, точно както Уктебри си мислеше, че използва Максин, за да си осигури достъп до негово величество.

„Съмнения и сенки, живата вода на магьосниците.“ Уктебри се облегна назад. Някой току-що беше споменал, че следващата битка

щяла да изправи на арената хищен бръмбар срещу половин дузина роби, истинско спортно събитие, което си заслужавало да се види.

Когато и последният двубой приключи, всички изчакаха Алвдан да стане пръв, което той направи своевременно, без дори да погледне към тръпнещите организатори на тазвечерното зрелище. Уктебри намираще хегемонията на осородните за особено забавна. Те поставяха императора на недостижим пиедестал, далеч над всички. Останалите — офицерите от армията, знатта от старите родове, новобогаташите от Консорциума — всички те бяха само на крачка един от друг и постоянно се боричкаха за място под слънцето. След като императорът и най-близките му приближени си тръгнаха, неминуемо щеше да започне голямото ръгане с лакти кой да е следващият, напуснал арената...

Уктебри използва блъсканицата, за да стрелне многозначително с поглед генерал Максин, и ето че едрият прошарен осороден изостана крачка, за да се изравни с него.

— За мен е голяма чест, че ме удостоявате с вниманието си, почитаеми генерале — каза Уктебри с язвителна усмивка.

— Забравяш се, робе — отвърна студено Максин. — Какво искаш?

— Знаете какво искам, генерале — каза покорно комарородният. — От какво се нуждая, за да изпълня желанието на негово величество.

— Да, да, прословутата ти кутия — изръмжа презрително Максин. — Вече пратих хора в Джерез. Скоро ще я имаш, проклета да е.

— Все пак, генерале, просто за всеки случай, аз помолих една своя сънародничка да иде там и да впрегне уменията си за постигането на същата цел.

— Не си имал възможност да молиш никого за нищо, робе — каза Максин, но в гласа му липсваше увереност.

— Въпреки това молбата беше отправена и приета. — Уктебри наблюдаваше генерала и видя сянка да загрозява чертите му. Какво изтънчено удоволствие от най-висша проба беше това. Действащ генерал от Рекеф, чиито агенти и информатори държаха цялата имперска армия в ужас, а ето че смелостта му изневерява заради един

уморен стар роб. „Имаш цяла армия шпиони, генерале, а не знаеш нищо за моите.“

— Твоята сънародничка по-добре да стои настрана — каза Максин с престорено безразличие. — Моите хора не знаят нищо за нея и тя лесно може да пострада, преди да са разбрали коя е.

— О, генерале — каза Уктебри, — какво ви кара да смятате, че те изобщо ще усетят присъствието ѝ, освен ако тя не реши да им се разкрие?

Императорът все така събираше редовните си съветници, както повеляваше традицията, но напоследък се беше оформил нов елит. „Война“ беше думата, плъзнала из коридорите на властта в Капитас. Войната беше слънцето и въздухът на Империята. Войната беше средството да напреднеш в кариерата и да си подсигуриш бъдещето, пак тя смазваше колелетата на търговията и жънеше реколта от богатство и власт за онези, които успяваха да яхнат вълната ѝ.

Равнинците не разбираха, не бяха в състояние да разберат и никога нямаше да проумеят, че превземането на Тарк и Битката на релсите изобщо не се вместиха в имперското понятие за война. Не, подобни стълкновения и нашествия бяха ежедневие за Империята. Нужна бе съпротива и мислена линия, която имперската армия да пресече, за да се брои една кампания за истинска война.

Сега равнинците бяха прокарали такава линия — крива линия от Метро до Колегиум и от Колегиум до Сарн. Империята бе погълнала близо половината от Равнините, преди единичните сражения да достигнат мащабите на война по техните стандарти.

Императорът крачеше сред генералите си и оглеждаше гигантската карта, първо от едната страна, после от друг ъгъл. Тази релефна карта беше истинско произведение на изкуството, създадено от най-умелите роби занаятчии. Планините и хълмовете, реките и горите бяха пресъздадени от лакирано дърво с различен цвят, а градовете — с бронзови медальони, специално изковани за целта, всеки град с името и герба си. Дървени блокчета и малки пергаментови флагчета бележеха позициите на въоръжените сили.

Генерал Максин наблюдаваше зорко Алвдан. Императорът изглеждаше доволен от видяното, лицето му постепенно се озари от

неподправен интерес, който щеше да се отрази добре на бойния дух. На почетно разстояние от масата с релефната карта стояха главните стратегии на Империята — двама оттеглили се от активна служба генерали, един старши служител на Консорциума, един полеви полковник, прикрепен към Осма армия, която понастоящем чакаше назначение в столичните казарми, един майор от инженерния корпус и още един от роботърговския.

— Това са нашите Крилати фурии, така ли? — попита императорът и посочи армията край сребърната нишка на релсовия път между Хелерон и Сарн.

— Седма армия, точно така, ваше императорско величество — отвърна един от старите генерали. — Тук, при Хелерон, е Шеста, която изчаква нови попълнения, преди да се присъедини към генерал Малкан. Самият Малкан вече получава доставки на провизии и ново въоръжение.

— Ново въоръжение? Новото тайно оръжие, за което ни бе казано?

— Така нареченият щраколък, ваше императорско величество — потвърди майорът от инженерния корпус. — Резултатите от битката със сарнианците показват, че е доста ефективно, но докладите може и да са в голяма степен преувеличени...

В очите на Алвдан се появи изражение, което майорът не забеляза.

— Припомнете ми отново кой е отговорен за тази нова играчка?

— Тя е дело на един външен, полуродния Дрефос. — От гласа на майора капеше презрение. — Забавна джаджа, ваше величество, като всичките му измишльотини, но не може да замени арбалетите и автовозилата.

Императорът изгледа с усмивка майора. Старият генерал, опитен с владетелските капризи, благоразумно отстъпи назад.

— Майоре, ние ценим професионалното ви становище — продължи Алвдан. — Затова поискахме мостра на това оръжие да бъде доставена в Капитас за наше лично забавление.

— Убеден съм, че ще го намерите за забавно, ваше величество.

— Отлично. Имате ли броня, майоре?

— Не разбирам...

— Предвид лекотата, с която омаловажавате това ново оръжие, несъмнено не бихте се поколебали да докажете правдивостта на думите си. — Алвдан все така се усмихваше любезно. — Ние, следователно, ще очакваме с нетърпение двубоя между изобретението на полуродния и вашето професионално мнение. Колкото до забавлението, майоре, определено очакваме да има такова.

Инженерът отстъпи назад, блед и втресен, а Алвдан плъзна поглед по останалите. Максин знаеше какви мисли минават през главата му: „Добре е да им се припомня от време на време какво означава думата «император».“

— Не сме доволни от напредъка в Равнините. Искаме да прекараме идното лято сред новите си поданици в Колегиум. Вярваме, че това желание е ясно за всички ви.

Утвърдително мърморене и кимане откъм стратегите.

— Обяснете ни къде ще нападнат нашите армии — нареди Алвдан и посочи майора от роботърговския корпус. Мъжът беше ветеран с богат опит във военните кампании и като такъв прие предизвикателството с точната смесица от почитание и самоувереност. Малцина военни от кариерата се задържаха достатъчно дълго при роботърговците, за да достигнат майорски чин, ала той отдавна си беше създал непристъпна ниша в търговията с хора, която войната захранваше неуморно.

— Ваше императорско величество, изправени сме пред тристранна отбрана. Както знаете, генерал Алдер и Четвърта армия са били разбити от равнинските диваци. Втора армия вече се придвижва от Аста към Тарк, за да заеме позиции по крайбрежието с идването на пролетта и така да съкрати времето за придвижване по суша. Осма армия също ще потегли към Аста, където да изчака назначение според обстоятелствата. Планът е да пометем крайбрежието по най-бързия начин, но тук изниква проблемът с паякородните.

— Вече взех решение във връзка с паяците — отбеляза Алвдан. Тактиците се размърдаха заинтригувано, защото за тях това беше новина. — Дължни сме да приемем, че са имали пръст в унищожението на Четвърта армия — продължи императорът. — Затова натоварих генерал Максин със задачата неговите агенти да дестабилизируют местните паешки градове. Идеята е да ги ввлечем в стълкновения по границата, така че Паешките земи да стоят настрана

от нашата кампания в Равнините. — Изглежда ги с усмивка. — Останалото е в компетентността на Рекеф и в способните ръце на генерал Максин, но при нужда Втора или Осма армия без съмнение могат да отделият малко време, за да подпалят паяжините им. Продължете.

Майорът от роботърговския корпус посочи картата.

— Вече стана дума, че Шеста и Седма армия ще потеглят към Сарн, но агенти от вътрешната служба на Рекеф докладват, че понастоящем Сарн е в съюз с известен брой по-малки градове в района, което значително би затруднило придвижването на имперски войски през оспорваните територии. — Майорът погледна към Максин. — Генерале, може би навлизам във ваши води?

Максин пристъпи към масата и почука с пръст по лъскавия диск, който обозначаваше Сарн.

— Омесването на различни раси, което е налице в момента покрай опитите на Равнините да организират съюз срещу нас, позволява на нашите агенти много по-голяма свобода на действие отпреди. Наши хора са внедрени на централни места, което им дава възможност да подронят сериозно основите на евентуалния съюз, като отстранят ключови фигури и внесат подозрения и търкания между кандидат-съюзниците. Ако всичко върви по план, в края на зимата генерал Малкан ще потегли към Сарн и ще го унищожи, преди да продължи на север и да изтрие от лицето на земята диваците, които живеят там. След това Колегиум ще падне или пред Седма армия, която ще настъпи южно от Сарн, или пред Втора, която ще се придвижи източно по крайбрежието — в зависимост кой от двата варианта се окаже по-печеливш предвид непосредствените обстоятелства. Така ще свърши войната с Равнините.

— Която, надяваме се, няма да се проточи колкото Дванайсетгодишната война — каза Алвдан.

— Не бихме могли да се закълнем в живота си, че знамето на ваше императорско величество ще се развее над Колегиум това лято — каза един от старите генерали, — но Равнините, макар да са сравними с Империята в технологично отношение, не притежават единството и духа на Федерацията, нито техните неизчерпаеми резерви от човешка сила. Логиката диктува, че най-късно през следващото лято целите Равнини ще бъдат ваши.

„Равнините ще бъдат ваши“ — измърмори презрително под нос Уктебри. Не беше присъствал лично на военния съвет, но това не представляваше пречка, защото умът му беше отворил проходи в тъканта на двореца като дървояд в старо писалище. Нищо не му убягваше, при това без проблеми, защото осите, убедени в непоклатимостта на своя материален свят, оставаха пълни невежи за реалността, която ги следваше невидима на крачка разстояние. Бяха го върнали в новата му стая, онази с отварящия се таван. Позволяваха му да я напуска единствено в компанията на генерал Максин или на императора; той обаче смяташе, че при нужда би могъл да излезе и без чужда помощ. Границите и очертанията отново се бяха размили, важни въпроси оставаха без ясен отговор. Въпроси като: „Това за себе си ли го правя, или за расата си?“

Разбира се, по тази пътека първоначално го бяха тласнали тайните майстори сред Окървавените, ала междуременно той беше натрупал личен залог, шанс и копнеж да заграби властта за себе си вместо да се преклони покорно пред волята на своите висшестоящи. Расата му никога не бе познавала единството като такова. Всички бяха родени индивидуалисти. И именно затова се бяха стопили до шепа хора.

Нареди на пазача да отвори вградения в тавана капак, защото това просто действие на механичен принцип с макара и въжета не му беше по силите. Студен въздух нахлу в стаята и раздвижи пламъците в огнището. Уктебри видя как дъхът им — неговият и на пазача — се накъдрят в бяла пара от внезапния студ.

Тази нощ нямаше облаци, които да петносват небето, но и да имаше, това не би му попречило. Уктебри можеше да чете по облаците също толкова лесно, колкото и по звездите, криещи се зад тях.

Предната нощ беше сънувал дълго, видял беше много неща. Сега вдигна поглед към небесната подредба, та с нейна помощ да разбие виденията на съставните им части и да отстрани плявата на обикновените фантазии.

Имало бе богомолкородни в съня му, както и мнозина други от народите на Равнините. Мъж, който се биеше под емблемата на древните оръжемайстори... и жена, чието знаме се менеше постоянно,

шпионка в смисъла, който придаваха на тази дума старите раси. Именно тя държеше Кутията на сенките.

Предната нощ беше пълна с лица и кръв. Видял беше император Алвдан Втори, целия в злато, да наблюдава раждането на един нов свят. Може би трябваше да му каже за видението си и да поласкае ненаситното му его още малко.

Смъртта на могъщите... за това по-добре да замълчи, макар видението да беше съвсем отчетливо предната нощ, четеше се и сега по звездите. Градове, които падат, и армии в поход. Не беше нужно да си провиждаш, за да съзреш такива неща в бъдещето. Империята се беше разраснала като проказа, територията ѝ преливаше от въоръжени мъже. Всички независими градове и държавни формирания в това къоше на света щяха да бъдат засегнати, повече или по-малко, още при следващата сезонна кампания на осите. Предната нощ беше видял и корабните платна на паякородни; белите очи на молци, които са тласнали собствените си хора към смърт и разруха; един куц полуроден, който стрива камък на сол с ръка от стомана; мъртвец, който оживява и властва над изгубените, а слънцето е негова царица. Уктебри пресея виденията, ала пак много остана забулено в мрак, непристъпен дори за неговите силни очи.

Даде знак на пазача и разтрепераният мъж с облекчение завъртя макарата да затвори капака. Миг преди хоризонтът да изчезне, Уктебри различи върху небесната карта още нещо. Кръв, разбира се. Кръвта беше движещата сила на света, но тази конкретна кръв щеше да се пролее тази нощ.

Тази мисъл го накара да се усмихне бегло. В древната магия имаше много традиции, имаше школи на молецородните, на паяците и на други, всички отдавна изгубени и изоставени. Единствени комарородните разбираха истинската стойност на кръвта, знаеха кога да бръкнат надълбоко в умовете на други и да положат ръцете им върху дръжката на ножа.

За Алвдан денят беше минал незадоволително. Комарородният роб продължаваше да мрънка за безценната си кутия. Генерал Максин правеше чистка сред агентите си и си въобразяваше, че Алвдан няма представа за властовите игрички, които играе с другите двама генерали

от Рекеф. Беше се самозабравил този Максин и вярваше, че императорското благоволение му се полага по право. Току-виж скоро дошъл моментът Максин да открие, както толкова други преди себе си, че благоволението на трона не се подарява никому задълго.

От друга страна обаче, ако Максин умреше, Алвдан щеше да се лиши от плашилото, което вдъхваше такъв страх на Седа. Сестра му вече осем години живееше в сянката на генерала, след като той беше отстранил всички други братя и сестри на императора. Не, по-добре щеше да е засега да отложи смъртната му присъда. Къде другаде би намерил такъв удобен бич, с който да налага сестричката си?

Ами военните, гениалните му стратегии! „Разполагам с цяла империя, от която да избирам, а ми дават това?“ Вярно, майорът от роботърговския корпус изглеждаше сравнително компетентен, но кой истински войник би се задоволил да командва роботърговци? Повечето бяха негодяи и печалбари, но Империята имаше нужда от тях. Империята изпитваше постоянен глад за нови робски попълнения, които да заменят бързо изчерпващите се ресурси. А нови винаги щеше да има — военнопленници, престъпници, нещастници от подчинените провинции и от набезите срещу дивите племена отвъд имперските граници. Роботърговският корпус вършеше добра работа, нищо че занятието им беше под достойнството на истинския войник.

„Моите генерали само говорят ли, говорят.“ Ако и тази пролет не отбележеха значим напредък, Алвдан щеше да си достави удоволствието лично да измисли изтезания за тези некадърници. Засега обаче трябваше да търси наслади другаде. Беше хапнал малко, изпил беше чаша вино, слугите кръжаха раболепно около него в очакване на заповеди. За физическите си нужди лесно щеше да се погрижи, но умът му не намираще покой, проблемите го глождеха и ръчкаха неуморно. Заедно с антуража си от стражи и прислуга Алвдан тръгна към стаите на наложниците си.

Единствено императорът държеше наложници. Другите осородни мъже имаха съпруги, любовници, робини или която там жена им привлече вниманието. Чувал беше, че някои чуждестранни раси, като прокълнатите паяци например, търсели наслада в огромни хареми, където благородните дами можели да яздят всяка нощ цяла година, без да повторят мъжа под себе си, но императорските наложници бяха нещо различно. Императорът можеше да поиска и да

получи всяка жена в Империята, от всяка раса, от всеки статут, робиня или свободна, омъжена или не, ала в харема си държеше жени за своя лична употреба. Тази употреба само отчасти имаше отношение към физическата наслада и в много по-голяма степен към политическата целесъобразност. Жените от личната му колекция бяха важни, защото всички бяха повече или по-малко зложници.

Повечето бяха осородни, дъщери на влиятелни семейства, на губернатори, на полковници; мъже, чиято вяроност към Империята беше от изключителна важност, ала не докрай гарантирана; мъже, които командваха огромни армии в поход, далеч от непосредствения контрол на трона, или бяха търговски барони от Консорциума, чиито ръце често бяха потънали дълбоко в имперската съкровищница — от всички тях бе поискано да дадат близка кръвна роднина от женски пол за харема на императора. Чест, която е трудна за преглъщане, но искрено верните се подчиняваха безпрекословно, а страховитият призрак на Рекеф имаше грижа за охотата на останалите.

Разбира се, една от дъщерите на генерал Максин също беше тук — средната. Алвдан беше спал с нея само веднъж. Всъщност той спеше с всяка от тях поне по веднъж. Максин беше пословично безчувствен, но стигнеше ли се дотам, смъртта или обезобразяването на дъщеря му със сигурност щеше да пожули дори неговото желязно самообладание.

„За какво имам настроение тази вечер?“ — запита се Алвдан. За нещо необичайно, реши след малко.

— Доведи ми Тсеринет — нареди той на Надзорницата на наложниците, застаряваща матрона, която беше заемала този пост още по времето на баща му. В харема не се допускаха мъже — нито стражи, нито слуги, — затова в тези стаи, с лъскави доспехи и остри копия, служеха единствените въоръжени жени в Империята — дванайсет подбрани осородни, за които се говореше, че не отстъпвали и на най-добрите дуелисти в имперската армия.

Когато му доведоха жената, Алвдан едва не промени решението си. Не беше голяма красавица тази Тсеринет. Ниска и тъмна, с плоско лице и слабо тяло. Лягал беше с нея четири пъти и всеки път контактът им беше еднакъв — лишен от страст и без знак за емоция от нейна страна. Оставяла го бе да я бележи с очевидното желание всичко да

приключи възможно най-бързо. Дори когато я шамароса веднъж в яда си, тя не реагира по никакъв начин.

Сега изглеждаше особено унила. Срећна погледа му само за миг и в очите ѝ се четеше нещо изгубено и скръбно. О, да, щеше да свърши работа.

Той го дължеше на Империята си все пак, да посещава всяка част от своите земи, пък било и чрез свои представители. Това важеше и за всичките му наложници от други раси — важни жени от подчинените на Империята градове, пратени тук като гаранция за доброто поведение на своите семейства. В момента никоя не беше по-важна от Тсеринет.

Запита се какви ли новини са стигнали до нея от родния ѝ град. Тамошният губернатор ги работеше здравата и те работеха здраво на свой ред, от зори до здрач се потяха на полето да осигурят храна за Империята, или в работилниците да изковат брони, оръжия и машини. Откакто капитулира след продължителна обсада, Сзар се беше превърнал в основна колона на Империята, град, който на практика работеше за добруването на завоевателя си и чието население беше по-лоялно дори от осородните поданици на императора, защото царицата им беше тук, в двореца — Тсеринет, владетелката на Сзар, обожавана от своя народ, царицата на пчелородните.

О, да, добре щеше да е още веднъж да наложи печата си над Сзар. Редно беше да почете пчелите с вниманието си.

Очаквал бе познатото безстрастно и лишено от отклик съвкупление, а получи нещо друго. Тази нощ Тсеринет прие вниманието му с отчаян плам и с хъса на влюбена жена, сключваше краката си около кръста му и се движеше в синхрон с него, сякаш тласкана от неутолима жажда. И той през цялото време се питаше — дори докато я яздеше потен и задъхан — защо тази жена се е променила толкова и къде е изчезнало безстрастното същество отпреди. Стискаше го така, сякаш събираше смелост да скочи в някаква незнайна и бездънна пропаст.

Направо го изцеди, а когато той се търкулна настрана, тя впери поглед в тавана с насълзени очи. Алвдан нямаше представа какво я мъчи, но и не изпитваше желание да проучва мисленето на всички

раси, които Империята беше подчинила. Доволен от сеанса, той я остави да трепери сама и се върна в собственото си легло.

Беше един вид сбогуване, последен жест, но не към мъжа, когото мразеше най-много на света, а към самия свят. На следващата сутрин намериха Тсеринет мъртва. През нощта беше счупила един глинен съд, срязала бе вените си с чиреп от него и кръвта ѝ беше изтекла. Тсеринет, царицата на Сзар и заложница срещу покорството на народа си, вече я нямаше.

5.

Когато Соларно се появи на хоризонта, все едно второ слънце изгря от север. Че затаи дъх и стисна силно парапета, шашната от белотата, разцъфваща сияйно между зелените хълмове.

Виждаше много места — познатите улици на Колегиум, където беше израснала; ненаситната енергия, с която мръсотията и пороците на Хелерон тъпчеха местните бедняци; нечовешкия ред на мравките от Сарн. Виждаше бе дори Паешките земи — заграденото с крепостни стени изящество на Селдис и просналия се без задръжки лукс на Сиенис, чиито прекрасни кули и минарета се източваха към небето напук на архитектурните закони, а базарите бяха покрити с навеси от коприна, която другаде би била цяло състояние сама по себе си. Ала когато сега видя Соларно, реши, че това е най-красивият град на света.

— Най-красивият град на света — каза Таки, мухородната авиаторка, която стоеше до нея, сякаш бе прочела мислите й. — А не е като да не съм пътувала. Познавам отлично бреговете на Езгнано и знам, че няма по-прекрасен град.

Северният бряг на гигантското езеро представляваше полегат склон, който се преливаше във водата без плаж или друго разграничение на релефа, а Соларно беше вкопан в него, тераса връз тераса, широка ивица, дело на човешки ръце, като бижу на фона на ниви и пасища, надигащи се лениво като зелена вълна зад града. Повечето сгради бяха от бял камък, покрити с керемиди в червено или оранжево, като пламъчета, които грейваха жизнерадостно под ласката на слънчевите лъчи. Като го гледаше сега от палубата на кораба, Че бързо придоби представа за йерархията в градоустройствения му план — големите имения бяха високо по хълмовете, а търговският район се разполагаше по протежение на езерния бряг. В западните квартали къщите бяха по-малки и не толкова сияйни, а в източните нагъсто се редяха фабрични комини покрай бреговете на две вливащи се в езерото

реки, които задвижваха водните колелета, осигуряващи енергия за машините в цеховете.

Над покривите се издигаха куполи, поддържани от аркади и колони, толкова много, че някои от високите сгради сякаш изобщо нямаха стени. Пазарищата бяха сбутани в лабиринти от тесни улички, навесите на сергиите им образуваха свой собствен покривен слой, откритите места бяха паркове и градинки, а на по-високите нива — летища.

Брегът, който се виеше по цялото протежение на Соларно, беше накичен с мрежа от кейове и наколни алеи, които навлизаха в самата вода. Скоро Че усети как двигателят променя песента си и корабът им зави към един пристан. Там вече чакаха хора, навярно служители и докери от пристанището, повечето бойни бръмбари с пясъчен цвят на кожата и няколко мухородни. Бяха й казали, че Соларно е паешки град, но паяци почти не се виждаха. Че прехвърли набързо всичко, което Стенуолд й беше казал за това място — малкото информация, която беше успял да изстиска от Теорнис. Всъщност Соларно не бил част от Паешките земи — с това можел да се похвали само западният бряг на Езгнано. Източната половина на крайбрежната ивица била разделена между половин дузина поселения, кацнали като геми по пръстена на великанското езеро и на теория независими. Въпреки това по самото си естество Соларно бил паешки град.

— Ще се видим отново на сушата, бела Челядинке — каза Таки. — Но ако бързо не пратя за влекач, бедният ми „Еска“ ще клечи на палубата до сутринта, а, като гледам, преди това ще завали.

Че погледна към небето. Наистина се събираха облаци, но нищо не вещаеше пороен дъжд. От зимния студ, помрачил пътуването й на изток, не беше останал и помен, а Езгнано се къпеше в топлината на късното лято.

Крилцата на Таки се появила, мухородната се издигна над палубата с лекота, на която Че можеше само да завижда, и се стрелна над водата към града, толкова ниско, че почти забърсваше вълните. Пърхане отдясно оповести появата на Неро.

— Стоиш настрана, а? — попита го Че.

— Хапе проклетницата — изръмжа той. — Но аз още не съм приключил с нея. Ти само стой и гледай. — Извади окъсано парче хартия и го показа на Че за одобрение. Беше скица с въглен и графит,

не на друго, а на самата Скола Таки-Амре, нарисувана с минимум щрихи, но толкова умело и точно, че само с тази скица в ръка човек би различил първообраза на рисунката сред навалица от мухородни.

— За нея? — попита Че и го погледна озадачено.

— За нея друг път. За мене си е. — Неро плъзна поглед по гъмжилото на доковете и лениво разхождащите се по крайбрежната алея граждани. — Това място не отговаря съвсем на очакванията ми, но и така ми харесва.

С изгасен двигател търговският кораб спря току пред кея и докерите се заеха да го привържат. Неро излетя и закръжи наоколо, изпиваше с поглед новото обкръжение. Че изчака да спуснат подвижното мостче, после изчака още заради паякородния търговец на роби Миялис, който реши, че трябва да слезе пръв на брега, за да намери своя човек и да предаде документите за товара си. Това даде възможност на Че да огледа на спокойствие множеството и да различи лица и раси.

Опита се да прецени какъв е типичният соларниец, но пристанището, като всички пристанища, беше гмеж от всякакви раси и това затрудняваше задачата ѝ. Най-многобройни като че ли бяха бойните бръмбари с пясъчен цвят на кожата, които приличаха на минанци по телосложение и черти, но не и по цвят. Обличаха се предимно в бяло, от обикновените туники без ръкави на пристанищните докери до заслепяващо чистите широки ризи и панталони на мъжете и жените, които се разхождаха по крайбрежната алея, препасали мечове с извити остриета. Немалко бяха с тъмни доспехи и стояха на групички като наемници, а на клупове от коланите им висяха малки арбалети. Други подчертаваха принадлежността си към висшите слоеве чрез цветни коприни в паешки стил, но не им се получаваше добре. Ала колкото и от местните да оглеждаше Че, не би могла да огледа и половината на кея, а нови прииждаха с всяка минута. Малцината истински паякородни се движеха през тълпата с аристократично високомерие, ала без отнесената лекота на западните си роднини, нямаше ги и типичните за Селдис и Сиенис орди роби, които да разчистват пътя на господарите си и чието присъствие въпросните господари се правеха, че не забелязват. Имаше и мухородни, цяло нашествие от дребосъци. В Равнините те се обличаха

скромно, но тук дрехите им бяха пъстри, ярки и феноменално безвкусни, истински труфила от коприна, пояси и шалчета.

Имаше и други, разбира се. Водните кончета със сложни татуировки по ръцете и бузите бяха лика-прилика с пиратите, които бяха нападнали кораба на Че в езерото. На всичкото отгоре бяха въоръжени до зъби и нямаха нищо общо с нейния цивилизован и префинен Салма. Мравки със зеленикав цвят на кожата вървяха бавно през навалищата, облечени в кожа и изрисувани, някои гологърди. Расата им беше напълно непозната за Че.

А после тя зяпна, затаила дъх. Имаше и оси. Не просто какви да е оси, а имперски войници. Бяха двама, стояха на един ъгъл и зяпаха соларнийската тълпа точно като нея.

Изглежда, Теорнис бе прав в преценката си за тукашната ситуация.

Едва стъпила на дока, Че стана свидетел на първото кръвопролитие, което да запише по-късно в сметката на Соларно. Без никакво предупреждение двама мъже започнаха да си крещят, наврели нос в нос. Крещяха високо, но репликите, които си разменяха, звучаха някак официално, обидите бяха екстравагантни и засукани. Отпърво Че дори се зачуди дали свадата не е част от улично представление, но после мечовете изскочиха от ножниците, тънките извити остриета лъснаха на слънцето и ситуацията се нажежи. Мъжете изглеждаха готови да се накълцат на парчета. И двамата бяха от пясъчнокожите соларнийци, облечени бяха с почти еднакви бели туники, само дето единият носеше плоска шапка с червена кокарда, а на другия главата беше обръсната до голо.

Междувременно мъжете бяха спрели да се обиждат, отстъпили бяха с по крачка назад, тълпата зяпачи се отдръпна да им отвори място и Че неочаквано се озова в самия край на импровизираната арена. Двамата мъже, които допреди миг изглеждаха обзети от дива ярост, сега вдигнаха оръжията си, поклониха се вдървено един на друг, после заеха идентични стойки — лявата ръка протегната напред, мечовете вдигнати високо и леко назад. На левите си ръце и двамата носеха тежки кожени ръкавици, подсилени с метални капси.

„Дуелистко общество“ — сети се Че. Самата тя имаше известен опит в това занимание покрай турнирите в колегиумския Форум на

умелите. Само дето мечовете на двамата дуелисти нямаха нищо общо с тренировъчните оръжия във Форума.

Мъжете почнаха да се обикалят в кръг, все така приклекли в странната си стойка. Навсякъде около Че пари сменяха притежателите си и поне десетима предприемчиви събирачи на залози обикаляха тълпата. Скоро стана ясно, че мъжът с шапката е фаворит, макар и с малко.

А после двамата противници се юрнаха напред и се разминаха светкавично, като всеки отби удара на другия с бронираната си ръкавица. С гръб един към друг двамата изгледаха злобно публиката, после се завъртяха и се сблъскаха отново. Че различи четири отделни звънтежа, преди противниците да се разминат.

Този път мъжът с шапката се сдоби с плитка рана на дясната ръка. Това сигурно щеше да е краят, реши Че, защото сблъсъкът приличаше на формален дуел, а те рядко завършваха фатално.

Ала в Соларно, изглежда, се биеха по други правила. Мъжете се завъртяха и се нахвърлиха свирепо един срещу друг, сякаш първата пролята кръв беше някаква разграничителна линия, отвъд която всичко е позволено. Бръснатият се възползва максимално от предимството си: засипваше противника си с бързи удари от всички страни, удари, които изглеждаха достатъчно силни да насекат другия на панделки, настъпваше неудържимо и надаваше безсловесни бойни викове. Тълпата беше в екстаз, крещеше и поглъщаше жадно спектакъла.

После бръснатият пропусна един париращ удар на опонента си и мечът го резна над бронираната ръкавица. Раненият се дръпна инстинктивно назад, а мъжът с шапката продължи движението си, завъртя ръка и му преряза гърлото.

Тълпата ахна дружно, а след миг настана истинска какофония от дюдюкания и крясъци. Отнякъде се бяха появили въоръжени мъже — пробиваха си път през множеството и сипеха удари наляво и надясно с металните си ръкавици. Хванаха победителя, който не изглеждаше ни най-малко притеснен, и още неколцина от публиката — тях ги подбраха наслуки. Новодошлите също бяха от местната порода, носеха ризници от метални плочки върху бяла кожена подплата и плоски шлемове със същата форма като шапката на дуелиста.

Офицерът им извика нещо, което прозвуча като: „Кой агитира?“, което впоследствие Че си преведе като „Кой адютира?“, защото беше

чувала титлата „адютант“ да се използва за церемониалмайстора при дуел. Не беше видяла никой в тази роля, но един паякороден се изстъпи пред навалищата с уверена усмивка и бързо успокои настръхналите войници, които освободиха задържаните и отстъпиха почтително назад. Победителят застана до трупа, после плъзна поглед по зрителите, които очевидно очакваха да се случи още нещо. За миг Че се ужаси, че мъжът с шапката ще обезобрази трупа на мъртвия си противник, но вместо това той посочи двама от зяпачите — една соларнийка и самата нея, Че.

Изглежда, всички очакваха да направи нещо, но тя нямаше ни най-малка представа какво. Ръце я тласнаха напред и тя се озова в кръга на импровизираната арена. Нескритата ѝ паника явно не направи впечатление никому, а после дуелистът я дръпна в потната си прегръдка и взе че я целуна право в устата.

Че изписка и се дръпна рязко, но мъжът не оказа очакваната съпротива, пусна я и тя тупна по задник на твърдите дъски, с които беше настлан кеят. Дуелистът се зае да нацелува другата жена, която прояви много по-голям ентузиазъм от Че, после се ухили и на двете и им посочи трупа. От жеста му Че отсъди, че от тях се очаква да отнесат тялото.

Хвана неуверено трупа за едната ръка, соларнийката го хвана за другата и с общи усилия двете повлякоха окървавеното тяло по тесен кей, който, изглежда, беше предназначен за цели от подобно естество — дълга пътечка от неодялани греди, която навлизаше във водата понавътре от останалите и край която нямаше привързани лодки. Дуелистът тръгна след тях заедно с още двама, които, изглежда, имаха своя роля в тези ритуални действия.

Някой ѝ подаде въже с вързана за него тежка оловна халка и тя го взе замаяно. Не можеше да повярва, че участва във всичко това, нито проумяваше докрай случващото се, но така или иначе се зае да стегне въжето около единия глезен на мъртвеца. Междувременно другата жена преджобваше усърдно трупа: първо срязва кесията, от която изпаднаха шепа сребърни монети, после извади кама и изчовърка с върха ѝ опалите от ножницата. Протегна пълна шепа към Че и ѝ каза:

— Вземи си твоя дял.

Че поклати глава и понечи да се дръпне, но жената хвана ръката ѝ, обърна я с дланта нагоре и отброи в шепата ѝ няколко монети и един

от скъпоценните камъни.

— Меча искаш ли го? — попита жената.

Че поклати глава още по-енергично и жената, изглежда, остана доволна. После бутнаха трупа във водата и оловната тежест го повлече към дъното.

Когато се върна на пристана, Че видя дуелиста да плаща на адютанта и на човека, който беше осигурил оловната халка. „От това ли се препитава? — зачуди се тя. — Обикаля улиците с наръч оловни тежести и чака хората да загинат в дуел?“ Сведе поглед към неочакваната си печалба и примигна замаяно. Опалът беше голям колкото нокътя на палеца ѝ, а сребърните монети до една бяха стандарти, сечени в Соларно, но иначе досущ копия на хелеронската валута, която се използваше из целите Равнини.

Отнякъде се появи Неро. Крачеше към нея със замислено изражение. Току-що беше получила важен нагледен урок, реши тя — че е много далеч от местата, които познава и разбира.

Малко след това дойде и Таки. Когато Че ѝ разказа какво е станало, мухородната само сви рамене. Явно не намираше в случката нищо особено.

— Давайте да ви водя на по-цивилизовано място — предложи тя. — Важи и за вас, сир Неро. Моите работодатели ще намерят къде да ви настанят. И много ще ви се зарадват.

— Когато паяците дошли в тези земи, тук се водела война — обясни им Таки. — Кораби на водните кончета от Принцеп Изгнана нападали Соларно. Паяците оправили работата. Първо се намърдали мирно и тихо в двореца на принца, после го омотали в паяжините си. След това всички с радост им отстъпили управлението на града. На тях и на моите предци.

Вътрешността на Мирна къща Дестиавел определено беше издържана в паешки стил: висок куполообразен таван, изрисуван в синьо и златно и украсен с изящни арабески, стените — насечени от ниши, всяка приютила произведение на изкуството. Таванът беше толкова нелепо висок, че вместо четириетажна, както изглеждаше отвън, сградата се оказа само на два ката, като вторият се издигаше зад първия, вкопан в стръмния склон.

— Значи ти си какво? Слугиня, робиня? — попита Неро.

— Ама на какво ви учат във вашите академии? — възкликна невярващо Таки. Високият таван придаваше на помещението странна акустика, усилваше шепота и приглушаваше изреченото на висок глас.

— Първо, изобщо не споменават името на затънтеното ви градче, госпожице Те Таки — отвърна намусено Неро.

На което тя отвърна с широка усмивка.

— Когато се ядосате, сир Неро, лицето ви се превръща в картинка, която никой не би могъл да нарисува. Иначе, да, сигурно сме твърде незначителни за вашите велики чуждоземни принцове — каза тя и премести многозначително поглед от мърлявите им дрехи към великолепната обстановка. — Когато сме дошли тук със своите господари, ние сме били роби, великолепни ми сир, но сме спечелили свободата си в Деня на трите отстъпки, което го знае всяко дете. Сега аз съм свободна да правя каквото си искам. Вие можете ли да се похвалите със същото?

— Денят на...? — Че поклати глава. Десет години беше учила история, а ето че нищо от наученото не ѝ беше от полза сега. — Но нали работиш за паяците? А те управляват Соларно?

— Някои от тях и от време на време. В момента на власт е Кристалната партия, но не задълго, както вървят нещата. Скоро ще има промяна, след броени дни.

Че си спомни, че по пътя насам беше видяла знамена. И групички недоволни граждани, които размахваха флагчета и панделки, някои червени, други сини, трети в зелено и златно, но какво се криеше зад тази активност, тя нямаше представа. Таки също не си бе направила труда да обясни, всъщност бе подминала групичките с демонстративно безразличие. Явно ситуацията в града беше сложна.

— И къде е мястото на осородните във всичко това? — попита Че.

— Ами... — започна Таки, но млъкна, понеже в залата влезе роб. Че вече беше забелязала, че тук робите носят широка метална гривна над десния си лакът, и новодошлият не правеше изключение. Беше от местните и Че се запита дали е престъпник, длъжник или просто го е споходил много лош късмет. Мъжът ѝ предложи вино в красива чаша с високо столче и тя я взе смутено. Таки отпи от своята и вдигна вежди, забелязала реакцията ѝ.

— Дойдохте тук с роботърговски кораб, но се чувстваш неудобно в присъствието на роби?

— Просто се качихме на първия кораб, който потегляше от Мавралис — отговори вместо нея Неро.

— Там, където съм родена, няма роби — каза Че с нескрита гордост. Очакваше да изслуша поредната лекция за историята на Соларно, този път на тема търговията с роби и ползата от нея, но Таки само кимна замислено и каза:

— Нефритената партия води твърда политика срещу робството. Е, най-вече се бори за повече власт, не че това ще им помогне особено.

— А ти коя партия подкрепяш? — попита Неро.

Таки поклати глава.

— Докато ми разрешават да летя, хич не ме е еня за никоя. Осите, от друга страна...

В този момент в залата влетя някаква паякородна. Изглеждаше много млада, но когато притича да сграбчи мъничката Таки в прегръдките си, стана видно, че младостта ѝ до голяма степен се дължи на усърден труд пред огледалото.

— Умното ми момиче! — възкликна паякородната. — Да не си си помислила някога за друга къща! Направо сме загубени без теб. Цяла кесия от Предраелите! Не че ни е притрябвало толкова среброто им, но важното е, че отбелязахме още една точка, миличката ми, скъпото ми момиче!

Че и Неро зяпаха сащисано сцената, защото в техните представи и според личния им опит паякородните бяха изящни, резервирани и елегантни същества, които никога не биха си позволили подобни емоционални излияния. А ето че тази жена завъртя Таки като да беше дете, а после я пусна във въздуха и мухородната изпърха с криле, за да не тупне на пода. Чак тогава новодошлата се обърна към двамата посетители и попита:

— А тези кои са?

Че се вгледа в жената и видя в очите ѝ лукава интелигентност, която я претегляше на аптекарски везни зад усмивките и демонстративната емоционалност. „Паякородни — напомни си тя. — Никога не знаеш какво става в главите им.“

— Домина Джениса от Дестиавелите — представи я Таки. — Това са бела Челядинка и сир Неро, идват от много далеч. От отгатык

Порта Мавралис. Даже от отвъд Паешките земи, изглежда.

— Добре сте ни дошли, добре сте дошли — възкликна Джениса. — Обожаваме нови лица да идват при нас, Дестиавелите. Работа ли търсите?

Високата едва до лакътя на паякородната Таки кимна едва доловимо на Че, но тя само свъси неразбиращо вежди. Неро се оказва по-съобразителен.

— Така е, благородна лейди, наистина си търся работа — каза той. — Позволете да ви се представя. Аз съм майстор Неро от Егел, художник от първата вода.

— Чуждоземен художник? — възкликна Джениса. — Прекрасно, просто прекрасно. Предложихте ли услугите си и на друг в нашия град?

— Не, мадам, вие сте първата — отвърна Неро и се сгъна в изящен поклон.

— Домина, дали да не настаня някъде помощничката на сир Неро — прекъсна ги Таки, — докато вие разговаряте на спокойствие с великия художник?

— Да, да — отвърна Джениса и махна разсеяно, впила хищнически поглед в мухородния.

Таки дръпна Че за лакътя и бързо я изведе от залата.

— Трябва да внимаваш — обясни й шепнешком. — Тая работа с осите... виж, аз много обичам домина Джениса и тя винаги е била добра с мен, но политическите й пристрастия, нейните и на Дестиавелите като цяло, са свързани със Сатенената партия, а напоследък осите взеха да ги ухахват. Все още нищо не е обявено официално, но ако червените се сдушат с осите, скоро ще го разберете по трудния начин, ако сте имали неблагоприятното да се обявите гласно за техни врагове.

— Откъде знаеш, че съм враг на...

— Не ме подценявай, скъпа — изсумтя Таки. — Първо реших, че си избягала робиня, но после съобразих, че ако е така, нямаше да дойдеш от тази посока. Но явно имаш някакъв проблем с осите, това се вижда. Защо не ми кажеш за какво иде реч? Сама виждаш, че имам предостатъчно причини да не ги харесвам.

Че се вгледа в нея. Усещаше, че е на несигурна почва и че само малката ръка на Таки е протегната за помощ. На кого друго да се

довери в този непознат град, кой друг би могъл да ѝ помогне за мисията?

— Моят народ има възможно най-основателната причина да мрази осородните — каза накрая Че. — Ние сме във война с тях.

А навън обещаният дъжд, който доскоро ѝ се струваше малко вероятен, взе че заваля.

Одиса лесно можеше да се качи на някой кораб. Дори би могла да се качи на същия роботърговски съд, на който се бяха качили равнинските шпиони, без изобщо да предизвика подозрението им. Ала тя бе пътувала много и знаеше, че има по-ефективни начини за придвижване от рискованото пътуване по вода. Така, вместо да се качи на кораб в Порта Мавралис, Одиса изчака малко и скоро си намери летало с място за пътник на борда.

Носеше дрехи, които подхождаха на паякородна от среден ранг, която е тръгнала на път, и освен това подчертаваха фигурата ѝ. Империята нямаше представа как да облече една жена, всъщност нямаше представа как да прави каквото и да било по отношение на жените. По нейно мнение жените бяха най-големият неизползван резерв на Империята.

Одиса беше стройна привлекателна паякородна и след час пред огледалото изглеждаше в края на двайсетте си години. Този сезон на мода бяха светлите коси, но тя беше боядисала своята в тъмен цвят, защото смяташе, че той ѝ придава по-откровен и по-сериозен вид.

Макар равнинците да имаха значителна преднина при старта, леталото на Одиса кацна в Соларно още преди техният роботърговски съд да е наближил пристана. Повечето ѝ сънародници не обичаха да летят, но след седем години във външната служба на имперската Рекеф Одиса беше свикнала с летящите машини. Империята нямаше много паяци в своите редици и откакто служеше при генерал Рейнер, често ѝ се налагаше да лети заради многото задачи в различни части на познатия свят.

„Е, след време всички се разделяме с играчките си — помисли си тя, — защото играта непрекъснато се променя.“ Работата ѝ за Рекеф беше приятна и полезна от образователна гледна точка, но истинските игри се играеха за по-високи залози... и от паяци.

Разполагаше с прецизни инструкции, които да я отведат при свръзката ѝ веднага, но играта не се играеше така. Няколко часа Одиса се разхожда по улиците на Соларно, позяпа пазарските сергии с престорен интерес, пусна някоя и друга многозначителна дума пред подбрани ханджии, така че новината за появата ѝ да стигне където трябва чрез мрежата информатори, която Рекеф отскоро се опитваше да създаде в града. Ала мрежата още беше в зачатък и мина доста време преди един мухороден куриер да я открие и да ѝ връчи сгънат и запечатан лист хартия.

Кодирането беше под всякаква критика — прикриващият текст беше лишен от съдържание, очевиден фалшификат. Одиса цъкна отвратено с език при вида на тази мърлява работа. Разчете шифъра без затруднения и разбра какво трябва да направи и къде трябва да отиде. Като продължаваше да клати мислено глава, тръгна уверено през Соларно, макар градът да ѝ беше непознат.

Свръзката ѝ я чакаше на уговореното място. Беше сам, но Одиса зърна наемната охрана, която освободи, след като видя, че самата тя идва без компания.

— Вие трябва да сте капитан Хавел — каза тя и го измери с поглед. Осороден на средна възраст, ветеран с едра снага и белези от нож по лицето. Той взе от нея свитъка със заповедите, счупи с палец печата и ги разлисти набързо.

Устата на Хавел внезапно пресъхна и той изгледа продължително паякородната. Печатите и подписите на заповедите, които му беше предала, бяха без съмнение истински, но това само правеше срещата още по-неприятна.

— Документите ви изглеждат наред — каза накрая той. Гласът му беше тих и хрипкав заради стара рана в гърлото, спомен от неуспешни преговори със скорпионородни. — Добре е, че генералът се е загрижил за нас. Вече мислехме, че са ни забравили. — Цели две години бездействаше в Соларно, почти откакто Империята беше проявила интерес към района на Езгнано. През цялото това време заповеди почти не бяха пристигали и първоначалната му задача да се окопае и да събира информация постепенно се бе заразила с развалата

на този град. Град, чийто изменчив политически живот предлагаше изобилни възможности за лично обогатяване на Хавел и хората му.

Сега обаче Империята изведнъж беше подновила интереса си към Соларно и Хавел бързо реши, че ще е най-добре да се представи като образец на офицер от външната служба на Рекеф, защото докато ръководеше местната агентурна мрежа, лесно можеше да прикрие данните за неприемливо поведение, подкупи, противодържавна и наемническа дейност...

— Отношенията на Империята с моята раса наскоро получиха силен удар — каза Одиса малко по-късно. Беше се излегнала спокойно на един диван и дори в омачканите си от пътя дрехи успяваше да изглежда подмолно привлекателна. Ако беше някоя друга, Хавел вече щеше да флиртува с нея и да се перчи, но паякородната беше лейтенант от Рекеф и според документите си наскоро беше прекосила без чужда помощ негостоприемната Ръбата пустиня, а това му убиваше желанието. Като повечето осородни мъже, и Хавел се чувстваше на тръни в присъствието на способни жени.

— Е, за какво става въпрос? — попита я той. — Искате да ускорим тукашната операция ли?

— Може да се стигне и до това — отговори паякородната. — Засега е достатъчно да съобразите действията си с факта, че в Соларно има равнински агенти. Може още да не са пристигнали, но и това ще стане, най-много до ден-два. Равнинците са решили да донесат войната чак до Морето на изгнаниците и от вас зависи да се оправите с тях.

— Лесна работа. Някаква представа кого са изпратили?

— Съвсем точна, капитане — каза тя и се усмихна сладко. — Бръмбарородна на име Челядинка Трудан и мухороден на име Неро. Тя е като повечето от расата си — твърде ниска и твърде дебела. Той е плешив и много грозен. Генерал Рейнер би искал лично да се погрижите за тази ситуация.

— Ако иска, ще му пратя главите им в качета със сол — предложи услугите си Хавел. Започнал бе да се отпуска. Вместо неканено нахлуване в личната му територия това можеше да се окаже идеалният шанс да покаже на началниците си, че всичко върви по план. Двама мъртви равнинци бяха нищожна цена за бъдещото му спокойствие. Все по-спокоен, Хавел се отпусна удобно срещу жената и

фалшивата му усмивка стана малко по-искрена. — Дълго ли ще останете в града, лейтенант... — Погледна към документите ѝ, но тя го изпревари.

— Одиса. Ще остана само една нощ. После трябва да се връщам за нови заповеди. Но ако можете да ме настаните някъде, да ми осигурите безопасна квартира... или легло поне?

Въпреки че бе свикнал да си има вземане-даване с паяци, Хавел усети как сърцето му прескача един удар под втренчения ѝ поглед и извика на слугата да донесе още вино.

„Осородни!“ — изсмя се наум Одиса. Империята им беше най-голямата сила на света, а самите те бяха такива деца. Нищожна доза от нейното Изкуство и този тип щеше да се съблече гол и да я носи на конче из целия град.

Теорнис от Алданраелите щеше да се зарадва, когато получи доклада ѝ.

6.

Казаното от скрира вгорчаваше мислите на Ахеос, докато вървеше през тъмните зали и коридори на Тарн, и той не усети, че тук, в родния му град, нещо никак, ама никак не е наред.

Очаквал бе да завари спътниците си налякали зиморничаво край стените, а вместо това всички бяха на крак, чакаха го и само дето не го награбиха още от вратата.

— Къде беше? — попита настоятелно Аланмост.

— Няма значение. Трябва да тръгваме веднага. Нищо няма да намерим тук — каза тежко Ахеос.

— Ще тръгваме я, да го изгори дано! — каза бръмбарородният авиатор. — Те идват!

Ахеос го зяпна неразбиращо.

— Те?

— Неколцина от твоите се отбиха току-що — каза Талрик. Единствен той не беше станал. Седеше в едно къоше, колкото се може по-далеч от Тисамон и Гавед. — Империята идва, молецо. Само след няколко часа Тарн ще е имперска територия.

Ахеос се вкамени. Знаел бе, знаел го беше със сигурност, но да му го съобщят като факт от настоящето беше различно. „Трябва да им помогна в отбраната“ — само тази мисъл кръжеше в главата му. Ръцете буквално го сърбяха да грабне лъка.

Погледна Тисамон — от всичките си спътници на него вярваше най-много. Богомолката кимна мълчаливо. Бойната ръкавица с острието беше на ръката му, самият той се беше напрегнал като струна.

— Твоите хора, те... просто стоят — добави Тиниса. — Дори не са въоръжени. Стоят на тълпи и чакат.

„Имат план.“ Нали така беше казала скрирът. Дано планът им да беше добър.

— Мисля, че няма да се бият — каза той.

— Е, нали уж вие, молците, сте мъдри хора — каза Талрик. — Веднъж, по време на Дванайсетгодишната война, видях въздушна

армада в действие. Заеха позиции на висок хълм срещу атакувания замък и го сринаха със земята с оловометите си. Нека си го кажем — каменните релефи по лицето на вашата планина са красиви, но и крехки.

— Нищо лично, но може ли вече да тръгваме, мамка му? — настоя Аланмост. — Осите ще следят с бинокли всеки квадратен сантиметър от шикозната ви фасада. Какво според теб ще направят, ако видят въздушен кораб да напуска града?

— Прав си — отсече Ахеос. „Скокливата мома“ на Аланмост беше привързана наблизко. Пътят дотам беше стръмен, но къс. Хайде. — Ахеос изскочи навън. Утрото едва беше настъпило и дневната светлина още се бореше за надмощие с мрака.

Аланмост се измъкна след него през отвора в стената и залепна към почти отвесното скално лице с помощта на Изкуството си. Тиниса излезе след него. Гавед полетя право към гондолата и се зае да подготви кораба за отлитане. Тисамон изостана, задържан от замисленото изражение на Талрик.

— Ще се качиш на летящата машина или ще те убия — предупреди го богомолката.

— Мислиш, че ще се опитам да избягам? — изсумтя Талрик. — Нямам работа тук. Ще ме задържат, докато разберат кой съм, а после ще съм точно толкова мъртъв, колкото и вие. — Въпреки това се измъкна през прозореца с неохота и тръгна предпазливо по тесния корниз, като пърхаше от време на време с крила да запази равновесие. Тисамон го наблюдаваше зорко и се питаше дали наистина е толкова слаб заради раните си, че не може да полети, или просто разиграва представление.

Веднага щом и богомолката скочи в гондолата след пъргав спринт по тесния корниз, Гавед освободи кораба. Аланмост пусна часовниковия механизъм, който задвижваше двигателя, и витлата оживяха с тих бръм на предавки. Аланмост насочи кормилния лост срещу вятъра, нагласи ъгъла на перките и „Скокливата мома“ започна бавно да се отдалечава от Тарн.

— Вижте — посочи Тиниса. Стоеше на перилата, наведена напред. На фона на облачното небе се различаваха тъмни петънца. Имперската армада приближаваше.

— Въздушни кораби — каза Аланмост. — Големи. Дотук виждам шест. И да има по-малки, не мога да ги видя без далекогледа.

— Аз мога — каза Тиниса. — Трудно ми е да ги преброя, но са над трийсет.

— Да не споменаваме войниците от леките въздушни отряди. Те трябва да са около две хиляди — добави Талрик. Дори не беше дошъл да погледне. — Топло облечени и яхнали дирижаблите, който където успее да се хване. Поне аз бих организирал атаката така.

— А знаеш ли кой им е командир? — попита Ахеос. — И какво... какво ще направят на моите хора?

Погледнаха назад. Терасите и входовете към Тарн тъмнееха от стотици закачулени фигури, които присвиваха очи на несвойствената за тях дневна светлина. Имаше и други, мухи и богомолкородни воители. На по-ниските нива също имаше хора — вместо да си легнат с изгрева на слънцето, фермерите стояха мълчаливо на терасираните си ниви и чакаха ли, чакаха.

— Дори не е истинска армия — каза почти презрително Талрик. — Експедиционен корпус, това са отделили за твоя град. Избрали са някой офицер, когото да назначат за губернатор, ако твоите хора им клекнат. Не ще да е някой важен обаче. То и какво ли може да предложи на Империята затънтено място като това?

Ахеос се завъртя към него със стиснати юмруци и Талрик вдигна вежда.

— Какво? Нали ме взе като съветник по имперските въпроси, забрави ли? Не задавай въпроси, ако не искаш да чуеш отговорите.

— Неприятно ми е да прекъсвам дружеския ви разговор — намеси се Аланмост, който току-що се бе качил на палубата от трюмното помещение, — но имаме проблем. — Беше се въоръжил с далекоглед и гледаше през него към далечната въздушна флотилия. — Забелязали са ни, сигурен съм. — Видя изражението на Ахеос и продължи: — Забравяш за гигантския балон над нас. Вижда се отдалече, а и чудесно отразява изгриващото слънце. Два фикса вече ни идват на гости.

— Тогава накарай машината си да лети по-бързо — настоя Ахеос.

— Не става така, момко. Каквото и да направя, фиксовете пак ще са много по-бързи от нас.

— Как ще действат? — попита Ахеос, спомнил си летящите машини, дуелирали се в небето при Битката на релсите. — Как да се бием с тях?

— Е, точно това е истинският проблем — отвърна Аланмост, отвори един сандък, извади дълъг арбалет за многократна стрелба със специална приставка за прикрепване и почна да я стяга около перилото на гондолата.

На Ахеос му се струваше невъзможно фиксовете да ги настигнат. Въздушният кораб се носеше по вятъра, минаваше уж на косъм от планинските зъбери, но засега не беше получил и драскотина. Самият той трудно би поддържал такава скорост дълго. Колко бързи трябва да бяха имперските машини, за да ги настигнат?

Фиксовете се появиха като две черни точки на небесния фон; летяха близо една до друга и се уголемяваха почти недоловимо, скъсявайки разстоянието до „Момата“. Въздушният кораб се отдалечаваше бързо от Тарн, ала така и не успяваше да увеличи преднината си пред имперските машини.

Тисамон слезе в трюма и се върна с лък — истински богомолски лък, дълъг колкото него и от толкова яка дървесина, че се наложи да го натисне с цялата си тежест, за да опъне тетивата. Ахеос последва примера му — запъна тетивата на собствения си лък, който изглеждаше жалък в сравнение с оръжието на богомолката. Тиниса стоеше край тях, стиснала гневно рапирата си.

— Какво стана с твоите хора? — попита тя, без да сваля очи от растящите точки, и Ахеос се досети, че въпросът цели най-вече да притъпи остротата на собственото ѝ чувство за безсилие.

— Нищо. Няма да ни помогнат. Предпочетоха да ме прогонят. Те... уплашени са.

— От осите?

— От кутията.

Очите ѝ се разшириха.

— Аз пък си мислех, че това е точно по тяхната част.

— А аз — че ще ми помогнат. Че ще оценят какво се опитвам да направя. Но не, те... те, по-мъдрите от мен, се страхуват от кутията. Виждат я като сила, която покварява всичко, до което се докосне. И...

— Той млъкна, внезапно смутен.

— И? — подкани го Тиниса.

— И може да са прави. Имам чувството, че вече ми въздейства.

Нещо извънтя над главите им и те се наведоха едновременно. Ахеос се обърна да погледне над парапета при кърмата и видя, че двете машини са се приближили още. Бяха толкова близо, че ясно различаваше пилотите им — по двама във всяка. Единият явно се занимаваше с управлението на машината, другият, седнал зад и по-високо от другаря си, насочваше някакъв голям арбалет. По-близката машина вече бе започнала да ги обстрелва.

Тисамон дойде при тях на кърмата, обтегна лъка си и зачака с нетрепваща ръка.

Арбалетна стрела се заби в балона над тях, после още две — вражеският арбалет беше нацелил правилния обseg. Тисамон стреля, дългата стрела прониза въздуха, ала се строши в корпуса на фикса. Богомолкородният изпсува и посегна за нова.

— Ще издържи ли балонът? — извика Гавед.

— Казах ти, от паешка коприна е. Стрелите го пробиват и остават забити в платното, без да го разкъсат. Не това ме тревожи — отвърна Аланмост. Беше преместил големия арбалет на перилото при кърмата.

— Ти остани при двигателя. Аз ще стрелям — предложи му Гавед.

— Срецу собствените си хора?

— Ако ни хванат, няма да питат кой какъв е.

Двата фикса се раздалечаваха в обходна маневра покрай въздушния кораб. Имаха по два комплекта фиксирани криле, видя Тиниса, и двигател в задната част, почти като при машината, с която тя и приятелите ѝ бяха избягали от друг въздушен кораб. Тиниса клекна, когато една арбалетна стрела закачи перилото до нея, и в същия миг Тисамон пусна втората си стрела. Разстоянието беше значително, но осите бяха навлезли в арбалетен обseg, а както се оказа — и в обсега на неговия далекобоен лък. Стрелата намери целта си и арбалетчикът политна назад, пронизан в рамото.

Ахеос също стреля, но неговата стрела не достигна фикса и пропадна безславно във въздуха. Другата вражеска машина захождаше към тях, арбалетчикът ѝ все така обстрелваше балона, а пилотът протегна ръка с разтворена длан. След миг от дланта му изригна

енергийно жило, но докато стигне до тях, от силата му остана само разсеяна светлина. Фиксът продължи да скъсява дистанцията.

Машината отдясно се беше отдалечила на безопасно разстояние, но бързо ги изпреварваше; арбалетчикът ѝ се опитваше да издърпа стрелата от тялото си. Фиксът отляво се приближаваше опасно и следващият енергиен залп обгори перилото. А после Гавед започна престрелка с вражеския арбалетчик. Една от стрелите на Гавед се заби почти докрай в корпуса на имперското летало, фиксът се разклати от удара, а от дупката изригна струйка течност като фин спрей. Миг покъсно Гавед политна с вик назад. Арбалетна стрела се беше забила в парапета на гондолата и разлетелите се трески го бяха надупчили като игленик.

Тисамон и Ахеос стреляха трескаво, но осородният пилот лавираше безразсъдно с машината си и стрелите се забиваха в корпуса.

Талрик пристъпи напред със стисната челюст, протегна ръка и призова Изкуството на предците си.

„С тази стъпка изгарям поредния мост зад себе си.“ Жилото му изригна, насочено не към авиаторите, а към машината, там, където арбалетната стрела беше пробила резервоара с горивото. След фикса моментално се проточи опашка от дим. Талрик зърна ужаса, изкривил лицето на осородния пилот, после мъжът поведе машината в стремглаво гмуркане, с надеждата че ще успее да я приземи, преди целият резервоар да се подпали. Талрик ги проследи с поглед, но леталото скоро се скри под корпуса на техния дирижабъл.

Вторият фикс се връщаше да ги пресрещне, арбалетчикът му се опитваше да насочва с една ръка оръжието и стреляше напосоки. Тисамон изтича при носа.

Леталото връхлиташе право насреща им. Тисамон затаи дъх, изпънал докрай тетивата, и стреля.

Стрелата прониза доспехите на авиатора и се заби дълбоко в гърдите му. Носът на леталото се вирна право нагоре, машината изпълни изящно превъртане, после пропадна към земята. Раненият арбалетчик се измъкна от мястото си и полетя надолу със собствените си криле. Скоро и фиксът, и стрелецът се скриха от поглед.

— Ще изпратят ли други? — обърна се Тиниса към Аланмост. — Щом са толкова по-бързи от нас?

— Че са по-бързи, по-бързи са — отвърна той. — Но тези иначе хубави летала имат един малък недостатък. Бърже им свършва горивото. А моето момиче си има хубав западен вятър, дето духа точно накъдето трябва, и дори двигателят ѝ да спре, пак няма да паднем от небето. Не, фиксовете имаха своя шанс и го пропиляха. Вече няма как да ни настигнат.

„Толкова съм далеч от дома.“ Тази мисъл терзаеше Ахеос сега, дни след въздушния сблъсък с имперските фиксове, терзаеше го и опитът да заспи с падането на нощта, която през по-голямата част от живота му беше знак, че е време да става от леглото и да почва работа. „Толкова далеч съм от нея.“

Имаше лек за това и този лек беше магията. Магията, която бягаше от будния свят на слънцето, ала се захранваше от сънища и видения.

Беше намерил Че с вътрешния си взор, видял я беше как спи на широко легло с копринени чаршафи, свита на топка като дете и усмихната в съня си. Сърцето му се сви, като я видя. И преди да си пробва силите с това съзиране, знаеше, че чувства остро липсата ѝ, но едва сега, след като призова лицето ѝ в ума си, разбра колко много страда по нея.

— Че — тихо каза той. — Знаем, че спиш. И преди съм те докосвал така, в миг на най-голяма нужда. А сега те намерих съвсем лесно. Сигурно защото те обичам.

Нямаше гаранция, че тя ще чуе думите му в съня си, нито че ще ги помни, когато се събуди, но той имаше нужда да си поговори с нея, да я докосне. Сърцето го болеше от прилива на чувства, на любов, която сънародниците му считаха за мерзка, която противоречеше на здравия разум и която въпреки всичко беше неоспорима.

„Че, искам да ти покажа какво виждам тук. Вече сме в Джерез. Той не прилича на никой друг град, който съм виждал. Искам да ти го покажа.“

Стаята ѝ — малкото, което Ахеос виждаше от нея в разфокусираната периферия на съзирането — приличаше на стая в дворец, с бял мрамор по пода, гоблени по стените и прозорец с капак, който беше истинско произведение на резбарското изкуство. Нищо

общо с колибата, където той щеше да прекара нощта и която минаваше за къща тук, в Джерез.

Надигна се от мърлявата рогозка, застана до вратата и плъзна поглед по мизерното великолепие на езеро Лимния.

„Знам, че твоят град лежи на брега на езеро или на море, мила. Е, това е моето езеро.“ Кървавочервено под лъчите на залязващото слънце и доста по-малко от събрата си Езгнано далеч на юг, езеро Лимния заемаше целия хоризонт на север и на изток. Бреговете му бяха менливи и гъсто обрасли с туфи триметрова тръстика, чиито преплетени в калта кафяви корени на места бяха достатъчно стабилни, за да се ходи по тях, и размиваха границата между сушата и водата. Откъснати от сушата, ала слепени от преплетените си корени, същите тръстики оформяха плаващи островчета, които се плъзгаха лениво по водната повърхност натам, накъдето ги тласнеше вятърът. Някои от тези островчета бяха достатъчно големи и стабилни, за да се строи на тях, нищо че под тях имаше само мътна вода.

Джерез клечеше като гноен цирей на езерния бряг, разнолик сбор от малки постройки, направени от клони, кал и тръстика, като се започне с неугледни колибки и се стигне до дълги двуетажни къщи — халтави, грозни и килнати, струпани най-вече в централната част на града. Единствената каменна сграда се намираще в самия център, форт, който осите бяха построили за своя губернатор. Сградата вече се бе килнала на една страна, поглъщана бавно от неустойчивия терен — факт, който Ахеос сметна за особено забавен.

Повечето местни живееха в самото езеро — някои в лодки, други в къщи върху салове. Водомеркородните явно обичаха свободното движение, а бреговете на езеро Лимния представляваха истински лабиринт от изкуствени канали, местещи се острови и плаващи къщи. От Гавед Ахеос знаеше, че черният пазар — известен като Черната гилдия — е особено силен тук, защото водомерките можели лесно и тайно да транспортират всякакви стоки около и през езерото. Северно от Лимния започваше дивата хълмиста земя на стършелородните, варварските роднини на осите, чиито неопитомени територии бяха портата към легендарните места отгатък границите на познатия свят.

Въпреки спускащия се мрак водомерки имаше навсякъде и Ахеос спря погледа си на тях, за да ги види и Че. „Помниш ли Скрил? — попита я той в мислите си. — Агентката, която чичо ти прати в

Тарк? Предполагам, че във вените ѝ поне отчасти тече кръв на водомеркородни.“

Бяха дребни, но с несъразмерно, почти гротескно дълги крайници. Всяка тяхна крачка беше движение скришно, дебнещо, непредсказуемо. Макар в Джерез да имаше много чужденци, водомерките гледаха на тях с нескрито подозрение, а с още по-голямо гледаха на хората от собствената си раса. Кожата им беше синкавобяла, ушите — дълги и заострени, носовете остри. Повечето носеха бозави туники, мърляви и смачкани, които оставяха краката и ръцете им почти изцяло голи, ала други се бяха накиприли с брони от потъмнели метални люспи. Възрастните до един носеха оръжие, като въоръжението им обхващаше цялата гама от лъкове, прашки, тръбички за издухване на миниатюрни стрели, кинжали, мечове имперска направа, арбалети дори.

„Виж ги, Че. Виж ги как се движат.“ Спря погледа си на едно кльоцаво създание, жена сякаш. Водомерката пристъпи върху водата, после се затича и само малки вълнички останаха да бележат стъпките ѝ по повърхността. Това водомерките го можеха от най-ранна възраст, то беше Изкуството на предците им и пак то проваляше изначално всеки опит на осите да ограничат контрабандата и разбойничеството в района.

„Забележи обаче — продължи наум Ахеос, — че се придържат близо до брега сред островите и тръстиките. Говори се, че навътре в езерото имало гигантски твари, риби и насекоми. Както и че езерото било обитавано от призраци и понякога от дълбините му извирали странни светлини... Може би са само приказки, които да държат Империята настрана, макар че не виждам как ще уплашиш осите с истории за призраци и тайнствени светлини.“

Протегна се и се прозя сънено. Явно компанията на дневните раси започваше да му влияе. Часовете на нощта, когато неговите хора бяха най-активни, за него се превръщаха във време за покой. „Пази се, Че — призова я той през огромното разстояние, което ги делеше. — Пази се, моля те.“

Утрото донесе малко радост на Джерез и малко повече на Гавед. Той плъзна поглед по загрозеното от зората езеро, по смрадливите

колиби на този странен град и си помисли: „Най-сетне у дома.“

Което не беше вярно, разбира се. Гавед беше пътешественик по природа и нямаше истински дом, но толкова пъти бе идвал тук по работа, че се беше сдобил с нещо като симпатия към това място, симпатия втора ръка и без излишни въпроси, обичайния начин да се сдобиеш с каквото и да било в Джерез. А и тук имаше неколцина, които би могъл да нарече приятели, е, почти приятели, доколкото човек с неговото занятие можеше да има приятели. „А и какво изобщо е приятел? Някой, който да ти пази гърба, устоявайки на изкушението да ти забие нож в него.“

Стоеше загледан замислено в езерото. Напоследък бе имал възможност да наблюдава отблизо как живеят другите — Стенуолд Трудан и неговият многоброен клан от разнородни агенти; Тисамон, дъщеря му и невидимата връзка помежду им; неподправената радост на Стенуолдовата племенница, когато се беше събрала след дълга раздяла с любимия си от расата на молецородните.

„Предпочитам гърба без нож в него и свободата“ — каза си той.

— Сигурен ли си, че познаваш добре този занаят? — прозвуча зад гърба му гласът на молеца.

— По-добре от всеки друг. Тукашните ми приятелчета ще ни светнат за всичко, което става наоколо. Няма как да хвърлиш такова нещо във водата и да не плиснат вълнички.

Мъжът го изгледа изпитателно с празните си очи, но дори преди Гавед да получи белега от изгаряне, лицето му не беше от най-изразителните.

Осородният кимна на молеца и тръгна по кривите улички на Джерез, като си мислеше: „Доверието открай време е дефицитна стока в този град.“

След три пресечки спря едно водомеркородно дете и му засочи нещо, все едно го пита за посоките. Гърчавото създание кимна, грабна предложената му монета и си плю на петите. Гавед продължи търпеливо напред, пъхнал ръце в джобовете на дългото си палто. Изглеждаше доста ненатрапчиво като за оса.

Две улици по-нататък детето се върна и прошепна в ухото му:

— Една жена те следи. Паякородна, млада и много хубава. — Гавед кимна вещо, даде на детето още една монета и смени посоката, уж следваше получените от него указания.

„Е, нищо изненадващо. Момичето си мисли, че може да надхитри водомерките в дебненето, но забравя, че те са родени за тази игра.“ Не му вярваха и това му подейства почти като облекчение. Отново чувстваше, че има твърда почва под краката.

Време беше да пробва и друга една почва, да види дали не е започнала да поддава от постоянния дъждец. Стигнал бе. От всички барачки в Джерез тази сигурно беше най-невзрачната — приличаше повече на навес, сгъшен до стената на „Рязано стъкло внос-износ“, водомерски търговски картел, който изкупуваше скъпоценни камъни от Севера и ги продаваше тайно на висши служители от Консорциума и на имперски офицери. Незаконните отношения на картела с официалния режим бяха пуснали корени толкова надълбоко, че водомерките въртяха необезпокоявано търговийката си на хвърлей камък от губернаторския форт, при това под име, което даваше добра представа за естеството на заниманията им.

Отвътре барачката беше неочаквано просторна, защото беше прилапала поне три стаи от сградата на „Рязано стъкло“ и преговаряше за още. Така поне стояха нещата при последното идване на Гавед. Онези от „Стъклото“ ги търпяха, стига любопитните очи да не се спираха на техния внос-износ.

От стрехата на скосения покрив висеше табела и Гавед с одобрение забеляза, че наскоро са я преобоядисали. Почти ежедневните дъждове, които тормозеха Джерез — както в момента, — бяха безмилостни към боята и външните декорации от всякакъв вид. Табелите в Джерез не си падаха по думите, тук дори рекламата беше прикрита. „Рязано стъкло“ например използваше за свой знак счупено огледало, а на полюшващата се дъска, чиято нова боя впечатли Гавед, беше нарисувано само око, гледащо наляво. За онези, които вече бяха ползвали услугите на фирмата, това беше достатъчно.

Гавед бутна вратата, мушна се под прага и спря да изтръска дъжда от палтото си. Първата стая беше с нисък таван и празна, ако не се броеше вездесъщата тръстикова рогозка на пода и една газена лампа с треперлив пламък, която висеше от тавана.

— Нивит! — извика Гавед. — Клиент!

— Влизай — долетя тънък глас иззад опърпаното перде, което изпълняваше ролята на врата към съседното помещение.

Стаята от другата страна на пердето беше значително по-голяма и задръстена с няколко сандъка и двуметрова статуя на закачулен молецороден, която Гавед беше помогнал да вкарат тук преди година. На един от сандъците седеше водомеркороден и отмяташе инвентар върху плоча за писане. Беше плешив и бледен, кльощав и изпит дори за своята раса. Почеркът му беше безупречен, миниатюрните букви се гъчкаха една в друга, използвайки максимално повърхността на плочата, ала позата му беше чудата — лакти и колене стърчаха под всякакви ъгли, за да наместят несъразмерните му крайници в стойка, при която писането е възможно. Водомерките очевидно не бяха създадени за литературни занимания.

— Виж ти кой дошъл — изграчи Нивит. — Самият той, самият той. Мислех, че ще мине поне още половин година, преди да цъфнеш пак.

— Аз винаги се връщам, рано или късно — отвърна Гавед.

— Чух, че си пристигнал с въздушен кораб. Издигаш се, а? Или само подскачаш на място?

— Казах им аз, че няма как да остане в тайна — призна Гавед.

Аланмост беше приземил кораба по тъмно, изпомпил беше газа от балона и го беше скрил, а гондолата бързо се превърна в приемлива лодка, която изтикаха през калта до водата. Но Гавед знаеше, че в Джерез нищо не остава тайна. Водомерките виждаха всичко. Точно на това разчиташе и той.

— Е, казвай, шефе, к'во става? — рече Нивит и остави плочата. После демонстративно извади от пазвата си малко звънче и издрънча веднъж с него. След миг друга водомерка, млада и сякаш от женски пол, прецени Гавед, притича от дебрите на вътрешните помещения и отнесе плочата на бегом.

— Момичето е ново — отбеляза Гавед. — Бизнесът май върви добре, а?

Нивит вдигна костеливите си рамене, жест, който ги качи почти до ушите му.

— Ми, става ми самотно от време на време.

Гавед знаеше, че една от другите стаи е пълна с рафтове, огъващи се под тежестта на стотици плочи, които пазеха датирани записи на всяка сделка. Счетоводните умения на Нивит бяха тайната на неговия успех.

— Имам работа и за двама ни — уведоми го Гавед.

— Стига да си взема своето, разчитай на мен — каза водомерката. — Кой е на прицел?

— Този път не е „кой“, а „какво“. Нещо, което се е появило в Джерез наскоро. Специално и ценно, имперска контрабанда... или поне Империята го търси усилено. Притежателят му ще се опита да го продаде, но цената ще удря тавана. — Приятно му беше отново да е тук и да работи с почтени, честни измамници като Нивит, а не за Империята. Не че дори тук можеше да избяга от Империята, разбира се. Досега с Нивит бяха работили основно по залавянето на имперски бегълци. Освен уменията в лова на глави това беше другият основен принос на Гавед в партньорството им — приемливо осородно лице за контактите с имперските клиенти.

Нивит кимна.

— Виж ти, луксозни стоки значи? — Усмихна се лукаво. — Вече плъзнаха слухове за някакъв търг. Засега нищо конкретно, знае се единствено, че достъпът е ограничен. Само с покани, ама наистина. Но ти остави това на мен. Все ще мога да изкопча някакви подробности.

За Талрик това беше решаващият тест. Като на непослушно дете, чието наказание е свършило, най-сетне и на него му позволиха да излезе сам. Даваше си сметка, че Тисамон ще точи сърпа на ръкавицата си не защото очаква предателство от негова страна, а защото жадува Талрик да стъпи накриво. Беше човек, за когото последните петстотин години история изобщо не са се случвали.

Естествено, Тисамон настояваше да го придружи, но Талрик говори и обяснява търпеливо, докато не го убеди, че сам може да отиде на места, където не биха го допуснали, ако по петите му се влечи войнствен богомолкороден охранител-тъмничар. Че са го довели като експерт по имперските въпроси и сега или трябва да го оставят да си свърши работата, или да се отърват от него.

Беше се изразил точно така и Тисамон не го разочарова — очакваното замислено изражение се появи на лицето му. Моментът беше напрегнат за Талрик, защото незаздравялата рана щеше да го забави фатално, ако богомолката избере втория от изброените варианти.

Следеше зорко лицето на Тисамон, както майстор шпионин чете по лицето на вражески агент, и различи там бегла следа от объркване. Бегла, но следа. Стенуолд го нямаше да одобри жадуваното от богомолката кръвопролитие. Тиниса беше отишла да проследи онзи окаяник, наемника, а в света на баща ѝ имаше само черно и бяло, разделени от наточеното острие на меч. И ето че изведнъж Тисамон се бе оказал в невъзможност да прецени как ще е най-добре да използва Талрик.

— Трябва да изляза и да събера информация — настоя Талрик.
— Каква полза да стоя под ключ на „Момата“?

— Където само ми се пречка в краката проклетникът — вметна Аланмост, който се бе заел да ремонтира това-онова по духалото и неволно се бе превърнал в негов неочакван съюзник.

Костните шипове по подлакътниците на Тисамон се свиваха и изправяха, устните му се бяха стиснали на черта, но накрая богомолката все пак кимна и пусна Талрик да излезе сам.

И ето го сега, свободен като птичка, в Джерез, на имперска територия. Оса в цивилни дрехи, вярно... но тук това не правеше впечатление никому. Водомерките никога не бяха събирали армия, която да изпратят срещу завоевателите в черно и златно. Когато Империята стъпила тук, дори нямало изявен лидер, защото водомерките сменяли предводителите си кажи-речи всяка десетница. Осите били посрещнати охотно като единственото средство, което да овладее постоянните вътрешни боричкания и кръвни вражди, които раздирали Джерез от време оно. Или така поне се твърдеше. Оттогава Джерез беше постоянен трън в петата на Империята — канал за контрабанда на бегълци и стоки, който имперската армия не съумяваше да прекъсне. Нещо повече, тук корупцията беше силно заразна и немалко честни имперски офицери съзираха в Джерез възможност да бръкнат в кацата с меда на черния пазар и да използват властта и ранга си за лично обогатяване. Отгоре на всичко този халтав град без корени, който се местеше насам-натам по бреговете на езеро Лимния, внасяше символични данъци в имперската хазна, бирниците, дръзнали да задават неудобни въпроси, често изчезваха безследно, а опитите да се извърши преброяване на населението бяха изначално обречени на провал. Не един губернатор се беше изкушавал да срине колибите и да заличи града от географските карти, но дори да

опиташе, водомерките просто щяха да си съберат бохчите, да плъзнат по водната повърхност и да се настанят другаде.

Сцила очевидно познаваше добре града, следователно нямаше смисъл да разпитва за нея по обичайния начин. А и Талрик не търсеше нея всъщност — Сцила беше просто наемникът, натоварен да открадне кутията по поръчка на някой имперски магнат. И понеже беше духнала с пляката, вместо да я предаде на поръчителя, по петите ѝ несъмнено бяха пратени ловци, а в Джерез имаше места, които имперските представители предпочитаха да посещават по време на мисии от този род. В края на краищата често се случваше издирваческите операции на имперските агенти да свършват именно тук, в това жалко подобие на град. И сега Талрик смяташе да провери дали пратениците на Империята са дотолкова лишени от въображение, че да следват отъпканите пътеки.

Отговорът стана ясен веднага щом намери двуетажната барака, която служеше като пансион и таверна едновременно и беше неофициално известна под името „Къщата на Ма Крит“. Имаше веранда отпред с изглед към езерото — сякаш това би се сторило привлекателно някому — и Талрик видя там трима осородни войници, седнали около паянтова маса с питиета в ръка. Облечени бяха цивилно, но по стойката им личеше, че са не просто войници, а агенти на Рекеф. Някой по-високите етажи все още използваше бедната стара служба да му върши мръсната работа.

Талрик си беше намерил идеалното място за наблюдение — стоеше облеган на една полуразрушена колиба с качулка на главата и уж гледаше в съвсем друга посока. Отдавна беше усвоил до съвършенство уменията да следи наблюдаваните обекти с периферното си зрение, а и беше подбрал позицията си така, че да разчита не само жестовете и езика на тялото, а и да различава ясно лицата.

Мъжът, когото Талрик прецени като ръководител на екипа, се казваше Бродан и при последната им среща беше сержант, наскоро назначен в редиците на Рекеф. Досега сигурно го бяха произвели най-малкото в лейтенантски чин. Освен това беше от хората на Рейнер, поне навремето. При тази мисъл сърцето на Талрик се сви от внезапен прилив на надежда.

Генерал Максин може и да му беше издал смъртна присъда, но Рейнер... току-виж генерал Рейнер решил, че все пак си струва да

защити стария си кадър. Ако, да речем, Талрик успее да му осигури ценни пленници, пресни-пресни от Колегиум, които знаят какво представлява кутията и защо е толкова важна.

Талрик неведнъж бе ръководил двойни агенти и добре познаваше специфичния баланс, който трябваше да се поддържа непрестанно — за да има полза от двойния агент, първоначалните му работодатели трябваше да се държат сити, да бъдат редовно убеждавани, че техният човек все още им е верен. С други думи, макар да точеше тайните на старите си господари към новите, задължително беше предателят все така да снася ценна информация на първите. Тази ситуация пораждаше особена несигурност, защото от един момент нататък двойният агент започваше да се чуди кого всъщност предава и на кого. За изумление на Талрик немалко сред тях продължаваха да твърдят, въпреки очевидното противоречие, че са все така верни на първоначалните си господари.

Той, разбира се, никога не се беше заричал, че на тяхно място не би постъпил така. Защото изобщо не му беше хрумвало, че може да се озове „на тяхно място“.

А ето го сега, изправен пред съвсем същата главоблъсканица. Какво дължеше на Стенуолд и неговите хора? Нищо. Какво дължеше на Империята обаче?

Същото нищо, но въпросът не беше в това какво Империята може да направи за него, а в това какво той може да направи за Империята. При вида на сънародниците му го изпълни толкова остро чувство на загуба и самота, сякаш надничаше в топла стая през заскрежен прозорец, заключен отвън на зимния мраз.

Няколко крачки до верандата... „Добър ден, Бродан... лейтенант Бродан, предполагам? Помните ли ме?“ Устата му внезапно пресъхна. Зачуди се дали Тисамон или ужасната му дъщеря не го наблюдават иззад някой ъгъл. Ако действаше бързо, можеше да ги изпревари.

Разколеба се.

И отстъпи пред изкушението.

Пристъпи на открито и тръгна към тримата осородни на верандата. Опитваше се да реши дали това го прави в по-висша степен предател... и ако е така, спрямо кого.

7.

Че гледаше една източена лодка със сини платна, която лавираше между островите. Имаше известен опит с плавателните съдове и веднага позна паешкия дизайн на тази, не много по-различна от лодката, с която тя и Неро бяха стигнали до Селдис.

Светът тук беше много странен — паякородни управляваха град на Умели, мухородни пилотираха бойни летала, водните кончета бяха пирати. Ала беше и красиво, ранното слънце превръщаше голямото вътрешно море в течно злато, набръчкано от меки вълни към хоризонта, а островите бяха като кръпки от черно кадифе. Под себе си Че виждаше терасираните улици на Соларно, червените покриви със смела форма, искрящите бели стени. Градът се пробуждаше, чуваха се първите акорди на енергичната врява, посрещнала я при кейовете на пристанището предния ден. Град на дузина раси. Град на първосигнално насилие и чудата политика.

— Рано пиле рано пее, а?

Че се обърна и видя Таки да стои на вратата. Мухородната беше облечена в семпли и бая поизносени туника и панталони, не в предпочитания от соларнийците бял цвят, а в тъмносиво. Под колана ѝ бяха затъкнати кожени ръкавици.

— При леталото си ли отиваш? — попита я Че предвид дрехите ѝ, по които личаха стари петна от машинно масло.

— Ами да всъщност — отвърна Таки, явно изненадана от точното наблюдение. — Бедният „Еска Воленти“ получи едно-две попадения в кърмата, а и преди това не беше в идеална форма. Не ми се ще да го оставям в ръцете на дестиавелските механици. Само аз мога да го балансирам както трябва.

— Тук имате... — Че се почувства неудобно, но все пак продължи: — Виж, дано не ти прозвучи високомерно или нещо такова, но тук сте доста по-добре със занаятите и механиката, отколкото очаквах. Мислех, че ще се озова в Паешките земи, ако разбираш какво имам предвид.

Таки се усмихна.

— Значи не си виждала Паешките земи. Паяците обичат джаджите, нищо че не могат да ги използват лично. На юг има истински индустриални градове, така съм чувала, а Дировешни — това е на югозапад оттук, при паешкия бряг на Езгнано — произвежда най-добрите чаркове за летала и автовозила. Нашите ги доставяме само оттам. Ти вероятно имаш предвид, че паякородните дами и лордове предпочитат да не виждат мръсната и потна част от производството на машините и затова ги държат далеч от хубавите си къщи. А сега какво ще кажеш да закусим?

— С удоволствие.

Таки ѝ даде знак да я последва и двете се спуснаха по стълбите. Долу ги чакаше дълга ниска маса в стила на мухородните, заредена с хляб, гроздово сладко, зрели домати и тънко нарязано месо. Около масата вече се бяха събрали хора, трима от местните бойни бръмбари, две мухи и гол до кръста мъж водно конче — седеше с кръстосани крака, ръцете и гърдите му бяха нашарени от белези и дамги.

В първия миг Че не позна Неро, но именно той беше единият мухороден край масата. Нищо чудно, че не го позна — беше неузнаваем, за една нощ се беше превърнал в местен, нагиздил се бе с бялата туника и широките панталони на соларнийците, а на главата му имаше четвъртита шапка с остър връх. Вдигна очи към нея, ухили се и с това разпръсна окончателно съмненията ѝ относно самоличността му.

— Охо, я се вижте само, сир Неро — подкачи го Таки. — Изглеждате почти цивилизовано... като за стар човек.

— А вие, мадам Таки, изглеждате като стопроцентова варварка. Да не би да съм пропуснал някой местен обичай, според който на днешния ден хората обличат най-грозните дрехи от гардероба си?

Таки остави заяждането му без коментар. Вместо това седна на масата и даде знак на Че да направи същото.

— Ако искаш да се впишеш тук — обясни тя, — първо се научи какви са правилните обръщения. Тук вашите „майстор“ и „мадам“ не вървят. Към мъжете се обръщаме със „сир“, сир Неро, а към жените с „бела“, ако жената ви е равна, и с „домина“, ако е по-високо от вас.

— Ами ако мъжът е с по-високо социално положение? — попита Неро.

— Откъде да знам? Още не съм срещала такъв — каза самодоволно Таки, с което разсмая колегите си от Дестиавел.

— Тези думи ми звучат много странно — каза Че. Понеже не беше направила никакъв опит да изглежда като местна, не се притесняваше да покаже невежеството си. — Както и имената на градове, места и прочие. Вчера ти спомена за... принцеп нещо си?

Водното конче я изгледа остро, а Таки кимна и каза:

— Принцеп Изгнана, да. Триви ни живота през повечето време.

— Знам, че е просто име, но ми звучи така, сякаш означава нещо само по себе си. Чудех се... в Колегиум се пазят древни писмени плочи, но никой не може да разчете надписите. Тези ваши думи звучат почти като различен език или...

— За всичко са виновни водните кончета — прекъсна я Таки. — Нали така, Далре?

Дамгосаният мъж я стрелна със страховита гримаса, която Че със закъснение разчете като шега.

— Хората на Далре са дошли тук много преди нас, още през лошите стари времена. Дошли, основали колония и донесли своя си говор, затова думите звучат познато, но не съвсем. Днес го използват само като таен език, но навремето, изглежда, е бил един вид официална реч на техните главатари и мъдреци. Нещо като частните клубове на висшата класа, където не те пускат, ако не говориш както трябва. След като паякородните дошли и ги чули как говорят, толкова им харесало, че титлите и имената се разпространили из целите Паешки земи. Щото звучи поетично, а великите дами обичат поезията.

— Значи Принцеп Изгнана означава?... — подсети я Че.

— Принцеп е нещо като княжество, ама на принц, не на княз, а Изгнана значи, че е в изгнание. Княжество в изгнание, да речем — обясни Таки. — Такива имена има навсякъде. Дори обикновените улици тук, в Соларно. Което ме подсеца, че трябва да ида в работилницата, иначе току-виж ония мърлячи ми съсипали леталото. Искаш ли да ви заведе със сир Неро в Базаара, та да видите как всъщност функционира Соларно?

При последното Че мярна в очите на Таки напрежение. Кимна в знак на съгласие, като си мислеше: „Иска да ни изведе оттук. Да ни отдалечи от погледа на паякородната си господарка, може би, но защо?“

— Кои са те? — попита Че, като повиши глас да надвика дъжда. Таки проточи врат изпод навеса на покрития преден двор на таверната да види кого ѝ сочи и въздъхна театрално.

— Вие, чужденците, определено умеете да напипате най-хубавото в нашия прекрасен град. Това, бела Челядинка, са хаотици. — Изгледа ядно малката групичка синьокапи мъже и жени, повечето соларнийци, но и двама от собствената ѝ раса, които стояха на ъгъла между две пресечки на Базаара и се кокореха и на Таки, и на всички останали. — Имате ли си такива по вашите места?

Базаарът, оказа се, беше централният соларнийски пазар. Не беше разположен на някой площад или на оградено за целта място, а се гъчкаше на десетина претъпкани улици, които изпълняваха и всички останали функции на нормалните си посестрими — жилищна, транспортна и прочие. Неро обясни, че традицията била такава навсякъде в Паешките земи.

— Агитатори тоест? — пробва Че и когато Таки кимна, призна: — И при нас ги има май. Студенти от Академията в Колегиум, които искат някаква промяна в града или протестират, защото някой някъде бил направил нещо, което не им харесва. А в Хелерон протестите често се израждали в насилие и пак толкова често били подклаждани от престъпни елементи. — Тя вдигна рамене. — Така поне съм чувала.

— Правилно си чула — потвърди Неро. Не си беше направил труда да погледне към хаотиците. Или не ги намираше за интересни, или вече ги беше видял на идване към таверната. Седеше отпуснат на дървената пейка в едното къоше на оградения с нисък зид преден двор, докато дъждът барабанеше по намасления навес над тях и се изливаше на пелени по края.

— Е, нашите хаотици определено си падат по насилието. Поддръжници са на Кристалната партия — обясни Таки. — Нямаме представа за какво ви говоря, нали? Не знам как се оправяте в тези вашите Равнини без политика.

— Имаме си политика — с гордост каза Че. — Гражданите на Колегиум избират най-достоините свои представители за членове на Събранието и по този начин градът ни се управлява пряко от хората.

— Звучи ми доста налудничаво — възрази Таки. — Ще ми се да ида там, за да видя това чудо с очите си. Историите за далечни земи винаги звучат странно, но срещнеш ли пътник от онези места, откриваш, че странностите са силно преувеличени и че хората там са същите като тук. Но това явно не важи за вас.

— А вашите политически партии, дето се боричкат помежду си? — попита Неро.

— Ще ви кажа, но слушайте внимателно, защото е сложно, особено за наивни чужденци като вас — предупреди ги с широка усмивка Таки, после начерта с крак голям кръг на земята. — Това е Дворна Сияйна, която включва представители на всички основни фамилии в Соларно. Всяка семейство има по... ами, по четири, шест, най-много по дванайсет представители, в зависимост от богатството си, от статута си и от търговията, която контролира. Както и в зависимост от броя на поддръжниците си — добави тя и хвърли бърз поглед към хаотиците, които бяха заети да подвикват обидни думи на неколцина забързани минувачи. Поне половината агитатори стояха под дъжда, но това явно не им пречеше.

— А това — продължи Таки и начерта по-малък кръг с върха на сандала си — е Дворна Тъмнинна, която на практика контролира града. В нея влизат онези късметлии от Сияйна, които водещата партия избере и които, както вероятно се досещате, са нейни поддръжници. В момента Дворна Тъмнинна се контролира от Кристалната партия, следователно всички настоящи членове на Тъмнинна са от семейства, поддържащи кристалните. Дотук ясно ли е?

Двамата чужденци кимнаха послушно.

— Така, да видим дали ще схванете следващото — продължи Таки. — По всяко време Сияйна може да изиска промяна в Дворна Тъмнинна. И ако разполага с достатъчно гласове в Сияйна, друга партия може да вземе властта и да подмени изцяло състава на Тъмнинна. Сега е моментът да спомена, че освен говорителката им пред Сияйна, никой не знае кой е бил избран за член на Тъмнинна. Единствено избраните знаят кой всъщност дирижира представлението в дадения момент. Ние, обикновените граждани, знаем само коя партия управлява града през настоящата десетница и нищо друго. Уж — добави тя с иронична усмивка — за да се предотврати корупцията.

— Че то вашите в Сияйна могат да сменят управлението всеки ден. Защо не го правят? — попита Неро.

— Защото, ако някой го предложи, но не успее да прокара предложението си, моментално го изхвърлят от Сияйна и управляващата партия избира кой да заеме мястото му — обясни Таки. — Затова поддръжниците на важните клечки излизат на улицата да сплашат дребните хорица, случва се някои къщи да си сменят боята, най-вече от по-малките семейства, които така или иначе търгуват лоялността си срещу дребни услуги, колкото да не потънат съвсем. Но в крайна сметка всичко се свежда до шумната агитация, защото много хора са склонни да скачат от лодка в лодка, ако преценят, че някой от играчите е станал по-силен, отколкото се е смятало доскоро. А няма по какво друго да преценят освен по уличната врява с определен цвят. Така че в крайна сметка май и ние сами си избираме управниците. Точно като при вас, един вид.

— Един вид — съгласи се неохотно Че. Соларнийската система, изглежда, нямаше нищо общо както с учтивите политически боричкания на Колегиум, така и с елегантните, но смъртоносни игри на паякородните.

— Е — продължи Таки. — Вие двамата, ако искате, се поразходете из Базаара, но аз трябва да ида при „Еска“. Гледайте да се върнете тук, в „Трите колони на Ахаби“. Ако се загубите, питайте някого. Всички го знаят. Пазете си кесиите и не се забърквайте в сбивания. Ще се върна тук преди да е ударила следващата камбана.

— Таки — спря я Че, събрала смелост да постави въпроса. — На какво се дължи интересът ти към нас? Защо ни помагаш?

— Ами, аз съм си дружелюбна по природа — отвърна жизнерадостно Таки, но Че поклати глава и мухородното момиче изкриви лице в гримаса. — Заради осите. Вие очевидно знаете много за тях, а аз искам да науча повече, защото се тревожим, аз и неколцина приятели. Това стига ли засега?

— Напълно — кимна Че.

Дребната мухородна се изниза в една пресечка, а Неро попита:

— Е, какво знаем?

— Осите са тук и не всички ги харесват — каза пробно Че.

— Но има и такива, които ги харесват — довърши вместо нея той. — Това момиче се съмнява дори в собствената си господарка, в

своята, как беше, домина. Забеляза ли как ни измъкна, преди паякородната да ни е засипала с въпроси? А приложат ли Изкуството си върху теб, трудно ще премълчиш каквото и да било пред паяците, повярвай ми.

— Какъв според теб е планът на осите? — попита Че. — Не виждам как... — Огледа се и се намръщи. — Всъщност виждам двамаца ей там, стоят си и сякаш държат улицата под око. Почти все едно са... — Погледна притеснено към Неро.

— Частна стража? — предположи той. — Е, може би някоя от партиите е започнала да използва услугите им срещу заплащане, знам ли. Може би имперските войници се стичат в Соларно като наемници. Ако е така, то планът е добър... чудя се колко ли са докарали в града досега. Но ще трябва много войници, за да стиснат за гушата шантав град като този. А нашият следващ ход какъв ще е — някакви предложения?

— Да съберем още информация.

— Правилно. — Неро кимна. — Неприятно ми е да го кажа, но в тази игра аз имам по-силни позиции от теб. Надявах се, че ще се впишеш, но досега не съм видял и един бръмбаророден по улиците освен от местната порода, а ти трудно ще минеш за една от тях.

„Прав е“, помисли си унило Че. Соларнийските жени не само бяха с пясъчен цвят на кожата, с тъмни или боядисани в червено коси, завити в кок на тила, но бяха по-високи от нея и по-стройни.

— Значи ти ще се заемеш с калта, така ли? — попита тя.

— А ти ще се мазниш на лордовете и дамичките. Гледай да стоиш близо до тази Таки. Тя явно не си пада по раираните, нищо че е устата до нетърпимост. Слушаш ли ме изобщо?

От известно време Че гледаше втренчено покрай него, но сега побърза да кимне.

— Да стоя близо до Таки, да. Извинявай, просто... нощес сънувах нещо странно.

— Кошмар?

— Тъкмо напротив — отвърна тя и осъзна, че се усмихва.

Крясъците откъм групичката агитатори на ъгъла се бяха засилили. Допреди миг двамата не обръщаха внимание на врявата, но сега Че изведнъж скочи, преди дори да е осъзнала докрай на какво се дължи реакцията ѝ — на звук, даде си сметка тя, звук, който познаваше

добре. Трясък на метал в метал. Посегна несъзнателно към меча си и го изтегли от ножницата.

Словесната престрелка на ъгъла беше прераснала в свада, ала тя с нищо не приличаше на деловия и смъртоносен дуел, който се бе разиграл пред очите ѝ на пристанището. Докато Че и Неро си бяха говорили, отнякъде се бе появила втора групичка, повечето от членовете ѝ с малки червени шапки като на победителя във вчерашния дуел. Обидите и взаимните обвинения бяха подпалили искра, а след като първият меч излезе от ножницата, всички наизвадиха оръжия. Ножове, кинжали и мечове — от местния вид с извито острие — се появиха във всяка ръка и с това хаотичното кръвопролитно стълкновение стана неизбежно.

От пръв поглед личеше, че повечето участници, дори тези с мечовете, не са опитни дуелисти, може да бяха по-неопитни и от самата нея, реши Че. Търговци и слуги, предположи тя, и може би неколцина, на които и преди се е случвало да проливат кръв. Бяха много близо един до друг, бутаха се и викаха, мушкаха накъдето им падне със силно изнесени напред мечове, и цялото нелепо меле се придвижваше право към таверната, където седяха Че и Неро.

Много от местните тръгнаха да се изнасят по-надалеч от патакламата и тесните улички към кейовете изведнъж се задръстиха от бягащи хора. Имаше и други обаче, които се включиха охотно в мелето и понеже повечето не носеха отличителни шапки, хаосът стана пълен. Откъм другия край на улицата беше притичал отряд от градската стража, но блюстителите на реда, изглежда, предпочитаха да гледат отстрани, вместо да нагазят във водовъртежа.

— Че — извика Неро някъде над нея. Беше се издигнал с крилете си и припърхваше над навеса: пазеше равновесие на един крак върху близкия пилон. — Че, трябва да се махнеш.

Тя се огледа, но нямаше къде да иде. Беше прекалено тежка и тромава, за да последва Неро. Не би могла да прелети повече от няколко метра, а това щеше да я насади право в кюпа. Отстъпи към входа на таверната. След миг полудялата тълпа се изсипа в малкия преден двор, напираше, после отстъпваше, но така и не стигна до вратата, така че пред Че, която стоеше с долепен до каменната зидария гръб, оставаха метър-два чисто пространство. На прага до нея се бе

появил някакъв мъж, кръчмарят вероятно, стискаше насочена алебарда и се кокореше заплашително на групичката ръгаци се мъже и жени.

По улицата се валяха поне четири тела и стражарите ги прибираха, без да си дават зор. Че се огледа за осородните войници, но те не се виждаха никъде. Опита се да различи противниковите страни в мелето и да открие някаква логика и ред в действията им, но напразно. Не беше за вярване, че повече хора не лежаха в кръв по калните улици на Базаара. Много от хаотиците носеха кожени доспехи и изглежда, предпочитаха посичащите хоризонтални удари, които оставяха дълги, но плитски рани, пред смъртоносното мушкане с върха на острието. Този стил имаше за цел да спечели преимущество, без непременно да сее смърт, и немалко от участниците в битката вече се бяха оттеглили настрани да си ближат раните. На Че това ѝ се струваше пълна лудост, но явно и двете страни имаха една и съща принципна цел.

Изобщо не видя нападателя, чу само звук от съдран брезент наблизо, последван от бързо движение току до нея — Неро се сурна през срязания навес право върху раменете на някакъв мъж. Мъжът, само на ръка разстояние от Че допреди миг, политна назад, зает да разкара Неро, който му бъркаше в очите с едната си ръка, а с другата посягаше да извади кинжала си. Опита се да го намушка с дългата си кама, но мухородният се местеше ту на едното му рамо, ту на другото, като си помагаше с криле, а в следващия миг Че се хвърли напред и прониза кандидат-убиеца си в корема.

Мъжът се сгърчи и залитна, а Неро запърха с криле да се задържи във въздуха. Соларниецът падна с все меча на Че в тялото си, а тя потръпна от ужас — толкова кръв се беше проляла пред очите ѝ, част от която и по нейна вина... а Неро изведнъж изруга, превъртя се във въздуха и по белите му дрехи пръсна кръв. Дръпнал се бе по инстинкт и воден от Изкуството си и вместо да го пронже в ребрата, острието го резна над лакътя. Неро се търколи на земята, а Че се озова лице в лице с кльоцаво водно конче, мъж с дълбоки белези и от двете страни на лицето. Държеше меч с дълга дръжка, почти толкова дълга, колкото и самото острие. А в нейните ръце нямаше нищо.

Мъжът се забави за миг, колкото да прецени пълната ѝ уязвимост, после я нападна със стиснати зъби. Явно не си падаше по местното позорство, а предпочиташе да убива по бързата процедура. Тя

отстъпи трескаво, прасците ѝ се удариха в ниския зидан парапет на двора, а после светът се превъртя пред очите ѝ. Водното конче се отгласна от земята, като си помагаше с криле, Че видя тънкото смъртоносно острие на меча му да се спуска право към нея... а после да се отклонява встрани.

Заби се в земята на сантиметри от лицето ѝ, а белязаният се срина на колене, гледаше някак учудено. Че го зяпна, недоумявайки какво става, и едва когато мъжът се килна и падна по очи, видя края на къс нож без дръжка — от онези за хвърляне, — потънал почти докрай в тила му.

Скочи на крака и заоглежда тълпата. Числеността на мелето се бе свила до приемливи размери и стражарите най-сетне бяха решили да се намесят — газеха сред размирниците и налагаха де кого сварят с палките си. Зад тях предприемчиви мухородни правеха бърза инвентаризация на падналите и джобовете им.

Един мъж я гледаше втренчено. Не беше местен, не беше и от позната за нея раса, полуроден навярно. Беше строен, светлокестеняв, нито висок, нито нисък, носеше ризница от бронзирани люспи и мърляв кафеникав плащ. В погледа му не се четеше нищо, беше далечен и безличен като звездите, но през гърдите му имаше портупей с ножове за хвърляне, от които липсваше — забележете — само един.

Със свит стомах Че се наведе над мъртвия мъж с белезите и издърпа несръчно ножа от тила му — задача хлъзгава и неочаквано трудна, от която по ръцете ѝ полепна кръв. Когато се изправи, непознатият още беше там и я гледаше. На заден план Неро ругаеше, опитваше се да стегне с някакъв парцал раната на ръката си и на висок глас настояваше Че да му каже какви ги върши.

Очаквала бе мъжът да се омете, когато тя тръгне към него, но той остана на мястото си. Двама от стражите също го бяха забелязали, но усърдно се преструваха, че не са. Значи странникът им беше известен и се ползваше с онзи особен вид уважение, който няма нищо общо с одобрението.

По-отблизо странникът не изглеждаше толкова атлетичен — съвсем малко по-висок от Ахеос, но по-широк в раменете. Лицето му беше изпито и обветрено, на неопределена възраст, напълно непроницаемо.

Тя му подаде окървавения нож и попита простичко:

— Защо?

Ножът се озова мълниеносно в ръката му, Че въобще не видя кога е посегнал да го вземе. После мъжът се усмихна и усмивката му беше като прозорец към нещо изначално чуждо за нея — нещо древно, тъжно и много тъмно. Напомняше ѝ за Тисамон, осъзна стреснатото Че. Един и същ меланхоличен мрак се таеше и в двамата.

— Защо не, ако така искам? — Гласът му беше най-обикновен и дотолкова лишен от драматизъм, че разби на пух и прах тайнствената му аура. А после мъжът ѝ обърна гръб и си тръгна, без да погледне назад.

От втория етаж на една къща през улицата капитан Хавел наблюдаваше същата сцена в компанията на Одиса. Отначало я бе наблюдавал с лека усмивка, защото с малко късмет щеше да докладва пълен успех пред началниците си, а финансите му щяха да останат встрани от вниманието на Рекеф. Улиците на Соларно бяха опасни сцени на внезапно насилие, особено напоследък, откакто контролът над Дворна Тъмнина беше станал обект на поредните боричкания между партиите. Улици, където двама наивни чужденци лесно можеха да станат жертва на случайно насилие.

Когато мелето се изсипа в двора на таверната, капитанът изпадна в екстаз и не пропусна да сподели задоволството си със своята гостенка, дори я похвали за слуховете, които беше пуснала така успешно.

Паякородната се бе наместила още по-близо зад него на прозореца, дори сложи ръце на раменете му.

— Не е трудно да насъскаш соларнийците един срещу друг. Вашите агенти на позиция ли са?

— Агенти? — изсумтя Хавел презрително. — Едва ли заслужават тази дума, но пък в Соларно има изобилие от наемни убийци, и местни, и гастролиращи. Принцеп Изгнана на практика ги бълва като национална индустрия. Ще си свършат работата, спокойно — увери я той, едновременно като мъж, който се опитва да направи впечатление на паякородна мома, и като офицер, който се надява да впечатли далечните ѝ рекефски началници. Самият той се чувстваше на върха в онзи момент...

После видяха как платените убийци се втурват към плячката, как соларниецът пада убит, а водното конче се впуска в атака. Хавел дори плесна победоносно с ръце, когато бръмбарородното момиче падна назад, а убиецът се хвърли да го довърши.

После, уви, водното конче също падна, а в тълпата се отвори пролука в чест на новодошлия.

Капитан Хавел се дръпна от прозореца като пред нещо отровно.

— Това променя нещата — измърмори той, вперил поглед в единствената неподвижна фигура сред целия хаос долу, мъжа, чийто точен мерник бе видял сметката на втория им убиец.

— Познавате ли го? — попита Одиса.

— Силни ли са очите ви? Успяхте ли да видите хвърлянето?

— Не, всичко стана много бързо — отвърна тя, макар да беше видяла достатъчно. Реши обаче, че е по-добре капитанът да утеша наранената си току-що гордост с една образователна лекция.

— Мишена от другата страна на улицата и през движеща се тълпа хаотици — каза навъсено Хавел. — Познавам го, и още как. Честа, така му викат. Честа убиеца. Нещо като местна знаменитост, макар че рядко се изявява публично като сега.

— Паякороден ли е? Мислех, че...

— Не е от определена раса, а мелез някакъв. Минава за народен герой в този откачен град, но не защото прави нещо за друг освен за себе си, а защото е изключително добър в занаята си. Всички деца по улиците мечтаят да станат като него. — В тона на Хавел се четеше нескрито презрение към престъпника, издигнал се над парцаливата си черга. — Освен това е политически неутрален, така съм чувал. Всички партии и фракции са се опитвали да го ухаждат по едно или друго време. Говори се, че накрая взел да убива пратениците им, за да го оставят на мира. Чудя се какво го е довело тук да защитава някаква загубена чужденка. Проклети да са тъпите соларнийци!

Одиса прочете всичко по лицето му — внезапно загрубялата игра, дребните му злоупотреби и планове, неочаквано застрашени от появата на двамата равнински агенти. Не просто двама нескопосани шпиони от Равнините при това, а нахлуване в личната територия на капитана, което имаше своите корени някъде в тъмната страна на Соларно.

— Ще се наложи да отнесете едно съобщение — каза Хавел с явна неохота. Ала въпросите на имперската сигурност имаха приоритет пред въпросите на личното му облагодетелстване и се налагаше да действа бързо, за да предотврати още по-голяма каша, по която да отсъдят за действията му. — Спешно съобщение до лагера в Аракетка. Нека знаят, че тук залозите внезапно са се повишили.

Одиса козирува като добър офицер от Рекеф, нарами раницата си и си тръгна. Пое по улиците на север, повървя доста, а когато се увери, че не я следят, обърна палтото си, вдигна си качулката, промени дори походката си и тръгна назад към пристанището. Направи всичко това, без да се замисля, водена от обучението си и от вродените инстинкти на своята раса.

Стигна до долнопробната крайбрежна кръчма и зачака своя човек. „Не своя човек — сгълча се тя. — Този начин на мислене рано или късно ще ми види сметката.“

Важно бе да внимава с него, защото слуховете бяха верни — Честа наистина беше убивал пратениците на своите потенциални клиенти, когато сметнеше, че се опитват да купят политическата му лоялност, а не просто да го наемат в качеството му на платен убиец. Когато най-последно го видя да идва и да сяда на обичайната си маса, небето вече бе притъмняло. След пороя от по-рано, когато вятърът гонеше пелени от дъжд по водната повърхност, сега Езгнано приличаше на гладко огледало, което отразяваше луната и звездите.

Предпочитаната от Честа маса му осигуряваше добър изглед към всички, които влизаха в кръчмата, и лесен път за бягство към водата при нужда. Преди появата на Честа масата бе стояла празна, дали заради изричните инструкции на кръчмаря, или защото редовните клиенти знаеха, че убиецът предпочита именно нея, Одиса не знаеше, а и нямаше особено значение. Тръгна бавно към него, като се постара да я види навреме. Сигурна бе, че инстинктите му са мълниеносни като натегнатата тетива на лък. Нямаше смисъл да ги отрицва.

— Ти — каза Честа, вдигнал поглед към нея, — играеш много сложна игра.

Може и да беше заблудила шпионите на капитан Хавел с импровизираната си дегизировка, но Честа я беше познал веднага.

Одиса седна и плъзна поглед по красивата водна шир. Самотна галера напускаше бавно пристанището, греблата ѝ се трудеха усилено в

пълното безветрие на настъпващата нощ.

— Мислех, че етикетът на наемните убийци им забранява да разпитват работодателите си — каза тя.

— Е, аз така и не се научих на добри маниери.

Позволи си да го огледа. Лицето му ѝ се стори младо, а после той наклони глава и чертите му изведнъж придобиха зрелостта на доста по-възрастен. Според източниците ѝ Честа беше прехвърлил четиридесетте, но от каквато и раса да беше, представителите ѝ явно остаряваха също толкова красиво, колкото и нейните сънародници.

— Закъсня — отбеляза Одиса.

— Напротив, проявих се в най-подходящия момент. Както винаги.

— Едва не ги убиха — каза тя.

— Да. *Едва*.

— Подобен драматизъм не е ли в ущърб на занаята ти?

Той се вгледа в нея и Одиса се запита дали не е преминала границата.

— Драмата е всичко — каза меко той. — Драмата е в центъра, тя е причината. Мислех, че поне ти го разбираш, защото си паякородна, а вашите хора живеят заради едното шоу. Аз не убивам, защото обичам убийствата. Не убивам, за да трупам богатство. Не убивам в името на някаква кауза или идеология. Убивам така, както актьорът излиза на сцената и както добрият атлет застава на старта. Убивам, защото в броевите секунди на екзекуцията аз съм изключителен. Завършен.

Одиса рискува да го ядоса още малко:

— Тогава защо не си станал актьор, убицецо?

— Защото не ме бива в преструвките, ако не друго. Аз имам само един талант. Едно наследство.

Тя бръкна в кесията на колана си и видя как Честа настръхва, но напрежението му се отля без следа, когато от кесията излязоха само увити на руло монети.

— Ето ти дължимата плата. Човек като теб едва ли има живи длъжници.

— Заради обидата — каза той. — Не заради парите.

— Разбира се. — Тя плъзна рулото монети по масата, а той се пресегна мълниеносно без никакво предупреждение и прикова ръката ѝ към дървения плот.

— Да не мислиш, че живея в дворец, паешко момиче? — Гласът му беше толкова тих, че Одиса едва го чу през шума на сърцето в ушите си. — Да не мислиш, че ям от позлатени чинии и имам цяла сюррия слуги, които да ми прислужват? Мислиш ли, че аз, такъв, какъвто съм, един ден просто ще се оттегля от занаята и ще си живея царски като паякороден лорд, потънал в лукс и наслади?

Хватката му ѝ причиняваше болка, но Одиса не го показва. Гледаше го право в очите.

— И две нощи не мога да спя на едно и също място — продължи той. — А когато спя, дори насън се ослушвам за стъпки пред вратата и ръка на прозореца. Ям, когато сваря. Нямам приятели, защото не мога да се доверя никому. Имам стотици врагове, всичките с добро основание да искат смъртта ми, стотици клиенти, които биха предпочели да замлъкна завинаги. Имам само онова, което се вижда с просто око, паячке — оръдията на своя занаят. Не ми трябва нищо, което не мога да нося със себе си. Рисковете на едно обвързване — било с хора, било с недвижима собственост — са неприемливи за мен. Имам един кат дрехи, имам оръжията си, имам репутацията си. Ето това е животът на великия убиец.

— Но ти си герой в очите на хората — възрази изтръпнала тя.

— На хората като цяло — може би, но на всеки поотделно съм враг. Никой от тях не би ме черпил питие в таверна, а дори да го направи, аз не бих го изпил, защото нямам доверие никому.

— Но всичките тези пари... услугите ти са безобразно скъпи. Какво правиш с тях?

Той се усмихна и пусна ръката ѝ. По китката ѝ останаха бели петна.

— Знам ли, може би ги заравям на скришно място. Или ги раздавам на просяците. Или ги инвестирам в търговията с подправки. Или пък ги хвърлям във водите на Езгнано. Когато умра, никой няма и да разбере. — Изгледа я с подозрение и отсече: — Толкоз за мен. Ако бях любопитен соларниец, бих се запитал защо една паякородна, която уж работи за осите, се опитва да предпази враговете им. Бих се зачудил какво ли става.

— Е, това ще трябва да си остане моя тайна — каза тя и стана.

Той не направи опит да я спре, но когато Одиса се обърна, добави:

— Чувствам, че в близко бъдеще Соларно ще се превърне в много интересно място и доста пренаселено. Чудя се защо ли ми минават такива мисли.

— Може би трябва да попътуваш и да разшириш обхвата на тази твоя безценна репутация — каза Одиса.

— О, по всичко личи, че уменията ми и занапред ще се търсят тук — подхвърли той. Погледът, с който я прикова, беше поглед на хищник. — Ти си много изящна, паячке, много умна и много сложна. Внимавай как плетеш паяжината си. Ще ми е неприятно, ако в недалечно бъдеще някой ми даде твоего име.

8.

Балкус седеше на една скамейка във Форума на умелите и гледаше как жената водно конче танцува във въздуха. Слънчевата светлина се вливаше на снопове през четирите отворени врати на залата и се отразяваше в бронята ѝ, все едно жената е обвита в дъга. Мечът с късо острие и дълга дръжка се стрелкаше мълниеносно, преминаваше от ръка в ръка, понякога танцуваше и в двете, но не спираше и за миг.

Фелисе Миен провеждаше ежедневната си тренировка.

— Той ти е заръчал да я държиш под око, нали?

Балкус изви глава да погледне към паякородния, Дестрахис, който седеше няколко реда по-нагоре от него. Дестрахис беше мистерия, а Балкус нямаше време да се занимава с разгадаването на мистерии.

— Кой е „той“? — попита мравкородният.

— „Той“ е майстор Трудан — отвърна Дестрахис. Беше стар или поне изглеждаше стар. Дългата му коса се беше прошарила, а вместо с изящната лекота на паякородните, движенията му се отличаваха с деликатно, премерено търпение. Разбира се, всичко това можеше да е само преструвка, която да свали гарда на околните. Беше паяк все пак.

Балкус тъкмо отваряше уста да отговори, когато Дестрахис продължи:

— Защото заминава и прочие.

— Не е тайна, че Трудан потегля на север — каза Балкус. — А някой трябва да държи под око тази твоя приятелка.

— Аз я държа под око — подчерта Дестрахис. — Но ти може би имаше предвид някой, който заслужава доверие.

— Ние не те познаваме — потвърди без колебание Балкус.

— Нещо повече, богомолкородният приятел на Трудан е взел съдбата ѝ присърце, но не мисля, че харесва особено теб.

Дългото лице на Дестрахис се изкриви в гримаса.

— В Селдис и Сиенис хората се присмиват на богомолките и тяхната отмъстителност — каза той. — Само че там рядко идват богомолки. Колкото до другото, аз сигурно съм единственият паяк, когото ще чуеш да признава, че не е достоен за безпрекословно доверие. И преди съм се провалял.

— Като всички нас. — Балкус отново насочи поглед към Фелисе Миен. Тя още се упражняваше и мравкородният мълчаливо се загледа във въздушните ѝ пируети. Безспорно беше красива, но отдалече. Отблизо красотата ѝ можеше да бъде опасна. Самото ѝ присъствие го караше да посяга инстинктивно към дръжката на меча си — импулс, който потискаше грижливо, защото и най-невинният жест можеше да предизвика бурна реакция в неуравновесения ѝ мозък.

— Истинска загадка, между другото — продължи Дестрахис с школувания си глас. — Преди премеждието не са я смятали за чак толкова добра с меча. Била е обучена, разбира се. Мерсерите си служат отлично и с меча, и с лъка, но това... този майсторлък се появил изневиделица след като загубила семейството си.

Балкус кимна. Упорито се опитваше да проследи движенията на Фелисе Миен, но за пореден път установи, че погледът му не е достатъчно бърз за целта.

— Много е приятно за окото, признавам — каза той с демонстративно пренебрежение, — но аз си предпочитам моя начин. — И потупа гвоздистрела, който лежеше на скамейката до него.

— Тогава защо седиш тук да я гледаш? — изтъкна Дестрахис.

— Нали сам го каза? — отвърна Балкус. — Стен Трудан ме натовари с куп задачи и една от тях е да наблюдавам дамата. В случай че откачи.

— Губиш си времето — отбеляза паякородният.

— Да бе. Виждал съм я нея, виждал съм луди хора, и ти казвам, че е луда проклетницата.

Дестрахис се усмихна, но някак уморено. Фелисе живееше в Колегиум вече повече от месец, а не беше получила нито един от внезапните си пристъпи на умопомрачение. Дори за Талрик беше спряла да говори. Изобщо, усърдно демонстрираше здравия си разум, но не можеше да заблуди Дестрахис. Той се чувстваше като човек, който живее в паянтова колиба, която всеки момент може да се стовари на главата му и да го смаже.

— О, по това няма да споря, приятелю — каза той. — Но имай предвид, че откачи ли, няма да можеш да я спреш.

— Това тук може да спре всичко — заяви гордо Балкус и потупа отново гвоздистрела.

Дестрахис се изкиска.

— Дори да успееш да стреляш по нея, което само по себе си не е сигурно, няма да я уцелиш. А после Фелисе ще клъцне на две хубавата ти машинка с меча си.

Очакваше мравкородният да се ядоса, но Балкус само се обърна смръщен към него.

— Стига бе, това е сарнианска стомана. Наистина ли може да съсече на две гвоздистрела ми?

— Онова чудо, дето го върти в момента, е един от Добрите стари мечове, както ги наричаме ние, изкован е по старите методи, които вече никой не помни освен трима-четирима майстори във Федерацията и евентуално богомолкородните. Истински меч на благородник от водните кончета, това е. Вече не правят много такива, но не се и налага, защото на практика са вечни.

Балкус изсумтя грубо.

— Ако са толкова добри, хората още щяха да ги правят.

— Не всеки може да отдели години за направата на едно оръжие — обясни Дестрахис, затапвайки за пореден път мравката. И когато прецени, че му е дал достатъчно храна за размисъл, добави: — Но иначе наистина се е променила. Пътувах с нея от Хелерон до Век и не помня да се е упражнявала така, докато преследвахме Талрик. Все едно се подготвя за някакво ново предизвикателство... — Професионалните му инстинкти надаваха вой, това поне знаеше със сигурност. Може би го тревожеше просто мисълта, че Фелисе може да стане още по-добра в убиването на хора. „Във Федерацията вярват, че лудостта може да дари човек с умение или гадателски способности, които са непостижими за нормалния разсъдък, и в нея съзирам доказателство за това. Сега обаче Фелисе се е заела да придаде нова форма на лудостта си. Защо?“

— А уж си доктор — изсумтя Балкус. — Искаш да знаеш защо се пъне толкова? Веднага ще ти кажа.

— Е?

— Иска да впечатли някого. Знаеш кого имам предвид.

Дестрахис погледна към Фелисе. Движенията ѝ се отличаваха с изключителна прецизност, но едновременно с това бяха изразителни и емоционално натоварени, сякаш ги тласкаше дълбока страст. „Как съм могъл да го пропусна?“

— Не, не. Смъртта на семейството ѝ я тласка отдавна. Със сигурност... — „Или този мравкороден здравеняк все пак е уцелил право в десетката?“

— Ще остане разочарована обаче — добави Балкус, — и не ми се ще да съм наблизил, когато това се случи. Щото си искам гвоздистрела цял, а не на две парчета.

— Разочарована? В какъв смисъл?

— Ако си отраснал в Сарн като мен, понаучаващ това-онова за богомолкородните, а Тисамон е по-луд от обичайното. Има интересно минало. Сглобих картинката оттук-оттам, не знам и половината, но знам, че Тиниса му е родна дъщеря, значи майка ѝ му е била на сърцето. Не съм чувал богомолка да се обрича два пъти.

— Охотно признавам, че не знам много за тях — каза Дестрахис. Във Федерацията имаше доста богомолки, но омразата, която равнинските им братовчеди питаеха към неговата раса, го бе карала да страни от тях.

— Срамота, като си помислиш. И двамата са луди за връзване, и двамата са овдовели — каза замислено Балкус. — Идеалната двойка.

Дестрахис го изгледа навъсено, за да е ясно, че не одобрява да обсъждат по този начин пациентката му. Вътрешно обаче мислеше усилено. Фелисе със сигурност знаеше за богомолките много повече от него — и като водно конче, и най-вече като мерсер. Неясните тревоги на паякородния лекар най-после бяха открили фокуса си. Видял бе с очите си двубоя между двамата, помнеше изключителното зрелище и напълно изравнените сили. Помнеше особената връзка в танца на остриетата, връзка, която нито Фелисе, нито Тисамон биха съумели да изразят словесно или по друг начин — по друг цивилизован начин тоест.

Значи Фелисе се готвеше за нов двубой помежду им — в който или щеше да спечели Тисамон, или щеше да го убие; или той щеше да убие нея.

А може би Фелисе беше избрала правилния подход, помисли си тъжно той. Може би така разбираха любовта богомолкородните.

Само десетница след поражението на векианците инженерите от Академията бяха възстановили релсовия път между Сарн и Колегиум и потокът завръщащи се бежанци, най-вече уплашени деца, напомни на колегиумци, че макар сарнианските им съюзници да бяха пратили само символична военна помощ, все пак бяха изиграли своята роля в съхраняването на града им.

Дошло беше време да се потвърдят старите съюзи, а и да се сключат нови, надяваше се Стенуолд. Моментът беше критичен, защото ако Равнините не се обединяха сега, до края на годината Империята щеше да ги е прегазила град след град.

Минали бяха няколко години от последното му идване в Сарн. Подозираше, че промените, които се забелязваха в града, са само на няколко месеца, защото нравкородните не променяха нищо без нужда. Те бяха хора на традицията, на установените порядки. Сега обаче някой им беше разритал нравуняка.

Виждаше се с просто око как осите са нарушили обичайния им начин на живот. Почти една трета от крепостните стени бяха напълнени от скелета, сякаш огромен метален паяк се е заел да консервира града за по-нататъшно похапване. Сградите покрай пътя успоредно на релсовите линии бяха разрушени, а теренът — заравнен, за да се лиши бъдещият завоевател от удобно прикритие, нищо че основната атака най-вероятно щеше да дойде от въздуха. Крепостните стени също търпяха промяна — вместо да ограждат града в плавна дъга, сега те се бяха сдобили с множество остри ъгли. Надвиснали контрафорси стърчаха навън, осигурявайки на защитниците удобна позиция за стрелба към вътрешността на обсаждащата армия; строяха се странни бойници, много високи, издадени навън, а после обратно навътре, така че да предпазват арбалетчиците, докато те стрелят по летящия враг през отворите в тавана. Стената беше обсипана с отбранителни машини и с приближаването на релсовото автовозило Стенуолд видя как един невъзможно висок кран вдига поредната на позиция. Имаше оловомети с широки цеви и балисти за многократна стрелба със стоманена обшивка. Имаше и оръжия, каквито Стенуолд не беше виждал — сложни тръбни устройства, навярно серийните скрапомети, за които беше чул да се говори и които изстрелвали във

въздуха толкова много железни отломки, че помитали всичко летящо. Видя как машините се обръщат и накланят пробно, а от сглобките им съска пара. Всички отбранителни гнезда върху стената бяха подсилени отпред и отгоре с щитове, които да защитават механиците. Понеже бяха твърде тежки за ръчно управление, машините се задвижваха с пара или с часовников механизъм.

„Май нямат точна представа какво правят“ — реши Стенуолд, но пък гледката беше обнадеждаваща. Поне правеха нещо. Сарнианците, с подкрепата на изобретателните колегиумски занаятчии, се готвеха да дадат сериозен отпор на осите.

Пред стените имаше бункери и наземни отбранителни гнезда. Бункерите вероятно бяха свързани с подземните нива на града, обитавани от насекомите, които сарнианците използваша като товарни животни. Стенуолд се надяваше, че доказателствата за тази трескава дейност ще впечатлят и другите така, както бяха впечатлили него.

Насреща му дремеше мравкороден със светла кожа. Казваше се Паропс и беше от Тарк. При нормални обстоятелства никой таркианец не би дръзнал да стъпи в Сарн, ако му е мил животът. Само че Тарк беше паднал в ръцете на осите и Паропс охотно се бе съгласил да придружи Стенуолд в това пътуване. Последният и единствен шанс на Тарк се криеше в пълното поражение на Империята и Паропс беше готов да наруши неписаните правила на вековната омраза между мравешките градове в името на тази цел. Готов беше на всичко, което съдържа в себе си надежда.

„Ако разгромим осите“ — напомни си Стенуолд. „Ако“ беше отровна дума. „Нека първо разгромим осите.“ Защото дори спояването на единен фронт срещу Империята изглеждаше почти невъзможно. Всички дърпаха в различни посоки. Все едно се опитваш да прогониш мухи през отворен прозорец — едва си ги изкарал навън и те пак прииждат.

Освен Паропс със Стенуолд бяха дошли само двама от хората му — Спера, която в момента спеше свита на една от седалките въпреки рева на двигателя и тракането на колелетата по релсите, и Ариана. Пребледняла от този необичаен за нея транспорт, паякородната седеше до него, отпуснала глава на закръгленото му рамо. Пътуването по релсовия път беше най-бързият и кажи-речи най-евтиният начин да

стигнеш някъде в последно време, но за Неумелите беше мъчително преживяване.

Той стисна леко ръката ѝ и Ариана се усмихна вяло. Точно тогава стените на Сарн се отвориха и погълнаха трена с открити вагони.

Автовозилото намали и спря. На перона ги чакаше малка делегация — и нищо чудно, защото мравкородните по правило бяха високоорганизиран народ. Посрещачите го познаха веднага и се насочиха право към него сред множеството слизащи пътници — сигурно бяха получили образа му по мисловната мрежа от свой съгражданин, който е имал случай да го види лице в лице.

— Войнемайстор Стенуолд Трудан — поздрави го сарнианка с роба в колегиумски стил, облекло, което тук се явяваше знак за висока почит.

— Това май трябва да съм аз, като гледам.

— Поискали сте аудиенция при царицата — продължи жената. — Разрешена ви е. За вас и спътниците ви са приготвени стаи в Царския двор. Последвайте ме, моля.

Нищо не би отличавало царицата от свитата ѝ, ако не бяха семплите орнаменти, които беше започнала да слага преди време, за да спести на чужденците излишното объркване. Тя не беше родена царица. За разлика от паякородните Аристои, мравкородните не се впечатляваха от династии и наследственост. Още като дете царицата беше показала склонност да ръководи, да взема решения, да бъде водач. Мравките следяха за такива черти. В повечето случаи склонността към себеизява биваше коригирана у децата още в най-ранна възраст, но понякога талантът на роден лидер беше толкова силен, че децата, които го проявяваха, биваха целенасочено обгрижвани и обучавани за водачи.

Направили я бяха офицер съвсем млада, беше се изкачила бързо и лесно по простата йерархична стълбица на мравкородните. Лидерските ѝ способности и вярната ѝ преценка я правеха изключение в конформисткото общество на мравките, но именно рядката порода на „изключителните“ допълваше общата картина вместо да внася дисонанс в нея.

На трийсет години я бяха направили тактик. Избрали я бяха сред стотина кандидати, след като всяка нейна мисъл и действие бяха подложени на щателна проверка, без тя да има представа, че Дворът я държи под око. Дотук със заблудата, че мравките не можели да опазят нищо в тайна от себеподобните си.

Беше на трийсет и осем, когато старият цар се спомина, и още преди тялото му да е изстинало, тактиците сляха мислите си да обсъдят положението. Решението беше единодушно и напълно лишено от лични амбиции. Тактиците просто се съизмериха помежду си и тя се оказа най-достойната сред тях.

Абсолютното доверие, на което почиваше властта в мравешките градове-държави, беше товар, който царицата понасяше гордо, нищо че тежестта му често биваше непоносима. Вече единайсет години царицата носеше пълната отговорност за своя град, но сега това бреме беше по-мъчително отвсякога. Сега беше време на криза, кошмарът на всеки мравкороден управник.

Царицата на Сарн седеше на голямата съвещателна маса, покрита с карти и диаграми, закарфичени в идеален ред върху покривката и ежедневно осъвременявани от чиновниците в нейната армия. Преди единайсет години я бяха избрали за върховния глас на Сарн, за извора на пълна власт, за източника на всички заповеди. Царицата знаеше, че външните хора смятат мравешките градове-държави за автокрации и нищо повече, но истината беше много по-богата на нюанси и безкрайно по-сложна. Мисловната връзка, която свързваше всички сарнианци, не изключваше царицата, нито правеше поданиците ѝ нейни безмозъчни роби. Царицата присъстваше постоянно в умовете на своите съграждани, те също ѝ влияеха с мислите си. Бръмбарородните от Колегиум си въобразяваха, че са постигнали демократично управление, избирайки лидерите си чрез шумни кампании и общо гласуване, но истината бе, че нямаха представа какво е да управляваш в съгласие с народа си. Никаква представа.

А сега един бръмбар беше пристигнал в града ѝ, за да се срещне с нея, бръмбар, чието име царицата беше чувала и преди.

Дори не беше нужно да поглежда към тактиците си, за да провери реакцията им. Усещаше присъствието им, подкрепата им. Осмина мравкородни мъже и жени, най-добрите военни умове в града,

плюс две бръмбарородни жени, едната занаятчийка, другата търговка, които да я съветват по въпроси от гражданно естество. Подозираше, че през идните месеци няма да има голяма нужда от бръмбарородните си съветници.

„Стенуолд Трудан“ — помисли тя, когато вратите се отвориха и в залата влезе набит плешив мъж в надиплената бяла тога на преподавател в Академията. Нещо във вида му издаваше, че е свикнал да носи меч, навярно походката, която продължаваше да компенсира липсващата ножница по дължината на бедрото.

„Кажете ми нещо повече за него“ — нареди тя.

„Слави се като бунтар, в Събранието са вдигнали ръце от него“ — дойде първият глас откъм тактиците ѝ.

„Докладите потвърждават, че поне от петнайсет години предупреждава за имперската заплаха.“

„Бил е в Сарн преди шест години, за да създаде агентурна мрежа. Знаем имената на някои от местните му контакти, но не на всички.“

„Според докладите е участвал лично в най-тежките боеве по време на векианската обсада.“

„Бил е в историческия факултет на Академията, но преподавателската му дейност е била затруднена от продължителните му отсъствия.“

„Сподвижниците му...“

Царицата даде мислено знак да прескочат този въпрос. Стенуолд вървеше към масата и нямаше представа, че го обсъждат.

„Кажете ми нещо за характера му“ — нареди тя.

„Изобретателен. Харизматичен. Успял е да наложи контрола си върху Събранието.“

„Вдъхновява хората към лоялност. Добър офицер... като за чужденец.“

„Да не забравяме, че бръмбарите са издръжливи. А той е издържал много.“

— Войнемайстор Стенуолд Трудан — започна тя и новодошлият се сгъна вдървено в поклон, доколкото го позволяваше шкембето му.

— Ваше величество — поздрави той, после кимна наляво и надясно към съветниците ѝ.

— Радваме се, че нашите съюзници от Колегиум все още притежават свободата си — каза тя.

— И ние се радваме, уверявам ви. Виждам, че се готвите за обсада, ваше величество.

— Така е, готвим се за обсада, каквато стените на Сарн не познават. Пращаме мухородни скаути, които ежедневно докладват за действията на имперската армия. Изглежда, осите са направили укрепление за през зимата и лагерът им е защитен както срещу наземна, така и срещу въздушна атака. Поучихме се от видяното и направихме същото.

— Умно — призна Стенуолд.

— Възможно е да се поучим от тях и в друго — отбеляза уж небрежно царицата, а после го прикова със стоманен поглед. — Разбрахме, че ваш агент, който се е сражавал рамо до рамо с нас, е бил пленен от осите, а после е успял да избяга с нещо изключително ценно.

— Докладите на агентите... — започна Стенуолд, но тя го прекъсна:

— Имаме предвид новото оръжие, което осите насочиха срещу нас в Битката на релсите. — Същевременно слушаше гласовете на съветниците си.

„Ако може да се вярва на докладите, Колегиум конструира своя версия на оръжието. Не е ясно дали са взели назаем само основния принцип на действие, или...“

„В преддверието чака паякородна. Носи вързоп, който съвпада по форма и размер с онова, което войниците ни са видели на бойното поле.“

Царицата видя как Стенуолд поглежда към тактиците ѝ. Явно се досещаше за течащата дискусия, макар да не чуваше и една дума от казаното.

— Войнемайстор Трудан? — подкани го тя.

— Наричат го щраколък — каза той най-после, отстъпил пред необходимостта и точните доклади на сарнианското разузнаване. — Вашите войници са усетили на свой гръб ефикасността на оръжието. А аз разполагам с оригиналните планове.

„Има още. Трудан премълчава нещо.“

„Това е негово право — отвърна царицата. — Той е съюзник, а не гражданин на Сарн.“

„Не бива да залагаме бъдещето на Сарн върху капризите на нашите съюзници.“

„Ако изземем мострата, която е донесъл, нашите занаятчии лесно ще копират оръжието.“

„Ако обидим Колегиум, ще загубим повече, отколкото ще спечелим“ — реши царицата, а на глас попита:

— Можете да конструирате новото оръжие?

— Вече го направихме — каза Стенуолд. И досега го пробощдаше в сърцето, сетеше ли се за чертежите и познатия почерк на бившия си студент Тото, който сега работеше за Империята, тласнат нагам от проклятието на смесената си кръв и падането на Тарк.

През пелената от гласове в главата си царицата заяви:

— Ще възложим задачата на нашите занаятчии, майстор Трудан. Но ще ни трябват плановете, за да подходим по-ефективно към превъоръжаването на нашата войска.

Това беше моментът, който Стенуолд чакаше. Беше настъпил по-рано от желаното, макар и не по-рано от очакваното.

— Аз... Събранието тоест, има известни колебания... Оръжието е забележително като механика. Но да го пуснем в обща употреба би било неразумно. Затова решихме да обучим елитни групи от...

— Оръжието вече е в обща употреба, майстор Трудан — напомни му тя. — Империята, както се оказа, е много голяма и има безчет войници. Ако искаме да я надвием, трябва да загърбим предразсъдъците си и да се възползваме докрай от предимствата, които са ни осигурили вашите агенти.

Стенуолд сви устни. Мислеше за златното бъдеще от своите мечти и за това как въоръжените с щраколък сарниански войски ще го променят. О, те бяха най-добрите сред нравкородните, безспорно, и бяха постигнали забележителен напредък само за няколко десетилетия. Но си оставаха нравкородни, така че колко време щеше да мине, преди да стоварят армиите си пред портите на Век или на Тарк?

— Не нося плановете — каза той.

„Лъже.“

„Трябва да прати някого в Колегиум да ги донесе. Важно е да го убедим.“

„Съгласен съм, че лъже. Бръмбарите не ни вярват.“

„Следователно и ние не можем да им вярваме.“

„Нужни са ни съюзници, за да отблъснем осородните, когато похлопат на вратата.“

— Майстор Трудан — каза меко царицата. — Разбрахме, че вие сте човекът, успял да отвори пролука в празното философстване на Колегиум и да отвори очите на съгражданите си за суровата реалност. Позволете ми да направя същото за вас. Трябва да надвием осите на всяка цена. Ако Сарн падне, Равнините ще изгубят сърцето си. Не можем да си позволим излишни скрупули и други задръжки от морално естество. Моля ви да си помислите внимателно дали нашата нужда от победа надделява, или не над други нужди, които ви занимават в момента.

— Разбирам, ваше величество. Но имам друго предложение, ако позволите. Бих искал да използвам Сарн като сборен пункт за онези градове, които са склонни да пратят войски и друга помощ срещу осите. Права сте, че Сарн е ключът към Равнините, особено при сегашното положение на нещата. Аз пък знам, че има съюз между молци и богомолкородни северно оттук. Така че, като броим и Колегиум, с малко късмет масата за преговори ще се позапълни. След това ще можем да планираме единна стратегия как най-добре да използваме силите си и да окажем отпор на имперското нашествие. Бихте ли обмислили предложението ми?

— Няма да отклоните толкова лесно вниманието ни, майстор Трудан — отбеляза остро царицата. — Трябва да признаете, че оръжието, с което сте се сдобили, е безполезно в ръцете на Колегиум. Вие сте строители и изобретатели, но не сте войници. За разлика от нас. Простичкото правило за разделението на труда сочи, че следва да предадете оръжието в наши ръце. Аз обаче съм убедена, че след като размислите, сам ще стигнете до правилното решение по този въпрос. Колкото до предложението ви, съгласни сме. Нека онези, които са готови да дадат отпор на осите, пратят своите тактици и представители тук. Ще ги приемем и ще гарантираме сигурността им.

Стенуолд излезе на заден ход от залата. Чувстваше се потиснат. Не се изненада, че сарнианските агенти са надушили придобивката на Колегиум — очаквал го бе и на свой ред се беше въоръжил с авторитета на Събранието, за да отхвърли логичната молба на

царицата, но тя го беше приклезила твърде рано, запращайки го право в ямата на дипломатическото надприказване, което той се бе надявал да отложи във времето. Битка, която тепърва трябваше да спечели.

Запита се колко ли надалече е плъзнал слухът за щраколъка.

Ариана го чакаше в преддверието. Той я прегърна набързо и се обърна да погледне следващия молител, който чакаше за аудиенция.

Следващият молител беше Салма.

Стенуолд примигна невярващо. Наистина беше Салма, жилавият и корав млад мъж, когото помнеше от последната им среща в полето край Колегиум. Салма пораснал, обрулен и напрегнат като струна, с все същите разбойнически доспехи, сякаш не чакаше за аудиенция при царица.

— Чук и клещи — възкликна тихо Стенуолд. — Ти пък какво правиш тук?

— Как какво, просто принц, който е дошъл да се срещне с друга царска особа — каза Салма. Усмивката му си беше същата, широка и бяла, но през филтъра на време и болка. — Радвам се да те видя, Стен.

— Страхотно е... страхотно е, че те виждам — отвърна Стенуолд. — Ще ми се да бях довел Че или Тиниса.

Усмивката потрепна и стана някак тъжна.

— Голяма работа бяхме тогава, нали? — каза водното конче. — Пълни наивници. Освен теб, разбира се. Слушах те внимателно, но ми се ще да те бях слушал още по-внимателно.

— Ти поне слушаше. На моите съграждани им отне доста повече време да ме чуят. — Стенуолд го огледа от глава до пети. Още не вярваше на очите си, че го вижда тук. — Дошъл си да говориш за своите... за своя сборен народ?

Салма кимна.

— За своите следовници, да. Дойдох да се пазаря като обикновен търговец. Като на конски пазар всъщност. — Видя озадачената физиономия на Стенуолд и махна с ръка. — Това е наш израз, на водните кончета, но е адски подходящ за случая. Означава да се пазариш до дупка. А ти? Дошъл си да преговаряш за прословутия си широк съюз, предполагам?

— Да се надяваме, че не е само мой — каза Стенуолд, но преди да е продължил, към Салма се приближи мравкороден служител.

Двамата стари приятели си стиснаха ръцете и Стенуолд пожела на Салма късмет. После се обърна към Ариана.

Тя погледна въпросително към вързопа в ръцете си, но Стенуолд поклати глава, облекчен, че е напуснал залата, без да се стига до вързопа и неговото съдържание. Ариана премълча въпросите си, докато не се отдалечиха от двореца. Вървяха по правите улици на същинския Сарн на път към чуждестранния квартал.

— Значи мъкнах това нещо напразно, така ли? — каза накрая тя.

— Е — отвърна Стенуолд. — Знаехме, че те знаят, че ние знаем как да го направим, така да се каже. Царицата, за жалост, държи на своето. — Изгледа намръщено опънатите като по конец улици, безмълвните сарнианци, които крачеха без бързане по задачите си, войниците, които маршируваха на групи към крепостните стени. — Не мога да ги виня, че са готови на всичко, за да получат изобретението на Тото. Все пак те са били потърпевшите. Започвам да се тревожа какво ще направят, ако откажа да им дам чертежите доброволно.

— Събранието беше единодушно по този въпрос — изтъкна тя.

— Събранието на Колегиум не е тук да се поти под погледа на царицата. Късметлии — каза той и въздъхна. — А ситуацията е наистина сложна. Старият Тадспар ни наду главите как щраколькът не бивало да попада в лоши ръце, но осите вече разполагат с него. А сарнианците рано или късно ще се сдобият с някоя бройка, ще си направят свое копие и ще превъоръжат войската си. И ще помнят, че ние сме отказали да им го дадем. А го искат сега, веднага. Искат да го използват срещу осите още през пролетта и в краткосрочен план това безспорно е най-доброто решение.

— А в дългосрочен?

— В дългосрочен ще обърнат щраколька срещу някой друг, рано или късно. В това няма съмнение. Изкушението да натрият носа на старите си врагове ще е твърде голямо. Това оръжие е достатъчно опасно в ръцете на осите, но в ръцете на мравкородните ще доведе до катастрофа.

Вече бяха навлезли в чуждестранния квартал и приближаваха елегантната двуетажна сграда в бръмбарски стил, където се помещаваше посолството на Колегиум. Минаха през охраната на входа, кимнаха на служителите и Стенуолд се оттегли в апартамента, където го бяха настанили.

„Голям майтап. Само допреди месец не биха ме пуснали да вляза в посолството.“

— Права беше — каза той на Спера. — Корава е.

Мухородната кимна и каза:

— По-добре ти да се гърчиш пред нея, а не аз, шефе.

— Значи не е минало много добре, Стен? — Въпросът дойде от трътлесто същество с бледа, почти синкава кожа, мравкороден от някакъв град-държава по западните краища на Равнините. Казваше се Плиус и официално беше главният агент на Стенуолд в Сарн. Стенуолд отдавна беше в играта, опитваше се да поддържа агентурни мрежи в няколко големи града и по времето, когато вербува Плиус, не беше видял в него друго освен онова, което се виждаше с просто око — беглец, който се трепе да свърже двата края в един враждебен град. Сега, с обичайната си лула в ръка, Плиус го стрелна с вяла усмивка, а Стенуолд се усмихна на свой ред и кимна.

При сегашната им среща и благодарение на натрупания междуременно опит Стенуолд веднага усети за какво става въпрос. Разпозна издайническите признаци на човек с раздвоена лоялност. Или ги беше пропуснал преди, или Плиус беше минал на другата страна наскоро. Засега и двамата се правеха, че нищо не се е променило, но Стенуолд знаеше, че не може да му има доверие и че трябва да го държи под око и да изчака.

„Кой е този човек?“ — попита царицата и този път мълчаливите отговори бяха по-колебливи.

„Благородник от северните земи. Бил е студент в Академията.“

„Има данни, че е бил в Тарк по време на обсадата.“

„Може да е шпионин.“

„Има непотвърдени доклади за спорадична съпротива срещу имперското настъпление, която се свързва с неговото име.“

„Не знаем почти нищо за Федерацията.“

„Освен че и те са се сражавали с осите.“

Въоръжена с тази далеч неизчерпателна информация от тактиците си, царицата реши да разчита на собствените си очи — те й показваха млад мъж, твърде млад, за да стои пред нея с такива претенции. Носеше дълго кожено палто, подсилено с метални плочки,

доспехи, които не биха подхождали и на най-изпадналия от собствените ѝ войници, но от стойката и маниерите му се излъчваше небрежен авторитет. Извън това молителят беше със златиста кожа, истински красавец, с ясен поглед — и стоеше пред военния ѝ съвет като да е монарх по право, а не главатар на окъсана глутница бандити и бежанци.

— Принц Салме Диен — каза тя, като произнесе внимателно чуждоземското име. Даваше си сметка, че той също я оглежда и че не е изненадан да види насреща си обикновена сарнианка на средна възраст със същите дребни черти, кафява кожа и къса тъмна коса като на всички от нейната раса. Лордовете от неговата страна несъмнено се кичеха със злато и бижута, несравними със символичната украса, която носеше тя, за да не обърква чужденците. Видът ѝ подсказваше нееднозначно, че в Сарн хората ценят други неща.

— Ваше величество. — Той се поклони леко, като само загатна сложните завъртулки на някакъв по-официален поклон.

— Името ти е познато за нас, на моите съветници и лично на мен — каза тя. — Именно затова ти отделихме малко от ценното си време. Кой си ти, водно конче, и защо трябва да те чуем?

— Във Федерацията имаме обичай да носим подаръци, когато се стремим към благоволенieto на велики мъже и жени — отвърна Салма. — Нося нещо, което вероятно ще ви хареса, а може би ще отговори и на въпроса ви.

Царицата отпрати мълчалив въпрос. Отговориха ѝ, че в преддверието не чака адютант с вързопи.

— Говори ясно — посъветва го тя.

— В чуждестранния квартал държа под ключ трима заловени от моите хора осородни скаути. Аз вече ги разпитах подобаващо. Сега са ваши.

Гласовете в главата ѝ се разбудиха с тон на предпазлива преоценка.

— Редовно ли залавяте оси, без да ви ужилят? — попита царицата.

„Това може да е капан. Дезинформацията е силно оръжие.“

„Трудно е да се вземат в плен осородни. Те са по-бързи дори от нашите скаути.“

— Хванали сме му цаката — каза Салма.

Царицата го изгледа намръщено.

— Кой точно са твоите хора? И ти като тактик ли се явяваш пред нас?

И изгледа многозначително прашните му от пътя дрехи и кръпките по бронираното му палто.

— Да — отвърна простичко Салма.

Това спря за миг гласовете в главата на царицата.

— Империята донесе големи промени в земите на изток оттук — продължи Салма. — Хиляди бяха принудени да напуснат домовете си — хора от Тарк, от Хелерон, от всички малки поселища на изток. Пътищата са пълни с бежанци, избягали роби, скитници — истински порой от бездомни хора, които Империята е изтръгнала от корен и които с мъка понасят зимата. Неотдавна осите прекратиха временно настъплението си, заети да попълнят резервите си от хора и оръжия. Ние също се прегрупирахме. Питате кои сме, ваше величество? Ние сме бездомните, които не се страхуват да вдигнат оръжие.

— Срещу Империята.

— Да. Тя ни създаде и ние сме решени да ѝ потърсим отговорност.

„Това е нелепо.“

„Безпрецедентно.“

„Този тип е обикновен разбойник, който се е взел на сериозно.“

Но понеже тя беше царицата на Сарн, една нейна дума по мисловната мрежа беше достатъчна да ги смълчи.

— И какви са плановете ви за зимата, принц Диен?

Той я удостои с усмивка. Усмивка препечена до твърдо и остра по ръбовете.

— Ние и сега атакуваме осите, ваше величество. Хората ми ги нападат и в момента, по всички малки начини, които са ни по силите. Войниците ми неведнъж са прекъсвали продоволствените им маршрути. Занаятчиите ми повреждат релсите между лагера им и Хелерон. Нашите мухородни прелитат над укрепленията им и подмамват цели отряди в засада и плен. Снабдителите ми опоскват земята от всичко полезно и не оставят нищо за имперските фуражири. Шпионите ми стават техни роби, за да разкрият плановете им. Вашите хора могат ли да се похвалят със същото, царице?

Гневът на тактиците беше осезаем дори за Салма и оглушителен в нейната глава, но царицата имаше странното усеждане, че въпреки другите присъстващи сега в залата са само те двамата — царицата на Сарн и този млад мъж със смущаващата усмивка.

— Дошъл си тук с предложение, млади принце — каза тя.

— Няма спор — съгласи се Салма. — За момента град Сарн представлява линия, която осите няма да преминат, преди да са се подготвили за голямата битка. А при мен има хиляди, които не могат да се бият — децата, старците, ранените. Познавам добре мравешките градове-държави и предполагам, че сте струпали достатъчно запаси зад стените си, за да издържите и най-продължителната обсада. Значи имате достатъчно, за да изхраните онези от моите хора, които аз не мога да осигуря.

— И в замяна вие ще се биете под знамето на Сарн?

— Не — каза той. — При никакви обстоятелства. Знаем какво би означавало това. Минем ли под вашето знаме, ние ще сме най-малоценните, първите, които ще хвърлите в битка. Ние сме свободни, ваше величество, а не ваши поданици, нито на друг владетел.

— Е, тогава какво предлагате в замяна? — Тактиците чакаха със затаен дъх думите ѝ в опит да проумеят внезапната промяна, връхлетяла уредения им свят.

— В замяна ще правим онова, което вие не можете. Ще ви съобщаваме всичко, което научим за имперските планове. Когато осите възобновят нашествието си, ще торможим авангарда им и ще нападаме из засада обоза им. Ние сме горяни, следотърсачи, крадци и бандити, ваше величество, ние можем да се следем със самата земя около армията им и да я обърнем срещу тях. Не сме много, но все пак сме войска. Нещо повече, ние сме войска без щитове и бойни карета, войска, която се придвижва бързо, войска от бездомници, която не може да бъде хваната в капана на полево сражение. Те не знаят как да се бият с нас. Ето това ще получите в замяна.

— И къде, в крайна сметка, ще ви отведе тази горда независимост от всички владетели, млади принце? — попита царицата и Салма разбра, че е спечелил и че тя ще се съгласи.

— Ще ни отведе в един град, ваше величество. Град на запад оттук, където хората ми ще спрат да бягат. Още не знаем къде е този

град, нито как ще се казва, но открием ли подходящото парче земя, ще започнем да строим.

Врява от противоречащи си мнения изпълни главата ѝ, някои призоваваха молителят да бъде убит на място, други твърдяха, че той и хората му могат да бъдат използвани, но най-много бяха онези, които го смятаха за удачен съюзник, сега и за в бъдеще.

„За в бъдеще — съгласи се тя. — Стига да има бъдеще за всички нас, тогава една нова общност, която има причини да ни е благодарна, би била само от полза за Сарн. А и лесно ще влияем на политиката ѝ, ако възникне такава необходимост.“

9.

— Кой друг знае за това? — попита Алвдан и в тона му се прокрадна намек за несигурност, неподобаваща на един император. Но пък новината наистина беше стряскаща.

— Слугините в харема, както и другите наложници, разбира се — каза генерал Максин. — И още две слугини от самия дворец, които са задържани по моя заповед.

— Оповестете, че са предизвикали недоволството ни — каза Алвдан, което беше равносилно на смъртна присъда. Напоследък си беше харесал тази фраза. — Генерале, със същия успех е можела да среже *нашето* гърло вместо своето. — Разтвори длани и усети нагнетяващото се напрежение на енергийното жило. Новината беше толкова прясна, че го беше заварила по нощница; освободил бе дори личната си прислуга и сега с генерала бяха сами в покоите му.

— Началничката на харемната стража ще бъде наказана, ваше императорско величество — каза спокойно Максин.

— Не просто наказана, генерале!

— Ваше императорско величество, не бива да привличаме излишно внимание към инцидента.

Алвдан го изгледа с присвити очи.

— Имаш предвид ситуацията в Сзар?

— Именно. — Генерал Максин мислеше трескаво, пренареждаше фигурите на личния си план. Още една стъпка, която да увеличи разстоянието между императора и неговата Империя. Още няколко тухли в стената, която Максин издигаше около него, за да остане единственият с достъп до трона и така да се превърне в скритата сила зад него. — Пчелородните от Сзар са изключително важни за военната ни кампания. Както знаете, армията ни е зависима от техните леярни и ковачници. Присъствието на царицата им тук гарантираше тяхната лоялност, а понеже никога не са създавали проблеми, гарнизонът ни в Сзар е един от най-малобройните в цялата Империя.

— Погрижи се да го подсилят тогава, а подозренията им да вървят на майната си — каза троснато Алвдан. — Кой ще я наследи сега? Как става унаследяването на трона при тъпите пчели?

— Просто. Първородство по женска линия. Според архивите в момента има две принцеси и един принц — каза Максин. Научил бе за смъртта на Тсеринет преди няма и час, но пък разполагаше с най-бързите чиновници в администрацията на Рекеф. — Макзех, по-голямата от принцесите, е гостенка на гарнизонния ни командир, полковник Ган. Получава всички подобаващи за ранга ѝ почести и удобства, но все пак е заложница срещу доброто поведение на майка си. Принцът, който е по-малък от нея, а и не е претендент за трона според техните традиции, е помощновоюсков капитан в гарнизона на Лускоа близо до границата с Федерацията. По-малкото момиче е на дванайсет и живее в Сзар със семейството си. Не е дъщеря, а племенница на покойната царица. Трябва да действаме предпазливо, ваше величество, и да държим Макзех под строг надзор.

— Направи го — каза Алвдан. — И измисли някакво извинение за утрояването на гарнизона в Сзар. Кажете им, че очакваме нов бунт в Мина или нещо друго. — Въздъхна. — Явно днешният ми ден ще е зает с неприятни неща. Саркадът щеше да проучва отново сестра ми, нали така? Уведоми го, че ще трябва да го направи без мен. Днес няма да ми остане време за забавления.

Сякаш внезапно споходен от някаква мисъл или чул глас, който звучи единствено в неговата глава, Уктебри се ухили и острият му зъб се бялнаха в съсухрената уста. Когато не се стараеше да я впечатли, дребосъкът беше във висша степен отблъскващ, реши тя, опасан от синкави вени и почти напълно плешив, малкото му коса — сива и тънка като паяжина. Лицето му беше изпито, устните — сбръчкани, а няколкото оцелели зъба зад тях приличаха на изпилена кост или на зъбите на хищна риба. Под прозрачната кожа на челото му имаше червена буца, която постоянно се местеше и гърчеше, а очите му... очите му бяха възпаление на злото. Преди да го срещне, Седа не вярваше в съществуването на изначално зло. Червените му очи я пронизваха до мозъка на костите и я белеха люспа по люспа.

Но той твърдеше, че е на нейна страна, така че нека я зяпа.

Седа, най-малката сестра и единствената жива роднина на императора, нямаше и грам доверие на Уктебри Саркадът, но именно той беше най-верният ѝ съюзник. И очевидно откриваше някаква полза в нея, за разлика от целия останал свят, който я възприемаше като досадно присъствие, поне докато Алвдан не вземеше някакво решение за унаследяването на трона. Станеше ли това, тя бързо-бързо щеше да „предизвика недоволството му“, както обичаше да се изразява брат ѝ напоследък, и щеше да изчезне от света на хората, което пък беше предпочитаният от Уктебри израз. И двете фрази бяха гадни, но тази на Уктебри ѝ се струваше малко по-поносима.

Понякога Уктебри я наричаше „принцеса“, титла от Федерацията, на която тя нямаше право, но пък звучеше шик. Всъщност нямаше право да се нарича дори „домакиня“, което бе полуподигравателният термин за съпруга на влиятелен осороден. Нямаше си нито съпруг, нито домакинство. Животът ѝ, произходът ѝ не ѝ бяха дали друго освен страх.

Седа не помнеше дядо си, баща ѝ не бе имал време за нея, но сега се беше сдобила с роднина по съвместителство от по-старо поколение — чичо Уктебри от митичната раса на комарородните, с които хората си плашеха децата. Той бе положил усилия да ѝ се хареса, показал ѝ бе как грозната му раса е оцеляла толкова дълго. Когато впрегнеше ума и Изкуството си, Уктебри ставаше толкова очарователен и убедителен, че Седа неволно забравяше за отблъскващия му вид и съмнителния му произход.

Твърдеше, че подготвя нея за ритуала, който брат ѝ желаше толкова силно — ритуал, който уж щял да дари Алвдан с вечен живот. На това Седа не вярваше и за миг. Вярваше обаче, че Уктебри няма доверие на брат ѝ. По този въпрос бяха на едно мнение.

И така, стъпка по стъпка, двамата бяха станали заговорници.

От Седа се очакваше да лежи вързана на леглото, докато Уктебри я ръчка и докосва. Когато брат ѝ присъстваше, те изиграваха представлението докрай. Когато го нямаше обаче, Уктебри замъгляваше с Изкуството си ума на пазача ѝ, развързваше я и двамата сядаха да си говорят като цивилизовани хора.

— Брат ти има нужда от още храна за размисъл — уведоми я комарородният. Гласът му беше като тихо шумолене.

— Ако става нетърпелив, ти лесно можеш да му разбъркаш мозъка, о, Саркаде — предизвика го тя. Обичаше да се наддумва с Уктебри и от словесните им престрелки комарът, изглежда, извличаше повече радост, отколкото биха му доставили и най-извратените експерименти с тялото ѝ. Въпреки царското си потекло и пряката си кръвна връзка с трона тя беше безкрайно самотна и си нямаше нищичко. На комара му беше приятно, че неговата „принцеса“ си пробва зъбките с него. Насърчаваше я дори.

Имаше свои планове за нея.

— Да, ако мислите му са заети само с услугата, която очаква от мен, неизбежно ще го обземе нетърпение — призна комарът. — Скоро ще се сдобия с Кутията на сенките, но докато онзи тъпак Максин не ми я донесе, за ритуал и дума не може да става, нито върху теб, нито върху него. Докато си чакам платата, ще трябва да насоча вниманието му другаде.

— Какво предлагаш? — попита тя.

Той я стрелна с бърза усмивка, която разкри заострените му зъби.

— Дали брат ти ще се разстрои, ако открие една от наложниците си мъртва, как мислиш, принцесо?

— Не, защо да му пука? — изсмя се тя. — Не се сещам за нито един мъж, жена или дете, чиято смърт би го разстроила. Дори на онова копеле Максин.

Уктебри събра тънките си пръсти на къщичка.

— Не си справедлива към него, защото точно в този момент той е дълбоко разстроен. Или по-точно казано, смъртта на една от наложниците в харема разстрои сериозно много от неговите планове.

Тя го погледна в очите.

— Обясни, Саркаде.

Той се приближи и посегна да я докосне по лицето със студената си ръка.

— Познавах много царе и царици навремето и богатият ми опит показва, че в голямата си част те сякаш по правило са грозновати. За разлика от вас! Каква кръв само. Брат ти, с правилни черти, красив и добре сложен — истински герой от легендите. А ти, мила ми принцесо, каква царица би излязла от теб!

Седа потръпна, защото макар идеята да не беше нова за нея, изричането ѝ на глас все още беше държавна измяна от най-висш

порядък.

— Империята няма царици. Тронът не се наследява от жени.

— Според невръстната ви история с давност колко... три поколения? — каза пренебрежително той и изкриви устни. — Дори аз съм по-стар от вашата империя и от опит знам, че такива „традиции“ подлежат на промяна. Току-виж, ако една храбра млада жена понечи да разпери крилете си... особено когато брат ѝ си има други грижи...

— Какви други грижи? Говори ясно.

— Царицата на Сзар се е самоубила нощес. — Изпъкналите му червени очи лъснаха доволно. — Нощ след нощ я потискали мрачни мисли. Самоубийството ѝ е било неизбежно.

— Ти си чудовище — смъмри го Седа.

— Не одобрявате, така ли, бъдеща царице?

И Седа осъзна, че дълбоко в сърцето ѝ не я е грижа. Че суровата участ на някаква непозната е без значение за нея. „Толкова ли сме еднакви в действителност?“

— Слушам те.

— Естествено, новината е заключена в харема и брат ти възнамерява това да си остане така.

— Знам на какво се крепи контролът ни над Сзар и пчелородните. — Тя събра сили да го погледне в кървавите очи, но Изкуството му вече ѝ действаше и те не ѝ се сториха чак толкова противни и зли.

— Струва ми се, че тъжната вест може да стигне до Сзар по-рано от предвиденото — каза меко Уктебри.

— Можеш да... Можеш, разбира се. Но това ще нанесе удар на Империята.

— Която понастоящем е само оръжие в ръцете на брат ти. По-късно ще има предостатъчно време да дисциплинираш поданиците си — каза той. — На този етап обаче най-добре ще е брат ти да се окаже затънал до гуша в проблеми, както вътрешни, така и външни. От това ще спечелиш ти, принцесо, защото ще ти нужно пространство за маневриране, колкото повече, толкова по-добре. Чака те много работа.

— И трябва да започна, като удовлетвори молбата, която се каниш да ми изложиш?

Думите ѝ неочаквано го смълчаха; червените му очи ровичкаха в главата ѝ.

— Чета го по лицето ти, чудовище — каза меко тя. — Не смяташ ли, че заслужавам похвала?

Той внезапно оголи зъби в искрена усмивка.

— О, и още как, принцесо. Хората от моята раса са трудни за разчитане. Уменията ти са впечатляващи, но пък си имала изобилни възможности да ги развиеш през последните години, иначе не би оцеляла, нали така?

— О, да.

— Съвършена си — отбеляза той без грам притворство. Беше грозен в тяло и по дух, за него Седа беше оръдие, чрез което да постигне собствените си цели, но оръдие, което ценеше високо и на което държеше. Горчивата истина бе, че принцесата на Империята си нямаше друг по-верен поддръжник. Горчива, но истина.

— Ще се срещнем отново довечера. Ще ги накарам да те доведат. Изобретателността ми е безкрайна, когато трябва да измисля извинение, за да се насладя на компанията ти. Ще дойдеш при мен довечера и двамата ще си спретнем малък частен ритуал. Време е да бъдеш подложена на изпитание.

Подбра грижливо дрехата си. Червена рокля — като реверанс към неговите вкусове — с красива черна бродерия по ръбовете. Роклята беше в стила на водните кончета, военна плячка от Федерацията, която след дълги скиталчества се бе озовала в нейния гардероб и която Седа не беше обличала досега.

Седеше пред огледалото, заобиколена от личните си слугини, заети да довършат тежкия ѝ грим все едно щяха да я изкарват на показ пред генералитета.

„Изпитание — мислеше си тя. — Ами ако не го издържа?“ Ако не го издържеше, поне щеше да се провали като истинска принцеса. Във Федерацията, откъдето идваше червената рокля, жените носеха мечове. Тя също би препасала меч, ако обичаите го позволяваха. Разполагаше с жилото си, разбира се, но никога не бе имала повод да го насочи срещу друг човек. „Като знам какви са щенията на Уктебри, може би ще имам повод да го насоча срещу самата себе си... Толкова съм самотна, че волю-неволю трябва да приема това противно

чудовище за свой съюзник и да поставя живота си в кльощавите му ръце.“

Изправи се и погледна в огледалото Седа такава, каквато би могла да бъде при други обстоятелства. В първия миг не се позна. Отражението притежаваше гордост, сила и жестокост, каквито бе виждала в очите на баща си и които брат ѝ притежаваше сега. Миг покъсно ѝ прималя и тя се подпря на една от слугините. Прималя ѝ, защото за част от мига сякаш зърна зад огледалната си двойничка огньовете на битка, безброй летящи машини и хиляди войници, който маршируват към червено зарево.

Пазачът влезе в стаята да я отведе и Седа го видя как трепва от изненада и се опитва да свърже страховития образ в огледалото с покорната принцеса, като каквато я познаваше.

Стаята, в която я заведоха, беше облицована с черен камък — резултат от суетата на някой придворен по времето на покойния ѝ баща. Бе почистена и излъскана до такъв блясък, че подът, стените и дори таванът грееха като огледало. В центъра стоеше Уктебри, заобиколен от високи железни светилници. Пламъкът на всяка запалена свещ се отразяваше многократно в излъсканите повърхности и се създаваше впечатлението, че двамата с комарородния стоят в сумрак, пронизван от искрите на стотици треперливи звезди.

— На нокти си, твар — отбеляза Седа. — Повече от обичайното, струва ми се. Какво те е подпалило този път?

Уктебри показва зъбите си, било в гримаса, било в усмивка. Скалпът му лъщеше през рядката косица.

— Или накрая все пак си решил да подкрепиш брат ми? Не бих се изненадала. Той все пак е императорът. Какво мога да предложа аз срещу това? Дали пък всичко не е било игра по негова заповед, която да ме подмами към измяна?

— Достатъчна е една негова дума, за да се простиш с живота си, принцесо — каза Уктебри. — Императорът обича игрите, но не му е нужно доказателство за измяна от твоя страна. Не е като да го спира братска любов.

— Вярно — призна тя. — Тogaва какво, магьоснико? Каква муха ти е влязла в главата?

Той не каза нищо, само продължи да пали нови свещи. После отрони:

— Тази вечер изглеждаш великолепно, принцесо. Не съм те молил да се гиздиш така.

— А защо духовете на съдбата да не ме видят в най-добрата ми светлина? Вече толкова време ме проучваш, мериш и оглеждаш, а сега твърдиш, че трябва да се подложа на още едно изпитание.

— Време е за истинското изпитание — каза Уктебри, запали последната свещ и се обърна към нея. По лицето му, кривящо се под треперливата светлина, пробяга съмнение. — Досега редовно информирах брат ти за тестовете, на които съм те подложил, някои действителни, други измислени, но за мен това сега е истинското изпитание. И ти трябва да го преминеш на всяка цена.

Сърцето ѝ се сви. Разбра какво е различното в Уктебри тази нощ — за пръв път той беше съвсем сериозен. Нямахте ги притворната му свенливост, присмехулството, дори нелепото флиртуване, което толкова го забавляваше преди. Сега той беше Уктебри Саркадът, маг от легендарните комарородни, изправил се тук да определи съдбата ѝ.

— А ако се проваля? — попита тя. Научила се бе да запазва спокойствие в моменти на върховно изпитание. Брат ѝ се беше погрижил да натрупа богат опит в това.

— Тогава вече няма да си ми от полза. Нито аз на теб. И ще трябва да се примиря с по-долнокачествената глина, от която е замесен брат ти. — Стори ѝ се, че долавя в гласа му искрено съжаление. „Предпочита да работи с мен. Може ли това да ми бъде утеха?“ Не, защото с живот като нейния, вечно на ръба на смъртта, утеха не можеше да дойде отникъде.

— Давай тогава, прави си изпитанието — каза му тя. — Какво се иска от мен? Да тичам? Да скачам? Или предпочиташ да ти попея, чудовище?

— Изпитанието вече започна. От теб се иска просто да ме гледаш и да слушаш. След като приключа, ще знам дали си подходящият за мен материал, или не.

— Но досега ти само пали свещи... — отбеляза тя.

— Да, толкова много свещи. — Вървеше из стаята като че ли без определена посока или цел. Стотиците примигващи светлилки объркваха зрението ѝ. Отраженията бяха толкова много, че ѝ беше трудно да определи къде са стените. Струваше ѝ се, че Уктебри незначително как се е отдалечил отвъд пределите на стаята, а после той се

обръщаше, сякаш е срещнал стена на пътя си. Стена, която би трябвало да е там, повтаряше си Седа.

И неговата фигура хвърляше множество отражения, разбира се, също като пламъците на свещите, но скоро Седа усети как стомахът ѝ се свива, защото в отраженията имаше нещо странно, някои бяха твърде далеч, други — твърде близо.

— Саркаде... — прошепна тя, — какво правиш?

— Магия — отвърна той и продължи да крачи. — Чувате ли ме?

— Чувам те, естествено — каза Седа и в същия миг си даде сметка, че думите ѝ са се насложили върху друг някакъв глас, който бе дал отговор на същия въпрос.

— Стигнахме центъра — каза Уктебри и този път Седа със сигурност усети, че комарът не говори на нея. — Хайде. Покажете се. — Гласът му още беше тих, разговорлив почти. Увит в тъмната си роба, той сякаш изчезваше и се появяваше с всяка промяна на посоката, лицето му бледнееше като призрак в светлината на свещите и скоро Седа изгуби представа кой е истинският Уктебри сред морето от отражения.

Отраженията...

Седа сведе погледа към мраморните плочки под краката си, защото само те напомняха за стаята, в която беше влязла. Ала можеше да разчита единствено на осезанието си, на усещането за твърдостта на камъка, защото очите ѝ съзираха само далечна мешавица от звезди, мрак и разкривени отражения на кльощавото комарско лице, а ушите ѝ упорито твърдяха, че пространството наоколо ѝ е огромно, с далечни изгубени ветрове, които се блъскат безкрай през лабиринт от проходи...

Имаше само негови отражения. И нито едно нейно.

— Не се дърпайте — промърмори той. — Рискът е голям, но печалбата ще е по-голяма. Елате при мен. Елате сега.

Най-близкото отражение се обърна да я погледне и Седа осъзна, че това изобщо не е Уктебри. Вратът на отражението беше по-кльощав, над сбръчканата шия висеше проскубана брада. По-стар мъж от същата раса, със същите кървавочервени изпъкнали очи. Имаше и други, някои нямаха буцестото рождено петно на Уктебри, видя тя, други бяха сгърбени старици, грозни и оплешивяващи като мъжете. Бяха се обърнали един по един и сега всички гледаха към нея, а тя не

успяваше да различи Уктебри сред множеството. Съвкупната злост, която се излъчваше от двайсетината хилави червенооки чудовища, я смрази до мозъка на костите, но тя въпреки това не сведе поглед. Не отстъпи. Знаеше, че побегне ли сега, ще се озове отвъд изчезналите стени на мраморната стая и повече никой никога няма да я види.

— Тя ни вижда — каза един от комарородните.

— Да — каза друг и Седа позна в него Уктебри. — Да, вижда ви. — В тона му се усещаше неприкрито облекчение и Седа разбра, че е издържала изпитанието.

— Какво?... — Гласът ѝ прозвуча задавено, затова тя преглътна и пробва отново: — Какво означава това?

— Че си влязла в нашия свят — обади се друг глас, но сред трепкащите светлини Седа не разбра кой от навалищата е проговорил. — Че можем да те използваме.

— Нямам желание да бъда използвана — натърти тя. — Не съм ваше оръдие.

— Да, добре ще се справи — каза една от жените. — Преценката ти както винаги е безупречна, Уктебри.

— Какво знае тя? Колко си ѝ казал? — попита друг, изпълнен с подозрение глас.

— Достатъчно. Само каквото трябва да знае — отвърна Уктебри. — Но смятам да ѝ покажа още. Тя ще постигне повече по своя воля, отколкото чрез принуда, но за тази цел трябва да ѝ поотпуснем юздите.

— Говориш в ухото на техния император — обади се един: изрече титлата с нескрита подигравка.

— Да, и знам кой звук ще стигне най-ясно до него — отвърна сухо Уктебри, където и да беше в момента. — Имам поръчка за някой от слугите ни, онзи, който може най-бързо да стигне до Сзар.

— Градът на пчелородните? Защо да се занимаваме с онези примитиви?

— О, по една дребна причина — каза Уктебри и Седа най-после го различи ясно сред другите комарородни. — Една дребна вест, която е добре да стигне до Сзар.

Конникът като че ли изобщо нямаше намерение да спира на бариерата на казармите в Скиел и постовите се разкрещяха

предупредително. Той все пак дръпна юздите, смъкна се на земята и вдигна свита в юмрук ръка да ги спре. Яздил бе дни и ноци без почивка.

— Кой си ти бе?! — извика отново сержантът, после видя лейтенантските нашивки и побърза да добави едно „сър“.

Пратеникът бръкна под туниката си, извади сгънат лист и го бутна в ръцете му. Сержантът го взе мълчаливо и махна да донесат фенер. Плъзна поглед по написаното, изруга под нос и върна документа на новодошлия. Лейтенантът кимна. Олюляваше се от умора.

— Погрижете се за коня — извика сержантът. — Заведете лейтенанта да поседне някъде, дайте му нещо за ядене и пиене. Някой да иде при полковника... при новия полковник, сещате се... да му каже, че има съобщение за него.

Пратеникът се остави да го заведат в казармената столова, празна по това време на денонощието. Отпи жадно от предложеното вино, но яхнията не погледна. Последните няколко дни бяха най-ужасните в живота му — не самата езда, защото тя му беше специалност, а многобройните опити да го спрат по най-сигурния и окончателен начин. Носеше вест, която някой се опитваше да задържи под похлупак, но ето че най-после беше тук, при човека, от когото искаха да запазят вестта в тайна.

Един войник дотича в столовата и козирува.

— Полковникът ще ви приеме веднага, сър.

Пратеникът кимна, гаврътна виното и остави чашата.

След броени минути щеше да се изправи пред велик мъж, мъж, за когото беше работил години наред, но така и не беше срещал лице в лице. Трудните времена отваряха редки възможности. Последва войника по стълбите към офицерските квартири и навътре по коридора. Колкото по-навътре отиваха, толкова по-високи ставаха офицерските чиновци на табелките по вратите, толкова по-високо се изкачваше лейтенантът в йерархичната стълбица.

Най-накрая го въведоха в една от стаите. Зад писалището седеше мъжът, когото пратеникът виждаше за пръв път, но когото въпреки това позна веднага — слаб и обрулен, създаден за трудни времена.

В заделената за гости част на скиелските гарнизонни казарми беше топло, огнището беше напалено, а капациите — затворени срещу

студа. Вечерята беше сервирана и бавно изстиваше, храната едва беше начената, а виното стоеше недокоснато. Ала мъжът зад писалището изглеждаше така, сякаш му е студено и умира от глад. Седеше на стол с високи облегалки за ръцете, на бюрото пред него имаше четири документа, спретнато подредени един до друг. Спокойно можеше да мине за чиновник, да речем, за обикновен слуга или писар.

Само дето тази стая беше предназначена за най-почетните гости на гарнизонния командир, а в този конкретен случай „най-почетни“ означаваше „най-влиятелни“.

Лицето му беше костеливо като острие на бойна брадва. Навремето не един и двама се бяха ужасявали от това лице. Някои се ужасяваха и сега. В миналото това лице бе вдъхвало ужас у другите, ала сега, в този конкретен момент, отражение на същата емоция се четеше и върху собствените му костеливи черти.

Той беше генерал в края на краищата, а Империята беше във война — макар че Империята винаги беше във война. Вечно се разширяваше и консолидираще, но не тази битка тревожеше генерала. Империята беше млада, следователно йерархията и центровете на властта още бяха в процес на уталожване. В края на сегашното управление, дано император Алвдан II живее дълго, всичко това щеше да си дойде на мястото и генералът или щеше да стои отдясно на трона, или там щяха да стоят враговете му.

За момента враговете му, изглежда, имаха предимство и това не можеше да остане така. Той трябваше да направи нещо по въпроса и именно това беше причината да пътува за Капитас. Той беше генерал Рейнер от Рекеф, а враговете му бяха генерал Максин и генерал Бруган, също от Рекеф. След като Алвдан II се възкачи на трона, постепенно стана ясно, че триумвиратната система в управлението на Рекеф е обречена. Оттогава се водеше и любезната частна война между тримата — война на лоялности най-вече, в която всеки от генералите се опитваше да постави свои хора на ключови позиции и да разкара чуждите привърженици. Имаше и смъртни случаи, защото напоследък генерал Максин бе отишъл една крачка по-напред, пресичайки линия, която опонентите му не дръзваха да преминат...

Щом въведоха пратеника, Рейнер погледна заместника си полковник Латвок, осороден с прошарена коса, който му служеше вече петнайсетина години и повече, и вдигна вежда.

— Това е лейтенант Валдред, сър — започна Латвок, — един от моите хора в Капитас. Носи... новини.

Паузата говореше красноречиво за естеството на новините. Рейнер си отбеляза наум преbledнялото лице и хлътналите очи на лейтенанта, все знаци, че не е спал в решимостта си да пристигне навреме с вестта. Кимна му да докладва.

— Сър... — почна Валдред. Напрежението в гласа му подсказваше, че за пръв път се явява лично пред генерал от Рекеф. — Сър, в Капитас, в двореца... Казват, че заповедта е дошла лично от генерал Максин, сър...

Някакво нетърпение в очите на Рейнер го накара да спре. Валдред хвърли въпросителен поглед към Латвок, но изражението на полковника не подсказваше нищо, така че той преглътна и продължи:

— Полковник Лодрик е сменен, сър. Майор Таник и майор Скан също.

Все мъже, които беше назначил Рейнер. Генералът стисна едва доловимо устни.

— Заповедите са били с печата на императора, но хората, назначени на местата им, са все от приближените на Максин. Знам го със сигурност.

Рейнер го гледаше безизразно. С един удар бяха заличили осемгодишните му усилия в Капитас — всички офицери, които бяха верни лично на него, бяха изритани от заеманите позиции.

— И това не е най-лошото, сър — продължи Валдред. Явно не му се искаше да го изрече, но чувството за дълг го застави, факт, който заслужаваше уважение, реши Рейнер. — Генерал Максин очаква пристигането ви, сър. Знае, че пътувате за столицата. Дори щял да ви организира прием, така се говори.

— Лейтенантът е от куриерския корпус, сър — обясни Латвок. — А там е сборен пункт на всички новини, и официални, и неофициални.

Мизата внезапно се беше повишила — кой знае какво му беше замислил Максин в столицата. Голямо влияние беше натрупал проклетият Максин, откакто изцапа ръцете си с кръвта на императорското семейство преди осем години, за да подсигури трона на Алвдан. И оттогава не беше спрял да акумулира власт. А сега знаеше, че Рейнер идва, и не криеше, че е готов да посрещне стария си съперник.

Рейнер също имаше влияние и поддръжници, а Максин несъмнено междувременно се бе сдобил с нови врагове. Ала колцина от тях биха се размърдали, за да помогнат на генерал от Рекеф? Рекеф разчиташе на страха, а страхът, за разлика от любовта, не надживяваше падането от власт.

— Генерал Бруган така и не отговори на посланията ни, сър — докладва Латвок. — Според мен той си затваря очите за заплахата, която представлява Максин. Изглежда, не иска да има нищо общо с нашата кауза.

Рейнер сведе поглед към документите пред себе си. Ако не в Капитас, къде да иде тогава? Отговорът беше очевиден, макар и незадоволителен — в провинциите. Максин явно държеше цялата власт в столицата, но в провинцията имаше много губернатори, които дължаха постове си на Рейнер.

Войната още не беше приключила.

Тото знаеше, че мъжът и жената, които стояха в единия край на покривната тераса, са членове на хелеронския Съвет. Възедрият мъж, облечен в роба от паешка коприна със златна бродерия, се засмя и посочи нещо на жената — нещо в града долу. Членовете на Съветната камара обичаха да се качват тук, на покрива, обточен с алея и парапет по цялата си дължина. Мухородни куриери кацаха и излитаха оттук ежедневно, а първенците на Хелерон често наминаваха да се порадват на гледката към градските си имоти. А гледката си я биваше — градът се виждаше като на длан, първо лъскавите къщи на богатския квартал, а няколко улици по-нататък обвитите в пушек комини и грозните фабрични цехове.

Сега Хелерон беше окупиран, но Тото с изненада установяваше, че това почти не го е променило. Вярно, имаше имперски гарнизон, по улиците се разхождаха униформени оси и помощновоюскови нравкородни от някакво далечно къоше на Империята. Съветът имаше орязани съветнически функции към имперския губернатор, но в очите на хелеронците въпросният губернатор беше като срамна болест, за която е по-добре да не се споменава. Такива бяха бръмбарите, издръжливи. Не просто издръжливи, а приспособими и преуспяващи независимо от мястото и времето. Тото, самият той наполовина

бръмбаророден, за пръв път си даваше толкова ясна сметка за тази им черта.

Застана малко по-близо до двамата членове на Съвета. Стига да не ги зяпаше открито, нямаше да има проблем. Явно го бяха взели за слуга и не му обръщаха внимание. Жената сочеше към някакво място в другия край на града, над което се стелеше дим. Имало сражение там, заяви тя. Сражение по улиците на Хелерон! Изглежда, намираще това за възхитително.

Тото знаеше за какво е сражението. Сраженията се бяха превърнали в ежедневие за Хелерон, защото макар Съветът на тринайсетимата да бе подвил малодушно коляно още щом имперските войски се появиха на хоризонта, в града имаше други, които бяха останали извън сделката и които сега се бореха отчаяно да запазят властта си. През цялата зима имперският гарнизон полагаше неистови усилия да изкорени териториите.

Териториите бяха престъпни организации, участъци от града, контролирани от банди с най-разнороден състав: местни бръмбарородни мутри, бивши магнати, изпаднали в трудно положение, паякородни „манипули“, задружни мухородни фамилии или малобройни групички екзотични убийци от рода на богомолките и водните кончета. Империята нямаше навика да дели властта си с други сили, били те законни или не, нито Консорциумът на достойните искаше да губи част от печалбите си заради престъпната дейност на местните подземни босове. С течение на времето някои от териториите бяха сключили негласно споразумение с властите, плащаха си налозите и изпълняваха нарежданията им. Други се бяха окопали и бяха мобилизирали бойците си. Не минаваше десетница, без Империята да вдигне мерника на поредната банда и да я смаже.

Тото слушаше как двамата членове на Съвета си говорят колко било чудесно, дето градът им най-после щял да се прочисти от онази измет. Не споменаха, разбира се, за тайните сделки, които бяха сключвали с въпросните територии, за печалбите, които бяха натрупали покрай престъпната им дейност, нито за комисионите, които бяха плащали. Направо му се пригади.

Самият той беше предал приятелите си, обърнал бе гръб на предишния си живот, но по лицемерие тези богати и влиятелни съветници го превъзхождаха с много.

Запръска дъжд и нагиздените съветници побързаха да се приберат. Тото предпочете да остане навън, сякаш дъждът можеше да го очисти от всичко, което бе направил напоследък. След малко Касзаат излезе на покрива и застана до него.

За Тото последният месец беше време на дълбока промяна, време, донесло и отнело му много неща, но не и нея, макар той да беше очаквал, без да анализира причините, че Касзаат отдавна ще си е тръгнала от живота му.

— Току-що чух новината. Още две фабрики за теб — каза тя. — Редно е да те поздравя май, а?

Той сви рамене.

— Ти по-добре го познаваш, така че ти ми кажи.

— Познавам го, вярно, но не докрай. — Опря се на перилото до него и подръпна заостреното си кожено кепе, за да не ѝ вали на лицето. Тото си позволи лукса да я огледа. С няколко години по-голяма от него, ниска, с набита снага и смугла кожа като на бръмбарородните, но и много различна от тях. Лицето ѝ беше кръгло и плоско, и неизразително — така поне беше решил в началото. Сега вече знаеше, че хладната фасада се среща често сред представителите на подчинените раси в Империята, а останалото се беше научил да разчита. Осъзнал бе, че и неговото лице излъчва същата затвореност, защото, като човек със смесена кръв, той смяташе за по-безопасно да не дава израз на чувствата си.

— Как върви новият проект? — попита я той. Сегашните му задължения бяха свързани основно с производството и не му оставаше време за проектантската и конструкторска дейност, която занаятчиите обичаха повече от всичко.

— Не пропускаш нищо особено — отвърна тя. — Ти поне си имаш щраколъка. Мен Дрефос почти не ме допуска до новия проект. Дори не съм го виждала как изглежда. Само неколцина от колегите имат достъп, работят денонощно с шефа в онази фабрика, по три-четири дни, без да мигнат. После отиват да спят, а Дрефос се занимава с гърба си. Знаеш какво става с гърба му, когато работи дълго.

Наистина знаеше. Неотдавна беше разбрал защо господарят им, помощниковойсков полковник Дариандрефос, страда толкова много. Откритието беше ужасяващо от човешка гледна точка и интригуващо от професионална.

— Значи всички вие само чакате и си клатите краката? — попита Тото с облекчение. Него също не го бяха включили в новия проект. Вместо това Дрефос му беше възложил надзора над фабриките, където щраколъкът беше въведен в серийно производство с изрично планирани количества, които трябваше да се изпълнят. Когато през пролетта имперското нашествие срещу Сарн се подновеше, сблъсъкът можеше да се превърне в нова ера за военното изкуство, макар че ентузиазмът на Дрефос редовно отстъпваше пред разкрасени с люти ругатни съмнения относно способността на имперските генерали да се възползват подобаващо от технологията, която им поднасяше на тепсия.

— Искаш ли да видиш какво правят? — попита Касзаат и Тото я стрелна изненадано с поглед. Под маската на хладното ѝ изражение надничаше нещо пакостливо.

— Ти никога не нарушаваш заповеди — отбеляза той.

— Не са заповеди. Никой не е казал: „Не влизайте вътре, когато нас ни няма.“

— Днес той не е там, така ли?

— Да, не е. А теб не те ли гризе любопитство?

Гризеше го, и още как, осъзна той, и тръгна след нея. Спуснаха се по стълбището, минаха по коридорите на Съветната камара и излязоха на улицата.

Дрефос беше първият помощниковойсков полковник в историята на имперската армия. Всъщност този чин беше измислен специално за Дариандрефос, полуродния майстор занаятчия с бунтарски дух. Облечен с властта на поста си, той беше помогнал на Империята да печели битки и да завладява градове. Тото беше останал дълбоко впечатлен още в началото на познанството им, но сега, след като с очите си беше видял падането на Тарк и разгрома на сарнианската армия, беше убеден, че Дрефос вероятно е най-гениалният занаятчия в историята на човечеството.

И в основата на безпрецедентния му успех стоеше пълната незаинтересованост към всичко извън занаята му, в това Тото беше сигурен. Дрефос не се вълнуваше от чинове и постове, освен когато те му помагаша да върши работата си по-лесно и бързо. Той беше и първият офицер от помощната войска, избран за действащ губернатор, но единствената причина да настоява за този пост беше, че като

губернатор на Хелерон ще може да използва индустриалната мощ на града за своите цели.

Довел беше в Хелерон и грижливо подобранияте занаятчии от личния си екип. Тото беше член на този екип, Касзаат — също, а сред другите имаше само един осороден, умърлушен старец, който повече от десет години бил роб заради непогасени дългове. Дрефос колекционираше умове, които умееха да мислят в различни посоки. Хора с общоприето мислене не му вършеха работа.

— Ето я — каза Касзаат. — Три дни стояха заключени вътре, носа не са си подавали навън. Излязоха чак тази сутрин. — Мазният дъжд вече се лееше на пелени отгоре им и те притичваха от навес към навес, за да не се измокрят до кости. Пред тях се издигаше фабриката, която беше посочила Касзаат. „Не изглежда нищо особено“, реши Тото.

— С кого работи? — попита той, когато стигнаха на завет до стената на фабриката.

— С близнаците — отвърна тя. Имаше предвид двамата бръмбарородни в екипа им, които не общуваха с друг освен помежду си. — И с Големия Грейв.

— Конощипородния?

Касзаат кимна. Тото никога не беше говорил с него. Чернокожият гигант винаги изглеждала в гадно настроение, което не предразполагаше към празни приказки.

Касзаат дръпна резето и вратата се отвори — дори не беше заключена. Двамата бързо се мушнаха вътре.

Цехът беше почти празен, което си беше първата изненада. Работните тезгяси, машините, цялото производствено оборудване беше изнесено, с изключение на серия сложни преси, с които обикновено се тестваше якостта на материалите. В дъното на голямото помещение имаше две гигантски машини. Тото и Касзаат тръгнаха предпазливо към тях. Шумовете на града почти не долитаха тук, нищо че високите прозорци бяха отворени и пропускаха влажния, вмирисан на машинно масло въздух.

— Сигурно сме сбъркали фабриката — реши Тото, вдигнал поглед към наблюдателната рампа от другата страна на двете машини. Дрефос, близнаците и Големия Грейв сигурно бяха стояли там, за да наблюдават... какво?

— Вентилатори — каза озадачено Касзаат. — Обикновени вентилатори.

Така беше — гигантски вентилатори с огромни витла, сбутани в единия край на голямо празно помещение. Но когато ги погледна по-внимателно, Тото изведнъж изтръпна. Не вярваше в магията, не беше никакъв молецороден провиждащ, който се хвали с виденията си, ала нещо в занаятчийската му същност изтръпна при вида на неподвижните вентилатори и празнотата около тях.

10.

Талрик се приближи спокойно, тръшна се на стола до Бродан и каза:

— Свободно, лейтенант. — Настана овладяна паника, която изправи Бродан и хората му на крака, някои разтвориха длани в готовност, други посегнаха към мечовете си.

Последва продължителна пауза, в която Бродан го гледаше втренчено и очевидно се опитваше да реши откъде го познава. Талрик се облегна назад. Чакаше, отпуснал лице в неутрално, дори отегчено изражение.

— Майор Талрик? — каза накрая Бродан. Не изглеждаше съвсем сигурен.

— Същият. Ама седнете, лейтенанте, седнете.

Бродан седна, а хората му започнаха да се отпускат, макар че не мина без някое и друго озадачено споглеждане.

— Доста време мина, сър — каза Бродан. — Донеси питие на майор Талрик — нареди той на един от хората си и онзи моментално хлътна през задния вход на мърлявата водомерска кръчма. — Не знаех, че сте в този район, сър. Мислех, че работата ви е по на запад оттук.

Талрик се усмихна.

— Знаеш как е с нашия занаят. Един ден си във Федерацията, на следващия — в Капитас. — Бродан едва ли беше стъпвал някога в Капитас, прецени Талрик, така че името на имперската столица беше най-лесният начин да побутне мислите му в желаната посока — че Талрик е висшестоящ офицер, чиито постъпки не подлежат на съмнение.

— Така е, сър, разбира се. Можем ли да ви съдействаме с нещо тук, в Джерез, сър? Или си водите подкрепление?

Талрик се вгледа в лицето му — честно и не особено интелигентно под гъста грива от тъмна коса. Бродан имаше вид на истински войник, както и здраво войнишко телосложение. Ала беше офицер от Рекеф, следователно не можеше да е чак толкова глупав.

— По малко и от двете всъщност — отвърна уклончиво той. — Кажете ми, лейтенант, вие с какви заповеди сте тук?

Очакваше, че Бродан ще е предпазлив, но той само въздъхна.

— Да открием и отнемем някаква контрабандна стока. Знаете колко е трудно да се намери каквото и да било тук обаче. Вече обмислям дали да не започна с масови екзекуции, докато някой от местните не реши да снесе нужната информация.

— Е, няма да е голяма загуба за Империята. — Талрик кимна с разбиране. Почти непоносима носталгия го преряза през стомаха. Ето го, майор от Рекеф, който седи и си приказва с подчинените. Изгнанието — смъртната присъда — му тежеше като камък на шията. Та нали именно тук му беше мястото? — Предполагам, че имате някакви следи. Противното би означавало, че сте загубили характерния си нюх, лейтенант.

— Много малко — изръмжа Бродан. — Е, усеща се, че става нещо, мяркат се странни лица, но да стигнеш до истината тук, в Джерез... Преди да ме прехвърлят в Рекеф, участвах в една акция срещу тукашните контрабандисти. Нощи наред излизахме с лодки в езерото, дебнехме светлинките, а насекомите живи ни изядоха. Стояхме тук цял месец, докато не стана ясно, че контрабандата се е увеличила, вместо да намалее. Дребните копеленца знаеха точно къде ги причакваме и защо сме там, сър.

Талрик кимна разбиращо. Дъждът трополеше все по-силно и по всеобщо съгласие се преместиха до стената на кръчмата, макар че и там дъждът се стичаше през продънения тръстиков покрив.

— Разбира се — продължи Бродан, — накрая се разбра, че един от нашите е вземал пари срещу информация.

Талрик остави последното да увисне във въздуха, все така спокоен външно и напрегнат като струна отвътре.

— Освен ако не е тайна, сър, ще ми кажете ли защо сте тук?

— Разследвам заплахата срещу Империята, лейтенант — отвърна Талрик. — Както винаги.

— Заплаха срещу Империята, сър, разбирам. — Бродан и Талрик дълго се гледаха в очите, после Талрик се усмихна отново, усетил необясним спад в напрежението.

— Войникът ви още не се е върнал с питието ми, лейтенант. Това говори за лоша дисциплина. Не бива да го търпите.

— Така е, сър. Ще го смърря.

— Когато се върне от гарнизона с другите, несъмнено.

В усмивката на Бродан, покрай другите неща, се долавяше и известно съжаление.

— Така е, сър.

— Е, явно не бива да подценявам скоростта, с която се разпространяват лошите новини. — Талрик все така седеше отпуснат в стола си, като човек, който очевидно не е в настроение за внезапни движения. Небрежната стойка ги объркваше, а и войниците на Бродан едва ли бяха осведомени за последните рокади в Рекеф.

— Постараха се да стигнат до всички, които са ви познавали, сър. Така научихме.

— Да, не се и съмнявам. — Гадеше му се. „Толкова близо!“ За няколко минути се беше върнал назад във времето към обичайното си битие на майор от Рекеф, а сега... предаден отново. Изглежда, беше като магнит за предателството — той да предава и него да предават. Запита се какво ли точно са казали на Бродан.

Не че имаше голямо значение. Бродан беше добър войник и щеше да изпълни получената заповед.

— Сигурно ще ви повишат в капитан за това, лейтенант — отбеляза Талрик.

— Това би било хубаво, сър. — Лицето на лейтенанта запази любезното си изражение и Талрик разбра, че няма шанс да го обърне на своя страна. Бродан не беше човек, който би изневерил на дълга си заради старо познанство. Талрик се сети за един майор от Рекеф, негов изключително близък познайник, така да се каже, който се бе водил от същото правило.

Без да се напругне, без да подсказе и с най-малкото движение какво ще последва, Талрик прекатури масата с ритник, скочи на крака, събаряйки стола си, а крилете му го изтласкаха назад и нагоре извън навеса, под дъждовното небе.

Жило изригна от дланта му и един от войниците на Бродан падна, преди да се е надигнал от стола си, а Талрик полетя през проливния дъжд само на метър-два над земята, напълно убеден, че ще го последват.

Енергиен залп изсъска вляво от него, той смени рязко посоката и хлътна в една от мизерните улички на Джерез. Не че изградените от

тръстика и кал паянтови колиби можеха да му осигурят надеждно прикритие. След миг зави по следващата пресечка вдясно с надежда дъждът да прикрие маневрата му. Чу още едно припукване на освободено жило, но този път не видя проблясъка.

Раната започваше да казва тежката си дума, забавяше го. В същия миг един от преследвачите се стовари сякаш от нищото отгоре му, двамата се превъртяха във въздуха, после цопнаха в калта — Талрик по гръб, другият на колене до него. Войникът примигна изненадано в първия миг, но после протегна ръка.

Талрик се изпълни с необичайно спокойствие и на свой ред разтвори дланта си. Знаеше, че времето му изтича. Когато видя блясъка, прие, че са го простреляли, а представата за изгарящата болка беше толкова реална, че го застигна физически.

Ала блясъкът беше от мокра стомана, не от енергийно жило, главата на войника бе отсечена чисто от раменете, а тялото му се килна настрана, от врата му блъвна фонтан от кръв.

Талрик се надигна, вперил поглед в очите на своя избавител, своя мъчител, и ахна:

— Тисамон?!

Лицето на богомолкородния както обикновено беше неразгадаемо. Не каза нищо, само изтри кръвта от стоманения си сърп и си тръгна, без да покаже и минимален интерес към следващите действия на Талрик. А какво беше видял и до какви изводи беше стигнал, Талрик можеше само да гадае.

— Виж сега, важно е да разбереш едно — каза Нивит. — Никой не е тръбил на висок глас, че нещо голямо има да се случва тъдява. Ясно?

Гавед кимна, досетил се накъде бие водомерката с това предисловие.

— И че не съм получавал разни покани за никакъв търг, дето може евентуално да е планиран за идните дни. И най-важното, никой не е давал да се разбере, че нещо адски скъпо, адски рядко и ценно — долу-горе толкоз голямо — ще бъде обявено за продан в скоро време недалече оттука, дето с тебе си седим в момента. Ако си си мислел, че съм чул нещо такова, Гавед, значи си в голяма грешка.

Осата се ухили напук на всичко.

— И въпреки това си чул нещо.

— Хората са предметът на нашия бизнес, Гавед — обясни водомеркородният. Междувременно новата му помощничка беше донесла десетина плочки и Нивит ги държеше на ветрило в дългите си ръце очевидно без да съзнава какво прави. — Винаги има разни странници, дето идват на езерото, да купуват, да продават, да се скрият, да издирят някого, знаеш как е.

— Знам — потвърди Гавед.

— Само дето през последните две десетници калибърът им расте главоломно, а това се забелязва и с просто око. Всякакви големи клечки от Империята и от другаде, всичките пристигат без много шум, кротуват и чакат нещо. И стана тъй, че преди няколко дни един търговски представител идва да ми чука на вратата с поръчка. Чувал ли си за някой си Лейар Белоуерн?

— Името Белоуерн ми е познато, да — потвърди Гавед.

— Влиятелна бръмбарска фамилия по върховете на Консорциума. Богати и с дебели връзки. Та този Лейар е един от по-големите синове, може би най-големият. Накрая сигурно баш той ще прибере всичко. Така че чий го дири в Джерез? Държал под око конкуренцията, така каза неговият човек и ми даде списък с имена и портретни скици. Да съм си отварял очите за тях. И що да видиш — всички са тук, до последния. Цели дванайсет имена и всяко с интересна история. Някои сме ги виждали и преди, но повечето се явяват за пръв път. Значи става нещо по така. Нещо специално. Тъй че, стари ми приятелю, защо сега ти не поговориш малко, пък аз да помълча?

— С радост. — Гавед се отпусна доволно на хамачения стол-люлка, който момичето на Нивит беше вързало специално за него. Прекрасно усещане, помисли си той, почти като да се прибереш под родната стряха. Може би защото тук, по бреговете на езеро Лимния, една оса можеше да избяга за малко от правата и задълженията на своето родство. — Има една кутия, някакъв фокус-мокус от старото време. Моят клиент я иска.

— Той и целият останал свят. Богат е, така ли?

— Не особено.

Нивит изсумтя презрително.

— Тогава хич да не си прави труда. Онез дванайсетимата, дето се морих да ги откривам по име и скица, всеки от тях е толкоз богат, че може да изкупи Джерез с все езерото, или най-малкото имат разни ценни неща за размяна, което си е долу-горе същото. Ето, хвърли един поглед. — И като спести на Гавед необходимостта да го моли изрично и да се позовава на странното им приятелство, му даде една от плочите. Тя съдържаше списък с имена, които в по-голямата си част не му говореха нищо, но кратките описания на притежателите им даваха предостатъчно храна за размисъл.

В списъка фигурираше съпругата на осороден полковник, за когото Гавед беше чувал, че е назначен за губернатор на Мейнис; имаше и двама паякородни „манипули“, както паяците наричаха най-умелите си заговорници и политици; благородник водно конче, който буквално рискуваше живота си, стъпвайки на имперска територия; втори висш служител на Консорциума и един осороден, чието име се споменаваше във връзка с Имперския съд. Имаше и други — молец, мокрицороден и група пълномощници, които действаха от името на купувач с неизвестна расова принадлежност.

Гавед поклати глава.

— Бързо се е разчуло.

— И още как. — Нивит вдигна костеливите си рамене. — Твоят клиент май ще удари на камък, изглежда.

— Да, ако приемем, че иска да купува... — отвърна Гавед, като наблегна на последната дума.

— Опасни приказки са това — смъмри го Нивит, но иначе се хилеше до уши. — Мислиш си за старите времена, усещам те.

Гавед се зае да препише имената върху един свитък, който вече се размекваше по краищата от вездесъщата тукашна влага. Тресавищата на Лимния бяха пагубни и за най-здравата хартия.

— Позна от първия път. Старите времена — отвърна той. — Когато се занимавахме с по-интересни неща от това да ловим избягали роби по поръчка на Империята.

— Е, и днес не работим само за раираните — побърза да възрази Нивит. — Но знам какво имаш предвид и честно казано не вярвах, че точно ти още имаш вкус към онези нещица. — Кражбите безспорно бяха в по-долна категория от залавянето на бегълци и Гавед отдавна не бе изпадал дотам, че да се върне към предишната си сфера на дейност.

Ала мисълта за един последен удар го изпълни със странна тръпка. Никога не се беше смятал за крадец, а за професионалист, който възстановява изгубена собственост. Останалата част от света не беше толкова ласкава с етикетите.

— Ще помогнеш ли? — попита той.

— За мръсната част от работата — не разчитай — заяви Нивит. — Ако има дял и за мен, ще ти намеря нужната информация, но на риболов ще си ходиш сам.

— Друго не ми трябва — усмихна се Гавед.

Отново валеше. Джерез спокойно можеше да претендира за дъждовната столица на Империята, ако не и на целия свят. Увита в плаща си, Тиниса бе спряла на сушина под една стряха, но проклетите водомерки бяха толкова добри строители, че все едно се беше прислонила под сито.

На тях дъждът, изглежда, не им пречеше. Тиниса беше намразила местното население от пръв поглед. Дебнеха през цялото време, а когато не дебнеха, се промъкваха тихо зад гърба ти. Ето ги и сега — газят из локвите с несъразмерно дългите си крака, увити и закачулени, сякаш изпълняват някаква зловеща поръчка. Направо тръпки да те полазят. Преди Гавед да тръгне за срещата с приятелчето си и следователно преди Тисамон да прати нея по петите му, Тиниса попита осородния в какво ги бива грозните дребосъци.

— В разбойничеството, контрабандата и прикриването на убийства — отговори той съвсем сериозно.

Някои от минувачите я стрелкаха с погледи и Тиниса зърваше бледите им тесни лица, целите в ъгли и ръбове. Но поне си гледаха своята работа. Изглежда, в Джерез не беше здравословно да си пъхаш носа в чуждите дела.

А тя точно това правеше в момента, заради Тисамон, който нямаше и грам доверие на Гавед. Тисамон, изглежда, вярваше само на двама души в целия свят и вторият беше Стенуолд. Никак не му харесваше, че се налага да работи с осородния, той, който избиваше оси още отпреди Тиниса да се е родила.

Самата тя също не вярваше на Талрик, ама никак, но за Гавед не беше толкова сигурна. Ала колкото по-дълго стоеше под продънената

джерезка стреха, толкова по-малко го харесваше. Влязъл бе в малка барака, долепена до калкана на по-голяма постройка, и понеже се забави доста вътре, Тиниса реши, че цялата конструкция прилича на работилницата на Скуто в Хелерон, тоест че вътрешното деление не съвпада с външните контури. Освен това все по-често се замисляше дали Гавед не е излязъл през друг изход, без тя изобщо да разбере, и тази мисъл я вбесяваше.

Какво да направи обаче? Едва ли можеше да нахлуе с гръм и трясък в барачката само за да провери дали обектът на „тайното“ ѝ наблюдение още е там. Досега не си беше давала сметка, че такава голяма част от работата на един оръжемайстор се състои от дебнене и чакане. Спомни си какво беше научила от първа ръка за богомолкородните и техния начин на живот. Бащиният ѝ народ се състоеше предимно от ловци и горяни, които засукваха промъкването и дебненето с майчиното си мляко. Тисамон не беше по-различен и за него проследяването на Гавед беше естествена част от нейното обучение.

Минало бе доста време, а Гавед още не беше излязъл, през предния вход поне. Дъждът все така валеше равномерно, заливаше Джерез с монотонно търпение и бръчкаше повърхността на езеро Лимния в лабиринт от вълнички, по които водомеркородните можеха да се плъзгат все едно вървят по твърда земя.

На всичкото отгоре започваше да се стъмва и макар тъмнината да не беше пречка за нейното зрение, проливният дъжд правеше задачата ѝ все по-трудна.

Изведнъж се стегна и погледна наляво. Можеше да се закълне, че е зърнала нещо там...

Не видя никого и се намръщи. Дали пък не беше пипнала някоя скоротечна джерезка треска, която протича с халюцинации? Не, видяла го беше съвсем ясно — слаб човек с плащ, като Ахеос, да речем, само дето не можеше да е той. Твърде висок, за да е местен, а и телесните му пропорции бяха нормални, а не като на водомерките, но...

В същия миг зърна фигурата отново, току до себе си. Изтегли мълниеносно рапирата изпод развятия си плащ и тънкото острие улови последните лъчи на слънцето.

Нямаше никого там, само дъжд и сенки...

Явно се бе задържала твърде дълго на едно място — трима-четирима водомеркородни зяпаха намусено откачената чуждоземка, която размахваше меч срещу празния въздух. Тиниса прибера рапирата и продължи наблюдението си. Поне лампата на малкия кръгъл прозорец още светеше, значи в паянтовата барачка, където беше изчезнал Гавед, имаше хора.

Дъждът се стичаше по табелата под стрехата на барачката все едно нарисуваното око рони сълзи. Имаше нещо хипнотизиращо в това око. Сякаш бдеше над хората си, наблюдаваше омразните дългокраки създания и не виждаше друго освен скръб. Погледът на Тиниса се връщаше отново и отново на табелката... и през цялото време част от нея крещеше, че *току до нея стои човек*.

Постепенно очите ѝ се разфокусираха. Дори минаващите по улицата водомерки спряха да поглеждат към нея. И със сигурност не поглеждаха към сенките отстрани, макар очите им да виждаха в тъмното не по-зле от нейните. Определено се стремяха да не поглеждат към сгърбената фигура, която дебнеше там и протягаше бледата си ръка към Тиниса. Мъжете и жените на Джерез знаеха, че за някои неща е препоръчително да си затварят очите. В техния град дори железният закон на Империята ръждясваше, а такива места привличат определен вид хора и интереси, за които местните се стараеха да останат слепи.

— Тиниса?

Тя се сепна. Дъждът отслабваше, а лампата зад кръглото прозорче беше угаснала. Светликът на потъналата зад облаци луна се губеше немощно, но пък Гавед носеше ветроупорна лампа.

Осородният стоеше пред нея и я гледаше с искрена тревога.

— Тиниса?

— Какво?... — Тя се облегна на хлъзгавата стена за опора. Коленете ѝ се подгъваха, главата ѝ се въртеше.

— Ти... пияна ли си?

— Не бе, не съм пияна, нищо... не съм. Просто... сигурно съм задрямала...

— Какво правиш тук по това... — И млъкна по средата на изречението, когато Тиниса вдигна ръка да махне полепналите по

очите ѝ мокри кичури.

Гавед посегна мълниеносно, но Тиниса все още беше по-бърза от него въпреки състоянието си, отскочи назад и върхът на рапирата ѝ се озова на косъм от гърлото му. Ръката, с която бе посегнал, сега сочеше право към нея, с отворена длан. За миг двамата стояха неподвижно и се гледаха втренчено.

— Ръката ти — каза той и затвори своята.

— Какво?... — Тиниса погледна ръката си и видя там плитка рана. Дъждът отмиваше слабото кървене. — Това пък кога е станало?

Прибра рапирата и разгледа внимателно раната — резка от кокалчето на показалеца ѝ до основата на палеца, плитка и с разръфани краища. Изобщо не я усещаше. Вдигна ръка към лицето си и близна експериментално раната. Усети соления вкус на кръв, която започва да се съсирва.

— Добре ли си? — попита я бавно Гавед. — Явно си ме проследила дотук. Е, ще го преживея някак. Приятел на мой приятел те видял и дойде да ме предупреди, че някой от доста време наблюдава мястото... Реших, че може да си имперски агент.

— Решил си, че аз може да съм имперски агент?! — попита невярващо тя.

— Защо не? Постоянно повтарям на хората, че нямам нищо общо с Империята. Представа си нямаш колко усилия съм положил, та твърдението ми да е поне отчасти вярно. Не всички осородни обичаме Императора, ако щеш вярвай.

— Гавед, когато излезе... видя ли някой друг?

Веднага разбра, че догадката ѝ е била правилна. Мускул трепна на лицето му и устата му се изкриви.

— Само за миг — призна той. — Сянка някаква. — Имаше още, нещо, което Гавед премълчаваше, но на този етап Тиниса беше толкова мокра и измръзнала... и уплашена... че нямаше сили да го разпитва.

— След като така или иначе ме разкри — каза тя, — може ли да вляза вътре?

Той кимна, но мислите му, изглежда, бяха другаде. Тревожни мисли.

— Ще пратя момичето на Нивит да ти приготви нещо топло за пиене — каза Гавед.

11.

Казваше се Зареа и първа видя какво се задава.

Което си беше майтап, защото никак не я биваше в провиждането. Като всички молецородни от прилични семейства и тя беше изучавала основните принципи на магията, но така и не бе проявила талант в тази насока. Не ѝ се удаваше онзи особен вид концентрация, който позволяваше на талантливите да разнищят вътъка на света и да го пренаредят по свое усмотрение. Зареа никога нямаше да стане истински магьосник, а в йерархията на Тарн това означаваше едно — че има таван, над който никога не би могла да полети.

Ала ето я тук, понесла на плещите си бъдещето на своя град... на своя свят. Открила бе, че има други таланти, свой собствен вид концентрация. Докато връстниците ѝ изучаваха структурата на вселената, нейните уроци бяха посветени на политиката, на търговията, на всички онези нишки, които свързват хората в общност. Зареа беше играла игрите на паякородните, дори бе служила като посланик при тях в продължение на три години, усвоявайки занаята от майсторките в изкуството на измамата. Накратко, тя беше мистър — член на тайното общество от шпиони и агенти, с чиято помощ молецородните събираха разузнавателна информация, трупаха тайни и се надцакваха един-друг.

Бяха намерили други начини да използват таланта ѝ, начини, които не бяха свързани с магията. Зареа беше умна. Имаше силна интуиция. Беше и много сръчна в ръцете, а това беше талант с многостранни приложения. Първото си убийство беше извършила на двайсетия си рожден ден. Жертвата беше неин сънародник, молец, който така и не разбра, че е бил съден и осъден. Такива бяха игрите на мистерите.

Името им не се споменаваше на висок глас сред отломките от препатилия ѝ народ. Другите раси имаха свои шпиони и агенти, които им бяха меч срещу измяна и щит срещу вражески очи. Водните кончета имаха своите мерсери, Империята разчиташе на бруталната

Рекеф, ала мистерите бяха най-старата тайна служба от всички, дотолкова обрасла с традиции и изключения от правилото, че вече трудно можеше да мине за типична тайна организация. Обществото на мистерите беше меч в ръцете на всеки скрир, който пожелае да го вземе, и твърде често този меч бе насочван навътре, за да обслужи мълчаливите тайни боричкания на молецородните старейшини, и се бе оцапвал с убийства, изнудвания и шпионаж заради предсказания и древна философия.

Когато Империята на осите подхвана дванайсетгодишната си война срещу Федерацията, молците най-сетне обърнаха зора си към раираните парвенюта. Но допреди няма и месец повечето сънародници на Зареа не бяха и помисляли, че може да се случи нещо толкова абсурдно — че Тарн ще изпадне дотам да разчита на имперската милост. Но шефовете на Зареа се бяха оказали по-проницателни. Водени от любопитство и предсказания, те ѝ бяха поставили задачата да открие щит срещу Империята.

Зареа беше пътувала до Империята два пъти, маскирана като робиня, в опит да разбере какво движи тази жизнена и войнолюбива раса, която едва наскоро бе предявила претенциите си за място на световната карта. Мисиите ѝ — и двата пъти приключени с фалшива смърт, която да я отърве от преследване — бяха осигурили на Тарн повече информация, отколкото градът можеше да преглътне. През Вещото време расата ѝ се бе славилa със способността да разбира мисленето на другите, но след революцията това ценно умение беше атрофирало непоправимо.

Ходила беше в Империята, изучила бе политико-социалната ѝ система, създавала си беше контакти, внедрила бе свои агенти сред робите и хората от подчинени раси. Пуснала бе деликатно пипалата си в търсене на някакъв лек срещу устрема на имперските армии, които рано или късно щяха да стигнат до Тарн. Деликатно и неусетно, чрез посредници на посредниците и чрез най-предпазливите средства, Зареа беше очертала смътните параметри на едно възможно решение.

А сега фокусът се беше изместил обратно към Тарн, отговорността се беше стоварила изцяло върху нейните плещи — Зареа, разузнавач и шпионин, чийто крехък план можеше да спаси града или да го погуби окончателно.

Навън денят отдавна беше започнал, но градът не спеше. Зареа заслони очи с ръка и погледна през прозореца.

Небето беше пълно с въздушни кораби. Имаше и други летящи машини, които кацаха в нивите и оставяха дълбоки бразди в почвата. Рояци осородни се спускаха заедно с машините и кацаха един по един на балкони, върху статуи, пърхаха с крила, залепнали за каменните барелефи. До един бяха протегнали ръце със заплашително отворени длани, но жителите на Тарн стояха търпеливо, не ги закачаха, не оказваха съпротива. Никъде не се виждаха мечове и лъкове. А и каква ли полза от тях срещу монтираните на летящите машини оръжия?

Следващата стъпка според плана на Зареа беше да слезе долу и да види дали този отчаян и безкрайно невероятен опит да обърнат съдбата има шанс да успее. Тя разпери тъмните си криле и се спусна по бавна спирала да посрещне осородните.

Новият губернатор на Тарн беше пристигнал.

След като котвените въжета на въздушния кораб най-сетне се захванаха за нещо що-годе стабилно — някоя статуя сигурно или изпъкнал барелеф, — осородният усети как палубата под краката му се успокоява. Ако довечера излезеше силен вятър, на сутринта част от статуите на Тарн щяха да са останали без глави.

Беше само на трийсет години и само майор. Нечувано беше човек на неговата възраст и с неговия чин да получи такъв пост. Е, получил беше съдействие по пътя си нагоре, вярно, като човек, когото другарите му повдигат, за да се прехвърли през стена, но и самият той беше положил немалко усилия. Може и да имаше своите недостатъци и недъзи, но беше обучен добре и постепенно се беше превърнал в умел манипулатор на общественото мнение, не по-лош от всеки друг в Империята.

Казваше се Тегрек и беше назначен за губернатор на Тарн.

Разбира се, това не означаваше, че Империята цени високо Тарн — планинското поселище на молецородните се разглеждаше като селски придатък на Хелерон, който няма нито индустрия, нито богатство, нито представлява устойчив източник на работна ръка, защото молците бяха дребни, хилави и тежкия физически труд не им беше по силите. Тегрек се беше борил за този пост, но борбата не се

оказа много трудна, особено след като името му беше произнесено от когото трябва. И в това беше получил известна помощ.

— Всичко е готово, майоре — каза Раека, личната му робиня. Тегрек не ходеше никъде без робите си и най-вече без постоянната си придружителка Раека, слаба тъмнокоса осородна, която не беше хубава, но пък беше умна и лоялна. Зад него стоеше личната му охрана — двама богомолкородни, които беше обвързал към себе си, възползвайки се от силно развитото им чувство за чест и характерната за расата им система от сложни взаимоотношения, които Тегрек си беше направил труда да изучи, разбере и манипулира. Те бяха готови да му бъдат роби просто защото му вярваха, че каквото и да мисли Империята по въпроса, той никога няма да се отнася с тях като с роби. С цената на тази малка отстъпка Тегрек беше спечелил сърцата и умовете им.

Близките му отношения с робите и отказът му да пътува без тях му бяха спечелили репутация на човек с декадентски вкусове, който е склонен да налага властта си над другите. Ала клюкарите не знаеха за недъга му, неговото проклятие и радост, който правеше всичко това крайно необходимо.

„Чакам този миг повече от двайсет години. Смя ли да го нарека съдба? Може би.“

Майор Тегрек махна с ръка и Раека завъртя сложния механизъм, за да му отвори вратата. Отвън нахлуха приблизителната тишина на няколкостотинте очакващи го осородни войници и пълната тишина на молците зад тях.

Един от богомолкородните му телохранители излезе пръв и изгледа с подозрение всички, и местни, и нашественици. Беше с бронираната си ръкавица, сърповидното острие прибрано назад към ръката. След това дойде ред на Тегрек. Той се изправи в отворения люк на гондолата, а малобройната му войска се изпъна и козирува. „Май нямаше нужда от вас — помисли си той. — Чувствате ли облекчение, че не се наложи да ги гоните по тунелите и проходите в планинските недра? Или сте разочаровани, че няма да има нови роби и плячка?“ Постара се всички да го видят добре, стъпил с един крак на ръба на люка, с една ръка на кръглата врата, а синьото му наметало със златна брошка — личен щрих в добавка към имперската униформа — се развява геройски на вятъра. Тегрек завоевателят, единственият майор,

издигнат до губернаторски пост. Среден на ръст в най-добрия случай, което беше и основната причина да носи наметалото, златните подлакътници и огърлие — смяташе, че с тяхна помощ изглежда повнушителен. В действителност косата му беше започнала да се отдръпва назад, а в кръста беше доста по-закръглен, отколкото подобаваше на осороден войник. Ала всичко това нямаше значение. Войниците му и тарнските молци щяха да запомнят само този първи миг на появата му.

Слезе от гондолата и най-старшият сред капитаните му притича и козирува.

— Не оказаха съпротива, сър. Никаква. Даже не са въоръжени като хората, ако не броим ножовете и тук-там по някой ловен лък. Разбира се, в тунелите може да се крият други.

— Каква е официалната им позиция? Да преговарят ли искат? Какво е това, капитане — капитулация или примирие? — Тегрек обичаше да слуша гласа си и тук суетата му беше оправдана: гласът му беше плътен, звучен и компенсираше недостига на коса и ръст.

— Една жена говори от тяхно име, сър — каза презрително капитанът. — Знаели, че не могат да се мерят с нашата войска, затова щели да приемат доброволно властта на императора, така каза.

— Но ти не й вярваш — отбеляза Тегрек. Личеше, че капитанът, ветеран с много битки зад гърба, не би имал нищо против да размаха меч. — Историята познава доста случаи, капитане, когато, било от прагматизъм или от искрен ентузиазъм, общности и градове са капитулирали пред имперските легиони без никаква съпротива. Мухородните и бръмбарородните например, които са разумни и миролюбиви хора. Днес Империята за пръв път си има работа с молецородни, вярно, но те се славят като мъдри хора, така че защо да не направят единственото разумно нещо?

— Сър, те се славят и като хитри и коварни — каза капитанът, сякаш това беше най-тежката обида на света.

— Очакваш засада в тъмното? Е, не е изключено. — Тегрек упорито си напомняше, че наистина не е изключено. Основата, върху която стоеше, плановете, които беше начертал, всички те подлежаха на промяна. — Само че ние можем да им подпалим нивите и да им спретнем продължителна обсада, да ги уморим от глад, да заличим барелефите им, дори да докараме конощипородни, които да разкъсат

скалата с голи ръце. И те го знаят, капитане, защото не са глупави. Ще разговарям с водачите им и ще им разясня нашите условия — гарнизон, данъци и прочие. Предпочитам да спестя на Империята ресурсите по една обсада и живота на войниците ѝ.

Капитанът кимна, макар да личеше, че не е убеден докрай.

— Онази жена каза, че водачите им — не запомних как точно ги нарече — ви чакали, за да ви предложат официално капитулацията си.

„Скрири“ — спомни си Тегрек и думата ускори пулса му.

— Много добре, капитане — каза спокойно той. Раека застана до него, носеше меча му. — Не виждам причина да се бавим повече, така че — водете ме при тях.

Най-напред го заведоха при молецородната, която говореше от името на Тарн — крехка жена със сива кожа, горе-долу на неговата възраст. Облечена беше в елегантните роби, каквито, изглежда, носеха повечето молци с що-годе висок социален статут. Толкова безцветни бяха всичките — сив камък, сива кожа, сиви дрехи, бели очи и тъмни коси. Тази жена обаче беше привлекателна по екзотичен начин, а той трябваше да поддържа репутацията си на сладострастник, както сред собствените си хора, така и сред робите. Не и Раека обаче, нея — никога. Тя беше твърде ценна, за да я използва и захвърли.

Понеже знаеше, че цялата войска го наблюдава, Тегрек хвана с една ръка брадичката на молецородната и повдигна главата ѝ, за да се наслади демонстративно на лицето ѝ в анфас, а после и в профил. Каза с тих глас, който нямаше да стигне отвъд личната му охрана:

— Ти си Зареа значи?

— Да, губернаторе — отвърна тя.

— И... скририте чакат, така ли?

— Няма търпение да се насладят на компанията ви, губернаторе.

Личеше си, че е на нокти. Не се бяха срещали очи в очи досега, но Тегрек беше получавал толкова много съобщения лично от нея и от нейните мистери, че все едно я познаваше лично. Ясно долавяше несигурността ѝ зад гордото предизвикателство на думите.

— Заведи ме при тях — нареди той.

Молците бяха запалили лампи за негово улеснение. Много мило от тяхна страна. Осветената пътека го отведе до голям амфитеатър. Публика нямаше. Синкавобелият светлик на фенерите хвърляше сенки

по празните каменни скамейки. В дъното на помещението го чакаха трима молецородни, и тримата възстари. Тегрек плъзна поглед по лицата им, но не успя да разчете нищо там. Можеше само да гадае дали тръпнат в страх от промяната, която носеше със себе си, дали са изпълнени с презрение към него и хората му, или плетат козни как да му забият нож в гърба.

— Свободен си, капитане — подхвърли Тегрек през рамо.

— Сър?

— Простичка заповед, не мислиш ли? — Тегрек го погледна и вдигна вежда. — Имам си охрана, капитане.

Мъжът изгледа многозначително богомолките, в смисъл че по принцип стават, но все пак не са имперски войници.

— Сър, наистина ли...

— А ти наистина ли смяташ, че ще използват Изкуството си върху мен, за да ме лишат от здравия ми разум? Не могат да ми повлияят, уверявам те.

— Аз не за това, сър, просто...

При вида на изражението му, смесица от страх, омраза и съмнения, Тегрек се изсмя тихо.

— Нали не мислиш, че те ще... какво? Ще ме омагьосат? Не знаех, че си суеверен като някой дивак, капитане.

— Не съм, сър, естествено, че не съм. — Мъжът козирува възмутено и изведе войниците си.

„Остава да видим дали този хазартен ход ще донесе някакъв дивидент — помисли Тегрек. — Защото, ако не донесе, нито Тарн, нито аз ще се измъкнем сухи от водата.“ Кимна на телохранителите си и те се отдръпнаха крачка назад. Единствено Раека остана до него.

След като войниците си тръгнаха, Зареа зае позиция по средата между него и господарите си.

— Старейшини от Тарн — започна той и макар да го каза тихо, гласът му отекна из залата. — Скрири на молецородните, аз съм Тегрек, майор от имперската армия. Нужно ли е да казвам повече?

— Теб императорът на осите е пратил да управляваш града ни — отвърна скрирът по средата.

— Нещо повече, надявам се — заяви той и въпреки суровите им физиономии тръгна към първия ред скамейки и седна. — Доста усилия бяха положени, за да стигна дотук. Да назначат мен, а не някой от

другите кандидати за поста. Моите и нейните усилия например. — Той кимна към Зареа, но тя беше навела почиттелно глава пред скририте и не забеляза жеста му.

— Какво ни носиш, осородни? — попита друг от старейшините. — Познаваме добре твоята раса.

— Нося ви императорския закон.

— И какво означава това? — попита жената скрир. По тона ѝ пролича, че е една крачка напред в разговора и знае какъв ще е отговорът му.

— Интересен въпрос — призна той. — Империята протегна ръка към вашия град по две причини. Едната е свързана с дребно стълкновение, случило се месеци преди капитулацията на Хелерон, в което ваши хора са избили немалко наши войници. Другата е от чисто географско естество — Империята не оставя независими градове по пътя на нашествието си. И толкоз. Тарн не представлява особен интерес за Империята, следователно моите действия няма да бъдат наблюдавани под лупа... следователно мога да бъда какъвто си искам губернатор.

Жената се усмихна тънко.

— А какъв би искал да бъдеш, губернатор Тегрек? Какво ще искаш от нас?

Думите заседнаха в гърлото му, а и погледът, който хвърли към Зареа, не помогна. Не можеше просто да го избълва, нали така? Твърде дълго беше крил недъга си.

— Виждате ли тази жена до мен? — попита той и посочи Раека.

— Твоя робиня, ако не грешим — отбеляза един от другите скрири. Тегрек имаше чувството, че помежду им тече трескав разговор, който не стига до него, все едно бяха мравкородни, които обменят свободно мислите си.

— Моя робиня, вярно. Следва ме навсякъде и дори спи на пода до леглото ми. Много е полезна, защото умее да чете технически диаграми и да преценява обсадни машини. Умее да пилотира ортоптери и други летални средства. Ала има и друга причина да е толкова ценна за мен. Можете ли да отгатнете каква е тя?

Макар че не се издадоха с нищо, Тегрек беше сигурен, че вече знаят.

— Отваря ми вратите. Всички смятат, че просто си придавам важност, но истината е, че тя ми помага да прикрия един недъг, с който съм принуден да живея. Отваря ми вратите, защото самият аз не проумявам как работят дори най-простите резета, брави и ключалки. Мисля, че ме разбирате добре.

Жената скрир пристъпи напред, гледаше го напрегнато.

— Да, разбираме — каза тя. — Ти си Неумел.

— Аз съм изрод сред своя народ — призна той спокойно. — Затрудняват ме неща, които другите осородни правят ежедневно и без да се замислят. Но дори недъг като този носи своите преимущества. Като дете четях много, а когато възмъжах, литературните ми интереси придобиха нова, необичайна насока. В библиотеката ми имаше няколко книги, военна плячка от началото на Дванайсетгодишната война с Федерацията на водните кончета — книги, които моите сънародници никога не биха могли да проумеят, но които бяха съвсем ясни за мен.

— Ти си провиждащ — потвърди скрирът съвсем делово. Допреди миг Тегрек изобщо не беше сигурен, че ще получи някога това потвърждение. — Значи си се учил сам, от книгите?

— От книгите, от попаднали в плен водни кончета, от каквото дойде. А после се спомена за превземането на Тарн. По онова време дори Хелерон още не беше паднал, но аз се постарах да осъществя контакт с агенти на вашата Зареа. Оттам нататък достатъчно бе името ми да се споменава едновременно с това на Тарн и с общи усилия, мои и на Зареа... — Тегрек разтегли устни в усмивка. — И ето ме тук, трийсетгодишен майор, новият губернатор на Тарн.

— Ние няма да останем дълго в лоното на Империята — каза един от скририте. — Така показват повечето варианти на бъдещето ни. Или ще бъдем свободни, или ще изгинем. Бъдещето, което ти ни предлагаш, е едва тънка нишка във вътъка.

— Нека чуем условията ти — подкани го жената скрир.

Тегрек разпери ръце.

— Не виждам причина да искам повече от необходимото. Малък гарнизон, защото сте миролюбиви хора и прочие; ще трябва да плащате и данъци, защото императорът е алчен за тези неща. Извън това животът ви ще си тече постарому. Ще си живеете, както сте живели винаги.

— Както сме живели винаги — повтори унило един от скририте.
— Представа си нямаш какво се крие зад думата „винаги“, осородни.

— Научете ме тогава — каза Тегрек и най-после се изправи. — Идвам при вас с отворен ум. Идвам жаден за знания. Знаем, че и преди сте приемали ученици от други раси, макар не и от моята, но пък и никога не е имало друга оса като мен. Научете ме, приемете ме, а в замяна аз ще ви вардя от Империята. Ако се съмнявате в намеренията ми, то погледнете в мен — знам, че го можете, защото дори аз съм го правил с други.

Скририте се спогледаха, после единият обърна глава към Зареа.

— Какво казват твоите шпиони и агенти?

— Нищо не е сигурно — отвърна тя. — Но нима имаме друг избор?

12.

— И какво?! — възкликна домина Джениса. — В къщата ми пристига гост културен, истинска знаменитост, и след няма и ден пощуряла тълпа от поддръжници на Кристалната го пребиват! — Беше наредила да настанят Неро в красиво обзаведена спалня, очевидно предназначена за истински големци, а за раната му се беше погрижил личният ѝ паякороден лекар, който я почисти, превърза и дори я наложи с ароматна лапа.

— Културен? Знаменитост, домина? — повтори със съмнение Таки.

— Когато го видях за пръв път, скъпа моя, веднага си помислих, че лицето му ми е познато отнякъде — заяви Джениса. — Проклета да е слабата ми памет, че толкова се забави с отговора.

Таки и Че се спогледаха озадачено.

— Не се гледайте една други, милички. Погледнете над вратата.

Направиха го и след миг Неро се изкиска.

— О, добра работа. Много добра.

Над вратата имаше стенопис, дълъг и тесен, който по преценка на Че изобразяваше Вещото време или Лошото старо време, както го наричаха понякога бръмбарите. На картината имаше паякородни дами и лордове, излегнати сладно, облечени оскъдно или никак, които си похапваха грозде и отпиваха вино от златни бокали, заобиколени от виещи се лози и зелени дървета. Богомолкородни с архаични хитинови нагръдници се дуелираха с рапири и сърповидни остриета, а малко встрани Че видя млад молецороден, за чието изографисване спокойно можеше да е позирал Ахеос. Тази мисъл я натъжи, защото много ѝ се искаше той да е тук, с нея.

Взря се в стенописа, търсейки Кутията на сенките, за която Ахеос говореше непрекъснато, но не откри нищо, което да прилича на нея, разбира се. Стенописът не идваше от древността, а беше романтично произведение на съвременен художник. На самия Неро, изглежда.

— Ваш ли е, сир Неро? — попита Таки с предпазливо уважение.

— Виж долния ляв ъгъл — каза мухородният.

Стенописът изобразяваше и хора от други раси, но на заден план. В ъглите например имаше мравкородни, които носеха бурета вино, бръмбарородни, които коваха желязо, мухородни, които разнасяха подноси с печено месо. Един от мухородните слуги гледаше през рамо, право към зрителя — плешив мъж с лице на буци.

— По-добро е от всеки подпис — обясни доволно Неро.

— Но нали казахте, че за пръв път идвате в Соларно! — възкликна Таки, искрено озадачена. — Това е нарисувано върху самата стена.

— Защото е копие — отвърна художникът, ухилен до уши. — Оригиналът е в Сиенис, но някой тукашен явно е ходил там, харесал е картината и е поръчал да му направят копие. Репродукцията е добра, между другото.

Лицето на Джениса се беше намръщило при първите му думи, но сега пак се разтопи в усмивка.

— Дано не се чувствате обиден, сир Неро.

— Само поласкан, домина.

— Бела, моля, бела Джениса. Ще се радвам, ако ме наричате така.

Зад гърба ѝ Таки изгледа Че с вдигнати вежди.

— Изглежда, двамата със сир Неро имате много да си говорите, домина. За някоя поръчка може би?

— Ами да, поръчка — изгука щастливо Джениса. — Когато се почувства готов за това. Дотогава ми се ще да чуя за работата му в Паешките земи, защото съм сигурна, че имаме общи познати там.

— Ако нямате нищо против, аз ще изведа бела Челядинка да ѝ покажа града, домина.

— Разбира се, вървете. — Джениса махна с ръка и Таки дръпна Че за ръкава.

Неро ѝ кимна леко, сякаш да я успокои, че знае какво прави. Че му отвърна с окуражителна усмивка и тръгна след Таки.

Веднага щом се отдалечиха достатъчно от спалнята, Таки се огледа за подслушвачи и каза:

— Не позволявай това представление да те заблуди.

— За Джениса ли говориш?

— Тя тези работи ги обича, цветя, плюш и финтифлюшки, но не забравяй, че е глава на Дестиавел, а човек не се задържа на такава позиция, ако не точи редовно ножовете си.

— Тя ти е работодателка — отбеляза Че.

— За което съм ѝ благодарна. С парите, които ми плаща, поддържам „Еска“ в движение. А и в сравнение с повечето глави на фамилии тя е истинско цвете. Но не е глупава. Явно смята, че твоят приятел е шпионин от Паешките земи. Точно за това ще си говорят двамцата, нищо че той може и да не разбере.

— Неро също е по-умен, отколкото изглежда — побърза да изтъкне Че.

— Това едва ли е много трудно. Е, хайде да вървим да ти покажа нашия град. Знаеш ли как най-добре може да се види Соларно?

Че поклати глава и мухородната си отговори сама:

— От въздуха.

— Тоест... от въздушен кораб? Или от ортоптер?

— Точно това имам предвид. Сигурна съм, че все ще намеря някой пилот с двуместно летало, който ми дължи услуга.

— Всъщност... аз мога да пилотирам. — Още откакто беше видяла Таки да се сражава с пиратите над Езгнано, тази мисъл не ѝ даваше мира. — Не толкова добре, че да участвам в сражение например, но иначе мога да пилотирам летало.

Таки не изглеждаше убедена.

— Е, сигурно бих могла да изискам нещо от хангарите на Дестиавел, но...

— Много ще внимавам с машината, наистина.

— Повече се притеснявам за теб. Ако аз попадна в критична ситуация, винаги мога да се евакуирам на собствен ход, но...

— Мога да летя — настоя Че, а когато Таки я изгледа невярващо, изпърха с криле за доказателство.

— Да ме продъни дано — изруга Таки. — Ти наистина си чуждоземка, няма спор. Щото местните бръмбари определено не го могат, това го знам. Винаги съм се чудила как изобщо дръзват да летят с машини. Бела Челядинка, ще имаш своето летало. Тази работа може да се получи дори по-добре, отколкото очаквах.

„Бурна“ изглеждаше дебела и тромава до „Еска Воленти“, точно както тя изглеждаше дебела и тромава до Таки, помисли си с горчивина Че. Машината беше грозноват фикс с широки криле с по едно витло всяко, с допълнителна перка, монтирана над пилотското място, и с четвъртита опашка. Току зад пилотското кресло се намираше малък парен двигател, който задвижваше и трите витла. Креслото сигурно се нагорещяваше за нула време, помисли си Че. Конструкцията на фикса беше от лек дървен материал, обшит с мед. Противно на очакванията ѝ, макар и отвъд границите на цивилизацията, соларнийските занаятчии явно си разбираха от работата, поне що се отнася до летящите машини.

— „Бурна“ си е много добра даже — каза Таки. — Не е произведена тук, между другото, а в леярните на Часме отвъд водата. Военна плячка от едно сражение с пирати от Принцеп Изгнана.

Че вече бе огледала контролните уреди — измислени бяха така, че да улесняват максимално управлението.

— Мога да го пилотирам това чудо — заяви тя. Каза го доста по-самоуверено, отколкото се чувстваше в действителност.

— Да направим едно кръгче тогава — каза Таки високо, за да я чуят всички соларнийски механици и чираци наоколо, после скочи върху един сандък с резервни части и прошепна в ухото на Че: — Лети след мен. Ще те заведа на едно специално място.

— Но нали щяхме да...

— Забрави за това — изсъска Таки. — Искаш да знаеш за Соларно и осите? Е, тогава по-добре ела с мен. Това ти е единственият шанс да научиш истината. Идваш или не?

— Идвам.

— Качвай се тогава, а колегите ще ти помогнат да запалиш.

Още щом избутаха „Еска Воленти“ от хангара на пистата отпред, ортоптерът размаха енергично криле, буквално подскочи във въздуха и описа голяма дъга, за да изчака машината на Че.

Механиците завъртяха витлата при крилето и Че започна да помпа трескаво гориво с един крачен педал. Усети как двигателят захапва и предава тяга към витлата, миг по-късно витлото над нея също се завъртя. Тягата тласна „Бурна“ напред. Пистата се намираше

на най-горното терасовидно ниво, високо над централната част на Соларно, и Че със закъснение осъзна, че ако нещо се обърка, фиксът ще се стовари върху нечий покрив в града долу.

Трескаво запрехвърля в ума си наученото в часовете по аеронавтика. Така и не беше споменала на Таки, че практическият ѝ опит в летенето се изчерпва с еднопосочно пилотиране на откраднат имперски фикс и няколко учебни полета с цивилни машини, след като се върна в Колегиум. Сега трябваше да признае, че „Бурна“ е най-добрата машина, която са ѝ поверявали.

А после фиксът литна над града, без изобщо да мисли да пада. Летеше стабилно на шест-седем метра над покривите, за които Че толкова се беше притеснила. Летеше си, и толкова.

Ала дали летеше със собствените си криле, или с машина, Че летеше тронаво. Летеше като бръмбарородна, чието място не е във въздуха. А тя обичаше летенето и от двата вида. Докато Таки я чакаше на по-високо в своя „Еска Воленти“, Че направи няколко кръгчета над хангара и пистата: наслаждаваше се на готовността, с която тежката машина откликваше на командите ѝ. „Бурна“ не беше последен писък на инженерните науки, но пък беше създадена за хора точно като нея, пишман пилоти. Страхотна беше.

Че видя как Таки повежда стремглаво ортоптера си към брега и оттам ниско над водата, насочи „Бурна“ след нея — с доста по-широка дъга при завоя — и скоро настигна „Еска Воленти“ над искрящата вода и островчетата, някои само тъмни скални зъбери, други равни и покрити с пясъчни плажове.

Усети се, че креци от екстаз. Таки летеше близо до нея, явно за да я държи под око, и Че спусна „Бурна“ ниско над водата, толкова ниско, че различи съвсем ясно групичките дървета, които прошарваха най-близкия остров, и каменните руини между тях, останки от отдавна изоставена стражева кула или укрепление. А после на пътя ѝ се появи голям платноходен кораб и тя издигна рязко фикса, разминавайки се на косъм с централната му мачта, после се спусна отново над водата и мина покрай друг остров, където на върха на тъмна канара се вееше самотно знаме.

Таки прелетя близо до „Бурна“, зависна за миг, после размаха крилете на „Еска“, сякаш се опитваше да даде някакъв знак на Че. Понеже Че не разбра какво се опитва да ѝ каже, Таки се приближи още

— и продължи да се приближава, докато Че не изтегли инстинктивно своето летало, от страх че размаханите криле на „Еска“ ще се ударят във фиксираните криле на „Бурна“.

Зърна за миг Таки, която размахваше енергично и красноречиво ръце: „Издигни се! По-високо!“.

А после току преди нея изпод водата се появи сянка.

Че дръпна силно ръчките към себе си, „Бурна“ застина на място, разтресе се, после пое усилено нагоре миг преди водата да заври в огромен фонтан, чиито пръски стигнаха чак до издигащото се летало. Че погледна през рамо и видя как гигантското създание се гмурва обратно. Рибата, осъзна тя, но толкова голяма, че спокойно можеше да я глътне на една хапка — и нея, и половината ѝ летало. Ако фонтанът беше ударил „Бурна“, като нищо можеше да я повлече право надолу, към водата и зейналата паст на чудовищната риба.

Потръпна, издигна фикса още по-високо и полетя след Таки, която насочваше „Еска“ към вътрешността на огромното езеро. Само веднъж мухородната спря за кратко близо до отсрещния бряг, колкото да пусне парашут за пренавиване на двигателя.

Тук брегът беше обрасъл с непроходима джунгла, която се простираше навътре в сушата, докдето поглед стига, разкъсана тук-там от синевината на малки езера. Таки, изглежда, се готвеше за кацане — обикаляше в кръгове, сякаш търси нещо. Че реши да обикаля в кръг на по-голяма височина, докато я чака да го намери.

Продължиха още малко покрай брега, после Че забеляза речно устие, където дърветата бяха отсечени и теренът разчистен — малък белег на човешка дейност сред морето зеленина. Точно там Таки поведе машината си надолу в стръмни кръгове, а Че изтегли „Бурна“ назад към водите на Езгнано, преди да обере височината и да заходи за кацане към селото.

Трудно можеше да мине за село всъщност — търговски пост по-скоро, реши Че. Състоеше се от три дървени постройки, които, изглежда, водеха постоянна борба за надмощие с алчната джунгла, и пръснати около тях палатки и брезентови навеси. Покрай брега обаче имаше петнайсетина дълги кея, към някои бяха привързани лодки, към други — летала. Седем летящи машини, включително „Еска“.

Като другите летала, и „Бурна“ беше пригодена за приводняване, а според обясненията на Таки, освен ако не се забиела във водата с

носа напред, Че нямало за какво да се притеснява. Въпреки това преживяването не беше от приятните — фиксът се тресеше, подскочи няколко пъти по водата като хвърлено камъче, после Че угаси двигателя и придвижи леталото до брега, като въртеше сама педалите. Таки вече я чакаше на кея да ѝ помогне с привързването на машината.

— Добре дошла в най-лошо пазената тайна на Езгнано — заяви мухородната, когато Че се измъкна от фикса. — Добре дошла в Алет.

— Това място си има име?

— Ако питаш местните, това е град — обясни Таки. — Алетите са номади, мравкородни номади. Обикалят с месеци из джунглата, правят си временни лагери за по десетница, после тръгват пак. Изхранват се с лов и каквото намерят в гората. Но племената им се събират тук няколко пъти в годината, пак тогава се стичат търговци от Соларно, Принцеп Изгнана и Порта Мавралис. А когато местните са в града, това място се превръща в най-голямото тържище по бреговете на Езгнано, повярвай ми.

— Абсурд — възрази Че. — Тук няма място за толкова хора.

Таки се засмя.

— Търговците спят на лодките си, а алетите строят малките си дървесни къщички в периферията на джунглата. Онова там е кръчма. Казва се „Прекършеното крило“ и там всички ходят да пийнат и да се пазарят, а до нея е големият склад, където стоките чакат да бъдат прибрани от новия си собственик. Работата е там, че сгради всъщност не ти трябват. Стига всички да знаят за какво са дошли.

— А ние за какво дойдохме? — попита Че. Каквото и да твърдеше Таки за това място в разгара на сезонната търговия, сега то пусееше. Малкото размотаващи се хора бяха мравкородни със зеленикав цвят на кожата, сигурно въпросните алети, предположи Че.

— За да седнем в „Прекършеното крило“ — отвърна Таки. — Искам да те запозная с едни мои приятели.

„Прекършеното крило“ и на кръчма не приличаше — просто голямо помещение с отворени към реката капаци и платнена мрежа вместо стъкла на прозорците, за да не влизат насекоми. В дъното няколко заковани върху бъчви дъски изпълняваха функцията на импровизиран бар. А зад бара...

Че почти затича натам, но след няколко крачки спря смутено. Чувстваше се като глупачка. Не можеше да е той. И наистина, когато се вгледа по-внимателно, видя, че този мъж е по-стар, с по-тъмна кожа и по-дълъг нос. Въпреки това приликата беше поразителна. Че стоеше в средата на стаята, притеснена и засрамена.

— К'во си ме зяпнала все едно не съм ти върнал рестото? — изръмжа барманът.

— Не, просто... — Че прехапа устни. — Имах приятел, който... беше от вашата раса.

— Тъй ли? — Барманът не изглеждаше заинтригуван, но сред всичките шипове и тръни изражението му трудно можеше да се прецени. Пък и той беше едва вторият шипороден, когото Че виждаше в живота си.

— Две, ако обичаш, Чади — каза Таки и плесна една монета на тезгяха. Барманът я изгледа с похотлива усмивка.

— Сигурен бях, че ще се веснеш тъдява, щом се появиха онез безпътници. Тъкмо се чудех кой може да довтаса, дето да е по-голям трън в гащите от сичките онез взети заедно.

— И аз те обичам, Чади — каза мухородната, взе от ръцете му двете вече пълни дървени халби и тръгна към една от сбутаните до стената ниски маси. Разнородната групичка, насядала на пода около масата, съставляваше понастоящем единствената клиентела на „Прекършеното крило“, а масата, която бяха избрали, предлагаше най-добър изглед към водата.

Таки се намести безцеремонно помежду им, а Че запристъпва от крак на крак, докато мухородната не вкара в употреба лактите си, за да отвори място на по-едрата си придружителка. Че седна, с пълното съзнание че всички я зяпат, претеглят я и сигурно се чудят за какво може да послужи.

— Това е бела Челядинка Трудан — уведоми ги Таки. — Идва от много далеч, чак от другата страна на Паешките земи, според собствените й думи. Чула, че си имаме проблем с осите. Че, тези дами и господа са сред най-добрите пилоти по бреговете на Езгнано. Един вид братство, така да се каже.

Че кимна смутено, като местеше поглед от лице на лице, докато Таки ги представяше. Скобран беше едър соларнийски боен бръмбар с кожен нагръдник, върху който бяха нарисувани златни криле. Ниамед

беше жена от същата раса, косата ѝ беше подстригана много късо, а на едното си око имаше черна превръзка. От двете страни на превръзката се проточваха стари белези. Те Френа беше мухородна като Таки, крещящо облечена и с дълъг червен шал около врата. А Кръвопиеца, както го нарече Таки, беше полуроден — местен соларниец с добавка от солидни мравешки мускули. Последният член на малката задруга беше най-голямата изненада.

— А това е Древане Сае — обяви мухородната. Сае се ухили на Че. Челото и страните му бяха покрити с татуировки. На масата пред него имаше шлем с извит метален гребен, а бронята му беше направена от дърво и кожа. Безспорно беше водно конче и по преценка на Че изобщо не приличаше на пилот.

— Обижда ме дребосъчката — каза той на Че и широката му усмивка разкри изпилени като шипове зъби. — Аз не съм метален пилот. Ездач, това съм аз. Тези машинолюбци не могат да се сравняват с мен и моята невеста.

Че погледна въпросително Таки.

— Сае е най-добрият насекомски ездач в Принцеп Изгнана — обясни мухородната. — Напоследък и там наемат авиатори на свободна практика от Часме, но все още има достатъчно откачалки, които правят нещата по стария начин.

— По най-добрия начин тоест — каза Древане Сае. Почеса се по наболата четина и Че ясно видя страховитите шипове, които стърчаха от кокалчетата му.

— Значи не харесваш осите, така ли? — попита Скобран. — Да прием за това. — Вдигна халбата си, другите го последваха и Че, волюневолю, направи същото. Макар и почти безвкусно, питието беше толкова силно, че ѝ затъкна гърлото.

— Каза ли ѝ вече защо сме на един акъл? — обърна се Скобран към Таки.

— Малкият ни клуб е сменящ се членски състав — обясни мухородната. — Не на последно място защото се случва да се изпозастреляме взаимно. Ако беше дошла тук преди три месеца, щеше да видиш доста лица, които вече не са сред нас. Наши добри приятели.

— Но нали каза... Учасват във въздушни сражения един срещу друг?! — Че ги изгледа озадачено. — Вие приятели ли сте, или не сте, все пак?

— Ние сме братя и сестри — каза Ниамед. — Онова, което ни свързва, е понятно единствено за нас и неразбираемо за всеки, който не е правил каквото правим ние. Небето над нас. Вятърът, който брули крилете. Светът, опнал се като на длан отдолу.

— Работим за различни градове и различни партии — добави Те Френа. — Така че, да, сражаваме се. Когато ни заповядат или когато ни се прииска. Разрешено е. Точно в това е въпросът.

— Ако Нефритената партия поиска от Скобран да лети срещу къща Дестиавел — обясни Таки, — тогава двамата с него ще се сблъскаме и аз най-вероятно ще го сваля от небето, или пък той — мен.

— Значи сте като богомолките — каза Че. — Или... не, вие сте като дуелистко общество, но с летала вместо мечове.

— Точно така — съгласи се Скобран. — Но този път е различно. Както каза Таки, изгубихме приятели. Заради осите.

— Намърдаха се в Соларно преди половин година — каза Ниамед. — Отначало се брояха на пръсти, но ставаха все повече. Ухажват всички партии, с подаръци, празненства и обещания за подкрепа. А после по улиците се появиха осородни войници, уж първо една партия ги ангажирала като наемници, после друга, а накрая взеха да се мотаят по улиците и без никой да ги е наел. И макар никой да не им плаща, пак правят обичайните си простотии — трошат врати, отвличат хора и прочие.

— А после Амре — каза Таки. — Е, за теб е Те Маро Амре-Стело, но за мен си е Амре... — Поколеба се. — Отлетя на север към великата им империя, за да разбере откъде прииждат. Върна се уплашен. Свика ни на съвещание, всички, които бяхме в Соларно тогава. Тоест аз, Ниамед и още двама. Само че едва бяхме пристигнали, а той още и дума не беше обелил, когато осите нахълтаха. Те... — Таки стисна устни и заби поглед в масата пред себе си. Че се сепна, защото широката усмивка за пръв път слизаше от лицето на мухородната жена.

— Носеха мачове — каза тихо Ниамед. — И онова нещо, дето го изстрелват от дланите си. Чудо е, че се измъкнахме живи.

Таки вдигна отново поглед и се усмихна геройски.

— Амре беше точно зад мен. Но така и не стигна до вратата.

— Лоша смърт е това... да умреш на земята — изръмжа Древане Сае.

Скобран пресуши халбата си и я размаха към Чади. Шипородният напълни една кана и тръгна към тях.

— Така че защо не ни кажеш каква е тази работа с осите, бела Челядинка — обърна се към нея Таки. — Убиха Амре само за да не разкаже онова, което е узнал.

Че кимна бавно.

— Боя се, че едва ли ще мога да ви кажа нещо, за което да не сте се досетили и сами — започна тя, — но ще ви кажа каквото знам. Нека започнем с онова, което бие на очи, а то в голяма степен бие на очи съзнателно. Осите безспорно са войнолюбива раса, но постоянно говорят как се интересували единствено от търговия и мирно съвместно съществуване. Как просто искали да уточнят отношенията си с вашия град, за да насочат спокойно вниманието си към своите врагове, които са другаде. Как много харесват летящите ви машини. И понеже имат много злато за харчене, бързо се превръщат в предпочитани клиенти. В най-добрите ви приятели.

Сътрапезниците ѝ кимаха замислено и Че продължи:

— Точно до този извод стигат повечето управници в началото. Но постепенно бройката на осите се увеличава и в един момент хората започват да си дават сметка, че новодошлите наистина са крайно войнолюбиви и че неусетно са се намножили твърде много. Междувременно са чули това-онова от помощната им войска, чиито членове са на практика роби, принадлежат към различни раси и идват от различни места, които Империята е завладяла. Управниците започват да разбират, че Империята колекционира градове и че границите ѝ са по-близо от очакваното, отвъд планинската верига на север, да речем. Нали знаете, че вашите карти са безнадеждно остарели? И като говорим за карти, от пръв поглед се вижда, че вашето Езгнано е в пъти по-малко от Империята. А после осите започват да се мазнят на управниците ви и да обясняват как Соларно и другите градове по брега на езерото могат да ощастливят тяхната Империя.

Таки се усмихна криво.

— Тези им приказки ги знам аз. Бяха пратили някаква голяма клечка на официално посещение в Дестиавел и чух слугите да си

говорят. Като те слушам, ти направо можеш да им пишеш речите, бела Челябинка.

— Ами... не знам. Въпросът е, че не познавам ситуацията тук. Политическата ви система изглежда много сложна.

Кръвопиеца се изплю на пода, може би в знак, че политиката в родния му Часме е по-проста работа, но Скобран се изсмя.

— Така е. Пробват си късмета с всяка от партиите да видят коя ще е най-подходяща. И когато се намърдат в някоя, ще се погрижат именно тя да придобие контрол над Дворна Тъмнинна. И да остане там.

— И по този начин Империята на практика ще контролира Соларно — каза Че. — А после един ден ще се събудите с нов губернатор и гарнизон, които Империята е била така добра да ви изпрати, и Соларно ще стане част от нея, преди да е разбрал какво става и без да е оказал съпротива. А после същото ще сполети и другите езерни градове, но по-бързо и не толкова мирно, защото осите вече ще са стъпили тук. Всички градове без изключение.

Сътрапезниците ѝ се спогледаха мрачно. Опитваха се да обхванат проблема в пълния му мащаб. Малкият им свят се състоеше от десетина града по брега на Езгнано и от небето над него. Светът отвъд северните планини пък беше само повод за майтапи — чуждоземци, които вършат глупави неща.

— Империя — каза с отвращение Ниамед. — Всичко това... толкова много градове под командването на един-единствен човек?

— То сякаш вие, соларнийците, не сте още по-странни — каза Древане Сае. — С вашите фракции и фамилии, пфу! Тялото има само една глава, а народът — един управник. Тези оси обаче... мислехме, че имат само няколко града или гнезда, или каквото имат там. Някъде отгатък Ръбатата пустиня, далече. Не сме и подозирали за какво иде реч.

— Ако тръгнат срещу Соларно... — Скобран пресуши за пореден път чашата си и махна на Чади да налее още.

— О, ще тръгнат — каза Таки. — Вече полагат основите. И ти го знаеш, признай си. Все повече оси ще идват насам. Сега се бият с Паешките земи някъде на север.

— Стъпят ли в Соларно, могат да пратят флотилия пред Порта Мавралис, преди някой да е разбрал какво става — каза Те Френа.

Полуродният мъж, познат като Кръвопиеца, се изкашля да си прочисти гърлото.

— Как идват? — Това бяха първите му думи, откакто Таки и Че бяха седнали на масата. Чак сега Че огледа гривната на ръката му и видя, че не е гривна, а железен робски бележник, достатъчно широк, за да може да го свали от ръката си. Но явно предпочиташе да го носи.

— Какво? — попита озадачено Скобран.

— Колко са в Соларно? — попита Кръвопиеца, а после сам отговори на въпроса си: — Двеста? Или четиристотин? Само че виждал ли е някой толкова войници да прекосяват планината? Дори един по един да се придвижваха, пак щеше да се чуе. Аз често летя до станция Тоек да търгувам със скорпионородните там. Нищо не съм чул за оси, които да минават през прохода, а скорпионите са добри вардияни. Така че как стигат дотук? И още колко ще пристигнат?

Всички мълчаха смутено.

— Осите в Соларно вече се опитаха да убият Че — каза Таки, която не хранеше никакви съмнения относно подбудителите на нападението в Базаара. — Сега вече знаем какво си е наумила Империята и каква сериозна заплаха крие. Знаем какво е искал да ни съобщи Амре. И трябва да разкажем на хората. Всички ние имаме уши, които с готовност ще ни чуят — в Соларно, в Принцеп Изгнана, в Часме. По силите ни е да разпространим вестта, че осите идват.

— И после какво? — попита Скобран. — Десетки хиляди оси? Цяла армия? Нали я чу? Какво можем да направим ние?

— Чух я — каза натъртено Таки. — И по-добре от теб, изглежда. Къде водят войната си тези оси? Тук? Е, скоро и това ще стане. Вече се сражават с Паешките земи. И с онези Равнини, откъдето идва Че. А също и северно оттам, във Федерацията...

— Федерацията — поправи я Древане Сае с тон, който подсказваше, че неговите хора не са забравили корена си.

— Така че колко войска могат да пратят срещу нас? И ако ние вдигнем цената, ако ги накараме да плащат скъпо и прескъпо, рано или късно ще им загорчи в устата и ще отслабят натиска. Бела Челядинка ни предлага съюз.

Всички зяпнаха Таки, Че включително.

— Е — смънка тя. — Сигурно може да се стигне и до това. Един вид.

— Ако Соларно окаже решителна съпротива, ако всички езерни градове го направят, то Равнините и другите засегнати със сигурност ще продължат борбата — заяви Таки. — Нима сме чак толкова лишени от влияние? Не, ние сме пилотите на Езгнано. Ние сме най-добрите сред най-добрите. Моята домина ще се вслуша в думите ми. Накарайте и своите да ви чуят. — Дребната мухородна се изправи. — Или си мислите, че осите ще ни оставят да летим и да се стреляме на воля, когато армията им разпъне палатките си около Соларно?

Един по един всички кимнаха и станаха, Ниамед първа, а Скобран — уморено — последен.

Че и Таки напуснаха кейовете последни, защото Че предпочиташе да разполага с колкото се може повече свободно пространство, когато се заеме с трудната задача да издигне „Бурна“ във въздуха. Ала забавянето си струваше, защото ѝ даде възможност да види как излитат другите. Двумоторният фикс на Скобран, тежък и закръглен като пилота си, че и брониран в добавка, разпори с рев водите на Езгнано, а после се издигна с невъзможна лекота, с невероятно изящество, все едно скала е полетяла в небето с помощта на магия. „Екзекуторката“ на Ниамед беше продълговат ортоптер, носът му закривен напред и надолу към корема като щипките на богомолка, а крилете — толкова тесни, че изглеждаше невъзможно да издигнат тежестта на леталото. Ала само с един размах ортоптерът се отдели със скок от водата и полетя. Хелиоптерът на Те Френа тъкмо се издигаше в тесни спирали, когато Древане Сеа наду рога, който носеше на каишка около врата си, и скръбният пронизителен тон призова великолепната му „невеста“. Водното конче, цели десет метра дълго от антените до върха на опашката, се появи с трясък откъм джунглата и кацна до него. Седлото му беше инкрустирано със скъпоценни камъни, от едната страна имаше калъф с дълъг лък, от другата — колчан с дълги колкото копия стрели. Накрая Кръвопиеца се качи на своя ортоптер, който се казваше „Гибелен огън“ и беше тъпоноса грозновата машина, обрасла с наполовина скрити в корпуса оръжия. Полуродният спря за миг, хвърли поглед към двете жени, после от тръбите при задницата на ортоптера изригна дим, двигателят

се разбуди, машината се плъзна по водата и бързо набра височина с гръмовен рев.

Таки вече се беше качила в „Еска Воленти“, а Че съумя да се намърда в пилотското кресло на „Бурна“ въпреки клатушкането. Запали двигателя, тягата на витлата я отдалечи от кея, а когато машината набра достатъчно инерция, Че свали задкрилките и отлепи „Бурна“ от прегръдката на водата.

„Еска“ обикаляше над нея, после пое по обратния път. Че коригира курса и я последва.

13.

Дори след като изпи чашата горчив чай от корени, който ѝ запари момичето на Нивит, Тиниса се чувстваше все така странно — главата ѝ се въртеше, беше ѝ студено и изтръпнало някак. Гавед толкова се притесни за състоянието ѝ, че предложи да я изпрати до мястото, където Ахеос я чакаше да му докладва, предложение, което силно я изненада.

— И защо? — попита тя.

— Какво толкова? — отвърна той. — И без това имам път натам.

При което тя го удостои с крива усмивка, а той си помисли: „Паякородни.“

Малко след това Гавед връчи на изнервения молецороден копие от списъка на Нивит като знак за добра воля и доказателство, че ако не друго, поне си е заслужил издръжката, после тръгна назад към бърлогата на Нивит, за да си довършат разговора.

Час по-късно вече бяха уточнили малкото, което подлежеше на планиране, а именно кого да наблюдават по-отблизо и кого да избягват, както и кои от познатите на водомерката може да са дочули къде и кога ще се проведе наддаването. След като приключиха с деловата част, се заприказваха за старото време.

— Кълна се, че свършим ли с това, този път наистина ще остана в Джерез — заяви Гавед.

— Зависи кого ще настъпиш по мазола — възрази водомеркородният. — При толкоз много големци и богаташи току-виж и на мен ми се наложило да духна за известно време.

— Така и не си научих урока — каза Гавед и поклати глава. — Всеки път, когато си тръгна отгук, Империята ме дебне зад ъгъла. Писна ми да изпълнявам имперски поръчки.

Нивит сви красноречиво рамене. „Че то кой може да избяга от наследството си?“ — сякаш казваше водомерната.

На вратата се потропа, леко и любезно, но и решително някак, сякаш с намек, че при нужда посетителят е в състояние да приложи и

повече сила.

Двамата се спогледаха. Предвид казаното току-що, пред вратата като нищо можеше да има имперски войници.

— Един момент! — извика Нивит, притича на пръсти до вратата и погледна през стратегически разположената шпионка. След миг погледна през рамо към Гавед и изрече без глас: „Клиенти.“ После бързо отвори и отстъпи назад да направи път на някакъв едър човек.

Гавед вече се беше изправил, зачуден дали новодошлият не е от богатите клиенти, за които беше споменал Нивит, и по-точно — дали не е богатият клиент от незнайна раса.

Не, осъзна бързо той, разпознал расовата принадлежност на посетителя. Бръмбаророден, макар и от порода, каквато не беше виждал. Не беше равнинец, не беше и от имперските бръмбари. Беше много висок, толкова висок, че остана приведен дори след като влезе през вратата, и с много широки плещи. Въпреки дъжда не носеше плащ, затова пък беше брониран от главата до петите. Такава броня Гавед виждаше за пръв път — в голямата си част цветовете ѝ се преливаха като при броните на водните кончета, но тази не беше в отсенки на зелено, синьо и златно, а беше светла, млечнобяла и сякаш покрита с фин мазен слой, по който танцуваха всички цветове на дъгата, подгонени от треперливата светлина на свещите. Ръбовете на металните плочки бяха позлатени, но това злато притежаваше наситен червеникав оттенък, какъвто Гавед не беше виждал никога. Колкото до цвета на кожата му, той нямаше нищо общо топлия кафеникав оттенък на всички бръмбарородни, а беше много светъл, бял почти, макар косата му да беше тъмна, подстригана много късо и зализана назад по кръглия череп. Устата му беше широка, очите — малки, а в ръката си стискаше прът със странен механичен накрайник, занаятчийско изделие с неизвестен характер и предназначение. Преди новодошлият да затвори вратата зад себе си, Гавед зърна някакви мъже — и високи, и ниски — да чакат в мократа тъмнина отвън.

Накратко, въпреки богатия си опит на пътешественик, Гавед никога не бе виждал човек като този, нищо че странният тип очевидно беше бръмбар, а бръмбарородните се срещаха под път и над път.

Хвърли поглед към Нивит. Водомеркородният стоеше съвсем неподвижно.

— Какво можем да направим за теб, шефе? — обърна се той към посетителя малко неспокойно.

— Намирате хора, нали? С това се занимавате? — каза високият бръмбар и неясната тревога на Гавед се засили още, защото мъжът говореше с акцент, какъвто чуваше за пръв път. — Бегълци? Размирници?

— Попаднал си на точното място, шефе — отвърна Нивит.

Широката усмивка, която огря лицето на непознатия, беше крайно неприятна.

— Намерете ми нея — каза той и протегна към водомерката квадратен лист хартия, който стискаше несръчно с бронираната си ръкавица. Нивит го взе, погледна го — и замръзна. Даде го на Гавед, без да го погледне втори път.

Не беше точно хартия, а нещо восъчно и някак мазно на пипане. Портретна скица на жена. Паякородна сякаш, предположи Гавед, но без да е много сигурен, макар портретът да беше изключително подробен, а не просто скица. Нещо повече, под финия восъчен слой имаше и надпис.

— Намерете я — каза непознатият.

Ала Нивит не забравяше лесно професионалните си приоритети.

— Остава да уточним въпроса за таксата, шефе — започна той.

Мъжът посегна към кесията на колана си и извади три метални плочки с формата на неправилен ромб.

— Сега ще ти дам една. Другите ще получиш, когато доставиш нашата собственост.

Нивит послушно взе едната плочка от шепата на непознатия. Нещо в изражението му, в самата му стойка, подсказа на Гавед, че плочките са от чисто злато.

— Продадено, шефе — каза дрезгаво водомерката. — Къде можем да ви...?

— Ние ще се свържем с вас. Открийте я и я задръжте, докато ви потърсим отново. — Мъжът изгледа Гавед от глава до пети, после се обърна, провря туловището си през вратата и тръгна под дъжда към другарите си. Този път Гавед успя да ги разгледа що-годе добре — някои бяха по-високи дори от посетителя, други бяха дребни като мухи.

Нивит затвори вратата, след което плъзна гърба си по нея, седна на мокрия от дъжда под и изохка:

— О, води прокълнати! Това е лошо.

— Кой беше този? — попита Гавед. — И онези с него?

— Не знам. Нямам представа — каза Нивит, но лъжата изобщо не му се получи.

— Нивит...

— Не ме питай. Ние не говорим за това. — Уплахата му беше толкова искрена, че Гавед преглътна напирещите въпроси. — Ала мога да се хвана на бас — продължи Нивит. — Хващам се на каквото кажеш, че нощес в езерото ще има светлини. На колкото поискаш.

И не каза нищо повече. Ръцете му — със златната плочка в едната и навосъчения портрет в другата — трепереха.

Когато Сцила отвори очи, то пак беше там — само сянка, нищо освен сянка. Би могла да прокара ръката си през него, ако събереше смелост, ако не смяташе, че докосне ли го, че попадне ли под тази сянка, това ще означава смърт.

Винаги беше предпочитала мрака, работата нощем и тъмните стаи. А сега се смъкна бързо от леглото и отвори широко капациите. Това вършеше работа преди. Когато сянката се появи за пръв път, ярката дневна светлина я беше прогонила.

Обърна се. То още стоеше до леглото ѝ, но сега гледаше към нея през рамо. Светлината на слънцето го пронизваше, гонеше мрака, но не успяваше да разпръсне танцуващите пращинки.

Смятала бе, че сянката е плод на въображението ѝ, после, че е просто символично отражение на онова, което се съдържа в кутията. Сега вече разбираше, че сянката е индивид, водачът на затворниците, които обитаваха малкото резбовано вместилище, и че с всеки ден става все по-реален.

Сянката избледняваше бавно. Сцила не можеше да спре за дълго погледа си върху нея, затова само я поглеждаше през равни интервали, колкото да е сигурна, че неканеният гост си отива.

Или че губи видимостта си, най-малкото.

Вече от два дни имаше чувството, че сянката я следва навсякъде, дори навън, посред бял ден. Забелязала бе, че на места дъждовните

капки не падат съвсем както трябва, че по паважа се очертават сенки, които не хвърля нищо видимо, че в локвите се появяват вълнички като от лека невидима стъпка.

Сцила не беше веща магьосница. Талантите и обучението ѝ бяха свързани най-вече с измамата и привидното. И сега с ужас си даваше сметка, че е нагазила в непознати води. По-добре да беше предала кутията на Империята — вече щеше да е забравила за нея. А сега дори печалбата, която щеше да прибере на търга, не я блазнеше, сравнена с непосилната тежест на всеки изминал ден.

Разкривената, настръхнала от шипове сянка почти се беше стопила. Сцила едва сдържаше напирещата в гърдите ѝ истерия. Идеше ѝ да се разкрещи, да заплаче. Който и да беше направил това проклето нещо, явно не бе разбирал от занаята си, защото кутията имаше теч още от деня, в който тя я беше събудила с докосването си. Заразяваше дните ѝ. Вече беше отровила сънищата ѝ.

Оставаха само няколко дни до търга. Трябваше да запази разсъдъка си дотогава. След това кутията щеше да тормози някой богат магнат, а Сцила само щеше да се ослушва за слухове как този или онзи големец внезапно е полудял. Или пък щеше да я купи някой колекционер от Умела раса, който разбира стойността, но не и значението ѝ, като онзи, от когото Сцила я беше откраднала. Може би кутията, дори и разбудена, нямаше да тормози такъв човек. Може би скуката на прагматичното му съзнание щеше да се окаже непробиваема бариера за мистичните ѝ сили.

„Само дето вече е проникнала в *мое* съзнание.“ Ами ако се отървеше от кутията, ако я продадеше успешно, а сянката останеше с нея?...

„Не мисли за това.“ Допуснала бе непростима грешка. От незнание. И сега се разпадаше. Кутията я тормозеше денонощно, а Сцила разбираше от магия достатъчно, за да знае какво се случва с нея.

„Трябва да мисля за нещо друго. Да насоча мислите си към нещо конкретно и скучно.“ Например да потърси местната си свръзка и да провери дали подготовката върви по план. Още по-добре щеше да е да провери какво правят потенциалните купувачи. Както и враговете ѝ. В Джерез бяха пристигнали нови оси, оси от Рекеф. В града на

водомерките никой не можеше да опази дълго тайните си, никой освен нея.

Империята си искаше кутията. По ирония на съдбата поне двама от потенциалните купувачи бяха имперски поданици, които явно не се свеняха да измъкнат ценния артефакт изпод носа на сънародниците си. Личният интерес беше неразделна част от човешката природа и единственото правило, което самата тя си правеше труда да спазва.

Приела самоличността на застаряващ бръмбаророден, Сцила се измъкна от стаята, където живееше под наем, и тръгна по калните улици на Джерез. Вървеше и съзнателно не поглеждаше локвите — страх я беше, че ще види там следите на невидими стъпки.

Лейтенант Бродан гледаше как информаторът излиза от стаята с газещата си походка — кльощав жилест водомеркороден с типичните за расата си маниери. Всички водомерки бяха подмазвачи на повърхността, но вътрешно бяха нахални и непокорни. Бродан отдавна ненавиждаше цялата им порода и в червата.

Прегледа бележките си — кой е пристигнал в града, кой си е заминал, кои оперативно интересни лица са били забелязани, някои добре охранявани, други не толкова. Знаеше, че се готви някакъв търг, но не знаеше подробности. Изглежда, никой не знаеше почти нищо. Нищо, освен че през последните дни в Джерез са пристигнали цял куп необичайни посетители, които очевидно трябваше да знаят нещо. Наложително бе Бродан да включи някой от тях в проучването си.

Не беше лесно да избере мишена, защото някои от кандидатите имаха връзки, които е по-добре да не закачаш, други бяха доказано трудни за намиране и проследяване. Трети, като паякородните например, представляваха неизвестни величини, а Бродан не искаше рискува излишно. Ако подплашеше продавача, ако сделката се преместеше в друг пристан на беззаконието като робските пазари в Ръбатата пустиня, да речем, или при планинските племена на север... това с един удар би погребало кариерата му.

Време беше хората от Рекеф да докажат лоялността си. Бродан отлично знаеше, че настъпват промени у дома, тоест в Капитас, място, което той никога не беше виждал, но от което продължаваха да пристигат списъци с новообявени предатели; понякога в списъците се

появяваха нови имена, но винаги имаше и зачеркнати, в знак че проблемът с тях е решен окончателно. Бродан не искаше и неговото име да се озове там един ден. Именно тази мисъл го занимаваше много по-често от мечтите за повишение. В последно време добрите агенти от вътрешната служба на Рекеф трябваше да работят на пълни обороти, за да не паднат през борда.

Разлисти още веднъж докладите пред себе си, но решението все така му убягваше. И двамата водомеркородни големци го бяха поканили на по чашка и всеки го беше предупредил за другия, при това доста директно. Един от бръмбарородните играчи беше мъртъв. Водното конче беше напуснало Джерез, вероятно подгонено от слуха, че Бродан разпитва за него, но най-вероятно се криеше заедно със слугите си недалеч от брега на езерото, готово да долети навреме за търга. Бродан беше разпратил хора — е, водомерки, — които да следят за завръщането му.

В същия миг един от хората му влезе, сгърбил рамене под ниския таван на малката стая в пансиона.

— Сър, един офицер е дошъл да ви види.

— От гарнизона ли?

— Не, сър.

Бродан го погледна въпросително, но войникът явно не можеше да му даде повече информация — само козирува отсечено и излезе на заден ход. Бродан събра набързо документите и ги остави с лицето надолу в единия ъгъл на малкото паянтово бюро, което беше успял да си осигури.

В следващия миг посетителят влезе и той скочи на крака и отдаде чест.

— Свободно, лейтенант. — Мъжът беше с прошарена коса и понатежал в кръста, с дълго палто, което не скриваше докрай имперската броня отдолу. Нямаше нашивки или други отличителни знаци за чин, но нямаше и нужда от тях.

— Майор Сарвад — каза Бродан. — Не очаквах...

— Седнете, лейтенант — каза меко Сарвад. Бродан не го познаваше добре, но знаеше, че отдавна е във вътрешната служба на Рекеф и че е хитър политик, който прескача от лагер в лагер, без да се обвързва с никого. Нищо чудно, че винаги успяваше да мине между капките на вътрешните чистки.

Един войник донесе за гостенина високо трикрако столче — само това можел да им отдели хазяинът — и Сарвад и Бродан седнаха един срещу друг от двете страни на бюрото.

— Идвам от Капитас, лейтенант — каза Сарвад. — Там не са впечатлени от чувото за тукашните дела.

— Но аз... — „още не съм пратил доклада си“. Бродан млъкна навреме, но Сарвад се усмихна сухо.

— Точно това ги притеснява, лейтенант. Аз се опитах да ви защита, казах им, че сте перфекционист. Че работите бавно, но постигате добри резултати. А те ми рекоха, защо не идеш на място и не му обясниш, че въпросът е от изключително значение. Но вие и сам знаете това, нали, лейтенант.

— Аз... да, сър. Знам.

— Напредък, лейтенант. Защо още не сте постигнали напредък? Вече трябваше да сте изпълнили мисията и да пътувате към дома.

— Джерез открай време се слави като център на незаконна дейност.

— Търсите си извинения, лейтенант?

— Само казвам, че тук е трудно да се намерят надеждни източници на информация. — Бродан преглътна с усилие. — Местните са банда лъжливи негодья, сър. До един се занимават с незаконни неща. Не обичат да говорят, а още по-малко обичат да казват истината.

— Чух, че сте задържали един човек в гарнизона. Човек от нашата раса.

— Той отрича да е замесен, сър. Показа заповедта, с която са го пратили тук. Чакам разрешение да го подложя на разпит. — Лъч надежда ободри Бродан. — Вие едва ли...

— Не съм дошъл тук да ви върша работата — изръмжа Сарвад, който очевидно започваше да губи търпение. — Какво друго? Нима сте записали само това в актива си?

„Горе-долу“ — помисли си отчаяно Бродан.

— Разговарях с майор Талрик, сър. Той е...

— Знаем кой е майор Талрик — прекъсна го Сарвад и присви очи. — Какво искаше той?

— Мисля, че е замесен, сър. Разпратил съм хора да го заловят.

— Да го заловят? — Сарвад се наведе към него над бюрото.

— Да, сър. Името му фигурираше в последния списък, сър. Като предател...

Нищо в изражението на Сарвад не го насърчаваше да продължи и за миг Бродан се запита дали списъците му са точни. А после Сарвад се отпусна отново и с не толкова буреносна физиономия.

— Имах предвид, лейтенант, че щом вече сте говорили с него, не би следвало тепърва да го залавяте. Но той явно ви е избягал, прав ли съм?

— Ще го заловим, сър, и за неговия разпит няма да ми трябва разрешение.

— Той едва ли знае много — измърмори Сарвад, после продължи на висок глас: — Ако случайно загине, оказвайки съпротива при арест, или по време на последващия разпит, никой няма да рони сълзи. Разбирате ли?

— Напълно, сър.

Сарвад излезе от схлупената сграда и само пресечка по-нататък свърна в една тясна потънала в сенки уличка, далеч от хорските очи. А после, вместо застаряващ и понатежал в кръста осороден майор, от уличката излезе бръмбаророден търговец, а зад лицата и на двамата дебнеше паякородна шпионка.

„Винаги е добре да държиш под око конкуренцията“ — помисли си Сцила доволно. Неотдавна, преди година-две, беше работила няколко пъти със Сарвад. Още тогава си помисли, че лицето му може да ѝ е от полза за в бъдеще — умел политик като него можеше да се появи без предупреждение навсякъде, а вероятността да си навлече имперското недоволство беше пренебрежимо малка.

Ала не беше очаквала, че Талрик ще се озове и тук. Той знаеше твърде много за нея. Може би трябваше да го издири и лично да му види сметката. Но пък хората на Бродан можеше и да ѝ спестят усилието.

— Искате паяци? Насам за паяци — каза момичето на Нивит, което изпълняваше временно ролята на гид из туристическите забележителности на Джерез. Казваше се Скрит и беше съвсем млада. Но пък водомерките бяха толкова странни на вид, че момичето можеше

да е както на десет, така и на шестнайсет. Дългокраката ѝ походка бе толкова бърза, че Тисамон и Тиниса трябваше да подтичват след нея.

Богомолка и паяк, които се движат заедно на имперска територия — странна комбинация, но най-странното беше, че не правеха впечатление никому. Местните живееха в такава стопилка от клюки и слухове, че появата на всякакви странници в града им биваше забелязана, обсъдена в детайли и скоро забравена заради нещо друго.

Въоръжени с имената от списъка на Гавед, сега те обикаляха улиците на лов за новите местни забележителности. Така изглеждаше най-лесно да открият кутията или поне търга за продажбата ѝ, макар че всички мълчаха като риби за това знаменателно събитие. Дори Нивит беше ударил на камък в опитите си да разбере къде и кога ще се проведе наддаването. Каквото и да беше уредила Сцила по въпроса, явно се беше погрижила нейната тайна, за разлика от всички други по бреговете на езеро Лимния, да си остане тайна. Ахеос бе изказал предположението, че мястото на търга още не е уточнено и че потенциалните купувачи ще бъдат уведомени лично в последния момент...

— А ти не можеш ли да го разкриеш с някаква магия? — попита го Тиниса. — Нали така ни доведе дотук, с магия? Защо просто не хванеш дирята на това чудо и всички да си ходим вкъщи?

Йонс Аланмост изсумтя, удивен от този суеверен начин на мислене. Самият той беше човек прагматичен и от известно време се занимаваше с ремонта на „Скокливата мома“, чиято гондола все още съвместяваше функцията на техен оперативен център. Това, от своя страна, означаваше, че двамата с Ахеос прекарват заедно — и неохотно — голяма част от времето си.

— Знам, че Кутията на сенките е някъде тук, в чертите на града или много близо до него, но съм твърде близо, за да преценя с по-голяма точност, а и онова нещо е твърде... Все едно да гледаш към слънцето — обясни молецородният. — Освен това въпросната Сцила, макар да не е магьосничка, владее малко магия, съвсем малко може би, но пък е свикнала да крие разни неща — продължи той и смръщи вежди.

— Я ми кажи, Тиниса, да си забелязала нещо... магическо, докато беше в града?

В онзи момент Тиниса се постара лицето ѝ да не трепне, макар че веднага се сети за странната празнота в спомените си, за трансa, в който беше изпаднала, и за раната на ръката си. Реши, че не иска да говори за това. Че сама ще разбере какво е станало. Не искаше Ахеос да я вземе за слабачка.

Чак когато тръгна с Тисамон и Скрит ѝ хрумна да се запита откъде е дошло това решение и дали изобщо е нейно.

Вече бяха проверили четири имена от списъка и наученото изграждаше една доста интересна картинка на живота сред висшето колекционерско общество.

Единият беше осороден офицер с висок чин, който само допреди няколко дни бил отседнал при имперския гарнизон, или така поне казал на Нивит един от тамошните слуги. След това обаче бил арестуван и затворен, чакали разрешение да го подложат на разпит и никой не знаел защо. Междувременно съпругата на губернатора на Мейнис, която също била отседнала в гарнизона, се изнесла и сега живеела на една лодка навътре в езерото.

— Какво става в лагера на осите? — попита Тисамон. Явно не очакваше отговор, но Тиниса смяташе, че отговор има. За разлика от него, тя имаше паешка кръв във вените, следователно разплитането на политически интриги ѝ беше нещо като втора природа.

— Онзи, който се е прицелил пръв в кутията и е пратил Сцила да я открадне — обясни тя, — сега е тук. И още я иска, но не смята да плаща за нея. Другите имперски купувачи са в неизгодна позиция — наложило се е да духнат по най-бързия начин, а който не е успял, сега лежи в затвора.

Без успех се бяха опитали да хванат дирята на молецороден скрир, отцепник, който според уверенията на Нивит бил в града. Благородникът от Федерацията на водните кончета също се беше покрил, а бръмбарородният висш служител от Консорциума, към когото Лейар Белоуерн беше проявил силен интерес, неотдавна бил открит мъртъв в една задна уличка близо до брега, гърлото му било прерязано, а от телохранителите му нямало и помен. Явно някой се беше възползвал от възможността да поразчисти конкуренцията.

Сега Скрит ги водеше към двамата паякородни, които бяха дошли толкова далеч на север, за да участват в наддаването.

— Трябва да са тръгнали най-късно десетница след като Сцила е пристигнала тук — каза Тиниса. — Как изобщо са разбрали толкова бързо? Освен ако Сцила не е разпратила съобщението с въздушни кораби или нещо такова.

— Магьосниците открай време могат да разговарят от разстояние — каза Тисамон. Каза го като всеизвестен факт, който Тиниса е трябвало да научи още като дете. — Знаят по нещичко и за бъдещето.

„Ако ме бяха отгледали като богомолка, сигурно наистина щях да знам тези неща.“

Отношението на Тисамон към магията я объркваше. Той я приемаше безусловно, а тя все още намираще цялата идея за нещо странно и малко вероятно въпреки всички доказателства за обратното. Нещо повече, баща ѝ очевидно се боеше от магията. Дори Ахеос му внушаваше респект. Някъде дълбоко в него сякаш имаше черна топка от силен страх, подхранвана от наследството и кръвта му.

„А сега сме в град, който бъка от магьосници... или така поне се очаква да повярвам.“

Двамата паякородни не бяха трудни за откриване просто защото не се криеха. Бяха наели цял пансион, а слугите им бяха нагиздили помещенията с ярки коприни в червено, златно и лазурносиньо. Всички прозорци на фасадата бяха отворени широко, сякаш да подмамат в капан слабото утринно слънце, и паякородните големци се виждаха ясно, седнали в двата края на дълга маса.

— Бива ги да се мразят един друг — отбеляза ентузиазирано Скрит. — И понеже се мразят, постоянно се държат под око.

— Тези двамата трябва да ги наблюдаваме — каза Тиниса. — Макар че решат ли, ще изчезнат яко дим.

— Искате ли да ви покажа дебелака, дето плаща на моя шеф? Сега е отседнал ей там. Преместил се е вчера. — Скрит посегна към ръкава на Тисамон, но той дръпна раздражено ръката си и попита:

— За Лейар Белоуерн ли говориш?

— Защо се е преместил? Не е харесвал къщата? — включи се и Тиниса.

— Нищо ѝ нямало на къщата, просто не му харесвала там, където била, затова наредил да я преместят — обясни в скороговорка Скрит.

Не им оставаше друго освен да я последват. Скоро младата водомеркородна ги заведе при двуетажна дървена постройка, която нямаше нищо общо с местната архитектура — с квадратна основа и с разширяващи се нагоре стени, така че покривът се явяваше най-широката ѝ част, с кръгли прозорци и метална обшивка по ръбовете.

Тисамон я зяпаше с празен поглед и дори Тиниса не я позна веднага.

— Гондола на въздушен кораб — каза накрая. — Като нашата, но много по-голяма.

— Преди беше във водата — обясни Скрит. — Сега я иска на сушата. Хората му надуват големия мехур, придвижват къщата до брега, после изпускат въздуха от мехура и го прибират в покрива. Много работа е това, а никой не знае защо.

Двамата се замислиха върху това любопитно развитие на нещата, но не стигнаха до никакво логично обяснение.

— Кой е следващ в списъка? — попита Тиниса.

— Другите още не сме ги открили. Кривят се. Показах ви всички, дето ги знаем къде са — заяви Скрит и в думите ѝ незнаяно защо прозвуча гордост.

— Е, те всичките ще знаят каквото има да се знае за търга — каза разсъдливо Тиниса. — Достатъчно е да говорим с един от тях. С кого имаме най-голям шанс?

Тисамон хвърли поглед през рамо към големия пансион, но Тиниса поклати мислено глава — беше убедена, че нещата ще се развият много лошо за всички замесени, ако той се опита да изтръгне информация от двамата паякородни, без значение дали те са магьосници, или не.

— С този — реши тя. — С Белоуерн.

— Защо?

— Защото той е наел Нивит, а това показва инициативност и липса на предразсъдъци. Бръмбаророден е, значи не е магьосник. От Империята е, но не е армейски офицер, нито е осороден. — Тя вдигна рамене. — А и искам да разбера защо си е преместил къщата.

След „Небесен“ Тиниса не беше виждала толкова голяма гондола. В момента временният дом на Белоуерн се явяваше най-помпозната постройка в Джерез, по-голяма от всички истински къщи наоколо. Освен това изглеждаше непревземаема. Имаше люк, но той се

намираше на три метра над земята и сигурно беше здраво залостен. Прозорците бяха толкова малки, че и мухороден не би се проврял през тях. И да имаше други люкове на палубата, Тиниса не би могла да се покатери дотам посред бял ден.

Даде си сметка, че не знае дали Тисамон владее Изкуството да се катери по отвесни повърхности. Да се задават въпроси за чуждите Изкуства беше признак на лошо възпитание, но Тиниса вече знаеше, че за разлика от други богомолкородни, Тисамон не може да лети. При него Изкуството, изглежда, се беше концентрирало в костните шипове на подлакътниците и в типичното за богомолките умение да убиват.

След като обикаляха десетина минути около къщата на Белоуерн, към тях се приближи водомерско дете. Тиниса го погледна без симпатия, защото децата на местните бяха по-необичливи и от самите тях. Дребното кльоцаво създание от неясен пол заприказва Скрит и ѝ даде някакъв свитък. Тиниса със закъснение съобрази, че местните не използват хартия.

— От мъжа в къщата е — обяви Скрит, видимо доволна от себе си, все едно току-що е извършила добро дело за всеобщото благо. Тиниса взе навития на руло лист хартия, счупи печата и прочете:

До майстор Богомолка и мадам Паяк.

След малко смятам да прескоча до таверната с поетичното име „Торба пиявици“ и сърдечно ви каня да се срещнем там, на открито, където опасността от изненадище е сведена до минимум.

Намръщи се раздражено.

— Напоследък май не мога да проследя никого, без да ме разкрият.

— Белоуерн — каза Тисамон и тя кимна.

— Тук сме на водомерска територия, Тисамон. Явно е наел местни помагачи. Ако отидем на срещата, какъв е шансът да попаднем в капан?

Изражението на Тисамон я притесни. Той не разбираше какво става и това го правеше неспокоен, следователно опасен.

— Ще се срещнем с него — реши той. — А ако бръмбарът иска битка, няма да се дърпам. Но не яж и не пий нищо в таверната.

— С това едва ли ще го впечатлим.

— Голяма работа.

Скрит ги заведе при упоменатото в писмото заведение — над ниския вход беше закачена торба, за чието съдържание Тиниса предпочете да не се замисля. Като при повечето местни сгради и тук фасадата се състоеше от дървени стълбове и капаци, които се сваляха всяка сутрин, за да влезе чист въздух — тоест влажен въздух с всички миризливи добавки на риба и разложение, които езеро Лимния предлагаше в излишък. Избраха една голяма маса, която се клатеше заради различната дължина на краката, но пък предлагаше добър изглед към улицата, седнаха и зачакаха.

Не чакаха дълго. Само минутка след тях в кръчмата влезе богато облечен бръмбаророден — самият Белоуерн, както побърза да им пошушне Скрит. Водеше си свита и Тиниса усети как Тисамон се напруга — цяла дузина осородни, които въпреки цивилното си облекло очевидно бяха имперски войници, прикрепени към Консорциума, и още поне половин дузина слуги. Тисамон махна уж небрежно с ръка и Тиниса зърна един мухороден да виси на пост в указаната посока — между покривите и облачното небе.

— Явно е от доверчивите — измърмори саркастично богомолкородният.

Лейар Белоуерн мина под подозрителната торба на входа и спря очите си върху тях. Беше строен като за бръмбар, но смуглата му кожа и оредяващата прошарена коса, подстригана съвсем късо, ѝ напомниха за Стенуолд. Дрехите му бяха в убити цветове — черни бричове, сива туника и кафеникава риза, — но пък бяха ушити майсторски и от първокачествени платове. Ако се съдеше по линията на туниката му, реши Тиниса, отдолу бръмбарородният носеше доспехи — най-малкото кожена жилетка, а сигурно и повече. На колана му висеше кинжал, толкова дълъг, че можеше да мине за къс меч, скрит наполовина под малък щит с размерите на чиния. Като цяло Белоуерн приличаше повече на наемнически капитан, отколкото на висш търговски представител.

Изгледа ги преценяващо от глава до пети, а после се настани срещу тях толкова спокойно, все едно се познаваха от години. По негов

знак охраната зае позиции по периферията на помещението, а слугите застанаха на няколко крачки зад господаря си.

— Предавам се — каза Лейар Белоуерн. — Кои, да опустее, сте вие?

— Интересен въпрос — каза Тиниса.

— Аз съм любопитен човек. Довявате се с малък въздушен кораб, в компанията на молецороден, когото никой тук не познава, но който, според моите хора, се казва Ахеос — името е ново и за мен. Човек би решил, че сте поредната глутница наемници и авантюристи, които налитат на Джерез като мухи на труп. После обаче започвате да задавате целенасочени въпроси, все едно сте посветени в играта. Е, какво става?

— Изглежда, изхождате от презумпцията, че ние по някаква причина ще ви отговорим на въпросите — каза тихо Тисамон. Местеше очи от пазач на пазач и Тиниса ясно усещаше притеснението му. Знаеше и защо се притеснява — защото пазачите не гледаха него. Вместо това гледаха навън. След това погледът му се плъзна към слугите и се задържа там.

Белоуерн се усмихна и каза:

— Ако толкова ме интересуваше, лесно бих могъл да разбера. Но нека ви кажа какво си мисля. Според мен сте дошли тук с някой шарлатанин, който поназнайва за магията толкова, че да усети кога се готви нещо голямо. Може би иска и той да участва. Ако е така, ще остане разочарован. Не го казвам, за да се заяждам. Просто залозите в тази игра са наистина високи. Толкова високи, че вашият човек не може да си позволи участие.

— И ни предупреждавате да се оттеглим — каза Тиниса. — Нали ще ни простите, че няма да ви благодарим за мъдрите думи и да се ометем по живо, по здраво?

Белоуерн се ухили и за миг лицето му грейна с момчешко очарование.

— Точно това очаквах да чуя, между другото. Сега май иде ред да дам знак на охраната си, момчетата да разкършат мускули и да огънат някое и друго желязо, та да ви вземат страха? Или да прибегна до завоалирани заплахи? Хмм, нека помисля...

Тиниса с усилие сдържа усмивката си. Беше като при първата ѝ среща с Теорнис, макар че тогава го очакваше, а сега — не. От друга

страна, Белоуерн имаше сериозно влияние в Империята, при това влияние, изградено с години и стъпило върху безупречен търговски нюх, а не върху грубата сила на безценната им армия. Би трябвало да се досети, че човекът насреща ѝ, макар и бръмбар, притежава умения, нетипични за расата му.

— Тя коя е? — попита изведнъж Тисамон и поведението на Белоуерн се промени рязко. Пазачите му също се напрегнаха, готови за стрелба. Стресната от тази неочаквана промяна в ситуацията, Тиниса проследи погледа на Тисамон. Той гледаше една от слугините на Лейар, паякородно момиче, доста младо... Дали беше чистокръвен паяк всъщност? Имаше нещо странно в момичето, определено имаше.

— Защо питаш? — процеди Лейар и Тиниса усети, че по неизвестни за нея причини следващите думи на Тисамон като нищо могат да им осигурят битката, за която той си мечтаеше.

— Не знам — каза бавно богомолката. — Какво ѝ е?

— Нищо ѝ няма — каза Лейар и като че ли се поотпусна. — Просто е нова в домакинството ми.

— Робиня?

Този път усмивката на Лейар не беше весела.

— Забравил бях колко мразите тази търговия вие, богомолките. Но сега сте в Империята и ако тръгнете да се биете с всеки, който държи роби, ще си отворите повече работа, отколкото може да се свърши за цял живот.

Тисамон го стрелна с хладен поглед, но не каза нищо.

— Опитвахте се да ни разубедите, нали така? — подсети го Тиниса.

— Всъщност не — отвърна Лейар, като местеше поглед между нея и Тисамон, все едно ги претегляше на аптекарска везна. — Може и да се изненадате, но за мен не е тайна какво означават брошките, които носите. Аз съм човек с разностранни и нетипични интереси, иначе изобщо нямаше да съм тук, нали така? — Невеселата му усмивка се разшири още малко. — Не знам колко ви плаща вашият шарлатанин, но... Какво ще кажете да работите за мен срещу плата, достойна за уменията ви?

— Ние не сме наемници, та да... — започна Тисамон.

Тиниса побърза да го прекъсне:

— Какво по-точно имате предвид, майстор Белоуерн?

Той ѝ се усмихна мило.

— Както вече казах, знам какво стои зад брошките ви. Аз съм начетен човек. Задължително качество за сериозния колекционер. Двайсет и пет години работих като пътуващ търговски представител на Консорциума, преди да оценят по достойнство качествата ми и да ме издигнат до най-високите управленски нива на организацията. Ходил съм на места, за които не сте и чували. Ние, бръмбарородните, можем да ходим там, където осите не могат или не искат. През годините научих много и открих в себе си силна любов към историята, особено когато тя е оцеляла до ден-днешен — като тези ваши брошки.

— Едва ли си мислите, че ние просто така ще предадем сегашния си... работодател — каза Тиниса.

— Напротив, надявам се, че няма да го направите — поправи я Белоуерн. — Но не знам какви са условията на договора ви. Може би ви се плаща на ден или дори на час. Аз, от своя страна, ви предлагам два договора и бих искал да ги обмислите. Дори съм склонен да ви откупя от сегашните ви задължения, ако работодателят ви се съгласи. Но, както споменах нееднократно, знам какво означават брошките ви. И ще искам да скрепите евентуалната ни сделка с богомолската си честна дума.

— Въпреки че знаете какво търсим? — попита Тисамон. — И сте склонен да ни заведете при него?

— Ако получа думата ви, богомолкородни, бойната ви клетва, то тогава — да, мисля, че бих го направил. — Лейар Белоуерн се усмихна като човек, който има предимство пред опонента си. — Но нека караме поред, както е най-добре да се постъпва с бизнес делата. През идните няколко дни, докато стане време за другата работа, ще имам нужда от допълнителна охрана. Само толкова. Вашите брошки говорят за умения, които съм готов да заплатя щедро. А след това... е, нека първо видим как ще потръгне сътрудничеството ни, става ли?

— Какво ви тревожи, майстор Белоуерн? — попита Тиниса.

— Обичайното. Моите конкуренти не се спират пред нищо, затова една малка застраховка от моя страна е напълно уместна.

„Лъжеш.“ Тиниса беше убедена в това и макар лицето му да запази по възхитителен начин любезното си изражение, очите му за миг трепнаха по посока на тайнственото паякородно момиче. Кое то само потвърди подозренията ѝ. „Дали пък колекционерът не се е

сдобил с опасен експонат?“ Това, изглежда, не подлежеше на съмнение.

Тисамон с мъка сдържаше раздражението си, но все пак го сдържаше — чакаше Тиниса да направи следващия си ход, явно решил, че тя знае какво прави. На тази арена, където мотивите и чувствата бяха основните оръжия, тя беше по-добре въоръжена от него.

— Майстор Белоуерн, какво можете да ни предложите?

— Петдесет империала на ден — каза спокойно той. — Но понеже, ако се съди по акцента ви, вие сте равнинка, това прави по двайсет и пет хелеронски централа.

— Четиридесет централа в хелеронски монети за всеки от нас. И двойно, ако се стигне до битка — контрира тя.

Лейар Белоуерн я гледеше спокойно и с нищо не издаде дали Тиниса току-що се е изхвърлила с цената, или е продала услугите им на безценица.

— Съгласен съм — каза накрая той, давайки да се разбере, че е щял да се съгласи и на повече. — А сегашният ви договор?

— Ще трябва да говорим с клиента си — каза тя. — Смятам обаче, че ще отстъпи. Както предположихте, кесията му не е дълбока. Къде да ви намерим?

— Вече знаете къде съм спрял временния си дом — каза той. — Ще ви очаквам там. — Изправи се, но после, изглежда, се сети за нещо, което пропука спокойната му фасада и сгърчи за миг лицето му. — Елате преди мръкнало, ако ще идвате. Смятайте това за изрично условие в договора.

Когато Белоуерн си тръгна, Тиниса погледна Тисамон. Той се беше навъсил страшно, но не на нея. Гледеше след бръмбарородния и неговата свита.

— Не е чак такъв познавач, за каквото се мисли — каза Тиниса. — Защото аз не съм обвързана с богомолското чувство за чест. Дано това не те разочарова.

Тисамон не каза нищо по въпроса. Вместо това изръмжа:

— Признавам, че ме гризе любопитство. От какво толкова го е страх?

— Има един очевиден начин да разберем — каза тя. — Хайде да уведоим Ахеос, а после да се представим пред новия си клиент

майстор Белоуерн. А след като се успокои, че сме на негова страна, току-виж решил да ни използва и за друго. Да разчистим конкуренцията например. Някъде в този град има хора, които знаят онова, което ни трябва. Белоуерн не е единственият и може да ни отведе при другите.

14.

Нещата се развиваха по начин, който надхвърляше и най-смелите очаквания на Стенуолд и го изпълваше с позабравена напоследък надежда. Тази зала в Сарн беше побрала целите Равнини, обединени срещу буря, която нямаше да закъснее. Сарнианците бяха преустроили една казарма, съборили бяха преградните стени, подредили бяха скамейки и една огромна маса, създавайки достоен мизансцен за най-големия военен съвет, провеждан някога в Равнините. Мъжете и жените, които седяха около масата, бяха доказателство, че усилията им не са отишли напразно.

Самият Стенуолд представляваше Колегиум. Седеше и гледаше как другите емисари го гледат. Не беше за вярване, но всички те бяха дошли с неговото име на уста. Името му явно беше познато из целите Равнини, сякаш той беше герой някакъв, историческа личност или нещо такова.

„Историята е тук и сега — напомни си той. — В тази стая ние пишем историята.“

Царицата на Сарн също присъстваше, лично — жест, който да покаже колко високо цени срещата и нейното значение за бъдещето на всички. Половин дузина от тактиците ѝ стояха зад нея да я подкрепят със съвети — и да я защитят при нужда, макар че тя, разбира се, разполагаше с цял град, който да ѝ осигури и подкрепа, и защита. Ала решението ѝ да се яви лично, вместо да делегира другиму домакинството, беше ясен знак и решителна крачка — начин да покаже на света колко много залага Сарн на тази среща.

Присъстваха и двама бойни лордове на богомолките — жени, една от Етерион и една от Нетион, дошли бяха без свита и съветници и старателно избягваха да се поглеждат. От пръв поглед се виждаше, че не се харесват, меко казано. Жена беше и слабата възрастна представителка на молецородните между тях. Това беше без прецедент — Доракс беше изпратил скрир на бойния съвет в Сарн.

Имаше също тактик от Кес, придружен от шестима военни дипломати, и това далеч надхвърляше надеждите на Стенуолд. Никога досега кесиански емисар не беше стъпвал в Сарн. Десетина скромно облечени мухи бяха дошли от името на Метро и Егел. Приличаха на хора, които не са склонни да спазват дипломатическия етикет, но поне засега се държаха прилично. И нищо чудно — поселищата им бяха право на пътя на крайбрежното имперско настъпление. До тях седеше Паропс като представител на окупирания понастоящем мравешки град Тарк.

Никой не беше дошъл от Фелиал. Нито от Век, но векианците още си ближеха раните. От Хелерон също нямаше никой, макар молецоводната да твърдеше, че говорела и от името на сънародниците си в Тарн.

Белокос и белобрад мъж от раса, която Стенуолд се затрудняваше да определи, привлече вниманието му. Мъжът тъкмо заемаше мястото си под озадачените погледи на другите делегати. Стенуолд привика с ръка един сарниански слуга и го попита кой е непознатият.

— Казва се Сфайот — обясни мравководният след кратко допитване по мисловната мрежа. — Тук е от името на принца ренегат.

— На кой? — А после изведнъж направи връзката. „Салма! Салма е изпратил емисар? Какви ги върши това момче?“ От друга страна, фактът че царицата на Сарн му бе позволила да прати представител, говореше много. Какво точно беше обсъждал Салма с нея?

— Гордеш ли се със себе си? — попита в ухото му лукав глас. Стенуолд се обърна и видя на стола до себе си паяководен в елегантни дрехи, който измерваше с поглед двете богомолки.

— Теорнис?

— От Алданраелите, на вашите услуги, както и на целите Равнини, види се. — Паяководният лорд-боен успя да направи реверанс от седнало положение. — Е, майстор Трудан, това е едно забележително произведение на занаятчийското изкуство, но дали ще проработи?

Стенуолд плъзна поглед по лицата наоколо, някои познати, други — не, после се вгледа и в собствената си малобройна свита, състояща се от Спера и Ариана.

— Всичките тези хора не са дошли тук за нищо — заяви той.

И знаеше, че е прав.

Два часа по-късно едва смогна да излезе от стаята на собствен ход. Ако Ариана и Спера имаха необходимата физическа сила, сигурно щеше да ги помоли да го изнесат на ръце.

Не бяха дошли тук за нищо, това поне беше станало ясно. Дошли бяха за щраколъка. И добре, че не беше скрил от сарнианците нищо съществено по въпроса, защото май всички, дори проклетите молецородни, знаеха, че Колегиум е конструирал такъв лък. Вместо да обсъдят имперската заплаха, всички се надпреварваха да изявят претенциите си към щраколъка и да настояват кой трябвало да го получи и кой — не.

Сарианците го искаха и като първите потърпевши от това ново оръжие може би имаха известно основание за претенциите си. Това Стенуолд го знаеше предварително. Разбира се, сарнианците не искаха никой друг да получи чертежите. Кесианците, от своя страна, настояваха, че Сарн не бива да получи достъп до оръжието, освен ако и те не го получат. Стенуолд разбираше и техните основания. Колко щеше да издържи Кес, ако Сарн получеше военно предимство от такъв мащаб? Свикнал беше да гледа на Сарн като на верен съюзник, а не като на мравешки град-държава, и това трябваше да се промени.

Теорнис, след като проспа по-голямата част от дебатите, накрая се включи в разговора с думите, че ако Кес се сдобие с това чудо, то не трябвало ли и Паешките земи да го получат? И от друга страна, щом Равнините не могат да се споразумеят за трижди проклетата машина, а без нея нямат шанс да спрат Империята, не би ли било най-добре, предложи иронично той, да я дадат в разумните ръце на неговия народ и в ничии други?

При което се наложи молецородната да повиши глас, иначе двете богомолки като нищо щяха да се нахвърлят на Теорнис през масата. Представителите на Древната съобщност настояваха никой да не се сдобива с новото устройство, а армията на осите — единствената, където щраколъкът е на въоръжение — да бъде разбита незабавно, след което всички произведени вече устройства и конструкторските им схеми да бъдат унищожени. Явно се тревожеха за опустошителния ефект, който устройството би имало върху собствените им войски при

евентуален следващ конфликт. Мухородните, изглежда, не бяха на едно мнение по въпроса, но техен представител все пак се сети да попита дали можело да се конструира по-малък модел на оръжието. Единствено Паропс и белобрадият Сфайот не показаха особен интерес към устройството, защото общностите, които представляваха, трудно биха могли да се възползват от него.

Наболелите въпроси на дипломацията, съюза и самата война почти не бяха засегнати. Вместо това Стенуолд се оказа в ролята на наковалня за всички чукове в Равнините и главата му още звънтеше.

— Като се запролети, ще запоят друга песен — успокои го Ариана. — Ще им дойде акълът.

— Не вярвам този съвет да продължи до пролетта — каза Стенуолд. — Ако не намеря някакъв начин да реша проблема, щраколъкът може да унищожи Равнините още преди осите да са тръгнали насам.

Другаде в Сарн един слуга чакаше в чуждестранния квартал. Чакаше край релсовия път за Колегиум, но не чакаше трен. Вместо това току поглеждаше към небето. Приличаше на сарниански мравкороден, но не беше. Облечен беше в семпла слугинска туника и никой не му обръщаше внимание.

Пратеникът пристигна безмълвно — тлъста черна муха, голяма колкото юмрука му. Направи няколко кръга над навалищата от местни и гости на града, докато не надуши миризмата на веществото, с което се беше намазал мъжът, спусна се към него и той я улови в шепи, предизвиквайки изумление и възхита сред стоящите наблизо. Побърза да я отнесе настрани.

Не беше сарнианец, не изцяло поне. Полуроден, но от онзи рядко срещан вид, при който детето наследява външността на единия от родителите си без видима следа от нечистокръвност. Можеше да се движи по улиците на Сарн, без да предизвика ничие подозрение. Името му, Лирус, беше мравешко име. Можеше да се включва в мисловната мрежа на сарнианците, но не беше един от тях. Беше агент на Рекеф.

Задържа насекомото, колкото да измъкне навитата на руло и прикрепена под коремчето му хартийка. Този начин на комуникация не

беше от най-надеждните, но пък мухарникът беше само на миля от градските стени, а толкова разстояние не би затруднило едно добре обучено насекомо. Мъжът пусна мухата, тя се щура миг-два като побъркана, после се изгуби с бръмчене във въздуха, разбрала по своя си елементарен начин, че задачата е изпълнена.

Лирус беше обучен добре. Отне му само миг да разшифрова съобщението:

Съюзът на Равнините да бъде осуетен незабавно.

Да се дестабилизира Сарн като център на преговорите. Сарнианската царица трябва да умре. За подробности — гара Авт.

Лирус сгъна бележката, огледа се, отиде до една сергия за бързи закуски и пъкна хартиятката във въглените под скарата, докато уж разпитваше мравкородния продавач за цените. После се отправи към градските порти. Гара Авт беше на две мили южно по колегиумските релси, нищожно разстояние за един мравкороден, дори за такъв, който само прилича на мравка. Там вече го чакаше доставка в едно от магазинчетата и в тази доставка Лирус щеше да намери понататъшните си заповеди. Като прикрепен към дворецовата прислуга човек, той имаше много задължения, които го отвеждаха на много места. И най-хубавото беше, че никой не би се сетил да го заподозре. Защото дори в очите на враговете си той беше верен син на Сарн.

Когато Лирус спря пред градските порти — поредният сарнианец, който се връща в града с кошница на гръб, поредната мравка, натоварена с ежедневните дела на Сарн, — вече се свечеряваше. Край портата имаше много войници, но те си отваряха очите за потока от прииждащи чужденци и никой не спря повторно погледа си върху него. В края на краищата той беше един от тях. Обръщаха се мислено към него с „братко“ и той ги поздравяваше на свой ред, макар дълбоко в главата си да им се хилеше подигравателно. Изобщо не подозираха, че ги мами, и нищо чудно, защото за повечето от тях подобна измама беше немислима.

Лоялност. Лоялността беше като жигосана в мозъка на мравките. Винаги се намираха аутсайдери, отцепници, които не можеха да живеят в строгата решетка от заповеди и задължения. Тях обществото ги изхвърляше или си тръгваха по своя воля, но никога не губеха докрай чувството си за лоялност. Дори онези, които биваха преследвани из целите Равнини и умираха в някоя мръсна уличка от меча на свои събратя, дори те не успяваха да скъсат окончателно връзката. Лирус не се съмняваше, че в мига на смъртта си прегръщат охотно онова, което са отхвърлили приживе.

Той обаче беше различен. Беше син на полуроден баща и сарнианска майка. Несарнианската му половина беше толкова нечистокръвна, че би било невъзможно да проучи предците си по бащина линия, а и той не проявяваше интерес към подобно проучване. Отраснал беше в Империята и знаеше само, че полуродството автоматично го превръща в роб, а сарнианското му наследство го обрича на побоища и презрение.

Нищо чудно, че скоро започна да свързва Сарн с всичко най-лошо на този свят. А после Рекеф откри потенциал в него, предложиха му начин да служи на Империята и така да изчисти петното на произхода си. По онова време младият Лирус отчаяно се нуждаеше от такъв шанс.

Оттогава вече седем години живееше в Сарн със задачата да се слее с местното население, да създаде познанства и контакти. Работил беше търпеливо и неуморно, като истинска мравка, но не за Сарн, а за каузата на Рекеф, единствено и изцяло. Той обичаше Рекеф. Не само защото му бяха дали шанс и цел в живота, а защото бяха изобретателни и предприемчиви. Знаеше, че в границите на Империята вътрешната служба на Рекеф вдъхва повече страх, но агентите на външната служба трябваше да са два пъти по-умни, за да пуснат корени и в най-бедната почва.

Срещнал се беше с господарите си извън града, точно според инструкциите в писмото. Размениха няколко думи и той получи един пакет. Веднага щом се върна в двореца, се скри в едно складово помещение, отвори пакета и разгледа съдържанието му. Беше красиво изделие на оръжейното изкуство — тъмна дървесина с меден обков и четири рамене от яка стомана. Двойно натегнат арбалет за многократна стрелба, най-хубавият, който беше виждал — подходящо оръжие за

цареубийство. Беше колегиумска направа и това едва ли беше случайно. Значи и убиецът трябваше да е свързан с Колегиум. Лирус знаеше за напрежението, появило се напоследък между Сарн и стария му съюзник, най-подходящата цепнатина, в която да се забие клин.

Знаеше също, че царицата скоро ще повика при себе си дебелака от Колегиум. Тогава щеше да е идеалният момент. Дотогава той щеше да е подготвил всичко.

Понеже беше умен и съобразителен, Лирус лесно си бе осигурил пост в самия дворец. Винаги работеше допълнително, изпълняваше съвестно всяка задача, а усърдието му беше впечатляващо дори според нравешките стандарти. Надзорниците го ценяха високо и той постепенно се изкачи до върховете на слугинската йерархия. Дори беше прислужвал на самата царица. Но пък за човек с престъпен ум, който владееше нравешкото Изкуство за мисловна връзка, в Сарн всичко се постигаше лесно.

А и той нямаше да е сам, разбира се. Господарите щяха да му пратят двама помагачи. Не осородни, защото никоя оса не би останала незабелязана в Сарн, а двама мухородни убийци. Лирус знаеше, че не може да разчита на тях да му свършат работата. Те щяха просто да отвлекат вниманието на охраната. Не, средството, което щеше да сложи край на съюза, беше тук, в собствените му ръце.

Знаеше, че мисията му е самоубийствена, но току-виж успял да изненада господарите си и в това. Ако всичко се случеше достатъчно бързо, Лирус можеше да се окаже единственият жив очевидец, на чиито показания да повярват.

— Колко войници имаш? В Колегиум? — попита Стенуолд.

— Хиляда двеста седемдесет и четири — отвърна Паропс, без да се замисля. След векианската обсада на Колегиум из Равнините беше плъзнала мълвата за войска от таркиански бежанци и постепенно, поединично и на групи, граждани на Тарк започнаха да се стичат към Колегиум. Някои успели да избягат след смъртта на царя, преди осите да завладеят окончателно града. Други били извън Тарк по задачи и не могли да помогнат в отбраната на родния град. Трети живеели от години в Колегиум или били студенти във Великата академия. Така Паропс неволно се беше превърнал в нещо като сборен пункт за своите

съграждани. В ежедневноото си общуване по мисловната мрежа някои от хората му дори го наричали свой тактик.

Хиляда двеста седемдесет и четирима дисциплинирани и мотивирани таркиански пехотинци, размишляваше Стенуолд. А и бройката сигурно беше набъбнала още след последния доклад, който Паропс бе получил по трена от Колегиум преди няколко дни. Издръжката на толкова войници тежеше на колегиумския бюджет, но таркианците нямаха равни във военното дело, а съгражданите на Стенуолд едва наскоро се бяха заели с мобилизирането на своя собствена редовна армия. До пролетта Колегиум щеше да набере достатъчно бръмбарородни войници, щеше да им осигури въоръжение, но дисциплината и военските умения не се създаваха толкова бързо.

— Дали... — започна той, смръщил замислено вежди, — смяташ ли, че хората ти ще вдигнат оръжие в защита на Сарн?

— Труден въпрос — призна Паропс. — Ако ме беше попитал дали биха вдигнали оръжие *срещу* Сарн, лесно щях да ти отговоря. Но да защитават чужд град-държава...

— Дори срещу осите? Срещу завоевателите на Тарк? — изтъкна Стенуолд.

Паропс го изгледа раздразнено.

— Не ме подценявай, майстор Трудан. Не се опитвай да ме водиш за носа. Знам, че в Колегиум всички си живеете в мир и сговор, но ние сме мравкородни. При нас хората се делят на „ние“ и „те“, а сарнианците са „те“ много по-отдавна от осите. Твоят богомолкороден приятел ще вдигне ли оръжие в защита на паешки град?

— Да — каза Стенуолд и сам се изненада от отговора си. — Да, мисля, че ще го направи, ако го помоля. Но ще го направи само защото цени високо приятелството ни, а после ще ми го натяква, докато съм жив. Ти обаче ме познаваш отскоро и носиш отговорност най-вече за своите хора. Значи отговорът ти е „не“, така ли?

— Отговорът ми е, че ще трябва да попитам. Ние не сме чак толкова закостенели, колкото си мислите вие, чужденците. Вие виждате само реда и подчинението, но не и дискусиите, които ги предхождат. Ще поставя въпроса на моите войници, щом искаш. Значи смяташ, че ще се стигне дотам?

— Сега Сарн е на предната линия — каза Стенуолд. — Войната ще застигне най-напред него.

— И ако Сарн падне... ще дойде ред на Колегиум, на Древната съобщност, на Век... и така чак до западния бряг — каза Паропс. — Затова сме тук и затова ти водиш дипломатическата си битка. Разбирам го отлично, майстор Трудан, и ти обещавам, че ще разясня всичко това на офицерите си, а те ще имат грижата да го предадат на своите войници.

В този момент Спера и Ариана се върнаха. Изглеждаха уморени. Почти целия предобед бяха прекарвали в града, Спера — в Царския двор, Ариана — по улиците на лов за слухове.

— Уведомиха ме, че царицата ще те повика на нова аудиенция — каза мухородната на Стенуолд. — И че ще поиска да занесеш щраколъка.

Стенуолд усети как коленете му омекват. Стоял бе прав, защото така повеляваше колегиумската традиция за водене на дебати, а разговорът му с Паропс беше неофициален само на пръв поглед. Сега се отпусна безсилно на един стол.

— Е, изглежда, стигнахме до повратната точка — въздъхна той.

— И на мене така ми се чини — изсумтя Спера. — И не бяха твърде любезни, да ти кажа. Май започват да губят търпение покрай всичките тия приказки.

— И не са единствените — каза Стенуолд, но думите му прозвучаха кухо. Истината беше, че би продължил да протака и занаят, с надеждата, че ще се случи нещо, което да го извади от патовата ситуация. — Досещам се какво е намислила. Да се яви на следващото заседание с щраколъка в ръце и да заяви на всеослушание, че Сарн вече притежава оръжието, все едно сме се споразумели зад гърба на другите. Стигне ли се дотам, поне половината от потенциалните ни съюзници ще напуснат преговорите.

Паропс вдигна рамене.

— На нейно място и аз бих направил същото. Щраколъкът е инструмент, с който да защити своя град и да отблъсне врага.

— А след войната същият този щраколък ще се превърне в инструмент, с който да нападне враговете си в Равнините. Или поне така си мислят всички — каза Стенуолд. — Всички си мислят, че могат ей така да спрат историята... — Въздъхна отчаяно. — Истината е, че и да спечелим, и да загубим, проклетото нещо вече е факт. Конструирано е, има го и светът вече е различен. Промяната е налице и не е за добро.

Но нека си признаем — веднага щом осите загубят първата си битка или някой отмъкне дори само един щраколък, няма да мине много време и всички ще започнат да го произвеждат.

— Всички Умели — изтъкна Ариана. — Не и останалите.

— Мислех, че твоите сънародници наемат на работа... хора, които да вършат тези неща вместо вас — каза Паропс.

— А молецородните? А богомолките? Те вече петстотин години се мъчат да удържат хода на времето — каза тя. — Представете си *те* какво мислят за щраколъка.

— Това ли се чува в чуждестранния квартал? — попита Стенуолд.

— Всякакви работи се чуват, Стенуолд, но аз умея да чета между думите. Говори се, че векианците ще нападнат едновременно с осите и че Сарн трябва да довърши Век веднъж и завинаги. Говори се също, че колегиумското Събрание ще клекне пред Империята и ще сключи сделка, като предаде Сарн. Казват, че Древната съобщност ще се опита да върне Лошите стари дни и ако успее, всички ще станат роби на молецородните.

— С други думи, нищо изненадващо.

— Съвсем същите слухове, които пускахме ние, когато...

Ариана не довърши, но Стенуолд разбра какво има предвид. Паропс беше единственият от четиримата, който не знаеше, че до неотдавна Ариана е била агент на Рекеф.

— И ти смяташ, че осите имат пръст в това?

— Обратното би ме изненадало — каза Ариана. — Те не са глупави. Логично е да използват старите ни вражди, за да подронят съюза, а вражди колкото щеш. Половината преговарящи са дошли с основната цел да държат под око старите си врагове.

— Отказвам да приема това за вярно — каза Стенуолд с повече хъс, отколкото надежда. — Няма да го приема. Преговорите трябва да сработят. Това е единственият ни шанс. Всички се тревожат какво ще стане след като спечелим войната, но без съюз няма да спечелим и една битка! Как може да са толкова слепи?

— Може, защото са равнинци — каза Ариана. — Неприятно ми е да го кажа, Стенуолд, но вие, равнинците, гледате на света с едно затворено око. Дори ти, Стенуолд. Може и да виждаш малко по-надалеч от другите, но и твоят поглед е отправен само в една посока,

навътре. В Паешките земи ние гледаме във всички посоки, виждаме всички възможности. Такава е политиката ни открай време. Дори Империята гледа навън — тя е млада, агресивна, постоянно разширява границите си. И затова сега е тук.

— Какво да правим тогава? — попита тихо Стенуолд. — Какво да кажа на царицата, когато ми поиска това проклето оръжие? Кого да предам?

— Стига да не предадеш мен или самия себе си — каза Ариана, — вярвам, че ще вземеш правилното решение.

В същия миг, сякаш чакал думите ѝ, влезе сарниански слуга и каза високо:

— Майстор Трудан. Царицата ви кани на частна аудиенция.

Стенуолд плъзна поглед по другарите си и взе прототипа на новото оръжие. „Кого да предам?“ Отговор нямаше, а времето за протакане беше към края си.

— Водете ме, майстор...? — каза той и погледна въпросително мъжа. Дворцовата прислуга беше многобройна, а сарнианците си приличаха като правени по калъп.

— Лирус, майстор Трудан — каза сърдечно слугата. — Последвайте ме, моля.

15.

Таки вече бе използвала втория си парашут за пренавиване на двигателя, а Че започваше да се пита още колко ще издържи във въздуха собствената ѝ машина. В момента летяха близо до центъра на Езгнано, напълнена от островчета водна шир, по която се гонеха слънчеви зайчета. А после Таки намали рязко скоростта и почна да жестикулира трескаво и да крещи нещо, което потъна в шума на вятъра и басовия рев на „Бурна“.

„Какво? Летя високо над водата“ — беше първата мисъл на Че. Таки продължаваше да размахва ръце, захождаше по-близо, после се отдалечаваше в напразен опит да ѝ предаде някакво спешно послание. Че напрегна слух да различи изтънелия глас на мухородната си спътница през пулса на двигателя, но напразно.

Погледна надолу и изтръпна. Във водата тъмнееше ясно очертана елипса, голяма. Но не беше гигантска риба или друго водно чудовище, а огромна сянка.

Вдигна поглед и видя въздушен кораб да се носи високо над тях, кораб в синьо и сребърно, отразяваше всички небесни цветове. И тогава се сети за казаното от Кръвопиеца — „Как се придвижват?“. Ето как — въздушен кораб с цвета на небето можеше да се придвижва свободно и да остане незабелязан.

Отначало ѝ се стори, че под кърмата му са прикрепени четири големи двигателя, но после „двигателите“ се отделиха от корпуса и се насочиха право към нея, набирайки скорост. Ортоптери — четири на брой.

Миг по-късно в платното на едното ѝ крило се появи дупка колкото да мушнеш пръст в нея и тя разбра, че я обстрелват.

Таки направи остър завой. Крилете на „Еска Воленти“ биеха трескаво въздуха. Ръцете ѝ сякаш по своя воля освободиха предпазителите на монтирания на носа въртящ се пронизвач.

Небето я връхлетя главоломно, но Таки не се впечатли — беше заета да пресмята наум колко време ѝ остава, преди часовниковият механизъм на двигателя ѝ да се развие докрай.

Видя как Че набира скорост, но два от връхлитащите имперски ортоптери я настигаха бързо. Въпреки непосредствената опасност от този неочакван и неизбежен двубой Таки неохотно се възхити на почти отвесното им снижаване. Изглежда, Империята все пак можеше да се похвали с някой и друг свестен авиатор, актив, който щеше да направи надпреварата още по-интересна. Ако беше сама, Таки би се възползвала от ситуацията докрай и с наслаждение, но трябваше да държи сметка за Че, която не отбираше от въздушен бой и не владееше танца на водните кончета над водите на Езгнано. Ето я — спускаше се все по-надолу към най-близкия остров в търсене на прикритие, което нямаше да ѝ свърши работа. Въздушният бой не беше като сраженията по суша — при ездитните двубои, както водните кончета наричаха единоборствата във въздуха, прикритието вършеше работа само на прибежки и за много кратко.

Зърна проблясък откъм оръжието на водещия имперски ортоптер и се приготви за главоломно гмуркане към вражеското летало. Едновременно с това събра две и две и получи четири. Четири имперски ортоптера се бяха отделили от корпуса на въздушния кораб, което означаваше, че другите два са...

Завъртя странично „Еска“ около оста на едното крило. Вражески ортоптер профуча на метри от нея, от ръката на пилота излетя енергиен залп и остави обгорена ивица по дървенията и брезента на едно от крилата на леталото ѝ. А после дълги почти колкото копия балистени стрели заваляха около нея откъм другия ортоптер. „Еска“ танцуваше напред-назад, за да избегне обстрела, а в главата на Таки цъкаше часовник, отмерващ краткия срок, в който Че можеше да оцелее без нейната намеса.

Ортоптерът я следваше упорито по петите и продължаваше да я обстрелва. На носа му бяха инсталирани двойка балисти за многократна стрелба с общ механизъм, така че стрелбата с едната зареждаше другата. Таки успя да огледа по-подробно въоръжението му, когато за малко прибра крилете на „Еска“, увисна, пропадна надолу, изчака имперският ортоптер да профучи над нея, а после засили да го настигне. Балисти за многократна стрелба — самата идея

изглеждаше абсурдна. Бяха по-тежки и по-малко ефективни от нейното оръжие, но явно вършеха работа. Изглежда, осите не бяха съвсем за пренебрегване.

Таки откри огън с въртящия се пронизвач и стрелите със заряд от огнепрах разцепиха въздуха много по-бързо от механично изстрелваните снаряди на балистата. Разликата в скоростта обърка вражеския пилот и маневрата му закъсна фатално — вместо да се изнесе настрана, ортоптерът му попадна под обстрела и няколко стрели се забиха в корпуса му. Таки можеше само да гадае дали попаденията са покосили и пилота, но така или иначе имперското летало се разтресе, бързо загуби височина и пропадна като камък към немилостивата вода долу.

Таки се огледа трескаво за Че, която временно беше изгубила от поглед.

„Ето я!“ Летеше на има-няма педя над водата в разрез с всички тактически правила. „Снижиш ли се ниско над водата, сам си отрязваш пътя за бягство“ — повтаряше инструкторът на Таки преди години. Вражеските ортоптери я бяха принудили да сниши „Бурна“ и макар че нейният фикс би трябвало да е по-бърз от имперските летала, Че не можеше да се възползва от това предимство — тежкият обстрел я принуждаваше да сменя постоянно посоката и това намаляваше скоростта на машината ѝ.

Вторият ортоптер не се беше отказал от гонитбата — в едното крило на „Еска Воленти“ цъфна дупка и леталото на Таки се разтресе опасно. Тя зави в широка дъга, но осородният авиатор бързо спря снишаването си и успя да се задържи над нея. Таки го подгони, двете машини поеха в спирала нагоре, обстрелваха се безуспешно и всеки се опитваше да издигне леталото си над своя противник. Маневра, която все повече ги отдалечаваше от Че.

Още една стрела профуча опасно близо, изора бразда в корпуса на „Бурна“ и Че дръпна инстинктивно контролните лостове, при което фиксът се килна и едното му крило забърса водата. Набраздената повърхност на Езгнано се точеше под нея толкова бързо, че единствената ѝ надежда бе разните чудовищни риби, дебнещи в

дълбините му, да се окажат недостатъчно пъргави за скорострелната хапка, която фучеше над тях.

Че извъртя глава назад, но облегалката на пилотското кресло скриваше преследвачите от погледа ѝ. „Бурна“ потръпна отново — явно поредната стрела се беше забила някъде зад Че.

Напред се виждаха няколко острова, всъщност само голи канари, щръкнали над водата. „Таки, къде си?“ Че хвърли „Бурна“ напред, защото тук, над водата, беше лесна мишена.

Подмина първото скалисто островче и зави покрай него с надеждата да се скрие поне за малко в сянката му. Но вляво от нея профучаха стрели — явно единият от ортоптерите беше набрал височина и я обстрелваше отгоре, докато другият я следваше неотстъпно.

Никога не беше мислила, че ще свърши така — че ще загине в летяща машина по време на въздушен бой. Това беше смърт за герои и бойни занаятчии, а не за смотани студентки без военна подготовка. Ахеос не би одобрил такава смърт, помисли си Че и с мъка обузда напушилия я истеричен смях.

Наляво покрай друга щръкнала канара, после надясно зад по-голям остров, който си заслужаваше името, понеже се перчеше с рехава горичка, зад която Че да се скрие. „Бурна“ изведнъж се разтресе, брезентът на едното крило увисна разпран и Че усети как задницата на машината увисва. Фиксът нямаше да издържи още дълго, макар имперските стрели да не бяха поразили директно двигателя или свързаните с него системи. Или нея, в този ред на мисли.

Нещо просветна зад фикса, Че изви глава назад и зърна дим и пламък, които вятърът отвя мигновено. Изпадна в пълно недоумение, после разбра: „Стреля по мен с жилото си? Колко близко трябва да е, за да...“ Превключи трескаво на по-висока скорост и изцеди още малко бързина от раненото летало. Напред се виждаше много по-голям остров, потънало в зеленина възвишение с някаква сграда, кацнала на върха. Че се отправи натам.

Още едно святкане зад нея, а отпред...

Че изпищя от ужас. В приближаващите плитчини се виеше тъмна сянка, много дълга, движеше се бързо напред и нагоре. Че издигна „Бурна“ и я отклони встрани, на косъм да изгуби напълно контрол

върху машината, неспособна да откъсне поглед от водата, която се пенеше гневно над нападащото чудовище.

Този път не беше риба обаче. Обратно на очакванията ѝ, това чудовище не приличаше на предишното — водата се плисна, разцепена от зейналата паст на великанско насекомо, поне три пъти по-голямо от нейната „Бурна“. Че зърна за миг грозната му продълговата глава и огромните лъскави очи; чудовището раззина още повече челюстите си, дългото му тяло се разгъна като телескоп и скоро се издигна достатъчно, за да склочи зловещите си челюсти около опашката на изтеглящия се имперски ортоптер. Инерцията на летящата машина повлече чудовището, издърпа го с още няколко метра от водата и то увисна за миг във въздуха, прилепило тънките си крака към тялото си. В следващия миг гигантското насекомо стисна челюсти, плъсна в разпенената вода и потъна с все ортоптера и пилота.

Сърцето на Че биеше в гърдите ѝ до пръсване, до смърт. А после оцелелият ортоптер я порази със стрела в двигателя и той, както можеше да се очаква, експлодира.

Таки усети с кожата си горещата вълна от енергийното жило на осородния пилот, но „Еска Воленти“ се движеше прекалено бързо и за най-точния мерник. Като се възползва максимално от раздвоеното внимание на противника, Таки издигна машината си и се озова право пред вражеския ортоптер.

„Да видим дали ти стиска“ — помисли си, докато осородният влизаше в остър завой, за да се разкара от пътя ѝ. Остана ѝ време само за един изстрел, после инерцията на „Еска Воленти“ скри ортоптера от погледа ѝ и тя така и не разбра дали е постигнала нещо, или и тази стрела на пронизвача е отишла нахалост.

Поведе „Еска“ назад и надолу, като се оглеждаше трескаво за Че. Дори не погледна дали ортоптерът я следва. Нека дойде, ако му стиска. Двигателят на „Еска“ беше много по-голям повод за притеснение — ако се съдеше по звука му, пружините на часовниковия механизъм почти се бяха развили, а Таки вече бе използвала и двата пренавиващи парашута. Както вървяха нещата, може и въобще да не стигнеше до Соларно.

Последният имперски ортоптер настигаше „Бурна“ и я обстрелваше с балистите си в пълно неведение за връхлитащия „Еска Воленти“. Таки засипа кърмата му със снаряди, но още при втората стрела разбра, че е закъсняла — „Бурна“ изчезна в облак дим, след миг се появиха и пламъци. Таки изкрещя от гняв и безсилие и засипа със стрели и без това надупчения като решето вражески ортоптер. Обвитата в дим „Бурна“ се носеше по инерция към големия остров. Че сигурно бе смятала да го използва за прикритие, помисли си Таки.

Двигателят на „Еска“ звучеше все по-отчайващо, тембърът му изтъняваше злоещо. Островът отпред беше...

Островът на огнярите, ориентира се тя. Място с лоша слава. Но не беше изключено Че още да е жива и да приземи някак „Бурна“ на острова. Таки се огледа трескаво за други имперски ортоптери, но не видя нито един.

„Времето ми изтича.“ Решението беше трудно, но без алтернатива. Не можеше да кацне, за да потърси Че, защото кацнеше ли, никога не би могла да излети отново. С помощта на Че сигурно би могла да пренавие мотора, но не и сама. А и малкият „Еска“ не би могъл да пренесе Че, ако тя беше ранена.

Със свито гърло Таки насочи „Еска Воленти“ над Острова на огнярите и пое към северния бряг на голямото езеро, към Соларно.

Стана така, че натрупаното в пружините на „Еска“ напрежение се изчерпи на двеста метра от пистата над града и крилете на леталото замряха.

Не се случваше за пръв път. Таки дръпна с всички сила лоста, който фиксираше крилете, и прибягна към резервния си източник на енергия, тоест към собствените си крака — стъпи на педалите и започна да ги върти енергично. „Еска“ се носеше по въздуха с неподвижни криле и само малкото витло на опашката се въртеше, задвижвано от педалите, осигурявайки минимална мощност, колкото леталото да не пропадне като камък надолу. Като всички от расата си, Таки не притежаваше физическата сила, необходима за подобно упражнение, и само с огромни усилия на волята успяваше да поддържа височината на „Еска“. Мускулите на краката ѝ горяха, но тя не смееше да забави темпото от страх, че ще пропадне и ще заоре право в улиците

на ширналия се в ниското град. Накрая все пак видя под себе си гладката каменна настилка на пистата за кацане, дръпна един лост, за да завърти крилете на „Еска“ срещу вятъра, и изрита друг, който спускаше колесника. Кацането ѝ не се отличаваше с изящество, а разни чаркове в леталото издаваха тревожни звуци, но сега не му беше времето да мисли за това.

Изскочи от кабинката и извика на първия механик, който се изпречи пред погледа ѝ:

— Смени парашутите и пренавий двигателя! Да е готов за излитане! Мърдай бе, човек! Няма време!

Сащисаният техник хукна към леталото, а Таки се срина на колене от изтощение.

Часовник отброяваше времето в главата ѝ. Тиктакаше и нареждаше: „Колко дълго може да издържи Че там?“. Таки упорито вярваше, че момичето е живо. Отказваше дори да помисли, че приятелката ѝ може да е загинала във въздуха, да се е разбила в пламъци на острова или да е прелетяла над него и да е потънала във водите на Езгнано. Но като нищо можеше да е заклещена в смазания фикс и почти със сигурност беше ранена. „Колко дълго, колко?“

— Таки!

Обърна се и видя Далре, водното конче. Изглеждаше много ядосан.

— Къде беше, да се затриеш дано? Търсих те навсякъде.

— Ами да ме беше потърсил тук. Щеше да видиш, че „Еска“ го няма — отвърна троснато тя. — Оттам нататък изводът сам е щял да ти извади очите.

— Домината те вика.

— Ще ида при нея по-късно.

Далре въздъхна и седна на земята, за да говорят лице в лице.

— Слушай, малката, знам, че си ѝ любимка, но това още не значи, че не трябва да скачаш, като ти каже „хоп“. Вика те веднага. Всъщност трябваше да си при нея още преди три часа. Ядосана е и започва да ѝ личи, малката.

Таки го погледна намръщено.

— Сериозно? Толкова ли е зле?

— Даже повече. Стават разни неща.

— Браво бе. Много си изчерпателен. — Таки хвърли измъчен поглед към „Еска“. Щеше да мине известно време, докато механиците сменят парашутите и пренавият двигателя. Трябваше да действа бързо, ама много бързо. Така щеше да каже и на Джениса.

Надигна се с помощта на Далре. Краката ѝ още трепереха от въртенето на педалите.

— Отивам. Няма нужда да ме изпращаш, знам пътя — сопна се тя на водното конче. Той я изгледа многозначително. Явно се съмняваше, че ще може да ходи без чужда помощ.

— Таки!

Таки вдигна поглед и видя чужденеца, Неро, да влиза в хангара. Сърцето ѝ се сви.

— Какво става? — попита той, а после — неизбежно — добави: — Къде е...?

— Ела с мен — прекъсна го тя. — Може да ми потрябва помощта ти.

Така и стана. Всъщност наложи се да виси на ръката му, докато краката ѝ се посъзвемат. Междувременно му разказа всичко — за атаката на осите и за случилото се с Че.

— Ти добър летец ли си? — завърши с въпрос.

Неро се замисли и призна:

— Не толкова, че да стигна до онзи остров. Летенето не ми е силната страна.

— А и си ранен.

— Драскотина.

— Извади късмет, че се отърва само с толкова.

— Нали го знаеш онова Изкуство — стария трик, до който нашите хора прибегват в мигове на опасност — каза той. Таки знаеше за какво говори. Още преди убиецът да замахне, Неро бе усетил накъде отиват нещата и че трябва да се дръпне по най-бързия начин. Явно го беше яд на себе си, че е допуснал да го резнат, макар раната да беше повърхностна. — Аз мога да се грижа за себе си. Че, от друга страна...

— Знаем и направих всичко по силите си да я опазя — каза тя малко по-разгорещено, отколкото трябваше.

— Не те обвинявам. Ако искаш да дойда с теб...

— С машина поне можеш ли да летиш? — прекъсна го тя. — Ще ми трябва още един пилот. „Бурна“ едва ли може да се поправи, а не

искам да тръгна към острова неподготвена. Току-виж осите нападнаха отново.

— Мда... осите...

— Какво?

— Домина Джениса ще ти каже.

Всичко я болеше. Усети болката още преди да е отворила очи, преди да се е ориентирала в обстановката. Болеше я всичко — главата, гърбът, краката, ръцете. Най-много я болеше лявата ръка, но и тази болка беше само по-силен глас сред общата шумна навалица.

Опита се да намери обяснение и мозъкът ѝ изплю спомена за една паметна нощ, когато тя, Тото, Салма и някакво момиче, което Салма ухажваше, бяха излезли да се напият. На следващата сутрин я болеше горе-долу толкова.

Летяла беше с фикс, спомни си тя... нападнаха я бяха осите. Спомни си как парният двигател избухна зад нея, как дървенията на леталото се подпали и бедната „Бурна“ лумна в пламъци. Парче от разпадащия се двигател я беше ударило по тила и със сигурност щеше да ѝ отнесе половината глава, ако преди това не беше пробил обвивката на двигателя и не бе изгубило по-голямата част от инерцията си.

Леталото се спускаше, смъртно ранено, към острова. Почерпила сила от незначителни резерви, замаяна и водена от инстинкт за оцеляване, Че бе успяла да изтръгне предпазния колан, да се оттласне от пилотското кресло и да разпери крилете си.

Ала не беше съобразила скоростта, с която се движеше фиксът. Едва излетяла, попадна в лапите на въздушния поток около леталото, силното течение я запрати към разкъртения корпус на „Бурна“ и я хързулна назад по цялата му дължина, където пламъците я опърлиха, а димът я задуши. После Че се запремята през глава към острова долу. Крилете ѝ ту се появяваха, ту изчезваха, неспособни да издържат напрежението. Така бе падала, на прибежки.

Сега отвори очи.

Висеше на някакво дърво и това ѝ се стори най-поразителното от всичко. Заклецила се беше между ствола и един дебел клон, което навярно беше и причината за повечето ѝ болести. Във въздуха имаше

дим и тя изтръпна, защото се сети какво означава това. И понеже беше бръмбарородно момиче с добро възпитание, моментално я изпълни чувство за вина. Съсипала беше фикса, глупачката му с глупачка. Таки и къща Дестиавел сигурно щяха много да се ядосат, макар че бе направила всичко по силите си да опази машината.

Около нейното дърво имаше още няколко от същия вид, малко по-нататък се виждаше друга група дървета, а на билото имаше някаква постройка от сивкави камъни. От въздуха островът ѝ се беше сторил покрит с гъста гора. Най-добре би било да отиде при отломките на разбития фикс или на друго място, където лесно да я забележат от въздуха. Руините, които беше видяла на идване, май бяха най-правилният избор.

Разбира се, възможно бе да я търсят и осите, а не само евентуалните спасители. Може би вече претърсваха острова, така че трябваше да внимава. Но най-напред трябваше да слезе някак от дървото.

Размърда се и клонът под нея се скърши, с което най-непосредственият ѝ проблем намери решение. Този път крилете ѝ не изчезнаха по средата на падането и Че се приземи в тревата — тежко и тромаво, но без да пострада.

Изправи се, примижала от болезките, и се помъкна към каменния градеж, който се виждаше между дърветата. Той беше единственият ѝ ориентир на това чуждо място. Дърветата бяха от непознат за нея вид, а щом флората ѝ беше непозната, същото сигурно важеше и за фауната. Но пък островът не беше достатъчно голям, за да осигури прехрана на гигантско чудовище, реши тя... а след това реши, че гигантското чудовище може да живее тук, а да се храни с неизчерпаемия запас от езерна риба и следователно да е наистина гигантско.

Опита се да стъпва безшумно, но без успех. Телосложението ѝ не бе пригодено за промъкване, и толкова. Накрая, победена от хлъзгавите листа по земята и все по-стръмното нанагорнище, Че заряза опитите си да не вдига шум. Въпросът бе да се добере някак до руините, а шумът да върви на майната си. След десетина минути най-сетне стигна до каменния градеж.

Сграда някаква, но изоставена и полуразрушена. Че се подпря на останките от каменен зид да си поеме въздух и усети как

любопитството ѝ надига глава. Градежът явно беше много стар, осъзна тя, ама наистина много стар, и поне наполовина скрит под пелена от мъх и пластове пръст и опадали листа. Напомняше ѝ за една паднала кула на десетина мили северно от Колегиум, недалеч от релсовия път за Сарн. Архитектурният стил беше различен, но нанесените от времето и стихииите поражения бяха същите. Кулата край релсовия път беше руина още отпреди революцията, отпреди шест и повече столетия. Тукашният градеж сигурно беше на същата възраст, отдавна изоставен от хората и брулен от ветровете.

Че тръгна покрай зида в опит да придобие представа за първоначалните размери и форма на руините. Не изглеждаше да е било крепост или малко селище, а една-единствена сграда, много голяма и със странна форма, която придобиваше смисъл само ако я съпоставиш с контурите на билото. Каменните блокове бяха големи и по някои все още личаха следи от релеф, но толкова изтрит от стихииите, че смисълът му се беше изгубил непоправимо. Че не знаеше нищо за местната история, но градежът не ѝ приличаше на паякородно дело, нито древно, нито по-скорошно. Напомняше по-скоро за стила на молецородните архитекти, които бяха създали Колегиум преди той да се сдобие със сегашното си име, както и древната кула на север от него. Но съграденото тук нямаше как да е дело на молецородни ръце. По-скоро бе дело на незнаен народ, притежавал част от техните умения и нагласи, а после дошъл на това забутано място и изчезнал от писаната история.

Последната мисъл ѝ напомни нещо. Ахеос веднъж беше споменал за...

Качи се на един камък и се огледа. От мястото навяваше меланхолия. Макар нищо да не говореше в полза на това заключение, Че беше убедена, че не само времето е причина за упадъка на този градеж. Затвореше ли очи, почти можеше да усети призрака на сградата такава, каквато е била преди, невидима сега, но и някак странно осезаема. Един символ се повтаряше толкова често по пръснатите камъни, че дори безмилостното време не бе успяло да го заличи докрай, символ, който нашепваше за стари книги и забравени легенди, за древния порядък на света.

Твърде много време прекарваше с Ахеос.

Когато отвори очи, не беше сама.

Строен мъж с червеникава коса стоеше облегнат небрежно на един по-висок участък от порутения зид. Туниката му беше подсилена с метални люспи, на гърдите му се кръстосваха два портупея, от чиито джобчета стърчаха краищата на ножове за хвърляне. Лицето му бе до такава степен лишено от белезите на расова принадлежност, че тя позна най-напред ножовете.

— Знам кой си — каза Че. — Ти си Честа. — Таки й беше разказала всичко за този тип или поне малкото непотвърдени и ужасяващи факти, които й бяха известни. Изстина вътрешно, съобрази, че самата тя разполага и с други източници на информация, които да допълнят нарисуваната от Таки картинка. Сега известните й факти изплуваха един по един на повърхността и парченцата се подредиха чинно по местата си. — Как дойде тук?

— Сигурно би било много драматично, ако кажа, че съм те чакал през цялото време — отвърна той с безизразния си глас. — В действителност бях на Стари Скол, това е един остров малко по-нататък, когато видях дима. Може да се каже, предполагам, че и тази ни среща е също толкова случайна, колкото предишната.

— И ще е излишно, предполагам, да попитам кой се интересува толкова много от мен, че да те наеме за втори път? — заяде се Че. Ако не беше толкова натъртена и отчаяна, сигурно щеше да премълчи следващото: — Чух, че те бива само за едно — да убиваш.

— Не ме подценявай. Аз не съм обикновен убиец. Аз съм роден убиец — каза той с лишена от емоции гордост. В този момент последното парченце щракна на мястото си и Че разбра. Този тип не беше полуроден, о, не. Беше нещо много по-интересно.

„Сигурно греша.“ Но не грешеше. Прозрението й беше точно толкова основателно, колкото истината за него — мистериозна. Сякаш самите камъни й го бяха прошепнали. „О, Ахеос, научил си ме на твърде много неща.“ Но не наученото от Ахеос, а някакъв неин си инстинкт й беше помогнал да направи връзката, да вплете в смислена шарка разбриданата прежда на молецовородната история и да даде име на този мъж с неопределени черти в тази паднала крепост.

— Да не те подценявам, казваш — повтори думите му тя. — Ако ти кажа, че знам какъв си и чии ръце са издигнали този градеж?

Очакваше да й се присмее ехидно, но вместо това лицето му се изопна, все едно го беше пронизала с нож. Изглеждаше тотално

сащисан.

— И откъде го знаеш това? — попита той.

— Получих сериозно образование, учила съм история — отвърна Че. — А онова, което не научих от моя народ, го научих от молецородните. — Онзи период беше труден за тях, за нея и за Ахеос. Съпоставили бяха наученото от Че с историята такава, каквато я познаваше Ахеос, и с общи усилия бяха изковали нещо средно, миоглед за света, който да е приемлив и за двамата. Образованието беше в центъра на нейния живот от най-ранна възраст и тя не би могла да смете с лека ръка под килима всичко научено само защото Ахеос го смята за абсурдно. Ахеос, от друга страна, произхождаше от раса на учени, натрупали истинско богатство от тайно познание и традиции, хора, които не бяха свикнали някой да поставя под съмнение постулатите им. Не предразсъдъците, нито физическите различия се бяха оказали най-костеливият орех помежду им, а жестокият сблъсък на два несъвместими светогледа. Дълбоките коловози на древни войни и омраза, така близки до неговото сърце и така чужди на нейния народ; дългият списък с враговете на неговата раса, и един конкретен символ — онзи ъгловат, гневен знак, — съхранен за потомците в архивите на Тарн.

— Молецородни? — каза уморено мъжът. — И каква история разказват те?

— Че много отдавна имало народ от умни хора с окървавени ръце, с вроден усет към измамата и засадите, маскировката и смъртта. — Разказа му историята така, както я беше чула от Ахеос: — Че хората от този народ вдигнали оръжие срещу владичеството на молецородните в Равнините, срещу техните водачи, скририте. Но не успели и били смазани. Били прогонени, преследвани, избити. Оцелели малцината, които избягали в Паешките земи и се изгубили там навеки. Или твърдиш, че историята е друга?

— И тази върши работа. — От доскорошните му маниери на спокоен и хладнокръвен убиец нямаше и помен. — Навярно съм последният от тях, защото освен баща си не познавам друг от своята раса. Излиза, че молците добре са си свършили работата.

— Значи си полуроден?

— Ако се раждахме полуродни, отдавна щяхме да се претопим и да останем в историята и легендите, но при нас децата наследяват

изцяло расата на единия си родител. Но бройката ни е намалявала от поколение на поколение. Аз може да съм последният, не знам. Последната отломка на бръмбарите-убийци, самотна сред руините на последната им крепост.

— Тук?

— Някога е било наш манастир. Но твоят разказ е непълен, защото и паяците, на свой ред, не могли да преглътнат присъствието ни — били сме агресивни и подли дори според техните стандарти, — затова дошли тук, обкръжили последната крепост на моя народ и избили всички с помощта на своите роби-войници. Но малцина явно са успели да избягат, иначе аз нямаше да се родя. Ние сме упорито петно върху тъканта на света, което не иска да излезе.

— И... сега какво?... — Тя стисна юмруци. — Ще ме убиеш ли? Саркастичният му поглед се върна.

— Още си жива, нали? Значи приеми, че отговорът е отрицателен. Засега.

Тя му протегна ръка.

— Щом аз те знам кой си, редно е и ти да знаеш коя съм. Аз съм Челядинка Трудан от Колегиум.

— Да, знам — каза той и ѝ стисна ръката, но през китката, както правеше Тисамон. — И си по-корава, отколкото изглеждаш. Дошла си тук срещу осите.

— Да предупредя местните за тях.

— Може да се окаже, че това вече не е необходимо.

— А ти на чия страна си?

— На този въпрос не мога да отговоря, защото не заемам страна освен своята и на онзи, който ми плаща.

— А ако осите завладеят Соларно?

Той вдигна рамене, сякаш да каже, че това изобщо не го засяга.

— А нима осите нямат нужда от майстор убиец? Те или противниците им? Мога да ида в Принцеп Изгнана, а ако и те паднат, на юг има други земи. Моята раса вече я няма на света, бела Челядинка Трудан. С изключение на теб и на молецородните, които не забравят нищо, светът няма спомен за нас. Пък и ние винаги сме умеели да се сливаме с тълпата. Дори в Паешките земи няма кой да ме посочи с пръст и да извика какъв съм.

— С други думи, не ти пука — каза разочаровано тя. — И в крайна сметка си просто един убиец.

— А може дори това да не съм. Аз съм сянка, която слънцето, по някаква причина, още не е прогонило. Нямам деца. И ако наистина съм последният, нека расата ми изчезне заедно с мен. Не бих пожелал никому прокълнатата си кръв.

— И няма да направиш нищо с талантите си? Ще ги пропилиеш?

— Искаш да ме наемеш ли, бела Челядинка Трудан?

— А ако искам? — Разбра, че е прекалила, и вдигна несъзнателно ръка към устата си, но беше късно.

— Нямах достатъчно злато, за да купиш услугите ми — каза меко той. — А и защо да вдигам оръжие в подкрепа на твоята кауза? Аз не съм някой идеалист, готов да марширува в ритъма на чужд барабан.

— Тогава трябва да напуснеш Соларно и Езгнано — предупреди го тя, не заплашително, а по силата на убеждение, затвърдено от собствения ѝ горчив опит. — Трябва да тръгнеш на юг или на изток и да избягаш надалеч, майстор Честа. Осите имат нужда от убийци, вярно е, но ще си доведат свои, с марката на Рекеф. Неотдавна се запознах с един осороден, който се опитва да свърже двата края като свободен наемник по границите на Империята, и трябва да ти кажа, че никак не му е лесно. Барабанът на Империята бие силно. Трябва да избягаш много далече, за да не го чуваш.

Устните му се кривнаха, но той не каза нищо, просто стоеше мълчаливо сред отломките на своето наследство. Миг по-късно чуха приглушен рев на летяща машина, някъде далеч над Езгнано. Че подскочи, после я обзеха съмнения. „Оси? Или Таки се връща за мен?“

— Искаш ли да разбере кой е? — предложи Честа, разчел правилно колебанието ѝ.

— И защо ще ми помагаш?

— Нищо от казаното дотук не означава, че не мога да те харесвам — отвърна той. — Бих те убил, ако ми платят, но и това не би означавало, че не мога да те харесвам.

След това изчезна между дърветата, а Че остана сама да разнищва последните му думи.

Когато стана ясно, че снижаващото се над острова летало е „Еска Воленти“, Че очакваше Честа да хлътне в гората, но той остана с нея на плажа, докато тя махаше енергично на кръжащия ортоптер. Таки направи остър завой, после приводни елегантно машината си близо до брега. Малко по-късно Че чу още един двигател, а после се появи и самата машина, много по-голяма и тежка от „Еска“, но водена от пилота си със същото безупречно умение. Големият брониран фикс се приводни с изяществото на падащо листо и Че веднага позна машината — беше на соларнийския пилот Скобран.

Таки подаде глава и усмивката ѝ се стопи, когато видя убиеца. Измъкна се от „Еска“, размаха криле и се спусна на плажа.

— Ти пък що чиниш тук, да се продъни дано? — попита с неприкрита враждебност.

Усмивката на Честа също не беше от топлите.

— Съжалявам, бела Те Скола Таки-Амре. Този остров твой ли е? Не съм желан тук?

— Честно казано, не си желан никъде около мен — уведоми го Таки. Той беше два пъти по-висок от нея, беше страховит убиец, но тя пристъпи наперено, все едно се канеше да го просне на земята. — Челядинка да я оставиш на мира, чуваш ли?

— Да съм ѝ направил нещо лошо? — попита Честа.

— Твоите работи все на лошо излизат. Или си забравил? — отвърна разгорещено мухородната.

Че местеше притеснено поглед между двамата.

— Нищо не ми е направил — каза тя. — Само си поприказвахме...

— Не става въпрос за теб — отвърна остро Таки. — Само помни, че няма низост, от която този мръсник да се посвени. Няма. Той не знае що е морал, неспособен е да погледне през очите на друго човешко същество.

Че стрелна с неуверен поглед Честа и той каза:

— Вярно е. Отначало докрай. Това е проклятието на нашата кръв. — Че не успя да прецени дали лекомислието му е истинско, или прикрива някаква дълбока рана.

— Идвате ли вече? — извика Скобран от отворената си кабина. Оглеждаше нервно небето. — Не ща да ме спипат на вода, ако се върнат!

Таки му махна, че тръгват, после подхвърли на Честа:

— Да те повозим ли очакваш?

— Имам си лодка — отвърна той. — До скоро виждане в града.

— Не се опитвай да ме сплашиш — изсъска Таки.

— Хайде бе! — ревна Скобран и Таки пак му махна и демонстративно обърна гръб на Честа.

— Ти ще пътуваш с „Вечната едnodневка“ със Скобран — каза на Че. — Сир Неро също е там. И носи лоши новини.

— Защо мразиш Честа толкова много? — прошепна й Че, докато вървеше след нея.

— Той е убиец.

— Има и друго.

— И да има, не е твоя работа — отрязва я Таки, без да се обръща. — Радвам се, че си добре, Челядинке.

— Да не би да е убил... как му беше името... Амре? Твоя любим?

Таки спря и я погледна.

— Амре ми беше брат. Убиха го осите. Не, Честа уби собствената си любима, за пари. Тя ми беше приятелка, но не в това е въпросът.

„Вечната едnodневка“ имаше товарно отделение, голямо точно колкото Че и Неро да се съберат вътре клекнали — достатъчно удобно за него, но крайно неудобно за нея.

— Е, каква е лошата новина? — попита Че.

— Онзи имперски въздушен кораб, с който сте си имали проблеми...

— Да?

— Е, явно е бил тъпкан до козирката и е разтоварил — каза Неро. — Защото сега в Соларно има цял куп нови оси, достатъчно, за да нажилят целия град. Мисля, че се започва.

16.

Влязла бе в гарнизона на Джерез, без да пророни и дума, подбрала беше и един войник да я ескортира. Приличаше на обикновена старица, сгърбена в тъмната си роба, нечия кльоцава баба, която потропва с бастуна си. Само дето очите ѝ бяха червени и лъщяха.

Часовоят при портата я беше предал на един сержант от охраната, който на свой ред я предаде на един старши сержант. Тя не се представи на никого от тях, нито даде обяснение за присъствието си, просто се вкопчваше във всеки следващ като пиявица. Накрая я заведоха при човека, който ѝ трябваше, човека, чиято следа вече беше надушила по коридорите на форта.

— Лейтенант Бродан — каза старши сержантът.

— Какво? — Бродан седеше на бюрото си и преглеждаше доклади на местни агенти. Купчината беше толкова голяма, че го обезсърчаваше дори само с вида си.

— Лейтенант Бродан... — Лицето на сержанта беше отпуснато като на човек, който спи. — Аз...

— Съобщение? Посетител?

— Такова... посетител, да. Посетител. — Сержантът примигна и махна вяло към старицата. — Това е... това е...

— Какво ти става, сержант? — смъмри го Бродан.

— Нищо, сър, аз... — Сержантът се олюля като пиян. — Извинете ме, сър, не се чувствам...

Бродан премести поглед върху изпитото лице на старицата и го побиха ледени тръпки.

— Свободен си, сержант — тихо каза той. И щом сержантът излезе, попита: — И каква е ползата от цялото това представление, ако мога да попитам?

— Как каква? Ползата е за теб, лейтенант Бродан — каза тя и седна. Гласът ѝ беше тих като въздишка.

— И кой е решил, че появата на вещица в гарнизона ще ми е от полза?

Съсхрената ѝ уста се разкри в подобие на усмивка.

— В столицата има хора, които живо се интересуват от твоя успех. И които смятат, че по-рано е по-добре от по-късно, лейтенанте. Затова ме изпратиха при теб. Ако това ще ти помогне, името ми е Сикоре.

„Рекеф?“ — помисли си веднага той. Но тази вещица не можеше да е от Рекеф. Рекеф не работеше така. Ставаше въпрос за нещо друго.

— И в какво би могла да се изразява помощта ти? — попита неохотно той.

— Мога да те заведа до враговете ти — отвърна старицата. — Поразшетах се из Джерез и научих това-онова.

— Не виждам причина да ти имам доверие — отсече лейтенант Бродан. Всъщност трудно беше да се види каквато и да била полза от това ново познанство. Макар Бродан да беше офицер от Рекеф, а Рекеф да не беше място за боязливите и гнусливите, от тази бабичка го побиваха тръпки.

— Изборът е твой. Аз просто ти предлагам онова, което търсиш и за което са те изпратили тук, ни повече, ни по-малко. Можеш да отхвърлиш предложението ми, разбира се. — Съскацията ѝ глас започваше да му лази по нервите. Лицето ѝ беше бледо като на мъртвец, бузите ѝ бяха хлътнали, а очите — червени и немигащи като на вещица от детските приказки. — Мога да те заведа при враговете ти — повтори тя. — Знам къде са.

— Къде са били тоест — изсумтя презрително Бродан. — Отпреди колко време е информацията ти?

— Къде са. Къде ще бъдат — настоя старицата и размърда костеливите си ръце в скута си. — Но ти не разбираш, нали? Не можеш да разбереш. Разбери поне, че аз знам.

— И откога имам врагове? — попита Бродан. — Мен всички ме харесват.

— Дошли са да вземат онова, което търсиш, и това ги прави твои врагове — обясни търпеливо посетителката.

— Кой, колекционерите?

— Не, крадците. Крадци от Равнините — изсъска тя. — Врагове на Твоята Империя.

— Нали каза, че и ти работиш за Империята? — Бродан я изгледа с подозрение.

Тя стисна тънките си, почти несъществуващи устни.

— Аз съм по-стара от твоята Империя, така че защо да ми пука? Пратиха ме да те държа за ръчичка, докато намериш онова нещо, и ето ме тук. Ако отхвърлиш помощта ми и след това се провалиш, за провала ти бързо ще се разчуе.

Бродан сбърчи чело. Рекеф често използваше странни хора за свои агенти, но това чудато същество сигурно беше най-странното от всички.

— Ще те следя под лупа — предупреди той.

— Следи ме колкото щеш. Ако кажеш, ще ти потанцувам дори.

Той потръпна отново. „Дали пък не е дело на Максин? И откъде е изровил генералът тази дърта вещица?“

— Добре тогава. Води — каза той. — Покажи ми тези така наречени врагове. Да ги видим какви са и кои са.

Тя се изправи и каза:

— Нощес тук ще се пролее кръв.

— В Джерез кръв се пролива всяка нощ — отвърна пренебрежително Бродан. Де пренебрежението му да беше искрено. Прекарал бе само десетина минути в компанията на това чудовище, а вече се чувстваше на тръни. Може би защото нощта приближаваше.

— Събери си войниците — каза тя, а после вдигна ръка и вирна нос, сякаш е надушила нещо. — Побързай. Кръвта вече се лее. Трябва да тръгваме. Веднага!

Ахеос дълго се бе колебал, което Тиниса отдаваше на вроденото му недоверие към бръмбарородните търговци. Но не беше успял да открие кутията със собствени сили, така че накрая се съгласи, макар и неохотно.

— Ако нещата се объркат — посъветва ги, — гледайте да стигнете до бараката на Нивит. Гавед е там да държи под око Талрик, а доколкото разбрах, Нивит има на разположение хора, които при нужда да вдигне на оръжие, доколкото водомерките изобщо могат да въртят оръжие.

— Ами ти? — попита тя. Заварили го бяха сам — Йонс Аланмост беше излетял да тества току-що отремонтирания въздушен кораб.

— Аз мога да се скрия не по-зле от водомерките — отвърна Ахеос. — Няма опасност да ме намерят. — Изгледа я и смръщи чело. — Има и нещо друго, нали?

— Има, разбира се — отвърна Тиниса. — Но единственият начин да разберем какво е, е да приемем поканата на майстор Белоуерн.

Сега подтичваше след Тисамон в предвечерния сумрак на път към приземената гондола на Лейар.

— Този бръмбар е по-уплашен, отколкото би признал дори пред себе си. Чудя се какво го е уплашило толкова — отбеляза Тисамон.

— Съперниците му, без съмнение — каза Тиниса. — Може би са се съюзили срещу него.

Богомолката поклати глава.

— Има и нещо друго. Човек не стига толкова нависоко в йерархията, ако не може да се справи със завистта на конкуренцията. Сигурно е нещо, свързано със самата кутия.

— А онова паякородно момиче?

— Може би то знае къде е кутията — предположи Тисамон. — Може би Белоуерн иска от нас да пазим момичето. — Млъкна внезапно, после добави: — А може би момичето е шпионката Сцила.

Тиниса го изгледа обезпокоено и призна:

— Не можем да го изключим. Но по същата причина не можем да изключим и варианта, в който самият Лейар е Сцила. Ако се вярва на Ахеос, тя може да приеме всякакъв образ.

— Значи това е капан, така ли?

— Нищо чудно. Искаш ли да се връщаме?

Тисамон я изгледа с вдигнати вежди.

— Защо?

Той би предпочел наистина да е капан, досети се Тиниса, нещо реално, срещу което да вдигне оръжие. Направо изгаряше от нетърпение да убие някого.

— Помещенията в гондолата ще са малки и с нисък таван — предупреди го тя.

— Това е в наша полза. Ще компенсира численото им превъзходство — омаловажи притесненията й той, после отново тръгна с бърза крачка. Тиниса се забави, усетила лек гъдел по китката си. Погледна я разсеяно и видя тънка струйка кръв. Тайнствената

драскотина се беше отворила отново и кървеше, макар че, каквато беше плитка и безобидна, вече би трябвало да е хванала коричка.

— Какво? — попита Тисамон през рамо. Тя поклати глава и изтри скришом кръвта. Раната всъщност беше заздравяла, бързо при това. За миг я обзе необяснима тревога, все едно стои на ръба на пропаст, на бездна, която протяга алчно ръце към нея, а тя бързо губи равновесие.

— Нищо — бързо отговори тя. — Нищо.

Качиха се в гондолата по тесен мостик — двама от хората на Лейар го спуснаха, щом ги видяха, и после бързо го прибраха.

Имаше по-малко стаи от очакваното, с по-високи тавани, повече светлина и по-голям простор. Ако не беше лекият наклон на външните стени, щеше да прилича досущ на истинска къща, при това доста по-стабилна от местните коптори. Като обикновена къща в Колегиум например. А стаята, в която ги въведоха, със затворени капаци на прозорците и газени лампи по стените, спокойно можеше да мине за кабинет на преподавател в Академията — имаше си килими на пода, лавици с книги, картини, дори малък позлатен автоматон върху голямото писалище, изключен и застинал в крачка.

Бръмбарородният магнат седеше зад писалището, двама от телохранителите му също бяха в стаята. Тиниса се огледа и както очакваше, видя паякородното момиче да стои в сенките в един ъгъл и да ги зяпа ококорено. По нищо не личеше някой от присъстващите да е Сцила.

— Доста се забавихте — каза Лейар недоволно. На бюрото му имаше голяма гарафа, вече почти празна. — Клиентът ви се е съгласил да ви освободи от договора, така ли?

— Вече сме изцяло на вашите услуги — каза Тиниса. — Използвайте ни по свое усмотрение.

Той кимна. В стойката и погледа му се долавяше напрежение, което не би останало скрито дори за човек без нейните специфични умения.

— Очаквате враговете си тази нощ — отбеляза тя.

Ръката му инстинктивно посегна към нещо под плота на писалището.

— Не си въобразявайте, че познавате делата ми.

— Поне ни кажете с кого ще си имаме работа — сухо каза Тисамон.

Телохранителите се размърдаха колебливо и Тиниса разбра, че и те като тях са в неведение по въпроса. Каквото и гнездо на стършели да беше настъпил Лейар, явно не беше споделил това с никого. С никого освен с паякородната, очевидно. Новата робиня на Лейар, изглежда, знаеше за какво става въпрос. Знаеше, и беше ужасена. Но пък в нея имаше нещо уязвимо и ранимо, сякаш страхът е неин постоянен спътник. Това не беше типично за паякородните, но сигурно можеше да се използва.

„Ако той не ни каже, може би тя ще склони.“

— Нищо няма да ви кажа — отвърна Лейар на Тисамон. — Ако те... Ако ни нападнат, просто се бийте. Друго не ви трябва да знаете.

— Ако знаем, навярно бихме могли да пренесем битката на терена на вашите конкуренти — каза богомолката.

Лейар избухна в смях, истеричен и отчаян смях.

— О, не обещавай нещо, което не можеш да изпълниш, оръжемайсторе. Просто стойте тук и бъдете нащрек. Ако ви трябва нещо, питайте онзи там, Брадол, но за излизане навън забравете, свободно време също не ви се полага. Сделката е сключена. — И Белоуерн хвърли на плота две тежки кесии.

Тиниса ги взе с усмивка. Сумата беше огромна, сума, за каквато не си беше и мечтала като студентка в Колегиум. Може би тази професия имаше и известни преимущества все пак.

Оставаше да се надява, че тази нощ няма да се случи нещо, което да я опровергае.

— Кой е Брадол? — попита Тисамон.

— Аз — обади се един плещест бръмбаророден с метален нагръдник върху кожените си доспехи. — Помощнойсков лейтенант Патер Брадол — представи се той и се ръкува с Тисамон, китка в китка. — Чух, че сте много добри. — Не говореше като човек от Империята, а с познатия хелеронски акцент.

— Достатъчно добри сме — отвърна Тисамон и погледна към Тиниса, която хвърли още един поглед към тайнственото паякородно момиче. — Дали да не си поприказваме малко, Брадол?

Брадол явно нямаше нищо против и побърза да дръпне Тисамон настрана, така че господарят им да не ги чува.

Лейар пишеше нещо в голям счетоводен тефтер. Прекъсна работата си само колкото да засили пламъка на лампата. Единственият слуга в стаята се приближи да допълни гарафата и Тиниса със закъснение забеляза, че от многобройната свита на Белоуерн са останали кажи-речи само телохранителите. Повечето слуги или бяха в друго помещение, или Лейар ги беше освободил за през нощта.

„За да не се пречат.“ Неприятна мисъл. Двамата пазачи в стаята говореха с трети, който току-що беше влязъл от... Тиниса се опита да начертае мислена карта на вътрешното разположение, но не разполагаше с достатъчно данни. Може би от палубата горе? Долови няколко откъслечни думи от тихия разговор на мъжете — нещо свързано със светлини и с езерото. Писалката на Лейар изскърца остро и спря в петно от мастило. Той изръмжа недоволно и продължи да пише.

Тиниса пристъпи по-близо до паякородната девойка, като се стремеше да държи под око както нея, така и другите в стаята. Мисълта за ликоменящата Сцила не ѝ излизаше от ума.

— Е, какво става тук? — прошепна тя. Надяваше се, че паякородното ѝ лице ще подейства успокоително на момичето. Но то само я зяпна мълчаливо.

— Не се плаши — каза Тиниса с най-убедителната си усмивка. — Аз нямам нищо общо с тази история. Ако искаш да поговориш с някого, можеш да поговориш с мен. От Паешките земи ли си? Или от Империята?

— Не съм от място, което да знаеш — каза момичето, но Тиниса и сама се досети, като чу мекия му, странен говор. Побиха я тръпки. Така както бе разбрала, че Брадол е отраснал в Хелерон, а Белоуерн е бръмбаророден от Империята, а не от Равнините, така разбра и че напевният говор на момичето ѝ е съвсем чужд, по-чужд от всичко, което беше чувала в космополитния Колегиум или окупираната Мина.

— Кажи ми, бързичко — подкани я Тиниса.

— Тази нощ ще ме убият — прошепна момичето и Тиниса усети, че девойката не иска да е между тези стени, но че навън има нещо, което я плаши още повече.

— Ти, оръжемайсторката! — повиши глас Лейар. — Ела тук!

Тиниса изпсува наум, но тръгна чинно към писалището.

— Няма да говориш с нея — предупреди я Лейар. — Никой не говори с нея. — Тиниса очакваше да добави „освен мен“, но остана разочарована. Явно никой не говореше с тайнственото момиче. — Искам да стоиш близо до мен, ясно? — добави Белоуерн строго и надигна за пореден път чашата, но вместо да го успокои, виното сякаш го напрегна още повече.

— Ако можем да... — започна тя, но Лейар я прекъсна веднага:

— Просто ги убийте. Когато дойдат, ги убийте.

Тя кимна и погледна към другия край на стаята, където Тисамон говореше тихо с Патер Брадол.

Богомолкородният бе очаквал капитанът на охраната да е настроен враждебно към богато платените натрапници, но човекът беше истински бръмбар, прагматичен до мозъка на костите.

— Добре, че господарят намери заместници — тъкмо казваше Брадол. Тъмните кръгове под очите му говореха за хронично недоспиване. — Днес загубихме трима.

— Как ги загубихте? Някой ги е убил? — попита Тисамон.

— Просто изчезнаха. От улицата — обясни бръмбарородният. — Никой нищо не е видял, но пък проклетите водомерки са си такива. Мълчат като риби. Казах на шефа, че ще е най-добре да се разкараме от града, но той твърдо е решил да участва в наддаването. Момичето беше само допълнителен бонус, а сега всички ще плащаме за импулсивното решение на шефа. — Млъкна, осъзнал, че е казал твърде много, но после явно реши, че вече няма значение. — Дано ти и жената да си разбирате от работата.

— И не знаеш кой е врагът? И кое е момичето?

Брадол поклати глава.

— Знам само, че една нощ налетяхме на паякородната и шефът я прибра. Явно е видял нещо в нея. Много е странна... и бяга от нещо, това мога да кажа.

Тисамон се огледа. Незнайно защо затвореното пространство на гондолата започваше да го потиска. Може би заради необичайната среда, мъждукащите газени лампи и закованите за пода и стените мебели.

— А местните? — попита той.

— Местните знаят какво става, може би не всичко, но поне отчасти са наясно — каза Брадол. — Обаче мълчат проклетниците. Не

знам какво е, но водомерките са му свикнали, страхуват се и гледат да не му застават на пътя. Каквото и да е това чудо, ние сме сами срещу него. Най-добре ще е да изкараме момичето навън и да се свършва, но шефът не дава. Иска да я добави към колекцията си.

— Робиня — каза студено Тисамон.

Брадол сви рамене.

— И какво ще направиш ти по въпроса, богомолкородни? Този град е на имперска територия, а в Империята всички са или роби, или робовладелци.

— Какво беше това? — попита внезапно Лейар.

— Кое, сър? — попита Брадол.

— Някой да се качи горе и да види дали хората ни още са там — нареди Лейар. — И вижте дали са въоръжени и готови за бой.

Брадол, изглежда, се подразни.

— На палубата има две балисти за многократна стрелба, сър, и четирима войници. Ако някой прати хора срещу нас, ще пострада здравата, без значение дали ще удари от въздуха, или по земя.

— Ти! — Лейар посочи един от пазачите. — Качи се горе. Веднага!

Пазачът се разбърза и ботушите му затропаха по дървено стълбище. В последвалата тишина Тиниса усети, че подът и стените леко треперят. Погледна Тисамон и той кимна. Лейар зяпаше стъклената гарафа, сякаш там се криеше някаква голяма тайна.

Пазачът се върна и докладва, че мъжете горе са на мястото си и бдят, но Лейар май изобщо не го чу.

— Това е то — каза след миг. — Вижте.

Тиниса погледна и видя какво има предвид. По повърхността на виното в гарафата имаше вълнички, плискаха се отвън навътре. Дървеният под на стаята вече се тресеше осезаемо. Сърповидното острие на Тисамон беше в готовност, видя тя, и бавно извади рапирата си.

— Мъжете горе не са видели нищо — измърмори Брадол. — Какво става?

Някъде под тях се чу силен трясък и цялата гондола се разклати.

— Долу! — извика Лейар и измъкна арбалет изпод бюрото си. Брадол даде знак на подчинените си и трима хукнаха „долу“, където и

да беше това. Но се оказа ненужно, защото „долу-то“ вече идеше да ги пресрещне.

Пазачът, който беше преварил Брадол и слизаше на бегом по някакво стълбище, изведнъж хукна обратно и събори двамата си колеги. По петите му се появи чудовище. Или това поне видя Тиниса.

По-късно си даде сметка, че е било просто човек, но такъв, какъвто не беше виждала никога — доста над два метра висок, с гигантски рамене и гръден кош, но с несъразмерно малка глава и тънък кръст. Ръцете му също бяха огромни, всяка с голям закривен костен шип, стиснали понастоящем късо копие с остър връх.

Гигантът изрева нещо, Лейар стреля и го уцели в рамото, но натрапникът май изобщо не усети стрелата. Брадол скочи на крака и го нападна с меча си, като отбиваше ударите на копието с малкия щит, който носеше прикрепен към китката си. Гигантското създание го цапардоса с дръжката на копието и го повали, а приближилият се междувременно Тисамон резна натрапника през голите гърди със сърпа, колкото да привлече вниманието му към себе си.

Великанът замахна с копието, Тисамон отвори още една рана през гърдите му, а Тиниса танцуваше зад него с рапирата си и чакаше да ѝ се открие пролука. Чуваше как войниците слизат на бегом от палубата, викат и дрънчат с оръжията си, докато Тисамон им печелеше време.

Съществуването се втурна с рамото напред, сякаш някой го е жилнал в гърба, при което Тисамон отскочи встрани и заби острието на сърпа си между ребрата му — удар, който би трябвало да убие грозника. Но създанието отново се разкрещя, думите се изгубиха неразбираеми в гърления му акцент, а после замахна, удари Тисамон с опакото на ръката си и го запрати през стаята.

След това започна да се свлича и Тиниса му срязва за по-сигурно гърлото с рапирата си. А после видя новата вълна натрапници и се метна встрани да избегне арбалетните стрели, които свистяха откъм стълбището към долното ниво. Един от хората на Брадол бе уцелен в гърдите — стрелата го прониза въпреки доспехите и се заби дълбоко в дървената стена.

Двама дребосъчести мъже бяха изскачили откъм стълбището, прегърбени и дългокраки. Пренавиваха трескаво тежките си двойно запънати арбалети и още по-трескаво отскочиха да направят път на

онова, което ги следваше. Следваше ги, оказа се, още едно създание като първото, с изскочили от юмруците му шипове, шлем на кръглата като гюле глава и без друго оръжие освен зловещите си ръце. Влетя право в средата на стаята. Брадол се изтъпани между него и Лейар и замахна с меч към бицепса му, но съществото вече бе спряло погледа си върху паякородната девойка. За всички стана ясно, че именно тя е целта на посещението му.

Преди грозникът да е направил и крачка към момичето, Тиниса го прободде в гърба, но върхът на рапирата потъна само няколко сантиметра в дебелината му кожа. В същия миг връхлитащите в стаята осородни войници го жилнаха с два енергийни залпа в гърдите. Съществото се хвърли ожесточено към тях и войниците вдигнаха мечове на прага към стълбището за палубата горе. Междувременно Лейар стреля в друга посока и Тиниса се завъртя да види коя е новата мишена.

Новодошлият беше широкоплещест мъж, облечен от глава до пети в перлена броня. Размахваше някаква странна пика, тънка и дълга. По телосложение приличаше на бръмбаророден. Брадол го нападна и мечът му изстърга в бронята на странния натрапник. Миг по-късно тясното острие на пиката литна напред и бръсна малкия щит на Брадол. Чу се остро изпукване, усети се горчива миризма и Брадол литна през стаята, все едно са го ударили с чук.

Тисамон се беше изправил и пристъпваше предпазливо към новия противник. Лейар все така клечеше зад писалището и презареждаше трескаво арбалета си. Вдигна поглед към бронирания мъж и изкрещя нещо, което освен ругатни съдържаше и думите: „Тя е моя!“.

В стаята, така просторна допреди минути, започваше да става пренаселено. Тиниса изтича зад Тисамон, за да е по-близо до момичето, което клечеше сгушено в ъгъла.

— Махаме се оттук — каза високо Тиниса. Озърна се и видя, че осородните са довършили втория гигант и си разменят изстрели с дребните арбалетчици. — Тисамон! — извика тя. Богомолкородният все така стоеше между Лейар и бронирания и Тиниса си даде сметка, че не знае дали и доколко ще се съобрази, въпреки прословутото си чувство за чест, с привидния договор, който беше сключил с бръмбарородния търговец.

Изходът на стълбището към палубата беше заприщан от осородни войници, които вече плащаха кървав данък на дребосъците с техните чудовищни арбалети. Имаше само още един изход от стаята и той водеше там, откъдето бяха дошли нападателите.

Тиниса се стрелна напред, решена да ускори нещата. Бронираният се завъртя тромаво и замахна към нея с пиката си. Тисамон не пропусна шанса и удари, целеше се в раменната свръзка на перлената броня. Острието на сърпа се заби, но не достатъчно дълбоко.

Тиниса клекна под метящата пика и видя как върхът ѝ оставя обгоряла ивица по дървената стена. После зърна кожен маркуч, който излизаше от задния край на пиката и се извиваше към гърба на бронирания. Замахна и го срязва през средата с един удар на рапирата си.

Така и не разбра дали е постъпила правилно, но миг след като срязва маркуча почувства силен удар, а стаята изчезна в ярко синкавобяло сияние. Опомни се просната на пода, главата ѝ се въртеше, дясната ѝ длан беше кървавочервена и смъдеше като от изгорено, а ефесът на рапирата ѝ беше почернял. Бронираният беше изхвърчал в другия край на стаята и правеше опит да се надигне с помощта на маломерните си сподвижници.

— Хайде! — извика тя на паякородното момиче. По лицето му се бореха страх и отчаяние, но след миг отчаянието взе превес. Във внезапен пристъп на храброст девойката хукна към изхода покрай поваления мъж, но в последния миг една ръка в бронирана ръкавица се склочи около глезена ѝ.

Лейар я улови, преди да е тупнала на пода, а Тисамон заби върха на сърпа си в бронираната ръкавица на натрапника, после заби юмрук в наличника на шлема му.

Шлемът се пукна, не като метал, а като черупка. Лицето отдолу беше чиста проба лице на бръмбаророден, но бледо като на удавник и разкривено от дива ярост. Кухият заради шлема глас сега прозвуча разбираемо:

— Тя е наша, диваци такива! Не може да я вземете!

— Хайде! — викна Тиниса на момичето и хукна към предния люк. Пътят им минаваше покрай мястото, откъдето бяха нахлули натрапниците, и видяното там я изплаши до смърт.

В дъното на гондолата зееше голяма дупка, някаква машина или животно беше издълбало тунел в земята под дървения корпус, а после тунелът се беше напълнил догоре с вода.

В тунела имаше човек — още един от гигантите с шипестите юмруци се издигаше към повърхността. Тялото му беше обгърнато от сребрист ореол, който се стопи веднага щом съществото изскочи над водата.

Тисамон я беше изпреварил — стоеше пред люка и го гледаше безпомощно. Механизмът беше създаден за Умели и той нямаше представа какво да прави с него.

Лейар буквално го избута настрани. В стаята зад тях се вихреше касапница и резултатът не беше в полза на неговите хора.

Лейар отключи, отвори широко вратата и изкрещя, когато енергиен залп го удари право в гърдите. Бръмбарородният политна назад и падна на пода с разкривено лице.

Пред гондолата се бяха събрали осородни войници, но не от онези, които работеха за Консорциума, а от другия вид, с който Тиниса имаше повече опит.

Нямаше време да проверяват дали Лейар е жив. Тисамон просто скочи през отвора, на три метра над земята, приземи се сред войниците и замахна в движение със сърпа си. Двама отскочиха ранени, а другите се пръснаха да търсят прикритие, откъдето да стрелят.

Тиниса сграбчи паякородното момиче, което изглеждаше ужасено до смърт, и се хързулна по наклонения корпус, с надеждата, че Изкуството ще забави скоростта ѝ. Момичето никак не ѝ помогна — вкопчило се бе в нея като удавник.

Когато стана ясно, че девойката не е в състояние да направи нищо разумно в името на собственото си спасение, Тиниса я повлече по улиците и чак след три пресечки се обърна с намерение да помогне на Тисамон. Но той вече тичаше след тях.

— Къде са осите? — попита Тиниса.

— Налетяха на приятелчетата ни от гондолата — отвърна кратко той, после погледна девойката. Очевидно смяташе, че ще е по-разумно да я зарежат, но също толкова очевидно бе, че го гризе любопитство. Преди да е казал каквото и да било обаче, се чуха викове и пукот на енергийни жила.

— Да се махаме — реши той и тримата хукнаха по разкаляните улици на Джерез, докато осите се издигаха във въздуха зад тях.

Нивит беше излязъл да преслуша източниците си, а Гавед уж имаше задачата да крие разни хора. И най-вече да крие Талрик, който хем не изгаряше от желание да им гостува, хем не събираше смелост да побегне. Бившият офицер от Рекеф обикаляше свърталището на Нивит, ровеше из архивите му и плашеше Скрит. Личеше си, че скоро ще събере кураж да си тръгне, и тогава Гавед, волю-неволю, щеше да се изправи пред дилемата дали да го задържи, или не, и дали първото всъщност му е по силите.

Когато на вратата се почука, всички изпитаха облекчение. Гавед надникна, а после отвори широко вратата и пусна Тиниса, Тисамон и някакво момиче.

— Няма да оставаме — каза Тиниса. — Трябва бързо да заблудим едни оси, дето ни търсят в момента, а не искам да си пъхат носа тук. Грижи се за момичето, докато се върнем. — Местеше поглед между Талрик и Гавед, но не получи кой знае какъв отклик и от двамата. Накрая просто излезе заедно с богомолкородния и вратата се тръшна след тях.

— Да сме се погрижели за момичето? — изсумтя Талрик. — Ние какво, да не въртим хелеронски бордей тук? — Новодошлата го погледна уплашено, после се обърна към Гавед и реагира по същия начин. А той видя лицето ѝ.

Пое си дълбоко дъх. Пулсът му се ускори и той се замисли за прищевките на съдбата. Беше същото момиче — приликата с портретната скица беше безспорна, — за чието залавяне онези странници бяха предложили толкова голяма награда. И ето го тук, от плът и кръв.

Първата му мисъл беше за наградата и колко ще се зарадва Нивит на улова. Такава беше автоматичната реакция на човек от неговия занаят. Втората му реакция беше да се вгледа по-внимателно в това клето дете, за чието залавяне някои хора даваха мило и драго.

Девојката определено беше паякородна, но Гавед беше пътувал много и почти неуловимите отлики не убягнаха от погледа му — кожата ѝ беше много светла, косата ѝ се колебаеше между злато и

сребро, очите ѝ бяха с почти същия удивителен цвят. Както при вида на скицата, поразила го с необичайната чистота на рисунъка си, така и сега Гавед стигна до заключението, че девойката не прилича на паякородните, които беше виждал, точно както не ѝ приличаха бръмбарските дрехи, с които беше облечена, провиснали и натежали от дъжда.

Момичето очевидно беше ужасено до смърт — трепереше с широко отворени очи, което при паякородните беше признак за забележителна липса на самоконтрол. Освен това по лицето на девойката нямаше и помен от грим, факт, който също бе крайно необичаен за хората от нейната раса — и за жените, и за мъжете. Девойката несъмнено беше загадка, но Гавед не можеше да се отърси от мисълта, че е загадка потенциално доходоносна.

Талрик се беше приближил и я оглеждаше с презрение.

— Коя си ти? — попита я. Новодошлата се дръпна уплашено и не му позволи да вземе подгизналото ѝ наметало. Уви се още поплътно в него, като да беше броня. — Аз съм кап... казвам се Талрик — каза бившият офицер от Рекеф, нито грубо, нито любезно. — Кажете ми коя си и защо те доведоха тук.

Гавед ги гледаше заинтригувано. Нещо в тона на Талрик, изглежда, бе стигнало до съзнанието на девойката.

— Сеф — каза тя, а после повтори, уплашена от смръщената физиономия на Талрик. — Казвам се Сеф.

„Не е паешко име, но това можеше да се очаква“ — реши Гавед.

— И каква е ролята ти във всичко това, Сеф? — настоя Талрик. — Говори, хайде.

— Не знам — почти изхлипа момичето. — Взеха ме и после ме доведоха тук.

— Робиня е — каза Гавед и Талрик го погледна с вдигнати вежди.

— Да?

— Ти ѝ говориш като господар, тя отговаря като роб — обясни ловецът на глави. — Акцентът ѝ е много странен. Не знам откъде е, но някои неща са еднакви навсякъде. — „Говори също като бръмбарородния си господар, с акцент, който не съм чувал.“

— Империята е голяма — каза Талрик, докато оглеждаше Сеф от глава до пети. Тя беше стиснала здраво устни и трепереше като лист.

— Дълго ще трябва да вървиш — каза му Гавед, — за да откриеш акцент, който да не съм чувал. Имам око и ухо за разликите, това е част от занаята. Това момиче определено идва от много далеч. Чия робиня си била, моме? Откъде си избягала? — Но не можеше да се мери със заповедния маниер на Талрик, затова се наложи той да повтори зададените въпроси.

Името, което девойката произнесе с необичайния си говор, удължаващ някои гласни и съкращаващ други, не им говореше нищо. „Сколарис“ — нагоди гласните Гавед. Звучеше като име на паешки град.

— Къде е това, някъде в Паешките земи? — попита я Талрик, но тя само поклати мълчаливо глава. Талрик изсъска ядосано и пристъпи напред — пристъпи няма и крачка, но Сеф се дръпна като опарена и вдигна ръце да предпази главата си, сякаш очакваше удар.

Мълчанието се проточи. Талрик я оглеждаше с презрение, после сви рамене.

— Ще почакаме богомолката и момичето му да се върнат и да обяснят защо ни натресоха тази тъпачка.

Обърна им гръб с очевидното намерение да се върне към архивите на Нивит. Гавед тръгна бавно към девойката, после седна близо до нея и опря гръб в грапавата стена.

— Значи какво? — каза меко той, без да я поглежда. — Била си робиня и си избягала. И сега господарите те преследват.

Възнамерявал бе просто да изложи в думи очевидното, но после улови за миг погледа ѝ и от него го втресе. Самият той добре познаваше съдбата на бегълците. Имаше богат личен опит в проследяването на избягали роби, дезертъори, крадци. Познаваше страха от залавяне, но паниката и дивият ужас, разкривили лицето на Сеф, го пронизаха право в сърцето. Момичето местеше ужасено поглед — от неговото лице към стените, към пода и към въздуха дори, сякаш всички те бяха неразделна част от един кошмар без край. Изглеждаше уплашена и преди, но когато Гавед спомена за господарите ѝ, този всепроникващ страх се удвои и учетвори върху лицето ѝ. Ако притежаваше необходимата за това дързост, сигурно би запищяла от ужас, помисли си Гавед, но понеже не смееше да запищи на глас, пищеше в главата си.

Гавед усети как сърцето му се свива в кратък пристъп на болка и съчувствие.

— Идваха и тук, Сеф. Показаха твой портрет и обещаха щедра награда — каза той, колкото се може по-меко.

Нещо сякаш се върза на възел в нея и я преви на две. Косата ѝ провисна пред лицето. Гавед чуваше накъсаното ѝ дишане.

— Редно е да ти кажа, че съм ловец на глави. Издирвам хора срещу заплащане. Рядко ми ги поднасят на тепсия като сега, но така или иначе с това се занимавам. Затова кажи ми как да постъпя с теб.

Стори му се, че девойката свива рамене, но после разбра, че се е разтреперила още по-силно, зърна и сълзи да се стичат по скритото ѝ зад косата лице. Определено не беше паякородна, поне не от породата на онези, които познаваше, защото с такова поведение не би оцеляла и един ден в Паешките земи.

— Но ако ми кажеш честно коя си и откъде идваш, може би ще намеря причина да променя решението си. — Замисли се какво ли би казал Нивит по този въпрос и му стана съвестно. Ала любопитството печелеше превес над обичайната му алчност, нещо повече — тайнственото момиче го беше развълнувало дълбоко.

Даде ѝ време да помисли. Талрик току го стрелваше с остър поглед, сякаш се чудеше що ли за неприлично предложение прави Гавед на момичето. „Сигурно си мисли, че предавам расата, като говоря с низше създание като нея.“

— Идвам от Сколарис — прошепна Сеф.

— Това не ми помага, момиче. Никога не съм чувал за твоя Сколарис. Много ли е далеч? В каква посока?

— Тук е. Долу. — Тя махна с ръка. — Във водата. В езерото.

Стомахът му се сви, а главата му се люшна като при земетръс. В напрегнатата и неприятна тишина, която последва, Гавед си спомни зловещия разказ на Нивит за светлините под езеро Лимния. „Невъзможно.“ Но самият той добре познаваше Джерез и бреговете на езерото. Достатъчно бе да идеш в някоя от десетките долнопробни кръчми в града и да намериш някой водомеркороден, който е толкова пиян, че не може да стои на въздългите си крака. Почерпи го и той много скоро ще се разприказва за светлините в езерото, за лодките, които изчезват без следа, за странните находки, които изплуват понякога от водите му, и за другите чудати истории, които Империята

открай време пренебрегва като поредните измишльотини и които водомерките обичат да разказват само защото са родени лъжци.

„Наистина ли искам да знам това?“

— Има... град в езерото? — попита той предпазливо.

— Три — каза с търпелив гласец момичето. — Женавес, Перегранис и Сколарис.

— Паешки градове — каза Гавед.

— Били са — потвърди шепнешком Сеф. — Преди да дойдат господарите.

— В това няма никакъв смисъл — изсумтя с отвращение Талрик. — Луда е. Със сигурност.

„Може би наистина е луда.“ Гавед се вгледа в уплашеното лице на Сеф и реши, че тази възможност не е за пренебрегване. Както и че лудостта би била най-лесният начин да си обясни поведението й... ако не бяха онези, другите, които даваха мило и драго да си я върнат. Цели три града, за които той никога не е чувал? Три града в езерото...

Понечи да се изправи, но тя го сграбчи за ръкава на дългото палто и той замръзна приведен.

— Искам да ти кажа... — прошепна тя, — защото те не искат да знаете. Готови са да ме убият, за да не разберете.

Гавед погледна Талрик, но той само сви рамене и сведе поглед към каквото там четеше. Гавед отново седна на пода и я подкани:

— Ами кажи ми тогава.

— Наши. Градовете са били наши — каза Сеф много тихо, сякаш се боеше, че преследвачите й ще я чуят от калните улици на Джерез или през тихите води на езерото. — Историята се разказва от майка на дъщеря. Градовете са били наши, а господарите са били наши роби, много отдавна.

— Какви господари? — попита с твърд глас Талрик. — Какви роби?

Гавед го стрелна ядосано с поглед, но истината бе, че и сам си задаваше същите въпроси.

— Бръмбарородни — каза после той. — Мъжът, който дойде тук, беше бръмбаророден, навън валеше проливно, а той беше с броня, но без наметало... Макар че ако е дошъл от езерото, едва ли се е притеснявал от дъжда.

— Брѣмбарородни... — започна подигравателно Талрик, но после млькна и заби поглед в стената. Гавед се досещаше за посоката на размислите му.

— В Лошите стари дни Умелите раси са били роби на много места. Преди революцията.

— Революцията, да. — Сеф местеше поглед между двамата. — Градовете били наши, сами сме ги били изтъкали и напълнили с въздух, но после те ни поробили. Историята се предава от майка на дъщеря. Поробили ни с машините и оръжията си. Заели нашите места, а нас низвергнали.

— Въздали са справедливост, с други думи — отбеляза сухо Талрик. — Само че паяците от Паешките земи се справят добре и сега. Значи местните паякородни са били някакъв по-низш вид.

— Или просто не са имали достатъчно пространство за маневриране — каза тихо Гавед. — Подводни градове... Не ще да са били големи, така че къде са можели да идат жителите им, когато робите са въстанали?

— Догадки.

— Разполагаме само с нейните думи, а и те най-вероятно са скърпени от народни предания, чути от този и онзи. И все пак... — Гавед си помисли за езерото навън, за огромната водна шир, която стигаше чак до хоризонта, неизследвана, обточена с тресавища, свърталище на водомеркородни разбойници и чудовищни създания.

— Това са глупости, а момичето е лудо — заяви Талрик, но като че ли не беше съвсем сигурен.

— Моля ви — каза Сеф и подръпна Гавед за ръкава. — Те ще дойдат за мен. Ще ме върнат обратно.

— Вече си избягала, нали? — посочи Талрик. — Значи не може да е толкова трудно. Защо обаче не сме чували нищо за това преди?

— Аз трябваше да умра — каза простичко Сеф. — Майстор Сòлен ни заведе на тестовия си полигон, в лабораторията си. За да тества върху нас оръжието си, да ни убие. Само че оръжието пропука стената на града. Другите умряха, но аз сграбчих въздуха, задържах го и започнах да плувам. Другите... някои умряха, други бяха заловени, но аз плувах ли, плувах към светлината. Бягали сме и преди. В самото езеро, в пещерите или в дълбокото. Но те винаги ни надушват. И връщат труповете, за да ги видят всички. Между стените на нашия

свят няма място, където да се скрием. Затова аз... изплувах да събера въздух. Знаех, че майстор Сòлен ще ме намери, затова напуснах онзи свят.

Осородните я зяпаха глупаво. Тя също ги гледаше и трепереше от страх, отчаяние и безпомощност.

— И се озовах на това ужасно място! — извика внезапно. Думите, явно дълго потискани, сега най-последно избиваха на повърхността като вопъл. — На това ужасно празно място! Това отворено място, което няма край, няма стени и където всичко ме дърпа надолу! А повърхността е толкова нависоко и толкова голяма, светлината ѝ е толкова силна, че кожата ми гори от нея! Гърлото и очите ме болят постоянно и... и... Накрая така или иначе ще ме хванат и ще ме убият с дългата бавна смърт, и по-добре майстор Сòлен да ме беше убил с машината си, отколкото да се мъча тук. — Притисна с юмруци лицето си, лице разкривено от бездънен ужас, подхранван от всичко, което очите ѝ виждаха и мисълта ѝ докосваше.

— Сòлен — повтори Гавед. Едно толкова обикновено и типично за бръмбарородните име сред цялата тази лудост, че само по себе си го смразяваше до кости.

— Оръжейни тестове? — възкликна Талрик. — Как може хем да са Умели, хем да живеят под водата? Занаятите и машините са невъзможни без огън. — Гледаше изпитателно Сеф, която се беше свила до стената с ръце на лицето. — Отговори ми, робиньо!

— Имаме огън — каза тя, гордо някак. — Имаме огън. Пълним градовете си с въздух. Но господарите имат машини, на които не им трябва нито огън, нито въздух. — Вдиша дълбоко. — Е, вече ви казах всичко. Ще ме намерят и ще ме убият, но поне ще знам, че съм ви казала.

Гавед отново погледна Талрик и видя, че от скептицизма му не е останал и помен, че несъзнателно е превключил на рекефски режим и претегля евентуалната бъдеща заплаха за една империя, на която уж е обърнал гръб.

„Езеро Лимния е толкова близо.“ Усещаше го, водните му бездни, неизследваните му загадки. „Ако можех да видя някак подводните градове!“ Не би могъл, разбира се — дори те да съществуваха реално, а не само във въображението на Сеф.

„По-добре да я скрием обаче. За всеки случай.“ Стига да убедеше Нивит, можеха да я скрият така, че никой да не я намери. Да, най-добре да я скрият, без значение дали споменатият Солен е сухоземен или воден бръмбар.

На вратата се похлопа силно и всички се стреснаха, дори Талрик. Напразно, оказа се — просто Тиниса и Тисамон се бяха върнали. Влязоха и спряха на прага, озадачени от преbledнелите лица на двамата осородни.

17.

Ключът към успеха на това начинание беше спокойствието и Лирус прегърна спокойствието като свой постоянен спътник. Намираше се в залата за аудиенции, която заедно с други двама слуги беше подредил и приготвил по-рано през деня. Преди да доведе Трудан, беше поостанал да огледа залата за последно. Да се увери, че арбалетът е скрит добре в гънките на тъмната завеса. Лично беше отлостил капациите на двата високи прозореца. Знаеше, че никой няма да ги провери — въпреки нарастващата имперска заплаха сарнианците все още мислеха в две измерения. От незапомнени времена военната заплаха срещу всеки мравешки град-държава в Равнините неизменно идваше от друг мравешки град-държава.

Вече всичко беше готово, а Трудан и антуражът му чакаха в преддверието. Лирус зае мястото си в дъното на стаята. Знаеше, че никой няма да му обърне внимание, че ще го възприемат като част от мебелировката. За посетителите щеше да е поредният невидим слуга, а за царицата и съветниците ѝ — просто съгражданин, който си гледа работата.

Царицата влезе първа, придружена от двама телохранители. Малобройната охрана беше знак за доверието ѝ, начин да окаже натиск върху колегиумските посланици и да постигне своето. Лирус долови част от нарежданията, които царицата отправи към двамата телохранители — да кротуват, но и да са нащрек, в случай че тя нареди друго.

За Лирус това беше добър знак. Колкото по-голямо напрежение имаше между Сарн и Колегиум, толкова по-правдоподобен щеше да изглежда неговият сценарий.

Царицата чакаше права — явно тези преговори нямаше да се водят на равни начала. Решила бе да пробва нова тактика. Стоеше до напалената камина, нагиздена с лъскава броня и дълъг тъмен плащ, и чакаше да ѝ доведат бръмбара. Аудиенцията щеше да е интересна, прецени Лирус.

Двамата пазачи бяха заели позиции до вратата и на Лирус му хрумна, че би могъл да убие царицата още сега. Пулсът му се ускори и той се постара да прогони издайническата мисъл от главата си, преди да е привлякла нечие внимание. Това щеше да е връхната точка на неговата кариера. Или краят ѝ, разбира се — и на кариерата, и на самия него, — но поне щяха да го запомнят. Той щеше да свали Сарн на колене, по един или по друг начин. „Да убия царицата!“ Тогава господарите му щяха най-послед да признаят, че във вените му тече и по-добра кръв, а не само противният сарниански бълвоч. Архивите на Рекеф, тайната история на Империята, щяха да го запишат като верен син.

Не можеше повече да живее сред тези чужди хора, които носеха неговото лице и неговата кожа. Единственият начин да се измъкне от дома им бе като го срине до основи.

Ръцете го сърбяха да грабне арбалета, но той овладя решително този ненавременен порив. Не биваше да избързва. Важно бе онзи тип от Колегиум да е в залата. Когато дойдеше моментът на истината, ситуацията можеше да се извърти всякак, но само с двама телохранители, които да отстрани, току-виж Лирус се оказал единственият оцелял сарниански очевидец, а на кого друго би повярвал градът, ако не на него? Ако действаше бързо, имаше шанс да свърши работата преди последните мисли на царицата и ескортът ѝ да го разкрият пред всички останали.

Царицата явно бе наредила да въведат посетителите, защото вратата се отвори и в залата влезе дебелият бръмбар, следван от две жени, мухородна и паякородна. Лирус смръщи чело. Това усложняваше донякъде нещата. Трудан явно не ходеше никъде без слугините си. Всички те бяха невъоръжени, разбира се, защото и на най-почетните гости беше забранено да се явяват пред царицата с оръжие. Ала едрият бръмбар държеше увит в плат вързоп и Лирус предположи, че това е новото устройство, откраднато неотдавна от Империята.

Откликвайки на неизречена гласно мисъл, Лирус се приближи с поднос, на който имаше вино в стъклени чаши паешка направа. Бръмбарът и царицата си взеха чаши, същото направи и паякородната слугиня, преди Лирус да е дръпнал подноса. Излъчвайки типичното за сарнианците тихо презрение при сблъсък с чуждоземно нахалство, той се върна при прозореца и остави подноса.

— Майстор Трудан, не е хубаво това — каза царицата. Бръмбарът се направи на интересен, като погледна с вдигнати вежди виното, но опитът му да прояви чувство за хумор не впечатли никого. Лицето на царицата остана все така сурово.

— Ситуацията е сложна, ваше величество — призна Трудан. — Сигурен съм, че с времето...

— Колко време имаме според вас? — прекъсна го царицата. — След колко време войната ще почука на вратата ни? Въпросът с щраколъковете не търпи отлагане, майстор Трудан.

Бръмбарът изкриви лице и хвърли поглед към слугините си. Паякородната изглеждаше възхитително спокойна, мухата се размърда притеснено.

— Няма да пратя войниците си на смърт само защото вие и вашите учени не ни смятате достойни за доверие... с това нещо. — Царицата посочи вързопа в ръцете на бръмбара. — Решавайте, майстор Трудан. Трябва да вземете решение още сега, защото времето ви изтече.

„Съвсем вярно“ — помисли си Лирус и макар че би предпочел бръмбарът да се погърчи още малко, ясно бе, че мигът на собствената му истина приближава. Бръкна сред гънките на завесата и напипа дръжката на арбалета. Вече беше зареден и в пълнителя му имаше дванайсет стрели. Лирус го беше изпробвал и знаеше, че оръжието е първокласно.

— Какво би предпочела ваше величество? — тъкмо казваше Трудан. — Щраколъка или Древната съобщност? Щраколъка или съдействието на кесианците? Защото до това се свежда решението, което трябва да вземете.

Мухородните помощници на Лирус чакаха пред отлостените прозорци, готови да нахлуят при първия по-силен звук. Лирус извади с гладко движение арбалета, насочи го и стреля.

Царицата отвори уста да каже нещо, Спера изпищя като луда и се метна отгоре ѝ. Стенуолд, задвижен от рефлекс, за чието съществуване не бе подозирал, и осъзнал, че единственият му шанс за широк съюз е на път да се изпари безвъзвратно в небитието, се хвърли след нея.

Арбалетната стрела прониза бедрото му и върхът ѝ се заби в крака на Спера. Двата се стовариха с вик върху царицата, която бе успяла да изтегли наполовина меча си от ножницата. Очите ѝ се бяха разширили от шок. Телохранителите се втурнаха напред с изтеглени мечове, прозоречните капаци се отвориха с трясък. Всичко това в рамките на броени секунди.

Двата мухородни, които влетяха през прозорците, бяха облечени в черно. Единият, стиснал дълъг кинжал, се метна директно към царицата, другият замахна с ръка и първият от мравкородните пазачи политна назад с нож в гърлото.

Лирус запъна арбалета и стреля отново, после още веднъж. Остави втория пазач да издърпа Стенуолд от царицата и да го резне несръчно с меча си над хълбока, после го застреля право в лицето. Сега Лирус щеше да е единственият оцелял сарниански очевидец; знаеше, че пазачите вече са повикали помощ, но са предали и грешна информация за покушението. Дори царицата не беше разбрала кой е предателят. „Чужденците нападат царицата! — предаде Лирус по мисловната мрежа. — Защитете царицата от чуждоземните убийци!“

Стенуолд се стовари на пода до мъртвия телохранител и примигна озадачено. Не разбираше какво става. Спера крещеше нещо, коленичила до царицата, а после някакъв мухороден се спусна към нея с вдигнат кинжал. Спера го видя в последния момент и се сви, вдигнала ръце да се предпази, а Ариана се метна към тях и прободете нападателя с някакъв нож, който беше внесла в залата без знанието на Стенуолд. Мухородният убиец падна на пода, а Ариана се хвърли след него миг преди арбалетна стрела да профучи над главите им.

„Стрелецът!“ Стенуолд се заоглежда трескаво, после погледът му се спря на сарниански мравкороден, който стоеше в дъното на стаята с арбалет в ръце. Ако не беше стрелата в бедрото му, никога не би повярвал, че заплахата идва точно оттам.

Вратата се отвори с трясък и в залата нахлуха войници с мечове в ръце. Стрела се заби в гърдите на първия и той политна назад към другарите си.

Ръцете на Стенуолд се свиха около щраколъка. Стиснал зъби да надвие болката в крака, той бръкна в кесията на колана си, където

беше прибрал няколко щраколъкови снарядчета за демонстрацията. Макар ръцете му да трепереха, успя да пъкне едно в пълнителя на оръжието.

Спера беше цялата в кръв, а от тялото на царицата, малко под гръдния кош, стърчеше арбалетна стрела и потрепваше в ритъм с учестеното ѝ дишане. Спера отчаяно се опитваше да разхлаби бронята ѝ, за да стигне до раната, но после се дръпна инстинктивно миг преди тънко острие да разреже въздуха край нея и да се забие до дръжката в дървения под.

Стенуолд вдигна щраколъка и стреля. Мухородният убиец явно не владееше Изкуството на Спера, защото не предусети опасността — снарядът го застигна във въздуха, завъртя го през глава, запрати го в стената и оттам на пода.

Междувременно Ариана беше видяла сметката на другия убиец, но сега отстъпваше трескаво пред връхлитащите сарниански войници. Стенуолд, който тъкмо зареждаше нов снаряд в щраколъка, им извика да спрат. Паякородната беше хвърлила ножа си и отстъпваше с вдигнати ръце, когато първият войник я фрасна по главата с дръжката на меч си и я повали на пода. Друг, с изопнато лице, откъсна Спера от царицата и на свой ред клекна до нея.

Стенуолд се обърна и видя стрелеца отново да насочва арбалета към царицата на Сарн. На нравкородното му лице се мъдреше беглата усмивка на човек, който знае, че едва ли ще оцелее, но въпреки това е решил да довърши играта.

Стенуолд го изпревари. Стреля и видя как щраколъковият снаряд удря убиеца, но не в гърдите, а в рамото, отмества прицела му и арбалетната стрела полита някъде встрани.

Някой хвана Стенуолд за яката и го изправи грубо на крака. Премалял от болка, Стенуолд различи пред себе си лицето на сарниански войник и понечи да го предупреди за убиеца с арбалета.

Ала зърна само стремително движение, после бронираният юмрук на войника се заби в носа му и го извади от играта с професионална лекота.

Свести се бавно и с болка — тялото му побърза да го засипе с жални доклади за състоянието на отделните си части. Главата го

болеше зверски, най-вече носът, гърбът също го мъчеше, но болката там, изглежда, водеше произхода си от голите дървени дъски, върху които лежеше. В сравнение с останалото арбалетната рана в крака му само пулсираше тъпо, затова пък уж плитката рана на ребрата го изгаряше като огън.

По-нататъшният оглед показва, че не лежи на пода, а на нещо като одър или нар. Вярно, че нравкородните не си падаха по излишния лукс, но в случая гостоприемството им беше от онзи тип, който пазеха за затворниците си. Помещението, в което се намираше Стенуолд, несъмнено беше килия.

Слаба светлина се процеждаше през малък прозорец високо в стената. Високо спрямо собственото му местоположение, по-точно. Килията приличаше на кръгла шахта и Стенуолд имаше неприятното чувство, че прозорецът е на нивото на земята, а самата килия е под нея.

Надигна се и изпъшка — колкото от болката, толкова и от внезапния прилив на спомени. В хаоса след опита за покушение войниците бързо и ефективно бяха извадили от играта всички до един. Настоящото му местонахождение говореше, че хаосът продължава и досега.

„Нали не мислят, че имаме нещо общо с това?“

Но какво всъщност бяха видели нравкородните войници? Видели бяха царицата си ранена тежко, двамата ѝ телохранители — убити, и група пощръклели чужденци. Сарнианецът с арбалета — сарнианският предател! — можеше да им е казал какво ли не.

А и царицата не му беше първа приятелка напоследък покрай историята с щраколъка. Е, сега вече имаха прототипа, който Стенуолд беше донесъл. А него бяха решили да го затворят, за да не вдига врява. Можеше само да гадае на какъв натиск е бил подложен крехкият съюз, докато той е лежал тук в безсъзнание.

Видя, че са превързали раната на крака му, довлече се с накуцване до ниската врата и започна да тропа и да вика. Отговори му тишина, нямаше и помен от забързани стъпки. Стенуолд затвори очи и се опита да събере мислите си въпреки болката, която се бе възкачила на трон в областта на носа му и надвикваше всичко останало. Какви козове му бяха останали в пазарлъка?

Сарнианците имаха нужда от Колегиум. Опитът на последното поколение трябваше да ги е научил поне на това. Значи нямаше просто

да го забравят тук. Можеше да е и много по-зле.

Опита да се успокои и бързо осъзна, че не е преценил добре ситуацията. Беше по-зле. За него определено беше по-зле.

Нямаше представа какво е станало с Ариана и Спера. Не знаеше дали са живи дори. Той беше посланик на Колегиум, преподавател в Академията, когото си заслужаваше да запазят жив, но те — една паякородна шпионка със съмнително минало и една обикновена мухородна?

Отново затропа по вратата.

— Хей, трябва да говоря с някого! Важно е, моля ви!

„Ариана...“ От мисълта за нея краката му се подкосиха. Беше я спечелил едва наскоро, изтъкал бе помежду им връзка толкова крехка, че с поглед да я скъсаш — той, застаряващият дебел бръмбар, шеф на агентурна мрежа, и тя, паякородна изкусителна, бивш агент на Рекеф. Можеше да свърши по много начини, но не така, нека не е така, *моля*.

— Хайде де! — изкрещя той на безразличната врата. Светлината откъм прозореца бавно избледняваше. — Разпитайте ме поне! Говорете с мен, моля ви!

Чу резето да изстъргва и бързо се дръпна назад. Вратата се отвори. От другата ѝ страна имаше осветен с газени лампи коридор. Таванът беше толкова нисък, че сарнианецът стоеше приведен. Стенуолд за миг се уплаши, че е стрелецът с арбалета. Не, не беше той, отдъхна си Стенуолд, просто мравкородните си приличаха до един. Вгледаше ли се, би могъл да различи в лицето на мъжа чертите на едрия Балкус... и дори на отдавна загиналия Мариус, приятеля от студентските му години.

Мъжът го гледаше колебливо. Облечен беше със същата ризница като другите мравкородни войници, поредният анонимен пазач.

— Е? — подкани го Стенуолд.

— Съжалявам, реших, че искате да ни кажете нещо — каза пазачът и понечи да затвори вратата.

— Чакай! — извика Стенуолд. — Чакай. Виж, трябва да ми кажеш... трябва да знам какво става със съюза. Още колко ще ме държите тук? Придружителките ми? Какво ще стане с нас?

Пазачът го гледаше безизразно и Стенуолд продължи:

— Аз съм Стенуолд Трудан от Колегиум. Виж, станала е грешка. Ужасна грешка. Бях при царицата и...

— Да, ти си от онези, които са нападнали нашата царица — прекъсна го студено пазачът.

— Не е вярно! Бях там, но се опитах да я спася! Моля те, моите придружителки могат да...

— Вече се провеждат разпити — уведоми го пазачът. — Ще дойде и твоят ред.

От тона му Стенуолд изтръпна.

— Разпити... — „Какво, съюзяваме се с тях и приемаме, че са загърбили тези неща. Нашите сарниански приятели...“ А явно още имаха специални стаи за разпити. Стаи и машини. — Моля те, ако само ми позволиш да говоря с някого...

— Ще дойде и твоят ред — повтори непоколебимо мравкородният, а после, изглежда, го застигна нова мисъл, послание от другаде. — Всъщност вече е дошъл. Колко навреме. — Изглежда замислено Стенуолд, после извади меча си. — Не можеш да избягаш, а ако ме нападнеш, ще платиш скъпо за дързостта си и целият град ще разбере.

— Да, разбирам и нямам намерение да влошавам нещата допълнително. Достатъчно лоши са и така — каза уморено Стенуолд.

— Добре. А сега излез от килията.

Стенуолд тръгна. Накуцваше. Движеше се бавно и предпазливо, като внимаваше да държи ръцете си така, че да не събуди и за миг подозренията на пазача. Бръмбарородните бяха издръжливи физически, но рана от арбалетна стрела в крака не можеше да оздравее само за една нощ в затвора.

Вървяха по коридори с ниски тавани, имаше много завои и тъмни разклонения. Последните сигурно водеха към насекомското гнездо под града, реши Стенуолд. Откъм тунелите долитаха смътни звуци, издавани от създания, които живееха в пълен мрак, усещаше се и силна тръпчива миризма. Междувременно пазачът го водеше все по-нагоре, коридорите бяха с осезаем наклон, и наистина — скоро в стените им се появиха прозорци, малки, зарешетени и под самия таван, до някои водеха стъпала, така че войник с арбалет да клекне пред тях и да защитава тази подземна част на града.

— Къде сме? — попита по някое време Стенуолд.

— В двореца — отвърна пазачът. — В онази част от него, която вие, чужденците, рядко имате повод да видите. Трябва да се чувстваш

поласкан.

Минаха през някаква врата и се озоваха в стая с бюро. Нямахте зловещи машини. Засега.

Зад бюрото седеше сарнианка и пишеше нещо. Продължи да пише и след като влязоха, дори не вдигна поглед към Стенуолд, а го остави да чака.

Чакането се проточи толкова дълго, че той се отпусна на колене, притиснал ръка към раната на крака си. Мина още време и той се изкашля с надежда да ѝ привлече вниманието, но напразно. Жената продължи да пише със същото темпо и Стенуолд се зачуди дали не го прави под диктовката на някой друг в сградата.

В стаята имаше още една врата, която се отвори без предупреждение. Влезе друга сарнианка, почти неразличима от първата, следвана по петите от двама войници. Стенуолд се дръпна инстинктивно назад. Новодошлите имаха суровото излъчване на отряд за екзекуции.

— Майстор Стенуолд Трудан от Колегиум — каза жената.

— Същият.

Жената се приближи. Гледаше го втренчено и Стенуолд си даде сметка, че гледа носа му. Пазачът зад него изведнъж го хвана, прикова с неочаквана сила ръцете му и го изправи грубо на крака, а жената посегна, хвана носа му и го завъртя.

Стенуолд изгуби съзнание. Свести се коленичил на пода, все така с приковани зад гърба ръце, по лицето му се стичаха сълзи от болка и кръв. Той вдигна поглед към мъчителката си и процеди през напирашите хлипове:

— Защо?

— За да зарасне както трябва — отговори тя без съчувствие. — При войниците е различно, но достойнството на един преподавател в Академията едва ли ще спечели от зараснал накриво нос.

Стенуолд понечи да отговори, но кръвта и болката му дойдоха в повече. Наложил се пазачът пак да го вдигне на крака, но Стенуолд не можеше да стои сам, без чужда помощ. Мравкородният — без видимо усилие — пое по-голямата част от тежестта му.

Жената и ескортът ѝ излязоха от стаята. Същото, изглежда, бе наредено и на неговия пазач, защото той повлече кървящия Стенуолд след тях.

Сега вече безспорно се движеха през двореца, на приземното му ниво, но в част от сградата, където Стенуолд не беше стъпвал досега. Спряха в помещение със зарешетени прозорци и пейки покрай стените, което навеждаше на мисълта за чакалня или преддверие. Заради традиционната липса на показност в Сарн и другите мравешки градове беше много трудно да се прецени предназначението на една или друга стая.

— Седни — каза жената и пазачът бутна безцеремонно Стенуолд на една пейка, която изскърца под тежестта му. Той посегна предпазливо към носа си, но болката все още беше твърде силна. Поне кръвенето беше спряло и той се опита да поизбърше лицето си.

Жената, която беше счупила повторно носа му, погледна към друга врата и Стенуолд предположи, че някой ще влезе оттам. Когато това стана, той се изправи със залитане въпреки реакцията на пазача, защото първа в стаята влезе Ариана.

Не я бяха поцадили, но и не бяха отприщили докрай жестокостта си. Лицето ѝ беше ожулено до кръв от едната страна, а лявото ѝ око беше затворено и отекло. Но важното беше, че е жива! Стенуолд пристъпи към нея, но преди да е направил и две крачки, пазачът се метна отгоре му и го повали на земята.

Нещо прещрака в Стенуолд, той се завъртя и го фрасна с лакът в лицето, после го отхвърли от себе си с гневно движение. Изправи се с рев на крака, но войниците от ескорта на жената се стовариха отгоре му, хванаха го здраво и колкото и да се дърпаше, както и да мяташе впечатляващата си тежест, Стенуолд не успя да се отскубне от хватката им. А после първият пазач, онзи, когото Стенуолд беше ударил в лицето, сложи ръка на рамото му и той изкрещя, пронизан от изгаряща болка, придружена от миризма на горящ плат и опърлено месо. Свлече се на колене и по нечута заповед от жената войниците внезапно го пуснаха. Стенуолд падна напред, прикован от нетърпимата болка в рамото, където киселинният отпечатък на мравешкото Изкуство беше покрил кожата му с мехури.

А после Ариана дотича при него, коленичи, прегърна го с ожулените си ръце и го притисна към себе си, и макар това да не реши всичките му проблеми, определено го накара да се почувства по-добре, много по-добре.

Стенуолд събра сили да вдигне поглед към нравкородната жена и изграчи:

— И сега какво?

— Сега ли? Нищо — каза тя. — Установихме истината. Не се налага да разпитваме нито теб, нито съучастничката ти.

— Истината? Тогава...

Но вратата отново се отвори и той млъкна. Влезе нравкороден войник. Носеше нечие дребно телце. Стенуолд го зяпна. Ариана се притисна още по-силно в него.

Новодошлият положи телцето на пода до тях и Стенуолд усети как стомахът му се обръща.

Бяха я усукали. Нямаше по-подходящ термин. Бяха я подложили на едно старо, надеждно мъчение. Бяха подложили на натиск ставите ѝ, за да проговори, и понеже мухородните имаха деликатни стави и трудно понасяха болка, явно бяха продължили да я изтезават, докато се убедят, че им казва истината... истината, която е изпищявала отново и отново. Стенуолд прималя от бездънен ужас. Стомашен сок се надигна към гърлото му. Ариана се притискаше отчаяно в него.

— Спера...

Мухородната отвори едното си око и бавно обърна лице към него. Поне беше жива. Едвам. Главата ѝ беше превързана, бинтове стягаха ръцете и краката ѝ, тресеше се конвулсивно. Протегна ръка към Стенуолд. Устните ѝ потрепнаха и той видя сълзи да пълнят очите ѝ.

— Измъкни ме оттук, Стен — прошепна Спера. — Моля те.

— Какво сте ѝ направили? — повиши глас Стенуолд, обзет от нарастващ гняв, безполезен и саморазрушителен гняв.

— Разпитахме я. Подробно — каза сарнианката. — Разпитахме и Лирус, който е прислужвал по време на аудиенцията. Вече знаем цялата истина за инцидента. Лирус е бил вербуван от Империята на осите. Ти и твоите придружители не сте били замесени в покушението.

— Изтезавали сте я! — избухна Стенуолд. — Ах, вие... — Идеше му да каже „животни“, „диваци“, но извършеното беше дело на цивилизовани хора, беше проява на едно индустриално общество, на тъмната му половина. — Тя само се опита да спаси царицата ви. Ами царицата? Толкова ли не можа да ви каже какво се е случило? Защо се наложи да правите това, проклетите да сте!

— Стен — промълви предупредително Ариана и той видя как сарнианците в стаята се напрягат.

— Царицата на Сарн е мъртва, майстор Трудан — каза мравкородната.

Стенуолд най-сетне откри ръката на Спера и я стисна нежно. Малката ѝ като на дете ръка се загуби в лапата му. Светът отново го беше настигнал, стоварил се беше отгоре му с цялата си тежест, както винаги. Ако мравките бяха показали поне частица от скръбта и гнева си, от мъката по загубената царица, сигурно щеше да ги разбере поне донякъде. Но лицата им бяха празни като на статуи и не показваха нищо от мъката, която безспорно ги терзаше в недостъпното пространство на мисловната им мрежа.

И в онзи миг Стенуолд ги намрази.

„Искам да си ида у дома.“

Стенуолд отпусна тежестта си на патерицата, защото макар да не го болеше колкото преди, кракът му още беше вдървен. Плъзна поглед по масата.

„Искам да си ида у дома.“

Но му оставаше да изпълни този последен дълг. След това щеше да си тръгне. А ако Сарн не склонеше, то нека си води своята собствена проклета война. Ариана го чакаше в чуждестранния квартал. Настояла бе да го придружи, но той като никога прояви твърдост. Ако тук станеше напечено, нека той посрещне огъня. Не искаше да излага на риск друг освен себе си.

Не и след случилото се със Спера — бедната Спера, чието мухородно Изкуство я бе пришпорило да помогне на мравкородната царица и която след това бе платила за жертвоготовността си в ръцете на нейните поданици, и всичко това за нищо.

Стенуолд Трудан гледаше как другите посланици пристигат. Откакто беше видял Спера, непрекъснато му се гадеше.

„Атакуват ме отвсякъде.“ Щом осите бяха успели да вербуват сарнианец, какво пречеше и някой от присъстващите тук да яде от ръката им? Агентът на Стенуолд например. Плиус беше мравкороден от далечния Цен, следователно не питаше любов към сарнианците. А и имаше своите тайни — Стенуолд отдавна се занимаваше с шпионаж

и имаше набито око за тези неща. Плиус със сигурност обслужваше двама господари, ако не и повече. Империята съществуваше само от три поколения, но добре беше усвоила занаята, това Стенуолд трябваше да ѝ признае.

Мъжете и жените около масата бяха смръщени. След убийството на царицата ги бяха измъкнали от покоите им и ги бяха държали в килии, докато сарнианците изтръгнат истината за случилото се от изтерзаната плът на Спера и предателя Лирус. Единствено паякородният Теорнис, благодарение на Изкуството и убедителността си, се беше отървал само с домашен арест.

Стенуолд погледна към челото на масата. Там седеше мравкородна жена на средна възраст в пълни бойни доспехи. Сарнианските тактици вече бяха избрали цар, но той не присъстваше лично на срещата: вместо това беше изпратил свой представител в лицето на жената. Явно доверието беше дефицитна стока в Сарн напоследък.

— Майстори, въплътили надеждата на свободния свят — започна той. Дано поне в техните уши гласът му не звучеше толкова саркастично. Гледаха го изпод вежди, сякаш подозираха, че се опитва да ги преметне в някаква дребна търговска сделка. Нескритата враждебност на мнозина от присъстващите го влудяваше толкова, че му идеше да се разкреци. — Познавате ме, мисля, като търпелив човек, пратеник на град, където живеят търпеливи и учени хора. Затова се надявам, че вече сте си изградили добра представа за характера ми. Ако не друго, нашите домакини се постараха да го опознаят в подробности. — Ето я пак тази острота в тона. Стенуолд потисна гнева си и съзнателно не погледна към сарнианската представителка, макар да беше сигурен, че тя знае отлично какво има предвид и че изобщо не ѝ пука.

— Майстор Трудан — обади се Теорнис и Стенуолд го погледна изненадано. Паякородният се беше закичил с крива усмивка и преди да продължи, метна по един поглед на съседите си отляво и отдясно. — По време на извънредната ситуация през последните дни ние се възползвахме от възможността да обменим мисли и мнения. Вашето име се споменава често, а новината за задържането ви причини, как да се изразя по-меко — тревога. Позволете ми да се отърся за миг от

наследството си и да бъде откровен. Обещавам, че това опущение ще е първо и последно.

Хората около масата реагираха, повечето с усмивки и развеселен шепот, и Стенуолд за пореден път се възхити на лекотата, с която Теорнис манипулираше настроението им.

— В тази стая всички ние сме врагове — каза Теорнис. — Никой никога не е предполагал, че ще седнем около една маса и ще гледаме в една посока. Командирът от Кес мрази сарнианците. Дамата от Етерион мрази мен. А понастоящем домакините ни не хранят топли чувства към никого от пас. — Усмивката му се разшири. — Ситуация, от която не лъха оптимизъм, както, вярвам, ще се съгласите всички. Но ние сме готови да чуем Колегиум, майстор Трудан. Готови сме да ви чуем.

„Благодаря ти.“

— Тогава слушайте внимателно — каза Стенуолд. — Ние сме във война, всички ние. Империята е заплаха за всеки град в Равнините, а ние седим тук и се дърлим за някакво си оръжие. При това не оръжие, което пропуква планини и срива градове със земята, а оръжие, с което един човек може да убие друг. Нищо повече от подобрен вариант на арбалета всъщност, тоест устройство за хвърляне на пръчки с малко изобретателност в добавка. Чувал съм колеги занаятчии да говорят за хода на прогреса. Това нещо, щраколъкът, не е прогрес. То е просто поредният начин да се убиват хора и макар да е по-ефективно в предназначението си от старите оръжия, това още не го прави прогрес. Прогресът идва от развитието на хората, не от развитието на машините. — Остана изненадан от положителната реакция на Неумелите — молецородните и богомолките, — а не би трябвало да се изненадва, съобрази той, защото този възглед беше в основата на миросгледа им открай време. И се запита дали сега, когато ножът беше опрял до кокал, самият той не е преоткрил една истина, която народът му е загърбил преди векове.

„Нямаш време да философстваш, старче.“

— Вярно е, че врагът ни е открил начин да убива хора по-бързо и ефективно отпреди. Ще кажете, че и ние трябва да овладеем този способ, и ще сте прави. Моят народ, народите на всички ни, скоро ще станат мишена за това ново оръжие. Следователно не бива сами да си пречим, като обърнем гръб на щраколъка.

Следяха напрегнато думите му.

— Тогава какво, ще кажете? Какъв е отговорът тогава? За себе си аз имам отговор, но не мога да ви го натрапя. Колегиум разполага с чертежите на това оръжие, а скоро и вие, по един или друг начин, ще се сдобияте с екземпляр, който да копирате и въведете в производство. Така че настоящият монопол на моя град е на практика несъществуващ — той важи само в кратък отрязък от време. Но пък времето ни е малко, затова ще използвам щраколъка като средство за давление в нашия пазарлък. Ще дам чертежите на Сарн — уведоми ги той и гневните реакции не закъсняха.

— Ще ги дам на Кес — добави той. — Ще ги дам на Теорнис от Паешките земи. Ще ги дам и на хората от Древната съобщност, ако ги поискат. Бих ги дал дори на векианците, ако бяха тук. Ще ги дам на всеки, който се съгласи да подпише една писмена клетва.

Последното ги свари неподготвени, дори Теорнис. Чакаха, затаили дъх, и Стенуолд ги остави да почакаат още малко, преди да продължи.

— Клетва, че щраколъкът ще бъде използван само и единствено срещу Империята. Наясно съм, че знанието не може да бъде унищожено. И че по тази причина чудовищното устройство ще стане част от живота на всички ни. Въпреки това настоявам да подпишем клетва, че то няма да бъде използвано срещу който и да било град от Равнините или срещу Паешките земи. Както и че ще вдигнете оръжие срещу всеки, който наруши тази клетва.

Явно не разбираха казаното. Стенуолд остави патерицата си върху плота на масата и се наведе напред.

— Дръзналият да наруши клетвата ще се сдобие с повече врагове, отколкото може да си позволи, и по този начин онези от нашите съюзници — подчертавам, *съюзници*, — които вече вложиха немалко свои ресурси да ни защитят и които не могат да използват оръжието, защото са Неумели, ще имат гаранция, че оръжието няма да бъде използвано срещу тях. Клетва на градовете. Съюзническа клетва. — Местеше поглед от лице на лице, а после продължи с разтреперан от възмущение глас: — Въпрос на доверие. Без доверие няма да успеем. Без доверие всеки от нас ще е сам.

— А вие ще подпишете ли тази клетва от името на Колегиум? Имаме информация, че Колегиум вече мобилизира войска, въоръжена

със същото това устройство — каза сарнианката.

Стенуолд я изгледа безизразно, после извади от джоба си омачкания лист с клетвата, върху която се потеше от няколко дни. Разгъна я пред очите на всички и я подписа с резервоарната си писалка.

— Готово — каза им. — Кой ще е следващият?

Вече не гледаха него. Гледаха се помежду си и Стенуолд се притесни, че никой няма да последва примера му. „Поне ще мога да си ида у дома“ — беше единствената му ясна мисъл в този момент.

— Аз ще съм следващият. — Теорнис взе листа с клетвата и даде сигнал на един слуга да му донесе писалка и мастило. — Знам, че тук има хора, които не ми вярват, но въпреки това ще задължа с подписа си Алданраелите. И ако онези, които гледат на мен с недоверие, смятат себе си за много по-надеждни, приканвам ги да положат и своя подпис до моя. В края на краищата новосъздадената Древна съобщност е много далеч от моите земи. Не ми се вярва новото оръжие да има толкова голям обseg, че моята евентуална измяна да ги застраши.

Бутна документа през масата към жената скрир от Доракс, като игнорира враждебните погледи на двете богомолкородни, които седяха вляво и вдясно от нея. Молецородната, стара и много крехка на вид, сведе поглед към документа и двата положени върху него подписа.

— Няма причина да се кълнем. Това смъртоносно оръжие е недостъпно за нас — каза тя. — Оставени сме на вашата милост. Щраколъкът лесно може да сложи край на нашия свят.

— Нима Съобщността ще бие отбой точно сега? — попита я Стенуолд. — Тази клетва има за цел да ви защити, доколкото това е възможно. Нищо, което кажем или сторим, не ще спре щраколъка, който така или иначе ще навлезе в обща употреба и тук, както в Империята.

— Няма нужда да ни четеш лекции, бръмбарородни — каза тя, но беше уморена, победена. — Тази клетва не значи нищо. Въпреки това Древната съобщност ще положи подписа си под нея.

След това документът обиколи масата и накрая се озова пред сарнианската представителка, която несъмнено беше поддържала постоянна връзка с царя и с целия град.

Когато и тя подписа, това не изпълни Стенуолд с очаквания прилив на облекчение — единствената му мисъл беше, че най-последно

ще може да се махне от този омразен град и да се върне в милия на сърцето му Колегиум. Застави се да изчака търпеливо, докато делегатите се изнижат от залата, всеки със свое изражение, изтъкано от различни дози подозрителност и недоволство, застави се да остане безупречния дипломат докрай. Когато Теорнис цъфна до рамото му, тихо и фамилиарно като собствената му сянка, Стенуолд не се изненада.

— Майсторско изпълнение — каза паякът. Усмивката му, както винаги, изглеждаше напълно откровена и също толкова отработена.

— Не съм създаден за такива неща — въздъхна Стенуолд.

Теорнис поклати глава. Явно намираше нещо много забавно в ситуацията.

— Мога само да се надявам, че винаги ще си останем съюзници, майстор Трудан, защото от вас би излязъл страховит враг.

— Висока оценка от лорд-бойния?

— И напълно заслужена. — Усмивката на Теорнис стана малко по-широка, но дори тази реакция, така спонтанна на пръв поглед, можеше да е съзнателно отиграна. „С паяците човек никога не знае.“ Мисълта го подсети за Ариана, но той бързо прогони сравнението.

— На ваше място бих се ослушвал за новини от изтока, войнемайстор — посъветва го Теорнис. — Този сезон те, изглежда, са най-малкото поносимо задоволителни.

— Има някаква нова зимна мода, така ли?

— Нова мода във военното изкуство, бих казал. Носи се мълва, че едно ваше протеже създава неприятности на имперската армия.

След Битката на релсите Седма армия беше разположила зимния си лагер във и около един чифлик на бръмбарородни. Сега от чифлика не беше останало нищо, на мястото му имаше дървени укрепления, които Крилатите фурии бяха вдигнали през зимата в очакване на сарнианския ответен удар. Но укрепленията бяха изградени по имперските стандарти и биха предизвикали присмеха на другите войнолюбиви раси и най-вече на нравкородните — скосени под ъгъл стени и надвиснали стрехи, настръхнали от заострени колове, които да пазят лагера не само от наземни, а и от въздушни нападения, изобщо укрепления, създадени от хора, които летят.

Но като всяко укрепление и това си имаше слаби места и понасяше загуби. Скаути изчезваха, продоволствени отряди не се връщаха от фуражирските си мисии. Земята отвъд стените на имперския лагер беше ловен терен за сарниански рейнджъри, бандити, разбойници и отчаяни бежанци. Това обаче... тази последна новина беше накарала генерал Малкан да излезе и да види с очите си пораженията. Иначе трудно би придобил вярна представа за истинския мащаб на атаката.

Товарен трен се беше придвижвал по релсовия път от Хелерон, пълен с войници и провизии, движил се беше с висока скорост, която можеше да позволи само добре поддържан релсов път. Серия експлозии бяха разкъсали двигателя на трена на три мили от имперския лагер, прекъснали бяха релсите, които лежаха разкривени и нагънати като фиде, целият трен беше дерайлирал, а вагоните се бяха покатерили един връз друг.

Когато Малкан пристигна, мъртвите вече бяха изнесени. Пристигнал беше с ескорт от шестстотин войници — занимание времеемко, но пък генералът не обичаше да бърза. Той беше най-младият генерал в историята на Империята и сериозно възнамеряваше след време да се превърне в най-старият.

— Сто деветдесет и седем души са загинали при първоначалния удар — докладва без излишни емоции един от адютантите му. Човекът беше свързката на генерала с разузнаването, почти със сигурност беше офицер и от Рекеф, а не само от редовната армия, и най-вероятно наистина виждаше в доклада си единствено цифри. — Ранените са наброявали най-малко четиристотин.

— А след това? — подкани го Малкан, макар вече да знаеше какво е станало. Новината се беше разнесла мълниеносно из лагера.

— След това конвойт е бил нападнат, сър — каза адютантът. — Войниците, които се опитали да слязат от влака, попаднали под обстрел, както северно, така и южно от релсите. По първоначални данни още триста и двадесет души са загинали, преди да се организират за отбрана.

— А въпросната отбрана се е състояла най-вече в това да стоят във вагоните и да се крият — каза Малкан, като се питаше какво би направил самият той при тези обстоятелства. — Инженерите, докладвайте!

— Сър. — Един от занаятчиите, които оглеждаха релсите, се изправи и притича. — Ако се съди по щетите, трябва да е била или бомба с разширяваща се пара, или насочени парни бутала, при чието задействане релсите са подскочили. Обикновена механична сила, която да преобърне двигателя. Не е имало запалително вещество, пожарът е причинен от скъсването на горивните тръби на двигателя при сблъсъка.

— И?

— Устройството е просто и ефективно, сър, но онзи, който го е заложил, трябва да е бил умел занаятчия. Заради настройката, сър. Явно е било задействано чрез натиск. Влаковете не са достатъчно редовни за таймер с часовников механизъм.

— Такова устройство може ли да се направи при полеви условия?

— Може да се сглоби, но частите трябва да са дошли от Сарн.

— Или от Хелерон — каза замислено Малкан. — Или от Колегиум. — Вече знаеше какво описание на нападателите са дали оцелелите войници. Не били дисциплинирани сарниански пехотинци, а сбирщина от различни раси. Сбирщина с единно командване, като разбойници, но по-добре организирани...

— А скаутите ни?

— Двама не са се върнали, а другите не са забелязали никакво голямо формирование в околността — отговори адютантът.

— Нищо чудно. След такъв голям удар нареждаш на хората си да се пръснат и по-късно да се стекат към предварително уговорен сборен пункт... — Нападателят бяха отнесли мъртъвците си, но извън това очевидно се бяха изтеглили по бързата процедура. Оставили бяха улики — арбалетни стрели, захвърлени оръжия... Така или иначе, в действията им не се съзираше никакъв модел, нищо, което да говори за редовна войска. Малкан изскърца със зъби. Би могъл да прати войници след изчезналите скаути, но онзи, който не бе искал да бъде намерен, вече несъмнено се беше изнесъл. Войниците му или нямаше да открият никого, или да попаднат в засада.

— Искам релсите да бъдат поправени по най-бързия начин — обърна се той към инженера, който козирува и се върна при колегите си. Малкан се замисли. Опита се да види ситуацията от гледната точка

на врага. — Искам поне двеста войници да останат тук и да ги пазят. На негово място бих се върнал да избия занаятчиите, докато работят.

— Релсовият път оттук до Хелерон е много дълъг, сър — отбеляза адютантът.

— Така е. Нека куриер потегли за Хелерон веднага... не, по-добре прати трима, поотделно. Нужен ни е нов начин за транспортиране на хора и продоволствие. Ако трябва, да вървят пешком и да носят провизиите на гръб.

— Слушам, сър.

През цялата зима Седма армия се беше изхранвала благодарение на релсовия път от Хелерон. Нямахше да е лесно да се нагодят сега, да се върнат към старите методи, но току-виж се оказало от полза. Простото най-лесно се поправя, както обичаха да казват занаятчиите.

Мъртвите бяха загуба на ресурс, прекъснатите релси и унищоженият двигател — дребна неприятност. Друго тревожеше генерал Малкан и това бе загубата на близо петстотинте щраколъка, които нападателите бяха отнесли със себе си. Пак те очевидно бяха причината за нападението над трена.

— Експлозивни... и тези нови оръжия... — измърмори той. — Ако не бяха те...

— Какво, сър?

— През Дванайсетгодишната война... — започна той. Успехите му в края на онази война бяха в основата на безпрецедентното му издигане към върховете на армейската йерархия. — Към края на войната противникът се ориентира към постоянни засади, към изненадващи нападения. Дисциплината им беше по-слаба от нашата, оръжията им отстъпваха на имперските. По онова време вече бяхме разбили войските им и те нямаха друг избор освен да заложат на партизанската тактика, да използват всички преимущества на познатия терен... Водните кончета от Федерацията... Искам незабавно да бъда уведомен, ако в докладите се спомене дори бегло за човек от тази раса.

Плъзна поглед по разораното място на инцидента, заслуша се в трясъка на чуковете и си помисли, че врагът му е някъде наблизко и също гледа към него.

18.

Осородни войници имаше на всяка пресечка, сякаш Империята вече бе превзела Соларно, без да уведоми никого за това. В откритите таверни разговорите се въртяха около тях като мухи около загниващ плод, но така и не спираха задълго върху неудобната тема.

Че, Таки и Неро бяха излезли да се поразходят из пазарището с надеждата да придобият представа за реалния мащаб на нашествието, а Далре водното конче и двама други ги следваха отдалеч като дискретна охрана, в случай че стане напечено. Уви, числеността на натрапниците не се поддаваше на точна преценка — осите се бяха пръснали в групички от по двама-трима, но изглеждаше невъзможно да идеш където и да било, без да усетиш раираното им в черно и жълто присъствие.

Преди малко Неро ги беше оставил, за да хвърли поглед от въздуха, а те седнаха в една таверна да чуят какво си говорят местните. Изглежда, всички смятаха, че една или друга от политическите партии е поканила осите или че дори ги ползва като наемници. Само по този начин соларнийците можеха да си обяснят неочаквания приток на чужденци в града. Идеята, че осите действат на своя глава и според собствения си дневен ред, изглежда, не срещаше поддръжници.

— Проблемът е — каза Таки, — че нещата рано или късно ще се развият точно така. Някоя от партиите ще реши да сключи сделка с тях и това ще е началото на края. Осите ще имат грижата партията да набере сила, а въпросната партия все повече ще разчита на тяхното съдействие.

— Не ми се вярва осите да чакат толкова дълго — възрази Че. — Бас държа, че скоро ще направят оферта на онази партия, която им се стори най-лековерна. Дали това ще е твоята, как мислиш?

— Аз нямам партия — напомни й Таки. — Не се занимавам с политика. На мен ми дай да летя, друго не искам. — После обаче се замисли върху въпроса на Че. — Но като нищо може да е партията на Дестиавелите, Сатенената. Или онези идиоти от Кристалната. В

момента Кристалните държат Дворна Тъмнинна и сигурно биха поели всякакви рискове, за да останат там по-дълго. Защото се говори, че скоро ще има нова Дворна и тогава те ще изхвърчат.

— А другите градове около Езгнано? — попита Че. — Те няма ли да се намесят?

Таки се ококори ужасено.

— Онази глутница от пирати и лакеи да се намеси в политиката на Соларно?! Ако Принцеп, Часме и другите се появят тук да протестираат срещу осите, местните ще откачат. Току-виж взели да предлагат щерките си за съпруги на осородните с все семейния бизнес. Не, това си е соларнийски проблем.

— Тогава трябва да говорим с Джениса.

— Домина Джениса не си пада по осите — каза Таки. — Не ги харесва как изглеждат, а при нея това значи много. Имай предвид, че тя рядко греша в първоначалната си преценка, а и като на повечето домини не ѝ е приятно разни нови мутри да идват в града и да променят облика му. Всъщност единствените, на които случващото се би допаднало, са тъпанарите от Нефритената партия, и то защото са го закършили толкова напоследък, че са пред изчезване. А и открай време са отворени за всякакви щури идеи като забрана на робството и прочие. Идеите им едва ли ще допаднат на твоите оси.

Че понечи да отговори, но бързо захлопна уста, защото видя двама осородни войници да идват към тях. Вниманието им определено беше насочено или към нея, или към Таки. Тя посегна да охлаби меча в ножницата си, а Таки се дръпна на крачка от масата, осигурявайки си пространство за излитане.

Осородният, който вървеше наперено на крачка пред колегата си, беше по-нисък и по-слаб от обичайното за своята раса, затова пък от поведението му лъхаше нахалство и самоувереност, които компенсираха липсата на осанка. Кирасата му беше от кожени ленти, а не от метални като на повечето имперски войници. В кестенявата му коса нямаше посребрели нишки, но мъжът определено беше по-възрастен, отколкото Че бе сметнала в началото. По шията и брадичката му се проточваше стар белег от изгаряне. Осородният спря пред масата и кимна на Таки, без да обръща никакво внимание на Далре и другите двама от Дестиавел, които се бяха надигнали заплашително при появата му.

— Вие ли сте бела Те Скола Таки-Амре от Дестиавелите? — попита той, като се препъна само веднъж в изобилието от непознати имена.

— И какво, ако съм? — отвърна с подозрение Таки.

— Аз съм лейтенант Аксрад от авиационния корпус — каза той. — Разпитах за вас, за да ви намеря и да ви поздравя за пилотските ви умения.

Таки също стана и го измери с поглед.

— И какво знаете вие за пилотските ми умения, сир Аксрад?

Аксрад се усмихна любезно.

— Знам, защото лично си изпатих от тях вчера над Езгнано, бела Таки-Амре. Вие свалихте неколцина от другарите ми, а моето летало повредихте така, че трябваше да се оттегля от въздушния ни дуел.

Таки стрелна с поглед Че, после се обърна отново към новодошлия, преценявайки ситуацията.

— Вие сте пилот? — Спомни си единственото имперско летало, което ѝ се беше изплъзнало. Успяла бе да стреля веднъж по него, преди да потегли към къщи. — В този женски град човек трябва да премисли добре, преди да претендира за пилотски умения.

— Наясно съм — каза Аксрад. — Макар да се смятам за най-добрия имперски пилот в този регион, признавам, че вашите умения са достойни за възхищение, бела Таки-Амре. Знам, че е твърде вероятно отново да се срещнем във въздуха, но държа да отбележа, че нямам нищо против самата вас и че ако съдбата реши аз да пропадна във водите на езерото, за мен ще е чест да загубя от толкова достоен противник.

Че следеше внимателно размяната на реплики в очакване на уловката, на заплахата, която думите на осородния неминуемо трябваше да съдържат, но сега разбра, че такава няма. Беше си просто нормален разговор в един свят, който беше чужд за нея. Погледна към другия осороден войник. Мъжът пристъпяше отегчено от крак на крак и явно се чувстваше точно толкова встрани от разговора, колкото се чувстваше и тя.

— Е, сир Аксрад — каза бавно Таки. — Вие, изглежда, разбирате обичаите ни по-добре от мнозина. Редно е да призная, че и вие летяхте добре. Кажете ми, има ли и други във вашия... как беше, авиационен корпус... които да мислят като вас?

— Не са много, но не съм и единственият. За моя народ битката е начин на живот, а успехът се измерва с превъзходство. Ние сме войнствена раса и не сме лишени от чувство за чест както на бойното поле, така и във въздуха, макар да съзнавам, че част от сънародниците ми не показват нужното благородство на духа. Затова и реших да ви намеря — като малка компенсация, която да поправи неприятното впечатление.

„Стои толкова вдървено и е толкова смутен“, помисли си Че, сетне със закъснение осъзна, че зад високопарните му думи се крие обикновен страх. Той беше новодошъл, който се надява да го приемат в местен клуб с отколешни традиции и се бои, че молбата му ще бъде отхвърлена. Човекът искаше да го признаят.

Таки размаха крилца и кацна на масата, така че да го гледа в очите.

— Изненадахте ме, сир Аксрад. Струва ми се, че има за какво да си поговорим. Бихте ли поседнали с мен? — И посочи една отдалечена маса.

Че отвори уста да възрази, но Таки я стрелна предупредително с поглед, сякаш да ѝ каже, че това е въпрос, в който новата ѝ приятелка не бива да се меси, нито да подслушва дори.

— Нека още сега ви предупредя, че уважението ми към вас по никакъв начин не касае верността ми към Империята — заяви Аксрад.

— Друго не бих и очаквала — каза Таки, след което двамата тръгнаха към другата маса, където да разговарят на спокойствие.

Че хвърли поглед към другия осороден войник, оставен да виси на улицата, докато началникът му се забавлява, и изпита нещо като съпричастие към участта му. А после Неро се върна и увисна за миг във въздуха, забелязал новия сътрапезник на Таки.

— Явно е нещо като пилот — обясни му Че, когато Неро кацна до нея. — Е, ти какво видя?

— Достатъчно, за да се досетя за една малка местна тайна на осите — каза почти шепнешком мухородният. — Плъзнали са из целия град, но са се разделили на клетки и всяка група се отчита пред определен войник. Който не е задължително офицер, забележи — най-често е обикновен редник. Според мен в Соларно има десетина осородни с мисловна връзка помежду си, които се движат в рамките на определен периметър, за да не губят контакт. Чувал съм, че макар и

много рядко, това Изкуство се среща сред осите. На практика означава, че макар и разпръснати, ще могат да действат организирано.

Че кимна, вперила поглед в гърба на Аксрад. Новините ставаха все по-тревожни.

Вместо в долнопробните сенки на „Прекършеното крило“ сега срещата се провеждаше сред великолепието на елегантна гостна, чийто висок таван с дълбоки куполи се поддържаше от неестествено тънки колони с изящна позлата, а по всички стени се виеше изображение на сцена с морски създания, които се гонеха игриво в невъзможни комбинации — риби, водни бръмбари, насекомоидни нимфи и други подобни. Слушателите на Че също бяха различни. Вместо половин дузина авиатори, които поглъщат жадно думите ѝ, тук имаше двайсетина от първенците на Соларно, всичките паякородни, някои с червените шалчета на Сатенената партия, други с шарфовете в зелено и златно на опозиционните Нефрити, а един възрастен мъж носеше цикламена шамия през челото, която се димпеше по раменете му като знак за принадлежност към друга група, за която Че не знаеше нищо, дори името ѝ.

Нито далеч по-елегантната обстановка, нито престижната публика промениха с нещо речта на Че, която повтори дума по дума казаното пред пилотите — „това е Империята“.

За разлика от пилотите, днешните ѝ слушатели не бяха от най-внимателните. Докато Че обясняваше разпалено мащаба на имперската заплаха, те си приказваха тихо, прелистваха книги, взети от библиотечните рафтове в дъното на стаята, или просто зяпаха през прозорците. Дори слугите, които сновяха насам-натам из стаята и предлагаха явно неизчерпаеми запаси от храна и напитки, като че ли обръщаха повече внимание на думите ѝ. Сред присъстващите несъмнено имаше и такива, които вземаха пари от осите, така че новината за срещата и казаното на нея скоро щеше да стигне до ушите на имперските агенти в Соларно. Но Че вече на два пъти се бяха опитали да я убият, затова едва ли имаше смисъл да крие антиимперската си дейност. Уви, решението да излезе на светло засега не оправдаваше надеждите ѝ, защото соларнийските аристократи, всичките членове на Дворна Светлинна и събрали се тук уж именно с

цел да я чуят, изглежда, не проявяваха никакъв интерес към думите ѝ. Дори Джениса от Дестиавелите, която беше организирала срещата след дълъг разговор с Таки, изобщо не я слушаше, а обменяше клюки с жената до себе си.

Че стигна до края на своето изложение, претупвайки набързо последния аргумент като актьор, който е усетил отегчението на публиката, и попита смутено:

— Някакви... въпроси?

— И сте видели всичко това с очите си? — попита елегантен мъж от задните редове. — Въпросните армии, войници и машини?

— Видях предостатъчно. Дори участвах в битка срещу тях. Битка, която осите спечелиха.

— Но защо им е да идват тук? Защо ще си правят толкова труд? — изтъкна една жена. — Откъде да знаем, че не са в града просто като наемници? Не чух нито едно доказателство, което да подкрепя едната или другата теза.

— Империята на осите не отдава войниците си като наемници — настоя Че. — Осородните по улиците на Соларно открито носят имперските цветове. Тук са като авангард, като предмостие на бъдещото нашествие. И по всичко личи, че вече са успели да ви разединят.

— Скъпо момиче, ние си бяхме разединени и преди да дойдат осите — отбеляза Джениса, което предизвика учтив смях сред гостите ѝ. — Мисля, че тези осородни могат да са ни от полза. В края на краищата те доста успешно съумяха да поляризират общественото мнение в града.

— Моля ви да ми повярвате — каза Че. — Не можете да използвате осите, не и по този начин. Няма как да ги вкарате в калпа на вашата... — едва не каза „дребна провинциална политика“, което щеше да е вярно, но недипломатично, — ... на вашите партии и фракции. Те са по-силни от вас и ако поискат, могат да стоварят тук повече войници, отколкото са гражданите на Соларно. Те не търсят съюзници и не сключват сделки. Външната им политика има една-единствена цел — завоеванието.

— Дотук добре, но не виждам кой ще е толкова луд да прекара цяла армия през Ръбатата пустиня и после през планината само за да

превземе Соларно — каза един мъж. — Мисля, че вдигате твърде много шум около тази работа.

— Но армията вече се придвижва насам — настоя Че. — И в момента осите прекарват войници над планината с въздушни кораби.

— Мисля, че пропускаме един много важен аргумент — повиши глас една представителка на Нефритената партия, като размаха лениво ръка да привлече вниманието. — Изприказваха се тонове приказки за тази работа с Империята, а още никой не е повдигнал въпроса как да използваме това срещу Кристалните!

Че сгърби отчаяно рамене.

— В крайна сметка — продължи същата жена — тези осородни типове може да не сред най-желаните съюзници, но Кристалните разтвориха обятията си за тях. Бас лоя, че не един и двама представители са загубили местата си заради това. Ако Сатенената ни подкрепи, можем да предизвикаме избори за Дворна и да изхвърлим за нула време Кристалните от Тъмнинна.

— Една Дворна Тъмнинна, управлявана от Нефритите? — изсумтя пренебрежително някой.

— Не, разбира се — отвърна жената. — Казвам само, че бихме могли да ви подкрепим в замяна на някои отстъпки, които лесно бихме могли да договорим...

— Ами ако Кристалната партия не пожелае да се оттегли доброволно? — попита Че. — Ами ако потърсят помощ от осите, за да се задържат на власт?

Това предизвика всеобщо подхилкване.

— Леле, ама вие, чужденците, наистина обичате драматизма — каза един мъж. — Ние няма да пратим колегите от Кристалната в заточение или нещо такова. Просто ще ги пратим в опозиция за година-две. Вие просто не разбирате как работи нашата система.

Че се предаде. Те бяха прави, разбира се, ала липсата на разбиране беше двустранна. Едно беше ясно — ако искаше да намери помощ в Соларно, не трябваше да я търси сред градските първенци.

До вечерта се разчу, че Кристалната партия очевидно — а може би и доста отдавна — е поканила осородните в града уж с цел да заздрави реда в Соларно и да сложи край на бунтовете и шумните

манифестации, които толкова често смуцавали живота на гражданството.

Само че такива новини не се отразяваха добре на реда и стабилността. Слуховете плъзнаха като горски пожар из таверните и шоколадените къщи, а въпросното гражданство не се свенеше да изказва мнението си на висок глас. Редовите привърженици на Сатенената и Нефритената партия си шушукаха гневно и като никога не бързаха да се хванат за косите. Докато осите бяха само нежелани чужденци, които се мотаят по улиците на града им, местните се задоволяваха с това да не им обръщат внимание. Сега, когато присъствието им беше получило официалното си обяснение, соларнийците изведнъж се сдобиха с крайни становища по въпроса. Привържениците на Кристалната партия изчакваха колебливо, смутени от хладната арогантност и откритото презрение на новите си съюзници, докато другите две големи партии — и половин дузина помалки, с които до вчера никой не се беше съобразявал — даваха все по-енергично глас на своето възмущение.

Функционерите на Кристалната партия приеха това като нормална реакция на политически активното соларнийско гражданство. Осите обаче бяха на друго мнение.

Отряд от шестима осородни войници стана обект на заплахи и обиди от страна на група местни, които размахваха тесните си мечове и ги наричаха мръсни чуждоземни наемници, които трябвало да си вървят там, откъдето са дошли.

Осите, които лесно се ядосваха и в най-спокойна обстановка, засипаха тълпата с енергийни жила и убиха няколко мъже и жени. Когато се отърсиха от шока, останалите нападаха войниците, те пък се оттеглиха на един покрив и продължиха да обстрелват с жила соларнийците. В крайна сметка трима осородни и десетима местни загинаха, преди тълпата да се пръсне.

За осите това беше голяма победа, но водачите на Кристалната партия привикаха още същия ден капитан Хавел да му дирят отговорност.

— Това трябва да спре — чу той. — Бъдете така добър да контролирате хората си.

Капитан Хавел изобщо не беше сигурен, че въпросните хора са негови. На теория той още беше рекефският офицер, който отговаряше

за Соларно, но северно от планините имаше един армейски полковник, който беше дал заповеди на войниците си, начертал им беше основната тактика на действие, макар самият той никога да не беше стъпвал в Соларно, а и очевидно не искаше да стъпи, докато не дойде моментът да се обяви за негов губернатор. Писал беше на Хавел и изрично беше подчертал последното.

Хавел живееше в Соларно от години и през цялото това време се бе радвал на доходоносен, спокоен и изпълнен с декадентски наслади живот. Решен беше да запази на всяка цена тези си привилегии, които биха се изпарили безследно, ако Империята се впуснеше в открито нашествие и стовареше тежкия си юмрук върху града. Погрижи се изричните му нареждания да стигнат до имперските войници в града, макар да си даваше сметка, че сънародниците му винаги приемат обидите на нож за разлика от темпераментните соларнийци, които се замеряха с епитети на лягане и на ставане, а после бързо забравяха обидите. Сблъсък на култури, който бързо можеше да се изроди в нещо много неприятно.

До вечерта нито една сграда не беше опожарена, а жертвите набъбнаха само с петима, което си беше истински късмет според Хавел. Щяха да минат много десетници, преди соларнийците да свикнат с новата сила на местната сцена, а междувреме онзи армейски полковник на север щеше все така да придвижва войските си към града. Въздушните кораби сигурно правеха поредния си курс към Соларно, натъпкани с имперски войници.

Хавел усещаше как контролът върху ситуацията бързо се изплъзва от ръцете му. Осъзна, че трябва да говори с Одиса — тя бързо щеше да се ориентира в положението. Местните соларнийци може да бяха луди глави с гореща кръв, но градът в крайна сметка се управляваше от паякородните. Одиса щеше да измисли начин как да потушат пожара, преди да се е разраснал неспасяемо.

Срещна се с нея в частната стая на „Шамандурата“ — закусвалня с хубав изглед към водите на езерото. Поръча бутилка от най-хубавото вино и по една порция от сладководните скариди, с които заведението беше прочуто. Усещането за лукс и добруване бързо го успокои, внуши му, че се движи с една крачка пред разрушителната вълна, която заплашваше да се стовари отгоре му.

Нахвърли се алчно върху скаридите, докато Одиса само ровеше из чинията си и го наблюдаваше с развеселена усмивка.

— Изчерпих се откъм идеи — призна Хавел. — Положението се влошава.

— Но нали точно това трябваше да се очаква? — изтъкна Одиса. — Нима имперският план за Соларно не цели именно такова развитие?

— Да не мислиш, че си правят труда да ми казват нещо? — възнегодува горчиво Хавел. — Всъщност планът изобщо не беше такъв, поне доколкото на мен ми е известно. Сроковете поне със сигурност не бяха такива. Всичко е заради онзи ужасен полковник северно от Тоек, който няма търпение да стовари хората си тук. Ще стане така, че с глупавите си действия ще обедини целия град срещу нас. Всички езерни градове дори. Никога не съм вярвал, че това е възможно, но той определено върви в тази посока.

Одиса сви рамене.

— Е, значи нещата се случват малко по-бързо от планираното.

— Не е толкова просто — възрази Хавел. — Положих неистови усилия да подготвя почвата, а сега всичко ще отиде на вятъра. Поведението му е обида към мен и към Рекеф. Можех да анексирам Соларно без чужда помощ и без всичкия този шум. — „И можех да натрупам цяло състояние междуременно.“ — А сега армията ще оплячкоса половината град, защото онзи полковник не желае да дръпне юздите на хората си. Стотици имперски войници ще загинат. Това е... непросливо прахосничество. Ти си паякородна, значи си свикнала да мислиш, преди да действаш. Сигурен съм, че разбираш какво имам предвид.

— Май започвам да разбирам — каза тя. — Искаш от мен да пратя съобщение на полковника?

— Което да изрази недвусмислено мнението на Рекеф за действията му. Кажй му каквото е нужно, за да ми се разкара от главата — удари го на молба Хавел. — Този тип си няма понятие колко деликатна е ситуацията тук. Той е един тъпоглав военен без усет за политика. Интересува го само губернаторският пост, но с какво ще му помогне това, когато новите му поданици го подгонят с тояги по улиците?

— А защо просто не се примириш с неизбежното? — попита Одиса. — Не виждам как би могъл да промениш нещо на този етап.

— О, ще го променя, нямай грижа — увери я Хавел. — От много време съм в този град. Знам как работи. Знам какво да направя, така че гърнето да къкри, без да изкипи. Ще видиш. Ако онзи глупак в пустинята спре да се меси, аз много бързо ще успокоя страстите в Соларно. — Въздъхна издълбоко. След като го беше изрекъл, твърдението взе, че прозвуча изпълнимо и в собствените му уши. — Мога дори да използвам хората, които вече са тук по негова заповед, и да ги превърна в свята полиция, която да даде рамо на безполезната соларнийска стража. И скоро ще започнат да гледат на нас с добро око, гарантирам ти. Като на безценен актив. Неусетно ще се промъкнем в сърцата им. Този град може да си има нобилитет и управленски органи, но реално го управлява тълпата, а Дворните и магнатите са на нейната милост. Ние ще контролираме тълпата. Дори бихме могли да създадем наша си партия в Соларно.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Одиса, когато Хавел свърши и отпи глътка вино. — Прав си, а замисълът ти се родее с мисленето на паякородните. Почти. Ние, разбира се, бихме добавили още няколко врътки и пируети, без значение дали има нужда от тях, или не.

— Аз предпочитам по-простичките неща, за да не забравя нещо — каза Хавел.

— А ако полковникът се запъне?

— Ако се запъне, да върви да си прави нашествието някъде другаде, защото Соларно е мой — заяви Хавел. — Рекеф със сигурност може да вкара в правия път един свръхамбициозен армейски офицер.

— Би трябвало.

Последва пауза, в която и двамата отпиваха замислено. Накрая Одиса каза:

— Мисля, че си прав.

— За кое по-точно?

— Мисля, че би могъл да успокоиш ситуацията в града, преди да е станала неспасяема.

Хавел кимна енергично.

— Мога, и още как. Ти само ми осигури една десетница, без полковникът да ми диша във врата, и ще си върна контрола над нещата.

Одиса го изгледа внимателно и забеляза капчиците пот, които избиваха една след друга по челото му.

— Да, мисля, че би могъл. Ти си доста умен като за оса.

— Това ще го приема за... комплимент — изсумтя той.

— Но има нещо, което не си включил в сметките си и за което е редно да те предупредя.

— Какво... за какво говориш?

— Ако има и друг освен полковника, който иска война?

Той я зяпна с отворена уста, от която не излизаха думи.

— Врътки и пируети, капитане, преплитащи се нишки. Теб наистина те бива в танца, като за осороден, но не можеш да се мериш с паяците.

Ръката му трепна по рефлекс, но от дланта му не излетя жило. Миг по-късно капитанът се срина на пода.

Одиса стана и приглади туниката си — стар навик, останал от първото ѝ убийство. Понякога си мислеше, че в Рекеф не са успели да я научат на нищо, което да не владее по рождение. Сега щеше да даде на мухородния кръчмар достатъчно пари, за да забрави, че я е виждал. Наблизо я чакаха двама мъже, и те със слаба памет, които да захвърлят трупа на място, където лесно ще бъде открит. След това щеше да надене рекефската си шапка и да хукне към имперския лагер в оазиса отгатък Тоек, за да уведоми полковника, чиито амбиции подклаждаше усърдно от известно време, че висшият рекефски офицер в Соларно е бил убит от местните, следователно той трябва само да протегне ръка, за да превземе града и да седне на губернаторския стол.

19.

Изминалият ден беше уморителен. Новите му отговорности се бяха оказали неочаквано тежки. Тото никога не си беше представял, че ще се издигне до отговорник за производството.

Макар че и това не беше вярно докрай, честно казано. Всеки занаятчия, издигнал се до върховете на професията, неизменно се сдобиваше с чираци и калфи, чиято работа да ръководи и на които да прехвърля част от задълженията си. Той си беше мечтал за това, но никога не бе вярвал, че ще го постигне.

За *това* обаче никога не беше мечтал. Дрефос, помощновоюсковски полковник от Империята на осите, го беше взел за чирак охотно и с отворени обятия. Хелеронците, уви, съвсем не бяха толкова широко скроени. А би трябвало да е обратното. Макар че, ако извадеше на светло потиснатите си спомени от детството и дори от студентските си години в Академията, всичко си идваше на мястото. Полуродните не бяха пример за подражание. Полуродните бяха прокълнати заради смесената си кръв. Колегиум беше космополитен град, но дори там не му позволиха и за миг да забрави петното на своя произход, петно, чиято дамба носеше върху лицето си.

Тук, в Хелерон, кръвта означаваше много и местните бръмбари се отнасяха сурово с полуродните. Хора като Тото получаваха най-тежката и мръсна работа. Алтернативата беше да се включат в престъпната дейност на местните територии или да гладуват и просят. А после се появи Дрефос, пое губернаторския пост в града и назначи Тото за надзорник на голяма част от промишленото производство, като очакваше от него да раздава заповеди на бригадири и занаятчии, които го плюеха зад гърба и го гледаха с нескрита омраза.

И това се отрази на работата им. Качеството спадна, сроковете не се спазваха, случваше се цели партии да бъдат бракувани, защото бригадирите смятаха, че той не е занаятчия и няма да забележи дефектите. Цяла десетница Тото си блъска главата какво да направи, та да разберат, че не е лош човек. Как да ги спечели на своя страна.

Сутринта се беше събудил с готов отговор — нищо не можеше да направи. Дори да беше най-сговорчивият и справедлив надзорник в историята на града, за тях винаги щеше да си остане полуроден боклук.

Затова днес беше дошъл на работа с взвод имперски войници. Осите гледаха на полуродните дори по-отвисоко, но Тото беше помощновоюсков сержант и им даваше заповеди със спокоен и ясен тон. Тон, който приканваше към подчинение. А и всички знаеха, че Дрефос се вслушва в думите му.

Не чака да възникне проблем. Отлично знаеше какво ще стане — работниците щяха да се държат примерно и да си вършат работата безупречно, докато войниците не си тръгнат. Вместо това посочи трима, които смяташе за главните подстрекатели.

Нареди на войниците да ги довелат при него, с надеждата че няколко сурови думи ще са достатъчни. Уви, тримата продължиха да го гледат мрачно и упорито, в очите им се четеше обещание за бунт.

Наистина го бяха гледали мрачно и упорито, повтаряше си той сега. „Не е било само плод на въображението ми.“

Наредил беше да ги бичуват. И войниците изпълниха нареждането му — бичуваха ги, докато Тото не повиши глас да ги спре. В резултат си спечели забележително послушание от страна на работниците и като бонус — известен респект от изненаданите войници.

Бяха вързали тримата размирници за машини в самия цех, така че всички да станат свидетели на наказанието. Тото бе стоял на рампата заедно със сержанта на войниците, стискаше до болка перилото и бе чакал със свито сърце всяко изплющяване на камшика.

Камшиците се издигаха и свистяха, но той така и не трепна, не стисна очи. Нещо в него се променяше, нещо, появило се още при първия писък на болка. Не угризения, нито съчувствие, а нещо, което се родеше със задоволството.

„Цял живот сте ме потискали, копелета такива — мислеше си той. — Сега е ваш ред да го изпитате на гърба си.“

След като камшиците спряха да плющят, той се обърна към смълчания цех — смълчан, ако не се броеше скимтенето на неговите жертви — и уведоми работниците, че всяка бъдеща простъпка ще бъде наказана със смърт. И в онзи момент наистина го мислеше.

Сега се връщаше към изминалия ден и се опитваше да го види през очите на Че, опитваше да почувства ужас и срам от онова, което беше направил, но откакто работеше за Дрефос, това му се удаваше все по-трудно. Вече не се питаше в какво се превръща, защото знаеше, че промяната така или иначе е приключила.

Касзаат дойде при него тази нощ, както правеше често напоследък, и сля тялото си с неговото в ритъм, по-стар от всяка човешка реч. Тото не го знаеше, но Касзаат се бе научила да преценява настроението му според начина, по който правеше любов — колкото по-труден и мрачен е бил денят му, толкова по-отчаяно я притискаше към себе си и толкова по-ожесточена беше страстта му, сякаш се опитваше да открие в тялото ѝ онова, което му убягваше в сенчестия свят, който обитаваше през последните месеци.

Ала този път Тото откри в нея нещо различно, някакво отчаяние, нужда. В мига на кулминацията Касзаат се разплака, ноктите ѝ се впиха в кожата му, бедрата ѝ го притиснаха в свирепа хватка.

Помисли си, че ще се обърне на другата страна и ще заспи, но тя остана да лежи върху него потрепваща и Тото затвори очи под приятната ѝ тежест.

— Тото — промълви накрая Касзаат, толкова тихо, че той едва я чу. Все пак реши, че наистина е произнесла името му, и изсумтя въпросително.

— След битката, какво стана между теб и Дрефос? — попита тя.

Той се напрегна, стомахът му се сви. Какво ли не би дал да забрави за случилото се тогава, за предателството и последвалото недоумение кого точно е предал.

— Било е заради онова момиче, нали, пленницата? — попита Касзаат. — Бръмбарородното момиче. Веднага щом чу, че са я пленили, ти се промени.

Тото мълчеше.

— Тото, аз не съм глупава. Нито ти си паякороден. Чета те като отворена книга. Ти я познаваш.

Той въздъхна тежко. Когато не получи друг отговор освен въздишката, Касзаат го сръга в рамото.

— Проклет да си, копеле такова! Кажу нещо.

— Да, познавам я — каза той.

— И?

— Какво и? — Той се надигна, но Касзаат успя да се задържи отгоре му. — Какво искаш?

— Истината — отвърна тя. — Защото и аз си имам една истина. Искам да я споделя с теб, но трябва да знам, че заслужаваш доверието ми. Мога ли да ти имам доверие?

— А аз мога ли да ти имам доверие?

Мълнии блеснаха в очите ѝ.

— Да, Тото. Да не мислиш, че само ти имаш тайни? Че никой друг не крие нищо?

„Е, да.“

— Аз... Какво искаш да ти кажа? Познавам я от Академията. Аз... харесвах я. Харесвах я много. Сега доволна ли си?

— Не — каза тя. — Било е повече от харесване... обичал си я.

„Защо прави това?“

— Не знам. — Честността го принуди да добави: — Мислех, че я обичам. Може и да съм я обичал, но не го знам със сигурност.

— Избягала е с твоя помощ.

Тото не каза нищо.

— Сключил си сделка с Дрефос. Дал си му нещо в замяна на свободата ѝ — продължи да го притиска тя. Догадката ѝ не отговаряше на истината, разбира се, но не беше и много далече от нея.

— Той... — „Защо да не ѝ разкажа всъщност? Толкова е откачено.“ — Дрефос искаше чертежите на щраколъка да се разпространят, защото това щяло да налее масло в огъня на прогреса, представи си. Затова той накара Че... накара момичето да ги отнесе при сарнианците.

И това не отговаряше съвсем на истината, но звучеше някак по-смислено от нея. Касзаат не скри изненадата си. Явно никога не ѝ беше хрумвало такова обяснение и Тото не можеше да я вини.

— Значи... Дрефос ти има доверие — отбеляза накрая тя.

— Дали?

— Не — поклати глава Касзаат. — Знам го, защото той дойде при мен. Заръча ми да измъкна от теб всичко, което успея. Да спя с теб и да направя така, че да се привържеш към мен. Той знае, че сексът може да се използва за тази цел. Само на теория, вярно, но го знае.

„Може да не му е останало нужното оборудване, за да натрупа личен опит“ — помисли си Тото, сетил се за ужасната злополука, обезобразила и осакатила майстор занаятчията. Мисълта, че Дрефос може да е конструирал механичен заместител и на тази част от анатомията си, беше толкова нелепа, че Тото едва не се задави.

— И... и защо ми казваш всичко това сега? — попита той.

— Не знам. Защо ли? Може би заради онова, което изнесоха от фабриката на Дрефос днес — ти чу ли вече? На мен ми казаха близнаците. Тези двамата са студени като камък. Почти не говорят, освен помежду си и с Дрефос. Но този път ми казаха. Явно не им е било по силите да го преглътнат сами.

— За трупове ли? Чух, че имало трупове.

— Четиридесет и пет. Всичките пленници от териториалните войни — прошепна Касзаат. — Казват, че лицата им били черни, а очите им почти били изскочили. Значи са били отровени, но... в това няма никакъв смисъл.

Тото усети как нещо се гърчи в стомаха му, някакъв вътрешен занаятчийски инстинкт, който се опитваше да му каже нещо.

— Той има ново оръжие — продължи тихо Касзаат. — Нещо по-добро и от щраколяка, което да използва срещу сарнианците.

Дълго лежах заедно, след като Касзаат се плъзна до него и се сгуши с глава на гърдите му. „Дали и с Че бих изпитвал същото?“ Никога нямаше да узнае, разбра той. Значи Дрефос бе изнамерил нов начин да убива хора. Имаше ли значение всъщност? И можеше ли Тото да се възмуцава, след като сам беше свършил толкова добре работата си?

— Какво правим тук? — измърмори той. — Защо просто не си тръгнем?

— Защото има един меч — каза му тя. — И тук ние сме от безопасната страна на ефеса му... — Гласът ѝ потрепери и тя млькна.

— Какво има?

Касзаат не отговори, само се притисна още повече в него, тя, която винаги бе изглеждала по-опитната от двамата във всяко житейско отношение, по-възрастната и по-мъдрата в толкова много неща.

— Касзаат, моля те — каза той. — Не те шпионирам по поръчка на Дрефос, повярвай ми... нито по поръчка на... на Рекеф или на когото и да било.

— Знам. Точно в теб не съм се съмнявала и за миг — каза тя и се засмя тихо. — Че кой би ти поверил такава задача? Та ти едва наскоро обърна гръб на своите Равнини и насочи оръжията си срещу старите приятели. Ти си въртящо се колело и никой не знае къде ще спреш. Защо иначе би ме пратил Дрефос да те следя?

Жестокостта на думите ѝ го преряза през стомаха. Той стисна устни и не каза нищо.

— О, Тото, съжалявам — продължи след миг тя. — Извинявай, но... много ме е страх. На кого мога да се доверя? Какво мислиш за мен ти, който обичаш другата?

— Не знам. Аз... харесвам те много...

— Тото...

— Какво? Кажи ми, моля те. Трябва да знам...

Не довърши, защото нещо студено се опря в гърлото му. Хладно оръжие? Собственият му нож от комплекта с инструменти, осъзна той, който беше оставил до леглото. Наточен като бръснач, толкова остър, че всеки занаятчия би се гордял с него.

Тото не изпита никакъв страх.

— Значи ще ме убиеш? — попита я той. — Защо?

Ръката ѝ трепереше и това го притесняваше повече от самия нож.

— Как можа да се обърнеш срещу собствените си хора? — отвърна му с въпрос тя.

— Имаш предвид Битката на релсите? Не бяха мои хора. Бяха сарнианци — каза той, без да се замисля, а когато все пак се замисли, отговорът с нищо не беше по-добър: „Аз нямам свои хора.“ Накрая просто продължи: — Ти от колко време работиш за Дрефос? Или твърдиш, че не си знаела какво прави? Ти беше с него... с мен... и гледаше как сричат Тарк със земята. За какво според теб са му нужни уменията ти?

Започваше да се ядосва, което не беше много умно предвид опряния в гърлото му нож, но не разбираше какъв е проблемът и защо така изведнъж Касзаат беше излязла от кожата си.

— При Дрефос съм на сигурно място — прошепна тя. — Докато му служа, оръжията му никога не ще се обърнат срещу мен. И не ще има нужда да се страхувам.

— И? — подкани я той. Посегна полека да вземе ножа от ръката ѝ, но тя го стискаше здраво.

— Говори се, че в Сзар има проблем — продължи с натежал глас тя. — Казват, че царицата е мъртва. И че имперски войници са тръгнали към моя град. Казват, че ще има въстание и че Империята ще го удави в кръв.

— И ти мислиш, че ще ни пратят там?

— Знам го. Усецам го, Тото — каза тя. — Но не мога да го направя. Не и срещу собствения си народ. Не съм силна като теб.

Сила? Въпрос на сила ли беше стореното от него?

Тя най-сетне пусна ножа, Тото го метна настрана и го чу как изтраква в стената.

— Ще му кажеш ли? — попита тя.

— Не — отвърна възмутено Тото. „Тя за какъв ме мисли, за предател ли?...“

А после през ума му мина истината.

„Не е като да няма основание.“

— Няма да му кажа — натърти той. — Никога. Повярвай ми, моля те.

— Тото, не знам какво да правя, не виждам изход — прошепна тя. — Работих за него твърде дълго. И сега ще платя. Той ще ме убие.

На това Тото не знаеше какво да отвърне. Знаеше друго — че Дрефос е човек, лишен от повечето човешки емоции, и че прословутият му технически прогрес е механизирана неизбежност, чиито зъбчати колелца биха премазали всеки, който застане на пътя му. Притисна я към себе си, искаше да я успокои, че Дрефос няма да я закача и че той, Тото, ще я защити. И двете обещания заседнаха в гърлото му и си останаха там неизречени.

20.

Според собствените си сметки полковник Ган беше най-големият късметлия в Империята. Беше се издигнал до полковнишки чин много млад благодарение на семейните си връзки, а през последните седем години си беше отживял като губернатор на най-работливия и едновременно с това най-покорния народ в рамките на Империята.

Дворецът в Сзар беше великолепен, по-голям дори от грамаданската грозотия, която старият губернатор на Мина беше издигнал в подопечния си град. А понеже местните пчелородни строяха домовете си или под земята, или най-много на един етаж над нея, дворецът издигаше снага над целия град и макар местната архитектура да беше по-изящна със сложните фрески и барелефи по фасадите, Ган все пак смяташе, че самите размери на двореца символизируют превъзходството на неговата раса.

Полковник Ган си беше създал навика всяка сутрин да закусва в стая с различен изглед — а такива имаше много в гигантското многоетажно здание — и да се любува на своите владения. Понякога канеше и гости на трапезата си — офицери от гарнизона, минаващи през града имперски големци, представители на Консорциума или мъже от добри семейства, но веднъж в десетницата си угаждаше с по-специален гост. При последното си посещение в столицата Ган остана впечатлен от факта, че император Алвдан Втори — комуто той се възхищаваше искрено — веднъж в десетницата споделя императорската си закуска с хубавката принцеса Седа. Тази демонстрация на братска преданост се обсъждаше често в елитните кръгове, където Ган предпочиташе да се движи, и макар самият той да нямаше сестри с царска кръв, Сзар му беше осигурил приемлив заместител. Губернаторът вярваше, че внася един особено елегантен имперски нюанс към атмосферата на града, като веднъж в десетницата закусва заедно с Макзех, принцесата на пчелородните.

Самата Макзех не беше твърде привлекателна. В сравнение с осородните жени, към които Ган имаше изразени предпочитания, тя

беше ниска, тъмна и кръглолика. Ала беше истинска принцеса и местните хора я обожаваха с робската отдаденост, която изпитваха към цялото царско семейство. Като я канеше демонстративно като гост по милост на имперското гостоприемство, Ган подчертаваше още веднъж пълния си контрол над града. Не че пчелородните, така възхитително лишени от бунтарски дух, имаха нужда да им се напомня. Дори без особен надзор пчелите работеха два пъти по-усърдно от всеки осороден, потяха се в леярните, ковачниците и цеховете и произвеждаха брони, мечове и машинни чаркове, които след това чинно транспортираха към други части на Империята. Завладяването на Сзар беше разширило значително индустриалния капацитет на Империята и сега полковник Ган, неговият губернатор, плъзгаше доволно поглед по окъпания в светлика на утрото град и си мислеше за богатствата, които Империята смучеше от него. На кого му пукаше, че самият той не беше пролял и една капка кръв, нито бе вдигнал меч при завладяването му?

Ето я и принцесата, пристига. Тези пчелородни изобщо не знаеха да се обличат, дори най-високопоставените сред тях — смуглото момиче беше със сивкава туника върху рокля в черно и златно. Ган настояваше принцесата да носи имперските цветове на срещите им. Знаеше, че това ѝ е неприятно, но беше важно да се знае чии желания се ползват с приоритет.

„Но пък аз не съм тиранин все пак“ — напомни си той и я дари с усмивка. Тя се постара да му отвърне със същото, но не ѝ се получи съвсем. Научила се беше да използва усмивката си като разменна валута. Ган, разбира се, не вярваше, че принцесата изпитва топли чувства към него, но Макзех имаше нужда от разни неща и знаеше, че за да ги получи, трябва да спазва правилата на играта. Ако се постараше да не му разваля настроението, имаше шанс той да откликне на молбите ѝ, да се смили над нейния народ, да отмени някое тежко наказание, да намали непосилните производствени норми в някоя леярна и дори да одобри размяната на писъмца между нея и брат ѝ, който служеше в помощната войска и беше далеч на поредния имперски поход. Ган знаеше, че принцесата се среща непрекъснато с народа си, дори с най-изпадналите си поданици. Изглежда, предпочиташе да обикаля из града напосоки, следвана неотлъчно от имперската си охрана. Ала визитите ѝ едва ли бяха напълно случайни,

подозираше губернаторът. Маршрутът ѝ със сигурност се определяше от информацията, която протичаше по мисловната мрежа, защото, по подобие на мравките, много от пчелородните владееха Изкуството за общуване от разстояние. С това Изкуство можеха да се похвалят дори някои оси, но не и Ган. Той така и не си бе направил труда да го развие у себе си.

Макзех, свела скромно поглед, зае мястото си срещу него. Осороден мъж се приближи да налее разредено вино в чашата ѝ и Ган вдигна заинтригувано поглед към него.

— И откога хората от моята раса се занимават с такива неща? — попита го. Не можа да си спомни името му. — Като приключиш тук, прати някой местен да ни прислужва. Сигурен съм, че имаш по-важни неща, с които да се заемеш.

Осородният се поколеба и хвърли поглед към Макзех. Тя го гледаше с полупритворени клепки, безучастно уж, но на Ган му се стори, че е необичайно напрегната.

— Говори, човече. Тревожи ли те нещо? — подкани той сънародника си.

— Да, полковник — отвърна неохотно мъжът. — Разбрах, че е възникнал някакъв проблем с прислугата, затова реших да ви обслужа лично, вместо да чакате, докато нещата се оправят.

— Добре си постъпил — каза Ган, а после с известно закъснение добави: — Проблем, казваш?

— Да, сър. — Мъжът погледна отново към Макзех, но Ган го прикани с жест да продължи. — Ами, сър, тази сутрин те... нещо им стана, сър. Отказват да изпълняват заповеди.

— Абсурд — отсече Ган и доброто му настроение се изпари. — Хората на принцесата са най-кроткият народ в цялата Империя. Бас лоя, че дори полковник Танред в Капитас не може да се похвали с управлението на един толкова подреден и мирен град.

— Разбира се, сър — каза мъжът и се оттегли.

— Ще трябва да проверя как стоят нещата с прислугата — отбеляза Ган. — Сигурно надзорникът им ги тормози или нещо такова. — Обърна се към гостенката си. — Или пък може би вие трябва да поговорите с дворцовия персонал, както често го правите с хората си из целия град, принцесо.

— Може би да — съгласи се принцесата с престорено спокоен тон.

В този момент на терасата се появи офицер, тръгна право към масата, без дори да хвърли поглед към прекрасната гледка, тракна с токове и козирува.

— Нещо важно ли? — попита го Ган. Явно целият свят се беше наговорил да му развали закуската.

— Полковник — поздрави уставно офицерът. Капитан, ако се съдеше по нашивките, отбеляза си губернаторът. — Преки заповеди от императора.

Ган застина, вдигнал наполовина чашата към устата си. Ако имаше нещо, което да съсипе окончателно деня му, това беше пряко послание от столицата. Само с една дума императорът можеше да му отнеме всички благини, с които подслаждаше живота си през последните години. Посегна към свитъка, взе го предпазливо, все едно вътре се криеше змия, и счупи печата. Миг по-късно вдигна поглед към капитана и попита:

— Какво, да опустее, е това?

— Подарък от Капитас, сър — отвърна с вдървена усмивка новодошлият. — Петстотин мъже за вашия гарнизон. Избързах напред с подофицерите си, за да се погрижа за разквартируването на войниците, които ще влязат в Сзар всеки момент, сър.

— И какво трябва да правя аз с още петстотин войници? — възкликна Ган. — Като се има предвид колко места има в Империята, където са нужни допълнителни подкрепления...

Капитанът си позволи нахалството да го прекъсне:

— Това не е моя работа, сър. Моля да ме извините, но трябва да се погрижа за настаняването на петстотин мъже.

Козирава отново, после се обърна и излезе, без да чака разрешение от губернатора.

— Някой в столицата се е побъркал окончателно — заяви Ган. — Сигурно готвят нов поход към Федерацията и ще използват Сзар за предмостие. Но пък войната измести границите и сега ние сме много далеч от проблемните територии.

Принцеса Макзех все така гледаше замислено след капитана.

Когато стигнаха до портите на Сзар, петстотинте имперски войници останаха разочаровани. Казали им бяха, че това е град на ведри и трудолюбиви хора, а той съвсем не изглеждаше такъв. Вървяха в строй по Царския път към двореца и където минеха, чуковете в ковачниците замлъкваха, а от малките шестостенни къщи се изсипваха хора, стояха на улицата и ги гледаха втренчено. Колкото по-навътре в града навлизаше колоната осородни войници, толкова повече ставаха зяпачите, събираха се на групи от по петдесет-шейсет мъже и жени, стояха мълчаливи и гледаха навъсено новодошлите.

Никой не подвикваше обиди, нито размахваше предизвикателно юмрук, нищо освен тази зловеща тишина, сякаш осите по погрешка са влезли в град на мравкородни.

А в мислите на всички сзарианци имаше едно: „Значи е вярно онова, което се говори.“

Сержант Фраген и малкият му отряд обикаляха с бавен ход голямото пазарище на Сзар и гледаха местните изпод вежди. Нещо не беше наред, в това Фраген можеше да се закълне. Първо, онзи новият капитан се беше появил с петстотин души, заради които казармите се бяха претъпкали до дупка. После се получиха заповеди патрулните отряди да наброяват най-малко петима войници. Досега бяха обикаляли улиците на града по двойки. Местните бяха кротки хора. Сзар не беше като Мина или Мейнис, където имперските войници не смееха да излизат сами по улиците.

Пчелороден младеж му пресече пътя и Фраген го перна ядосано зад врата. Сзар беше приятно назначение за сержант на средна възраст, а сега някой по горните етажи се опитваше да разръчка кошера. Онзи нов капитан например. Откакто пристигна, всичко тръгна на зло. А и войниците му не знаеха как стоят нещата тук, не разбираха, че в Сзар човек може да го кара по-полека. Пресни и лъскави от столицата, те прекаляваха със старанието.

Сред тях сигурно имаше и агенти на Рекеф, смяташе Фраген. Знаеше, че губернаторът винаги си е пазил гърба добре, спазвайки законите и прочие. Осигурил беше спокойствие и за себе си, и за хората от гарнизона, но за зла участ на тези златни дни, изглежда, им се виждаше краят. Изглежда, някоя голяма клечка от императорския

двор бе решила да отхапе парче от Сзар за себе си. Каквото и да ставаше обаче, вещаеше неприятности за обикновения патрулиращ войник. А Фраген открай време предпочиташе лесните назначения.

Вървеше с хората си между две редици сергии и гледаше как местните бързат да се скрият от погледа му. Сзарианците бяха като роби, при това без да ги биеш и оковаваш. Сами се бяха поробили някак. Последното накара Фраген да се ухили. На млади години си мечтаеше да направи кариера в роботърговския корпус, но после реши, че службата там е свързана с твърде много пътуване и контакти със съмнителни типове като скорпионородните. Животът тук беше много по-приятен.

Спря до една сергия с плодове и огледа стоката. Намусен старец беше изложил кошници с портокали и праскови под кекавото слънце. Прасковите сигурно идваха от севера, предположи Фраген, от новите провинции на водните кончета. Извади разсеяно ножа си, заби го в един портокал, вдигна плода към устата си и го ухапа през кората.

Беше правил същото стотици пъти. Сега обаче старецът го изгледа злобно. Според Фраген всеки имперски войник имаше правото да си вземе безплатно всичко, което поиска. И как иначе, щом зад гърба ти стои Империята.

— Какво? — озъби се той на стария плодoproдавец. Мъжът сведе очи, изведнъж изгубил желание да му се кокори нахално. Характерното за пчелородните крехко телосложение само по себе си ги обричаше на покорство, помисли си Фраген. Бяха с широки плещи и работеха здраво, но Фраген стърчеше с поне десетина-дванайсет сантиметра и над най-високите. Определено бяха нисша раса — дребни, ровещи пръстта хорица, които живееха в сгърбени къщурки с повече изби и мазета, отколкото стаи над земята, неспособни да се възползват и наполовина от уменията си в занаятчийството. Трябваше да благодарят на Империята, че ги учи на по-добър живот.

— Сър — обади се един от хората му, предупредително и колебливо някак. Фраген се огледа и видя група местни. Стояха малко по-нататък на алеята между сергиите — петнайсетина-двайсет души, повечето младежи и мъже на средна възраст, но и млади жени също. Скупчили се бяха да си дават взаимно кураж и стискаха в ръце тояги, дъги от бъчви, виждаха се и няколко брадви, а някъде отзад стърчеше върхът на алебарда.

За секунда Фраген се поколеба, но само толкова. Той все пак беше сержант от имперската армия. Нямахше да отстъпи пред нищо и никаква банда пчелородни селяци я. Поведе хората си и видя как нещастниците отстъпват крачка назад. Отстъпиха, но не се разбягаха, установи с изненада Фраген.

— К'во става тука бе? — извика той, без да спира. — На бунтовници ли ще ми се правите? Измитайте се, хайде. Връщайте се на работа, преди да съм ви съдрал кожиците.

Наложи се да спре. Вместо да се пръснат, пчелородните се сбутаха още по-нагъсто. Тъмните им плоски лица бяха все така неразгадаеми. Фраген видя някои да свиват юмруци, други стиснаха по-силно дръжките на импровизираните си оръжия.

„Ама какво става, да опустее?“ За миг изпадна в пълно недоумение. „Тия от местните ли са наистина, или са пришълци някакви?“ Най-близките поселища на пчелородни, Тиршаан и Весерет, бяха далеч оттук, но пък сзарианците никога не бяха правили така, никога не бяха поставяли под съмнение имперското господство.

— Дадох ви заповед! — изкрещя им той. Хората му извадиха мечовете си и това очевидно стресна малката банда размирници. — Или ще се разпръснете веднага, или ще ви използвам за назидание, само гледайте какво ще направя.

Насочи към тях отворената си длан и видя как се опитват да съберат кураж и не успяват. Не искаха да си тръгнат, но нямаха и смелостта да направят нещо по-дръзко. Явно се налагаше Фраген да им помогне във вземането на решение.

Изпсува — понеже до този момент денят си беше що-годе приятен, — пусна жилото си и един от мъжете отсреща политна назад в ръцете на другарите си с обгорен кръг в центъра на гърдите. Умря още преди другите да го положат на земята. Фраген и хората му вече бяха протегнали ръце, в знак че ще избият всички, ако тълпата не се разпръсне.

Един от мъжете, онзи с алебардата, внезапно хвърли оръжието си и отстъпи назад, а после всички последваха примера му и се разбягаха между сергиите.

— Така — каза Фраген и погледна към вцепенилите се продавачи и селяните с техните кошници и плетени кошове. — Някой да разкара

тоя боклук — нареди им и посочи трупа. — Дайте го на семейството му или го хвърлете на буницето, все ми е тая.

— Сър! — извика напрегнато един от войниците. Фраген се обърна и видя нова вълна сзарианци да се приближава между сергиите, по трима-четирима в група, мъже и жени на всякаква възраст.

И този път имаше стомана, много стомана — оръжия и брони, толкова много, че поне двама от трима бяха снаряжени като истински войници. „Откъде са ги...?“ Но и това беше очевидно. Някои бяха с тежките червеникави нагръдници на старата сзарианска армия, но повечето носеха имперски брони. Въоръжени бяха с имперски мечове, арбалети или копия, всичките изработени в местните работилници по поръчка на Империята. Други стискаха в ръце традиционните сзариански бойни брадви, чиито широки извити остриета се балансираха от остри шипове в задния край. От кокалчетата на мнозина стърчаха плътни триъгълници яка заострена кост, дар на пчелородното Изкуство.

Фраген се опита да прецени числеността им, но спря да брои, когато осъзна, че са над сто и прииждат и още.

— Сър? Да се оттеглим ли, сър? — попита нервно войникът и понечи да отстъпи.

— Стойте на място! — изкрещя Фраген на тълпата. — Това е имперски град и всеки опит за съпротива ще бъде наказан жестоко! И вие го знаете, селяни тъпи! Връщайте се на работа! Връщайте се във фабриките! За кого се мислите, да опустее дано?

Арбалетната стрела го прониза току в края на речта му и последната дума излезе от устата му заедно с пръски кръв. Фраген погледна невярващо към стърчащата ниско в гърдите му стрела, после се строполи на земята.

Хората му, окончателно изпаднали в паника, се издигнаха във въздуха и размахаха криле към двореца на губернатора и сигурността на гарнизона.

Това беше първият такъв инцидент, но докато войниците от патрула на Фраген кацнат на дворцовата тераса, вече не беше единственият.

Когато полковник Ган се върна на любимата си тераса, тя вече бе сложена под тежка охрана.

Части от Сзар горяха. Ган не можеше да повярва на очите си — неговият красив, мирен, богат град се разкъсваше сам като побесняло животно.

— Ужас! — прошепна той. — Какво е станало? Във война ли сме? — Може би чужди агенти разпалваха бунтове по улиците на Сзар? Агенти, които работят толкова незабелязано и ефикасно, че да преобърнат две десетилетия на пълен мир?

Идеше му да се развика на града, да му кресне ядосано като на непослушно дете. Може би една силна плесница щеше да върне нещата на мястото им.

— Ти, върви да ми доведеш принцесата — нареди Ган на един от хората си. — И къде е онзи нов капитан? Всичко си беше мирно и тихо, преди той да се появи!

Войникът хукна да изпълни заповедта, а погледът на Ган се спря върху въпросния капитан. Човекът още беше с прашните си доспехи — вървеше към него и даваше в движение заповеди на мухороден куриер с имперска униформа. Дребосъкът излетя и пое на изток, а капитанът козирува на губернатора.

— Къде го пратихте? — Ган го изгледа с подозрение. — Каква игричка играете, капитане?

— Пратих го със съобщение до останалата част от войниците ми, губернаторе — отвърна капитанът, сякаш това беше най-естественото обяснение на света.

— Останалата част от...

— Хиляда имперски войници, пристигнали право от столичните гарнизони — потвърди капитанът.

— Хиляда... — Ган го зяпна невярващо. — Капитане, настоявам за незабавно обяснение. Какво, да опустее, забъркахте в моя град?

— Не е мое дело, губернаторе, но някой явно е предвидил какво ще се случи — каза капитанът. — Нека ви се представя, губернаторе. Аз съм капитан Бердик от имперската армия, също майор Бердик от вътрешната служба на Рекеф.

Ган си пое рязко дъх. „Те наистина са навсякъде.“ Постара се нито лицето, нито стойката му да издадат с нещо тревогата, която бе свила стомаха му при последните думи на новодошлия.

— Значи ме разследват, така ли?

— Това тепърва ще се уточнява — избегна директния отговор Бердик. — Какво точно се случва във вашия град, губернаторе?

— Вие ми кажете! — изръмжа Ган. — Нали уж сте предвидили, че ще се случи!

Бердик поклати глава.

— Губернаторе, по улиците на целия град има бунтове. Части от града вече са изцяло под контрола на въстаниците, най-вече северните и западните квартали. Другаде мирът се поддържа само с цената на огромни усилия от наша страна и силно военно присъствие. Извън този безопасен периметър обаче населението на Сзар се въоръжава за война.

— Война? — повтори сащисан Ган. — Срещу мен?

— Срещу цялата Империя. — Бердик поклати глава. — Дори моите хиляда войници може да се окажат недостатъчни, ако целият град излезе на оръжие. Може и да е минало известно време, но бас ловя, че тези хора още помнят как се влиза в сражение. Вие участвахте ли лично в обсадата на Сзар, губернаторе?

— Не, както и вие, защото по онова време сте ходели прав под масата.

Бердик се усмихна студено.

— Така е, но си направих труда да прочета това-онова за пчелородните. Сзарианците са били свирепи бойци, истински фанатици. Това е тяхното Изкуство, така както ние имаме жилата си, а мравкородните общуват от разстояние. В момента, губернаторе, Сзар е буре с огнепрах, до което не бива да припламва искра.

Колкото и да не желаше да го признае Ган, първоначалната му неприязън към новодошлия бързо отстъпваше пред вледеняващ страх.

— Какво ще ме посъветвате? — тихо попита той.

— Чух, че пратихте да ви доведат принцеса Макзех — каза Бердик. — Това е добре като за начало. Накарайте я да говори с народа си. Преди това се постарайте да я убедите, че ако Сзар въстане, Империята ще смаже бунтовете бързо и безмилостно. Кажете ѝ за всичките мъже, жени и деца, които ще бъдат набучени на копия, за робите, разпратени в далечни градове, за наказанията, които ще бъдат наложени дори на онези пчелородни, които са се заселили другаде. Кажете ѝ всичко това, защото то е самата истина. А сега ме извинете.

Трябва да се върна при войниците си. Ще оставя в двореца достатъчно хора, които да го защитят при нужда, но останалите ми трябва на улиците.

Тръгна си, без да козирува, като остави Ган да хапе устни и да се чуди защо всичко се беше объркало така изведнъж.

След няколко минути му доведоха принцесата. Той се вгледа в лицето ѝ, търсейки признаци на лудостта, обзела целия град, но не откри такива. Тя му се усмихна дори.

— Принцесо — каза с признателност той. — Гражданите на Сзар са поели по път, който неминуемо ще ги отведе до собственото им унищожение. Погледнете, моля ви, вижте ги как съсипват живота си! Когато императорът научи за това, ще нареди един на всеки двайсет души да бъде разпънат на копия пред крепостните стени. Трябва незабавно да се обърнете към тях. Още сега, моля ви.

— Императорът вече знае — каза Макзех, толкова тихо, че Ган едва я чу.

— Не разбирам — реагира смутено той.

— Вие, изглежда, сте единственият, който не знае, губернаторе — каза тя.

Той я гледаше с празен поглед и усещаше как стомахът му се свива от ужасно предчувствие.

— Майка ми е мъртва — каза Макзех. — Царицата на Сзар е мъртва и всички вие ще изгорите в пламъците на погребалната ѝ могила.

Челюстта му провисна; устните му се движеха, но никакъв звук не излизаше от тях. После той избълва в скороговорка:

— Значи сега вие сте царицата! Обявявам ви за царица! Още сте моя, така че успокойте народа си.

Усмивката ѝ го преряза като с нож, одра го ивичка по ивичка.

— Ничия не съм — заяви тя, а някъде във вътрешността на самия дворец се надигна врява.

— Аз съм на Сзар — продължи тя и посегна да докосне лицето му. Киселината на Изкуството ѝ го прогори като дамка и той се дръпна с писък назад. Стражите понечиха да се притекат на помощ, но изведнъж десетки пчелородни изникнаха сякаш от пода — дворцовата прислуга, възрастни мъже и жени, момичета, деца дори, — хвърляха се към осородните войници и буквално се нанизваха на мечовете им, принуждавайки осите да ги посичат, да ги горят с жилата си, да ги

обезглавяват с окървавената си стомана, без да се придвижат и крачка напред. А междувременно Макзех...

Макзех се беше покачила на балконския парапет, криле разцъфнаха на гърба ѝ. Ган протегна ръка с разтворена длан да я изгори, но една старица се спусна, хвана ръката му, притисна дланта към корема си и жилото на губернатора прониза нея вместо принцесата. Макзех вече бе излетяла и се спускаше към оспорваните улици на своя град.

Ган стоеше до парапета, докато войниците му довършваха побеснялата прислуга, червеният отпечатък от дланта на принцесата загрозяваше лицето му, а той гледаше след нея и се тресеше от болка и страх.

21.

Дъждът над Джерез беше спрял, буквално. Водата висеше напред въздуха, милиарди блестящи капки, застинали в противоестествен покой, а в сърцето на всяка се мержелееше разкривено отражение на месечината. Когато Ахеос пристъпи напред, те се стекоха по кожата му, други попиха в робата му и я белязаха с безброй тъмни петънца.

Разбира се, имаше и хора навън тази нощ, защото за местните нито дъждът, нито мракът бяха пречка. И те бяха замръзнали по местата си като дъждовните капки, всеки тръгнал нанякъде по сенчестите си дела. Ахеос поспря, заинтригуван за пореден път от странната физика на водомеркородните — несъразмерно дълги крайници и тесни лица с дълги заострени носове и уши.

Някъде тук обаче имаше присъствие, което не беше застинало. Присъствие, което чакаше Ахеос да го намери.

„Това е сън.“ Но за молецородните „просто“ сън не съществуваше. Не, те си имаха десетина категории сънища — сънища на случайните попадения и сънища целиви, сънища пророчески и сънища опасни. Този сън обаче Ахеос го беше търсил много нощи поред, защото този сън беше *виждащ*. Опитал се бе да открие Кутията на сенките, но бързо беше разбрал, че няма да я намери. Тук, в Джерез, беше прекалено близо до нея и това объркваше непоправимо сетивата му. Силата ѝ беше навсякъде, просмукваше се в мрака и му убягваше.

А сега това — истински виждащ сън. Ала какво трябваше да види?

Ахеос крачеше по улиците на Джерез и усещаше как вездесъщият дъжд лепне по косата и кожата му. Застанеше ли на място, успяваше да долови смътно движение, да усети присъствието на други, които са излезли в нощта. Не само той сънуваше този сън. А това означаваше, че в нощта са отворени порти, които няма да се затворят лесно.

„Дали да извикам?“ Би било глупаво, разбира се. Не можеше просто да стои в сънувания Джерез и да се развика за помощ като

изгубено дете.

„Но ти и преди си викал за помощ.“

Ахеос се стресна до смърт. Последната мисъл не беше негова.

Опита се да разбере къде точно в града се намира. Езерото му беше отдысно, водната шир лъщеше в окаменели вълни, близо до брега стърчаха замръзналите силуети на плъзгащи се по водата местни хора, тъмнееха плътни групи тръстика, виждаха се малки лодки, уловени в капан на безвремие по пътя към тайните си дела.

Пак движение — Ахеос светкавично се обърна и за миг зърна силуета на някаква жена. Жена с изпъкнали червени очи и изпосталяло лице.

Не, нямаше нищо там. Само нощта.

„Чухме те, когато ни повика. Сега ние те викаме.“

— Кои сте вие? — прошепна той, макар да знаеше кои са, и понеже знаеше, не искаше да се среща с тях. С нещата, които го викаха.

„Губиш си времето. Не дойде при нас. Не ни намери.“ Беше гласът на Даракион, но по-слаб и по-кух. Беше гласът на Кутията.

„Те ни търсят, всички те. Дори сега протягат ръце към нишката, която хвърляме единствено за теб. Ела при нас, малки послушничко.“

— Къде сте? — попита той, по-високо този път, и се затича през неподвижния дъжд. И отново зърна за миг един от преследвачите си — мъж от собствената му раса със сребриста, прилепнала към главата му шапчица и набраздено от дълбоки бръчки лице.

„Тук.“

И наистина беше тук.

Опита се да спре, защото да я докосне би било смърт, но се подхлъзна, загуби равновесие и падна във... там, където нещото се издигаше от земята.

Беше силует с форма на жена, строен силует на богомолкородна, само дето алчните, жадни тръни и шипки я пробождаха на десетки места, гърчеха се напред-назад през плътта ѝ, която се беше покрила с бодили и иглички като плътта на шипороден, бодили, иглички и парливи листа. Трънливи къпини лазеха по снагата ѝ, пробождаха я и разтегляха кожата ѝ, която беше бледа и човешка на места, а другаде беше твърда и лъскава като хитиновата обвивка на насекомо. Ръцете ѝ бяха ръце на богомолкородна с костни шипове на подлакътниците и

едновременно с това бяха щипки на богомолка с гигантски хищни куки. На лицето ѝ блестяха фасетните очи на насекомо, остри като бръснач мандибули се свиваха и разтваряха като ножици в човешката ѝ уста.

„Ще умра...“ Това не подлежеше на съмнение. Ахеос залитна няколко крачки назад, но не можеше да откъсне поглед от привидението. Дори неговите очи, за които мракът не беше пречка, не успяваха да възприемат докрай тазименяща се, скърпена от отделни парчета фигура. Но макар да не я виждаше добре, Ахеос знаеше, че фигурата е древна, могъща... и я боли.

— Ти... имаш ли си име? — промълви той.

Устните и мандибулите се раздвижиха, но движението им не съвпадна с думите, които стигнаха до него.

„Бях Летриме приживе. Трябва да ме намериш, Ахеос.“

— Покажи ми — каза той. — Бързо, преди другите да ме настигнат.

Създанието кимна и тръгна по улиците на окаменелия град, без да каже и дума повече. Ахеос една не повърна при гледката, защото напред крачеше гола богомолкородна жена, но всеки път, когато кракът ѝ докоснеше земята, трънливите шипки и къпини се стрелваха безмилостно нагоре, пробиваха плътта ѝ, кожата ѝ се разкъсваше отвътре навън под натиска на тръните, а после заздравяваше, заменена от лъскавия зелено-черен екзоскелет на сродното ѝ насекомо.

Ахеос забърза след нея... или трябваше да каже след него, насекомото? След духа на богомолкородна, уловена в капан между живота и смъртта преди пет столетия, почти изгубила човешкия си облик, но все още помнеща името си.

Знаеше, че други, много други, са излезли да го търсят. Колекционерите, а и не само те, всички, които владееха магическото умение да минат през отворения портал и да последват нишката. Летриме крачеше спокойно напред, но всяка крачка я отвеждаше толкова надалече, че тичащият Ахеос често я губеше от поглед, а зад себе си чуваше неизменното ято от сенки, които се боричкаха по дирята му.

А после изтерзаната богомолка спря пред една врата на долнопробна улица близо до брега на езерото. Врата на дълга паянтова постройка, пансион със стаи под наем, с провиснал покрив и криви

стени. Летриме сграбчи касата на вратата с такава сила, че дървото се сцепи; от плътта на богомолката се проточиха бодливи лиани, впиха се в касата и я раздробиха на трески.

И тогава той разбра. Огледа се трескаво за някакви ориентири. Трябваше да запомни къде е това място и когато се събуди, да...

Летриме го стисна за гърлото като в менгеме, смъртоносни шипове срязаха кожата му, бодливи клонки заопипваха плътта му, жадни за кръв.

А после Летриме изрече една-единствена дума — „запомни“ — и образът на мястото се запечата в мозъка му като дамга, завинаги.

Ахеос се събуди с вик, който стресна дежурещия отвън Тисамон. Богомолкородният едва не разби вратата от бързане. Ахеос хвърли поглед над рамото му и видя, че навън още е нощ, следователно — най-подходящото време за работа.

— Знам къде е! — извика развълнувано той. — Трябва да действаме веднага.

— Кои, моля, трябва действаме? — попита подозрително Йонс Аланмост, отърсвайки се с мъка от дълбокия си сън.

— Аз — отговори молецът. — Тисамон, Тиниса и...

— И аз? — попита саркастично Талрик. — Доведе ме тук, а още не си ме използвал за нищо съществено.

— Ами Гавед? — обади се Тиниса.

— Няма време! — настоя Ахеос. Осородният ловец на глави беше при Нивит със странното момиче, което бяха спасили. — Сега, трябва да тръгнем сега. Аланмост, ти остани тук. Можеш ли да подготвиш машината си за тръгване?

— Нужни са часове само за да напълня балона с газ! — възропта занаятчията.

— Ами, не знам... виж там какво можеш да направиш — каза Ахеос. Само дето не подскачаше от крак на крак. — Трябва да тръгваме, моля ви!

— Ами да вървим тогава. — Тисамон излезе в мрака навън. И спря на място, сякаш душеше въздуха. Тиниса излезе след него, но не усети нищо особено. Ръката ѝ пак кървеше по малко, забеляза тя. Раната отдавна трябваше да е хванала коричка.

Ахеос беше обтегнал тетивата на лъка си още преди да легне и сега го грабна, избута Тиниса от пътя си и се заоглежда наляво и надясно, сякаш търсеше някакъв ориентир. Като никога дъждът почти беше спрял, макар небето над Джерез да тежеше от тлъсти облаци.

А после Ахеос отпраши с бърза крачка. Тиниса тръгна след него с Тисамон и чак когато чу тропота на подтичващи крака зад себе си, разбра, че Талрик все пак е решил да дойде с тях.

„Безполезен е — реши тя. — Дори не вижда в тъмното.“ Но противно на очакванията ѝ Талрик не изостана — звукът на стъпките им и слабият светлик изпод праговете на кръчми и бардаци явно му беше достатъчен. „Още една грижа, сякаш си нямаме достатъчно.“ Трябваше да го държи под око, защото Талрик беше опасен и тя не му вярваше. „Ще ни продаде като стой, та гледай.“

Случваше се Ахеос да спре и да се огледа, но през повечето време тичаше уверено напред. Каквато и карта да използваше за ориентация, тя очевидно беше изцяло в главата му.

— Чухте ли това? — попита той, но дори Тисамон поклати глава отрицателно.

— Не сме сами. — Ахеос се обърна да погледне назад и Тиниса с мъка сдържа възклицанието си при вида на тясната светла ивица, която обточваше шията му като стар белег, неравномерен и грапав. Празните му бели очи уловиха за миг погледа ѝ, но тя само потръпна и поклати глава. После Ахеос хукна отново.

Когато го последваха, Тиниса усети нещо да прелита току над главите им, но не видя нищо в небето.

В различни краища на града и други се събудиха. Събудиха се разочаровани. Младият провиждащ, който незнайно как се бе оказал достоен за водач, беше успял да им се изплъзне.

Сред разочарованите беше Сикоре, комарородната. Надявала се бе да зърне мястото, улицата поне, така че капитан Бродан да претърси всички къщи наоколо, но момчето се бе оказало твърде бързо за нея.

Нямаше голямо значение, разбира се, стига кутията да попаднеше в ръцете на Ахеос. Сикоре имаше в лагера на провиждащия свой агент, за когото никой не подозираше. Кървавите от рода на

комарородните си знаеха работата и вардеха тайни, за които дори молците не смееха да говорят.

Притесняваше я друго — че в крайна сметка не Ахеос ще се добере до кутията. Самата тя не бе успяла да го последва, но имаше чувството, че друг се е оказал достатъчно бърз. Чувство за старост и сила, слаб вкус на мухъл в устата, който Сикоре свързваше с отколешните врагове на своята раса — молецородните, които едва не ги бяха заличили от лицето на земята.

Казваше се Палеркос и беше стар, твърде стар за това. Той, който се беше научил да лети на пет години — възраст немислимо ранна за пробуждане на което и да било Изкуство, — сега изпитваше сериозни затруднения, а задачата му се усложняваше допълнително от необходимостта да се обвие в мрак, който да не пробият дори очите на молецороден.

Родом беше от Тарн, но вече пет десетилетия не беше виждал тарнианските възвишения и от това го болеше. Петдесет години заточение. Още помнеше как се беше изсмял в лицата им, когато го прогониха.

„Аз съм скрир — беше им казал. — Светът е като глина в ръцете ми. Не сте ми нужни.“ Тръгнал си бе, за да се потопи в приключения и заговори, в екстаз от новопридобитата си свобода. Обиколил беше света, видял беше неща, за които те само четяха в старите книги.

Но сега беше стар и от дълго време страдаше. Болен беше от носталгия. Липсваше му компанията на себеподобните, копнееше до болка за прекрасните скални зали на родния дом.

Това щеше да е средството, което да го върне у дома. Това щеше да му извоюва лелеяната покана, така че поне костите му да почиват в дълбоките подземни гробници, а името му да бъде запомнено. Но преди това трябваше да вземе кутията. Онзи млад провиждащ, онова неопитно хлапе, в никакъв случай не биваше да му я отнеме.

Само че, кой знае защо, кутията се стремеше именно към него. Палеркос усещаше болезнено линеещата вяра. Срещу него се бяха обърнали не само собствените му хора, а и целият им свят. Затова той щеше да хване кутията в двете си ръце и да я принуди да признае правата му. Как смееше да призовава онзи кекав младок, а не него!

Той владееше магията отдавна и често се беше вмъквал в сънищата на други хора, а когато Кутията на сенките най-сетне излезе от забвение, се оказа достатъчно умел, за да хване следата ѝ. Когато тази нощ сънят се затвори, той скочи от прозореца на скромната си квартира и размаха усилено криле. Надпреварата щеше да е оспорвана, но той беше във въздуха, а глупавото момче — на земята.

Но те бягаха бързо, а той не летеше и наполовина толкова добре колкото преди. Щеше да е състезание без предизвестен победител.

„Много съм стар, за да подхващам отново този лов!“ А сега се чувстваше още по-стар, задъхваше се, крилете му се схващаха. Преди години щеше да има ученици, които да вземат кутията вместо него, но те постепенно го бяха напуснали до един, разочаровани и изгубили илюзиите си. Сега можеше да повика помощ единствено с магьосническото си изкуство. Опита се да скърпи парцаливите заклинания, родени от древно учение, забравено почти напълно в днешните дни. Пресегна се в търсене на злостастните духове, които бе обвързал към себе си преди години, отдели от креещата си сила в опит да им придаде, макар и за кратко, осезаема форма.

„Ако искаш нещо да бъде направено...“ Сърцето му се задъхваше, дробовете му хъхреха от усилието на полета, но той продължи упорито напред, защото нямаше време за губене. Беше стар, прекалено стар...

Сцила отвори рязко очи с категоричното убеждение, че се е случило нещо значимо. Плъзна поглед из малката стая с нисък таван в опит да разбере какво се е променило.

„Нищо... нищо...“ Всъщност беше. Тя не беше опитна в магията, но бе развила донякъде усета си и сега той ѝ говореше за магия в действие. „Проклетата кутия.“

Оставила я бе на паянтовото нощно шкафче до леглото си. Лесно можеше да протегне ръка и да я докосне, но не го направи. Имаше неясното чувство, че кутията не е точно там, където я беше оставила, преди да си легне.

Поне призрачната фигура я нямаше, макар че другите сенки в стаята ѝ се струваха настръхнали и полазени от трънаци и парливи листа.

„Проклети да сте, богомолски боклуци.“ Напомни си, че е паяк, а паяците винаги успяваха да надвият войнската раса на богомолките, които ги мразеха толкова силно и толкова отдавна. Скоро щеше да продаде тази прастара шепа суеверия на онзи, който предложи най-висока цена, и щеше да се сдобие с цяло състояние.

Стана и машинално посегна към колана с двете ками. Напоследък спеше облечена, защото ѝ се струваше немислимо да остане гола в една стая с кутията. „Тя ме гледа.“

Отпусна сетивата си и опипа с тях покрива, стените и отвъд тях. Като никога дъждът беше спрял.

Въпреки това бе доловила някакъв звук отгоре...

Грабна раницата си от пода и посегна да вземе кутията. В същия миг нещо затули прозореца и се вмъкна мълниеносно в стаята. Ръката ѝ легна върху дръжката на ножа, изтегли го от канията и го запрати към натрапника, всичко това с едно-единствено плавно движение.

Докато тичаха към ниския пансион, видяха човек да пада назад от прозореца. Молецороден, закачулен със сива туника, каквато носеше Ахеос, стиснал дръжката на нож, забит дълбоко в гърлото му. Тялото се стопи в сенките, преди да е стигнало до земята, и сякаш изчезна завинаги. А после Талрик извика предупредително, блъсна Тиниса с рамо и я събори на разкаляния паваж. Ахеос и Тисамон тичаха назад към тях, Тиниса вече бе извадила рапирата си и гледаше гневно осородния, но беше късно да направи каквото и да било — блясъкът от дланта му я ослепи. Тиниса усети жегата на жилото, но то профуча над главата ѝ, чу се вик на болка. Сетне друг молецороден падна някъде отгоре и се приземи на четири крака. Тиниса понечи да хукне към него, но Талрик я изпревари — стреля отново и жилото му запрати ранения три-четири метра назад, където мракът го погълна.

Тиниса изгледа свирепо Талрик и чак сега забеляза стрелата, която висеше от рамото му, спряна от бронята, преди да проникне по-дълбоко. Откъм входа се чу звън на оръжия, Тиниса обърна глава и видя, че Тисамон се бие с някого.

Някой, който се беше спуснал от небето — облечен в типичните за молците сиви дрехи, с отворен плащ, който се вееше над кожен нагръдник. Жена. Но не молец, а богомолка като Тисамон, с някак

призрачни, неясни черти и сърповидно острие на ръката като неговото. Тиниса понечи да се включи в двубоя, но Тисамон ѝ изсъска, че битката е само негова. А после сърповете се сблъскаха, движенията и на двамата бяха мълниеносни, почти невидими в мрака. Богомолкородната успя да притисне Тисамон и да го изтласка по цялата дължина на фасадата, преди той да вземе инициативата и да я отблъсне на свой ред. Въпреки острото си зрение Тиниса изгуби дирята на металния танц и след два неуспешни опита да се промуши покрай дуелистите разбра, че няма как да стигне нито до входната врата, нито до тесния прозорец, преди Тисамон да е приключил със своята част от упражнението. Междувременно Ахеос се бе издигнал във въздуха. Прелетя над Тисамон и жената и се вмъкна през друг прозорец.

Пансионът беше част от редица подобни постройки, всичките долепени една до друга като клатушкаци се пияндета, но отзад сигурно имаше друг вход. Тиниса хвърли поглед на Талрик — осородният, изглежда, беше решил, че ще е най-безопасно да остане с нея, — после двамата хукнаха като по команда.

Ахеос бързо установи, че не е първият пристигнал. Още щом влетя в общата стая на пансиона, насреща му се ливна приток на сила, която го спря като стена.

В средата на стаята стоеше закачулена фигура — стар молецороден. Под нахлупената му качулка се виждаше ръб на прилепнала сребриста шапка.

— Кой си ти? — попита Ахеос.

— Аз ли? — Старецът разтегли устни в съсухрена усмивка. — Аз съм Палеркос и съм скрир. По-интересно е кой си ти, момче, и защо кутията те вика. Ти си едно нищо. Слаб магьосник, изгубена кауза, но кутията въпреки всичко е избрала точно теб. Кой си ти, момче?

— Аз съм Ахеос от Тарн.

— С други думи — нищо — отбеляза пренебрежително Палеркос. — Никой.

Ахеос се опита да посегне към ножа си, но не успя. Мускулите му се бяха вдървили. Дори не беше усетил кога заклинанието се е спуснало отгоре му.

— Такаа — проточи Палеркос и в същия миг някаква паякородна влетя в стаята с раница на рамо. Ахеос я зяпна сащисано — жена на средна възраст, без грима и Изкуството, така характерни за нейната раса, жена, износена от живота, с дълбоки бръчки, която очевидно не беше очаквала да ги завари тук.

„Това е Сцила“ — осъзна Ахеос. Беше виждал лицето ѝ и преди, но тогава смяташе, че е мъртва, загинала от стрелата, с която я беше пронизал недалеч от Хелерон.

— А ти трябва да си крадлата — обърна се към нея Палеркос. — Добре беше скрила това нещо, но не достатъчно добре. Сега ще ми го дадеш, а после ще се разделим по живо, по здраво.

Ахеос видя как жената застина. Погледът и устните ѝ се втвърдиха, докато се мъчеше да устои на принудата, с която я обвиваше старият магьосник. Стори му се, че ще успее да разкъса заклинанието, но после жената направи една тежка стъпка към Палеркос и Ахеос разбра, че е загубила двубоя. Самият той напразно се опитваше да развали заклинанието. Палеркос държеше здраво и двамата.

Отвън долетя женски вик на болка, а миг по-късно Тисамон влетя в стаята. По сърповидното острие и по шиповете на ръцете му имаше кръв. Палеркос се завъртя свирепо към него с оголени зъби, богомолкородният се дръпна като опарен и заотстъпва към вратата.

„Добре сме ги обучили да се страхуват от силата ни“ — помисли си горчиво Ахеос, но докато той и скрирът гледаха към Тисамон, някой друг се възползва от разсейването им.

Сцила се сгърби, сякаш вървеше срещу бурен вятър, и заби с всичка сила ножа си между ребрата на Палеркос. Старецът още се свличаше към пода, когато тя отвори с ритник задната врата и изхвърча навън, като заряза ножа в тялото на жертвата си. Ахеос се отърси от отслабналото заклинание и хукна след нея, тъмните криле разцъфнаха на гърба му.

Но от жената нямаше и следа. За пореден път им беше избягала, а никой по-добре от нея не умееше да се крие. Беше се измъкнала и бе отнесла кутията. Ахеос тичаше като бесен по улиците, но паякородната се беше изпарила, и толкова.

Когато се върна, завари Талрик, Тиниса и Тисамон около стария молец, който умираше.

Ахеос коленичи почитателно до него, защото въпреки всичко старецът беше от неговата раса, и скрир при това. Отцепник вероятно, но все пак скрир.

Хвана ръката му и белите очи, присвити от болка, се обърнаха към него.

— Ти, момче... — промълви Палеркос. — Каза, че си от Тарн...

— Бях — отвърна тихо Ахеос. — Не знам дали още е така. Това ще се реши от обстоятелствата на завръщането ми.

— Надявах се отново да видя Тарн — каза старият скрир. — Тук, на края на света, аз... надявах се, че ако им занеса онова нещо, те ще забравят какво съм сторил и пътя, който съм извървял. Но не би. Това е краят. Гледай да го запомниш, ако тръгнеш по същия път като мен.

Могъщ магьосник, помисли си Ахеос, най-силният, с когото беше влизал в двубой, а умира като просяк в мръсен джерезки пансион. „И мен ли ме чака същото?“ Мисълта раздвижи нещо в сърцето му, някакъв смътен спомен, сякаш вече е провидял същото бъдеще за себе си, но е предпочел да го зарови надълбоко.

— Нямаше да те приемат — прошепна той, дали на себе си, или на Палеркос, не знаеше. — Кутията ги плаши. Не искат да имат нищо общо с нея. Ако им я беше занесъл, щяха да те прогонят заедно с нея.

Палеркос въздъхна бавно и продължително.

— Така значи — каза той. Белите му очи срещнаха погледа на Ахеос. — Но ти, ти ще вземеш кутията, нали?

— Стига да успеея — отвърна младият молец. — И стига тя да ми позволи.

Лицето на стареца се изкриви като от силна болка... не, не от болка, осъзна със закъснение Ахеос, а от ярост.

— Недостоен! — изръмжа Палеркос и силата му си прогори път до съзнанието на Ахеос, до умовете на всички, прониза ги като нагорещен до червено метал.

Талрик се срина веднага. Непритежаващ никаква защита срещу атаката на молеца, той моментално изгуби съзнание и падна на пода като отсечено дърво. Бронята му издрънча. Тисамон се клатеше напред-назад като в унес, блъскаше отчаяно невидимите стени. Тиниса изкрещя в агония и гняв.

Палеркос умираше, застанал на крачка от последната всепоглъщаща зора, и правеше всичко по силите си да завлече и тях в

огъня ѝ. С оголени зъби и изпъкнали очи, лицето му разкривено от нечовешко усилие. Ахеос усещаше как магията на стареца драци ожесточено по защитните стени на съзнанието му.

Палеркос беше много по-силен от него, но умираше и резервите му бяха изчерпани. Ахеос се съсредоточи и отвърна на удара. Ако само за миг се отърсеше от хватката на стареца... Зърна с периферното си зрение Тиниса, която се държеше за ръката и се гърчеше в агония. Тисамон ревеше, блъскаше слепешката въздуха, раздираше го с шиповете на ръцете си и се приближаваше опасно.

„Никога не ме е бивало в това.“

В този миг Ахеос погледна право в очите на стареца, очи, пълни с дива омраза и отмъстителност, и се опита не да отблъсне атаката му, а лекичко да я извърти. Простичък маньовър като в двубой с по-силен противник — вместо да посрещнеш меча му с риск твоят да се строши на парчета, просто правиш крачка встрани и острието му разсича празния въздух. За част от секундата смазващата хватка на умирация скрир се приплъзна встрани и тогава Ахеос нападна.

Но не нападна с магия, защото, макар и умиращ, старецът все още имаше силна защита, която да парира атаката му. Не, Ахеос просто посегна мълниеносно и заби докрай камата на Сцила в тялото на Палеркос.

Миг по-късно старецът вече не беше умиращ, а мъртъв. Конвулсия разтресе тялото му, после всичко свърши. Тисамон се срина на колене, притиснал с ръка главата си. Ахеос чу накъсаното дишане на Тиниса зад себе си, видя как Талрик се размърдва като след пиянски унес.

„Оцеляхме, но не спечелихме нищо освен болка.“ Той беше пропилял шанса, който привидението му беше поднесло на тепсия.

Навън телата на призрачните воители, призовани от Палеркос, вече се бяха претопили обратно в сенките. Дори стрелата, спряла се в бронята на Талрик, я нямаше. Нищо не беше останало от стария молец изгнаник освен трупа му.

Довлякоха се до дома на Нивит и завариха Гавед така, както го бяха оставили — на пост. Седеше с паякородното момиче, което се дръпна инстинктивно при появата им и очите му се изпълниха със

страх. Явно не Тисамон беше причината за този страх, осъзна Ахеос — девойката гледаше всички с еднакъв ужас. Никога не беше виждала хора от техните раси, нито молци, нито оси или богомолки. Поне ако се вярваше на разказа ѝ.

— Нищо — изръмжа Талрик в отговор на мълчаливия въпрос в очите на Гавед. Бившият офицер от Рекеф беше в гадно настроение и Ахеос се досещаше защо — осородният не разбираше, не можеше да проумее стореното му от молецородния магьосник. На няколко пъти беше подхвърлил, че старата рана го пробожда, но това бяха само извинения, опит да открие логично обяснение за случилото се.

— Не сте взели кутията?

— Да, не я взехме — отвърна кратко Ахеос. Чувстваше се уморен и още по-лошо — чувстваше се недостоен. Задачата, изглежда, не му беше по силите въпреки помощта, която бе получавал по целия път дотук.

— Значи ще трябва да я вземем на търга — каза Гавед, гледаше ги въпросително.

— Ами да, как не се сетихме! — сопна му се Тиниса. — Ти само ни уведоми, като си свършиш работата, ловецо, и разбереш къде ще се проведе проклетото наддаване.

— Човек може и да се засегне от такива думи — отвърна той с влудяващо спокоен тон.

— Ами засягай се.

— Особено ако вече е открил търсената информация.

Виждаше се, че Гавед се наслаждава от сърце на гробовното мълчание, което последва. Осородният ловец на глави се пресегна и хвана ръката на Сеф. Девойката го погледна и страхът ѝ сякаш се притъпи малко.

„Той е професионалист — напомни си Ахеос. — Изкарва си прехраната с издирване на информация, а не би бил добър в занаята си, ако не умееше да задава въпроси и да печели доверието на хората.“

— Знаела е през цялото време? — попита той невярващо.

— Лейар Белоуерн я е държал близо до себе си — обясни Гавед. — Толкова близо, че Сеф е била там, когато представителят на Сцила му е разкрил мястото на срещата. Да, глупавото момиче го е знаело през цялото време.

22.

На Одиса това място нямаше да ѝ липсва.

Като за град, управляван от собствените ѝ сънародници, Соларно твърде много приличаше на всеки град в Равнините — имитираше изискания вкус и деликатността на истинските паякородни, но нещо все не му достигаше. Беше като сал на дребни политикани, който се носи по бурните вълни на джавкащи се, неподлежащи на контрол местни отрепки. Знаеше, че за мнозина в Паешките земи Соларно има сантиментална стойност, но Одиса беше сляпа и глуха за този чар, а същото важеше и за Алданраелите, семейството, на което служеше тя. Соларно се беше превърнал в обикновена фигурка, а във всяка игра част от фигурите рано или късно биват жертвани.

Небето тъмнееше, облаци се надбягваха на югоизток и чертаеха белези по лика на луната. Одиса нямаше да види появата му, но щеше да го чуе. Именно за този звук се ослушваше сега, той щеше да е последното потвърждение, че е изиграла успешно своята роля във войната. Никой нямаше да научи за заслугите ѝ, разбира се, никой извън тайните съвети на Алданраелите, но играта беше такава. И Одиса не участваше в нея заради личната слава.

Тя дори нямаше да е тук, когато сраженията започнеха, не желаше и да дава отчет за действията си на полковника. Той не беше глупак, нищо че Одиса го беше водила за носа през цялото време и почти без усилия. А ако получеше възможност да проведе свое собствено разследване, като нищо би се досетил, че е играл по чужда свирка. Но тя нямаше да е тук, за да понесе последствията от гнева му. Работата ѝ за Рекеф беше приключила и веднага щом получеше очакваното потвърждение, щеше да потегли към родния Сиенис.

Зачуди се разсеяно как ли ще реагират соларнийците — щяха ли съперничещите си партии да се обединят или щяха да се разпаднат на по-малки фракции? Какво щеше да направи убиецът Честа? Пилотите? Как щяха да реагират другите езерни градове?

Според стандартите на паякородните Одиса не беше жестока — можеше без угризения да предаде цял един град и хилядите му жители в ръцете на една безмилостна империя, но не държеше да става свидетел на издевателствата. За подробностите щеше да изчака. Новините рано или късно щяха да си пробият път на запад.

„Всички те като цяло, и никой от тях поотделно, не разбират моята раса — помисли си Одиса, — защото до един са аматьори, които се плацикат в плиткото. Нашите паяжини са невидими и за най-проницателните от тях, и за шпионите от Равнините, и за агентите на Рекеф. Мравките си мислят, че го правим за власт, бръмбарите си мислят, че го правим за пари, а богомолките — че го правим от едната злоба, но никой от тях не разбира, че правим каквото правим просто защото ни е забавно да живеем така и защото сме преситени...“

Ето го и звука, който чакаше — басов жужащ звук високо в небето, далечен, довян от северния вятър звук, сякаш неவிжданo по размерите си насекомо лети без бързане към брега на Езгнано. Въпреки твърденията на Империята това не беше най-голямото нещо, летяло някога в небето. Бръмбарите в Равнините имаха по-големи, използваша ги за пътнически и товарни превози. Но пък беше най-голямото летящо нещо с военно предназначение. Осите бяха хора лишени от въображение, но понякога в сърцата на занаятчиите им припламваше поетична искра и явно така се беше родило името му — „Звездно гнездо“.

Армията на север би трябвало да е превзела вече търговския пост Тоек при планинския проход, разпръсквайки скорпионородните, които използваша мястото като разбойническо сборище и прибираха пътна такса от всеки преминаващ. Ала това беше несъществена подробност, каприз, ако щете, защото авангардът на истинската атака вече идваше насам и именно него чуваше Одиса в момента.

„Не е за вярване, че човек може да подпали война само с двама равнински агенти и един мъртъв офицер от Рекеф.“ Но пък осите бяха толкова предсказуеми — разръчкай им гнездото и те ще излетят на рояк, жадни за кръв. Запита се колко ли надълбоко ще стигне полковникът в търсенето на доказателства за предполагаемия вражески план, целящ да привлече Соларно за каузата на Равнините. Подсигуреше ли губернаторския си пост, едва ли изобщо щеше да се сети да проведе разследване.

Звукът ставаше по-силен и Одиса се запита колко ли соларнийци са се събудили или са спрели да се послушат насред нощните си пороци. По тези места характерният звук на въздушните кораби не беше нещо нечувано.

Надяваше се, че и Теорнис е изиграл своята част от представлението. Паяжината, която той трябваше да изплете, беше доста по-сложна от нейната, а той, макар и от благороден произход, все пак беше мъж.

Скоро щеше да се зазори. Одиса трябваше да тръгне веднага, иначе рискуваше да се хване в собствената си грижливо изплетена паяжина. Забърза към пристанището, където я чакаше малка рибарска лодка. Собственикът ѝ не подозираше какъв късмет е извадил, че точно тази нощ ще напусне Соларно на път за Порта Мавралис.

Последното накара Одиса да се усмихне. Изглежда, това беше нейният талант — да сее късмет по пътя си.

В съня си Че беше край друго езеро, съвсем различно, чиито детайли ту идваха на фокус, ту се размазваха пред очите ѝ. Отнякъде се чуваше ужасен глас и при всеки вик нещо в нея откликваше. Откликът беше заради връзката ѝ с Ахеос и тя знаеше, че ужасният глас вика него, тегли го към себе си.

В съня си тя тичаше по калните улици на град от паянтови бараки и се опитваше да открие първа Ахеос, да изпревари гласа. Въздухът гъмжеше от лъцящи малки кинжали, не, от застинали дъждовни капки, осъзна тя. Имаше усещането за трескаво движение навсякъде около себе си, сякаш незнайни сили са се промъкнали с взлом в съня ѝ и го претърсват за нещо, което са изгубили.

Ужасният глас прозвуча отново, по-близо този път, и Че мярна пред себе си сиводрех силует, който бързаше, теглен от чудовищните призови. Извика името му, но мамещият глас удави нейния с безсловесния си копнеж.

А сетне видя пред себе си нещо, което имаше място единствено в сънищата, в най-лошите кошмари, нещо менящо се в свирепата прегръдка на живи тръни — невиждана мерзост, и все пак запазила бегла прилика с човешкото. Ахеос приближаваше нещото охотно, с нетърпение дори, и тя му изкрещя да спре, понечи да се затича отново,

но изведнъж я заля болка, обгърна я отвсякъде. Дъждовните капки се превърнаха в оси, които я жилеха, принуждаваха я да се върне. Хоровото жужене на крилцата им нарасна до гръмовен рев...

— Че! Че! Събуди се!

Тя се надигна рязко и впери сляп поглед в мрака, забравила, че само една нейна мисъл е достатъчна да го разпръсне.

А после си спомни и го направи. И видя Таки да стои на прага с разрошена коса. Пилотските ѝ дрехи, очевидно навлечени набързо, висяха разкопчани.

— Какво?

— Че! — извика мухородната. — Ставай. Събери си нещата! Просто го направи, моля те!

А после си тръгна и през тропота на бързите ѝ крачки Че различи звуци на битка — звън на мечове, вик на болка.

„Бият се тук, в сградата.“

Скочи като ужилена от леглото, само по туника. В къщата на Дестиавелите се водеше битка.

„Има и нещо друго обаче... чувам и нещо друго, но какво?“ Ала битката се приближаваше и трясъкът на стомана погълна издайническия звук, преди да го е разгадала. Тя грабна кожените си занаятчийски дрехи от ниската масичка, където прислугата ги беше оставила почистени и сгънати прилежно. Сториха ѝ се внезапно отеснели, прекалено колосани, някакви конци ѝ пречеха да пъхне ръце в ръкавите. Успя някак да ги нахлузи през главата си и се зае да стегне каишките от едната страна, но малките катарамии се хлъзгаха в тромавите ѝ пръсти.

Вдигна глава, доловила нечия поява на вратата, и застина. Не беше Таки, а някакъв соларниец с бели панталони, бяла туника и меч с тънко извито острие в ръка. Слабата светлина откъм коридора разкриваше цвета на шарфа и плоската му шапка — бяха сини. Цветът на Кристалната партия, политическия враг на Джениса.

Голокрака и с петлеец се кожен жакет, Че се хвърли към меча си, стисна дръжката и го дръпна от масата с надеждата поне този път острието да се изхлузи само от ножницата. Не се получи, естествено, и в ръката ѝ се озова целият комплект с все колана. Че замахна странично, за да освободи острието, и тежката катарамии на колана фрасна стреснатия мъж през лицето.

Ако не беше тази неволна атака, соларниецът със синята шапка може би щеше да постъпи другояче, но сега се хвърли към нея, размахал меч си. Че замахна отново в широка дъга — с меч, ножницата и всичко, — коланът се оплете в острието на нападателя и двамата се озоваха много близо един до друг, озъбени лице в лице. Той посегна към кинжала, затъкнат в колана му, тя пък успя най-сетне да изтегли меч си от ножницата и прониза мъжа право в корема.

Този път навреме си спомни, че трябва да стисне силно дръжката и да не я пуска, докато мъжът не се изхлузи докрай от острието, теглен от собствената си тежест. Хвърли поглед към вратата и видя Неро да стои там, с бинтована ръка и изненадана физиономия.

— Какво става? — викна задъхано тя.

— Местната политическа ситуация, изглежда, е загрубляла драстично през изминалата нощ — каза той. Изглеждаше не по-малко сащисан от нея. — Таки рече да се махаме оттук — добави Неро и на Че тази идея ѝ се видя не по-лоша от всяка друга.

Дооблече се набързо и макар по коридорите да се валяха немалко трупове, двамата стигнаха до централния атриум на голямата къща, без да налетят на нови врагове. Точно там ги откри Таки, когато влетя в помещението, следвана по петите от Далре и шепа пазачи от частната охрана на Дестиавелите.

— Трябва да изчезваме — развика се мухородното момиче. — Трябва да се махнем веднага от къщата.

— Няма да споря с теб — увери я Неро.

— Какво е станало? Защо Кристалните ви нападат?

— Кристалните?! — повтори глуповато Таки и я зяпна невярващо. — Мислиш, че те ни нападат? Тази банда клоуни?

— Тогава какво?... — започна Че, но Таки вече тичаше и им крещеше да я последват.

При централния вход се водеше битка, но Таки намери странична врата, където всичко беше спокойно, и ги изведе на улицата. Трима от пазачите хукнаха моментално да заобиколят откъм фасадата и да изненадат нападателите в гръб. Далре и един солиден на вид соларниец останаха с тях.

— Таки, ще ми кажеш ли какво става, моля те? — настоя Че. — Да не би... да не би да е поредната щуротия, която си спретвате веднъж месечно, или нещо такова?

— Челядинке, вие, бръмбарите, никога ли не поглеждате към небето? — попита я остро Таки.

Че погледна нагоре, замръзна, а после се свлече на колене. До нея Неро псуваше като пристанищен работник, поразен от същата гледка.

В небето над Соларно висеше огромен въздушен кораб, балонът се издуваше върху вътрешна конструкция от яки греди, а гондолата почти не му отстъпваше по дължина. Цяло съзвездие от светлини обточваше корпуса, провесени на въжета лампи, които хвърляха зловещия си светлик над града и осветяваха основата на гигантския балон.

Гондолата беше надупчена от отвори и Че изтръпна при спомена за огнената участ на Тарк. Но този кораб не беше свръхмодерен бомбардировач. Не, „Звездно гнездо“ имаше само едно бойно предназначение.

Някакви неща падаха едно подир друго през отворите. Не неща, а войници, които разперваха криле на половината път надолу и се спускаха връз града в отряди от по дваайсет до петдесет души. Въздушният кораб беше пълен със стотици имперски войници, които дебаркираха в Соларно по най-прекия път.

— А ей там са нашите стари познайници — каза Таки и посочи. Че различи очертанията им на облачния фон — още два въздушни кораба, големи сами по себе си, но нищожни в сравнение с чудовището, което ескортираха, всеки с по четири понтона за ортоптери. Част от летящите машини вече се бяха разкачили от понтоните и кръжаха над събуждащия се град.

— Ама какво правят? — смотолеви Че.

— Това е нашествие, скъпа — обясни й Неро. — Превземат града.

— И са взели страха на Кристалните, които са толкова тъпи, че са хукнали да им помагат — добави Таки. — Но ако този кораб продължава да сипе войници със същото темпо, скоро осите не ще имат нужда от ничия помощ. Хайде.

— Хайде къде? — попита Че.

— Какво, мислиш, ще направят с вас, когато ви хванат, равнинке? — тросна се Таки. — Трябва да ви изведем от града. Към Равнините, към Принцеп, някъде.

— Пристанището? — предложи Че. — Лодка?

— Не, летището, преди да е станало късно — заяви Таки. — Хайде тръгвайте. Никой не знае по-къс път до летището от мен.

Соларно се гърчеше в хватката на нашествието. На стотина метра от къща Дестиавел друга палата на аристократи гореше в пламъци, а по входовете ѝ се водеха битки толкова ожесточени, че не беше ясно дали тези вътре искат да избягат, или другите отвън са решили да се хвърлят в огъня. Цветни шарфове не се виждаха, забеляза Че. Може би ставаше въпрос за частна вражда, възползвала се от шанса си за кулминация. Навсякъде соларнийци бяха заети да се избиват един друг, тук-там се виждаха оси, които наблюдаваха отстрани уличните сражения и явно не можеха да разберат дали пишман съюзниците им печелят, или губят.

„Всичките им политически фракции, сложната им система от управителни органи... а накрая се оказва, че градът е бил просто буре с огнепрах, готово да избухне при първата искра.“ Сега, след като Кристалните бяха нарушили крехкия баланс под диктовката на осите, всички соларнийски партии бяха грабнали оръжие. Ако нямаше външна намеса, предположи Че, всичко щеше да се сведе до една нощ на насилие, а на сутринта нещата щяха да се върнат по местата си. Ала този път осите щяха да раздухат усърдно пламъка и утре сутрин Соларно щеше да се събуди като придатък на тяхната империя. Хората, които сега се избиваха толкова ентузиазирани, утре щяха да се отърсят от временното си умопомрачение и да разберат, че вече не са свободни.

Таки ги водеше право напред, понякога тичаше, друг път летеше, но после спря изведнъж и без предупреждение. Гледаше втренчено пред себе си. Към някаква таверна, която, според Че, с нищо не се отличаваше от многото питейни заведения в града. Освен по това, че в момента я плякосваха. Предната врата беше разбита, млади мъже и жени тършуваха вътре за ценности. Виждаха се шарфове на поне две партии и Че отново предположи, че акцията е от частно естество, а не е дело на политически функционери.

— Таки? — Тя побутна мухородната. — Какво има?

— Просто... ти няма да разбереш — каза момичето. — Вече никога няма да е същото, нали?

— Можете да се биете с осите и...

— Проблемът не е в осите. Ти наистина не разбираш. Тук си само от няколко дни. Аз съм соларнийка и това е моят дом. Тук... тук се събирахме да пийнем — аз, Ниамед, Амре и другите. В тази кръчма го убиха.

Амре, братът на Таки, спомни си Че, убит от осите. А сега вандали разкъртваха дъска по дъска спомените й.

— Хей, ако ще бягаме, да бягаме — обади се изнервено Неро. Стискаше нож. — Тук взе да става по-лошо и от Тарк.

— Вижте! — ахна Че. Отряд осородни войници се спускаше от небето на двеста метра пред тях, право на пътя им. Кацаха в зловецата тишина, с разперени блестящи криле, а когато първите стъпиха на земята, от една пресечка дотичаха още неколцина и се присъединиха към тях. Един размахваше ръце, даваше скорострелни заповеди, сочеше пресечките и разпределяше войниците по различни участъци от улицата. Че си спомни теорията на Неро, че в Соларно има оси, които поддържат мисловна връзка помежду си. Как иначе можеше да се организира прецизно една толкова мащабна операция?

Осите забързаха по улицата и щом стигнаха до таверната, започнаха да обстрелват плячкаджиите с енергийни залпове — убиха половин дузина, а останалите разпръснаха. Викаха нещо и след кратко недоумение Че разбра какво казват:

— Полицейски час! Всички да се прибират!

— Трябва да вървим! — сръчка Таки тя, а после видя сълзи да се стичат по лицето на мухородната. Изражението й обаче си остана твърдо като гранит. Таки се огледа и хукна към една пресечка, която щеше да ги изведе зад гърба на напредващия отряд осородни войници.

Че погледна нагоре, стресната от трясъка на приближаващ ортоптер, и видя как машината прелита току над покривите, сякаш държи под око случващото се долу.

— Таки, ако излетим, ще ни видят.

— Ами да ни видят! — извика в отговор мухородната.

— И ще се опитат да ни спрат — възрази Че. — Ще влязат в сражение с нас.

— Ще влязат в сражение с мен — поправи я Таки. — Нека се пробват!

Над покривите по-нататък един соларнийски фикс навлезе в остър завой като част от двубоя си с имперски ортоптер, двубой, изобилстващ от сложни лупинги, които скоро отведоха и двете машини над Езгнано. Ортоптерът, който беше минал над тях преди малко, сега зави с рев и се отдалечи след другата имперска машина. Летеше толкова ниско, че керемидите и плочите по покривите се разтракаха.

— Ами господарката ти? — сети се изведнъж Че. — Джениса? Не трябва ли да се погрижиш за нея?

— Тя не беше в къщата, когато нападнаха — отвърна Таки. — Отиде да се договаря със Сатенената, а и си има достатъчно охрана. Аз отговарям за вас двамата.

Нещо в тона ѝ подсказваше, че въпросната отговорност е била поета по собствена инициатива.

Над тях издутата грамада на „Звездно гнездо“ висеше като гигантска деформирана луна, а през отворите ѝ продължаваха да се изсипват войници, като семена, понесени от вятъра. Кацаха на отряди по улиците и моментално поемаха контрол, убиваха въоръжените граждани, обявяваха на висок глас наличието на полицейски час, после тръгнаха да направят същото и на съседните улици, докато цели квартали не преминаха под имперско господство. Ала въпреки получените заповеди и въпреки усилията на отговорниците с мисловната връзка, които се опитваха да координират действията им, те все пак бяха осородни войници. Поставили Соларно на колене, те разбиваха врати, грабежа и изнасилваха. Жигосваха с дамгата на Империята поредния нисш народ и искрено вярваха, че са в правото си само защото могат да го направят.

Влетяха в хангара на летището броени минути преди осите, че и по-малко. Авиаторката спринтира към „Еска Воленти“, а имперски войници вече кацаха на пистата отвън с изтеглени мечове.

Тримата бегълци не бяха единствените, потърсили убежище на летището. Имаше поне десетина механици, които въздушното нападение беше заварило тук, неколцина от другите сигурно бяха пилоти като Таки, а имаше и обикновени граждани, побягнали насам с надеждата, че по-високият терен ще се окаже и по-безопасен от ширналия се в ниското град.

Поне двадесетина осородни войници кацаха отвън. Таки спря, вмъкнала се наполовина в кабинката на „Еска“, и прехапа устни.

— Къде ще идем? — извика й Че.

Мухородната погледна надолу към тях — някак разсеяно, сякаш в прилива на облекчение, че е заварила машината си непокътната, съвсем е забравила за хората, които трябваше да изведе от опасността. Така поне се стори на Че. Таки се изправи върху корпуса на „Еска“ и плъзна поглед по десетината машини под покрива на хангара.

— Онази! — посочи Таки и Че се обърна да погледне. Мухородната сочеше тежка машина с форма на варел, четиривитлов ортоптер, който едва ли използваша за друго освен за товарни превози. Изглеждаше по-стабилен от „Бурна“, но по-бавен и със сигурност обречен на същата печална участ.

— Няма ли нещо по-бързо? — извика Че.

— Качвайте се вътре! — нареди Таки и в същия миг отвън изпука първият енергиен залп. Механиците, пилотите и онези от другите, които носеха оръжие, бяха заели позиции от двете страни на хангарния портал. Неколцина имаха арбалети, включително Таки — Че я видя как посяга в кабинката на „Еска“ и вади оттам малък арбалет с двойно обтегната тетива. Неро, запънал собствения си лък, размаха криле към предния капак на един наполовина разглобен фикс, откъдето да стреля по врага. Усилието, изглежда, му дойде в повече и той примижа от болка.

Че хукна към тежкия ортоптер. На корпуса му с големи четвъртити букви беше изписано вдъхновяващото име „Сатър“. Направен беше от дъски, стегнати с метални скоби, точно като буре, и се оказа по-голям от очакваното. Като цяло изглеждаше прекалено тежък, за да се отлепи от земята. Че стисна зъби, покатери се по металните скоби, забити в корпуса му, и поде борба със затварящия механизъм на кабинката му.

Осите бяха дошли да завземат летището, но явно не бяха очаквали да срещнат толкова енергична съпротива, нито залпа от стрели, който повали четирима от тях. Един находчив пилот беше свалил въртящия пронизвач от леталото си и откри огън с него по прегрупиращите се за атака войници. В отговор те пробваха мълниеносно нападение под прикритието на масиран обстрел с енергийни жила. Поне двама защитници паднаха с димящи рани в

телата. Последва краткотраен близък бой, къси имперски мечове срещу ножове и извити соларнийски остриета, след това осите се издигнаха, отблъснати, във въздуха. Защитниците на хангара взеха да се поздравяват шумно за успеха, но ехото от виковете им още не беше заглъхнало, когато отвън започнаха да се събират още осе — оцелелите от първата атака и още десетина нови. Тревогата със сигурност беше стигнала до основните имперски части по улиците на града и осите щяха направят всичко необходимо да завладеят летището и пистите, в това Че не се съмняваше.

Най-сетне успя да отвори капака, вмъкна се през кръглия люк и пропадна в място по-широко от очакваното. Отвън „Сатър“ изглеждаше ужасно тежък, но отвътре беше почти изцяло кух, истинско товарно летало. Един-единствен дървен стол — толкова обикновен, все едно някой го е домъкнал от кухнята си — беше закован за пода пред навигационния лост, а за обстановката отвън, както с ужас установи Че, пилотът можеше да съди само по гледката през двата продълговати отвора, изрязани в носа на ортоптера. Макар и любител в изкуството на пилотажа, Че определено беше летяла с далеч по-елегантни машини.

„И този път съм без оръжия. Таки явно не вярва, че мога да оцелея във въздушен бой.“ Не че „Сатър“ би могъл да се справи с подобна задача. „Сигурно лети като... Като бръмбар, предполагам.“

Подаде глава през люка да види къде е Неро. Мухородният още клечеше върху капака на разглобения фикс и се прицелваше съсредоточено с лъка си — стрелата литна, профуча над защитниците и се заби в земята между двама осородни. Неро може да беше велик художник, поклати мислено глава Че, но с лъка определено не го биваше.

„Само Ахеос да беше тук — помисли си тя, а после: — Дано се справя по-добре от нас.“

Таки стреля с арбалета си, после клекна зад „Еска“ да го обтегне. Осите си пробиваха път в хангара. Много от соларнийците бяха мъртви, други лежаха ранени, а оцелелите се бяха оттеглили зад леталата, което позволяваше на осите да стрелят иззад прикритието на портала. Че с ужас видя имперски ортоптер да прелита отвън и да завива бавно, насочил се за кацане на пистата.

— Неро, качвай се! — извика тя. — Таки!

— Няма смисъл — каза мухородното момиче и сложи нова стрела в улея. — Не можем да минем покрай тях. Ще унищожат „Еска“, както и всяка машина, която се опита да избяга. — Горчивина и ожесточение напрягаха гласа ѝ до скъсване. Бяха ѝ отказали небето.

— Прекратете стрелбата! — извика някой току откъд имперската линия. — Следващият, който стреля, ще бъде обвинен в неподчинение!

Енергийните залпове иззад прикритието на портала се разрешиха и спряха. Защитниците последваха предпазливо примера на осите.

— Бела Таки-Амре вътре ли е? — извика познат на Че глас. Гласът на Аксрад, осородния пилот.

— Какво искаш? — извика в отговор Таки.

— Така си и помислих, че ще те намеря тук. Или тук, или във въздуха. — Аксрад се появи на вратата, тъмен силует, осветен от лампите вън. Сякаш предизвикваше защитниците да го застрелят. — С теб имаме недовършена работа.

Таки бавно отпусна тетивата на арбалета и попита:

— Каниш ме да се разберем отвън, така ли?

— Точно това имах предвид — отвърна Аксрад.

— А останалите?

— Какво останалите? — По тона му пролича, че дори не му е хрумвало да се замисли за тях.

— Водя двама цивилни, които нямат нищо общо с тази битка — каза отчаяно Таки. — Искам да ги изведа от града живи и здрави.

— Тогава нека те бъдат залогът — предложи Аксрад. — Двамата с теб ще си премерим силите и ако случайно ме победиш, нашите войници ще пуснат всички тук да се разотидат кой където иска, било за да се включат другаде в битката, било за да избягат. Ясно ли е, сержант?

Че не чу отговора на другия мъж, но прие, че е бил утвърдителен.

Таки сложи арбалета в кабинката на „Еска“, после заобиколи покрай крилото на машината си, уж за да вижда по-добре Аксрад, но когато пътят ѝ я доведе близо до Че, каза тихо:

— Няма да спазят думата си. Той говореше сериозно, но за другите това е само игра. Така че щом излетя, бягайте. Войниците ще са заети да гледат двубоя, а не вас.

После заяви високо:

— На твое разположение съм. Само да изкарам „Еска“ на пистата и ще довършим каквото имаме за довършване.

23.

— Това е работа на Равнините — изсъска император Алвдан. Стоеше по нощна риза, заобиколен от дузина стражи. Притискаше нервно брадичката си с юмрук. — Не може да е съвпадение.

— Така изглежда, ваше императорско величество — угоди му Максин. Не смяташе да споменава пред императора, че собствените му агенти не са доловили и един знак за предстоящите неприятности, нито са заловили агенти на Равнините. „Да се надяваме, че императорът няма да се сети да попита.“ Днешният ден не беше от най-добрите за Рекеф и без значение чия грешка бе довела до това, Максин беше човекът, който стоеше пред императора в предутринния мрак.

Защото получената вест беше наистина тревожна — майор Бердик бил изричен в нарежданията си, а куриерът му настоял да бъде приет по спешност. Представата за мухородния, който влиза решително в двореца, за да събуди императора и шефа на Рекеф, дълго щеше да тормози дните и нощите на Максин. Когато се изправи пред тях, пратеникът буквално се тресеше от страх. Но беше видял с очите си бунтовете в Сзар и знаеше какво повелява дългът му. Максин, волюневолю, го похвали за усърдието.

— Ако Сзар... ако изгубим Сзар, как ще се отрази това на кампанията ни? — попита Алвдан.

— Никак, ваше величество — увери го Максин. — Може да засегне в малка степен снабдяването, но не би представлявало сериозна заплаха за мощта на армията ви. А и бъдете сигурен, че Сзар няма да ни се изплъзне. Явно са разбрали някак, че царицата им е мъртва, това е всичко. — Поколеба се за миг, преди да го изрече на глас пред охраната, но тайната незнайно как и въпреки предпазните мерки беше изтекла. Още един провал, за който щеше да отговаря Рекеф, ако императорът се сетеше да попита. Най-добре бе да насочи вниманието му към самия проблем, вместо към причините за възникването му. — Производството в западните територии ще пострада заради бунтовете,

разбира се, но Хелерон лесно ще компенсира недостига на промишлени стоки. Има само един въпрос, който си струва да поставя на вниманието ви, ваше величество, и той е колко далеч да стигнем в наказанието на пчелородните за тяхната наглост.

— Наказание? — повтори Алвдан и думата явно го върна в реалността. — Не ни мислете за глупак, генерале. Бунтът е като болест и дори един заболял град може бързо да разпространи заразата. Ние четем внимателно докладите, и не само твоите. Знаем, че миналата година Мина е била близо до взрив и че още къкри под повърхността. А и въстанието в Мейнис не беше толкова отдавна. От Дванайсетгодишната война насам цялата западна част на Империята се тресе. Причината за това развитие на нещата ни убягва, генерале. Развитие, което не можем да отхвърлим с лека ръка. Нещо трябва да се направи. — Свали най-послед юмрук от брадичката си и плъзна поглед по стражата. — Нещо решително и окончателно, генерале, защото по всичко личи, че твърде дълго сме разчитали на Сзар. Пчелородните са упорит народ — подлагат гръб на бича и не им пука.

— Ваше величество?

Сега погледът на Алвдан беше съвсем ясен, гласът му — напълно спокоен.

— Ние ви изпреварихме, генерале, досетихме се накъде отиват нещата още преди да пристигне последната вест. Когато за пръв път получихме сведения за напрежение в Сзар, разбрахме, че мълвата е стигнала до пчелородните. И че ще въстанат, защото тя... тя беше единственото, което ги държеше в подчинение. И когато тази котва се скъса, за нас беше ясно, че пчелите рано или късно ще направят опит да отвоюват свободата си. А сега, след като полковник Ган е изгубил принцесата, която е следващата царица на Сзар, пчелите ще се надигнат масово. Подкрепленията, които сте изпратили, няма да удържат на напора. Не, трябва ни някаква по-голяма тояга от армията, която да им набие ума в главите.

Максин хвърли поглед към телохранителите. Лицата им си оставаха грижливо безизразни. Не беше очаквал Алвдан да поеме инициативата в свои ръце и това развитие на нещата беше крайно неблагоприятно. Алвдан не беше глупав и преценката му току-виж свърнала в неочаквана за Максин посока. Преценка, която генералът

захранваше с грижливо подбрана информация, която не винаги включваше цялата истина.

— Ако мога да попитам... — започна бавно той.

— О, генерале, виж се само! — каза Алвдан с широка усмивка. — Нали не си мислиш, че вече нямаме нужда от теб? Глупости! Ти все още си най-довереният ни съветник. Наш... е, щяхме да кажем брат, но хайде да не е точно това.

„Отлично помня какво направих с братята ти по твоя заповед“ — помисли си Максин.

Алвдан явно си мислеше за същото.

— Бихме те нарекли приятел, само дето императорът няма приятели. Ти си най-главният сред слугите ни и ще трябва да се задоволиш с това.

— За мен е чест, ваше величество.

— Ние, разбира се, възнамеряваме да превърнем Сзар в нагледен урок за всички — обясни Алвдан. — Пратихме да ни доведат един специален човек, един ексекUTOR. Той ще научи провинциите, че Империята изисква покорство, пълно и незабавно подчинение. Няма да допуснем бунтовете да се разпространят. Всеки град в Империята ще научи името на Сзар. Ще превърнем Сзар в нарицателно, което да държи под ключ всички бъдещи бунтове, в лекарство за всички бъдещи зарази.

— Но кого сте повикали, ваше величество? — попита Максин, едва сдържаше нетърпението си.

Алвдан произнесе едно име и Максин смръщи вежди, докато преравяше многотомния склад на паметта си. А после се сети и разбра.

Максин беше убиец и много пъти беше отнемал живот за своя изгода, а още по-често други бяха отнемали живот по негова заповед. Но когато сега се замисли върху идеята, когато си спомни последните доклади и резултатите от тестовете, го полазиха ледени тръпки.

„Сзар е на път да влезе в учебниците по история — каза си той. — Всъщност, когато това приключи, Сзар може и да не съществува другаде освен в учебниците по история.“

„Той каза, че няма да забележа промяна.“

Огледалото беше истинско произведение на изкуството във формата на пясъчен часовник, с рамка от злато и сребърен филигран, а във вътрешността му на тънки жички висяха пеперуди и водни кончета от благородни метали. Трофей от Дванайсетгодишната война, който, по липса на други кандидат-собственици, накрая се бе озовал тук, в нейните покои.

Сега огледалото ѝ показваше същото, което беше виждала винаги — бледнокожа и стройна осородна жена, косата ѝ навита спретнато на върха на главата. Ето я и познатата нотка на уязвимост в погледа, родена от дългия флирт със смъртта и от жестоките капризи на брат ѝ. Сега прибра кичур коса зад ухото си и се взря отново в огледалото, търсеше някакъв знак за магията, която Уктебри твърдеше, че е вложил в нея.

„Магията е фино изкуство — беше ѝ обяснил той. — По-добре е да се работи с качества, които вече са налични, отколкото да се създава нещо от въздуха. Ти вече си възхитителна представителка на своята раса, затова аз само ще полирам красотата ти.“

Истината бе, че никой никога не я беше наричал красива и ѝ стана малко тъжно, задето първият ѝ обожател трябваше да е не друг, а изнемощелият кръвопиец комаророден старчок.

„Ако татко още беше жив, къде ли щях да съм сега?“ Щеше да е омъжена, несъмнено, при това за жених по чужд избор. Брат ѝ Алвдан никога не бе отварял дума да я омъжи за някого, дори за най-доверения си лакей Максин. Страхуваше се от амбициите на евентуалните ѝ деца, а още повече от амбициите на евентуалния ѝ съпруг, които неизбежно щяха да се разраснат.

„Единствената полза от революцията — беше ѝ казал Уктебри — е, че остави магията в миналото. Сигурно ще попиташ каква е ползата от това? Ти не вярваше в магията, преди да се срещнем, не вярват и сънародниците ти из цялата Империя. Суеверия, махвите с ръка вие, древни легенди и щуротии. Благодарение на това ваше невежество обаче дори най-елементарното магическо заклинание може да заблуди всички ви, защото вие, Умелите, възприемате света и събитията в него като следствие от логическите закони на механиката. Човек полудява и убива най-добрия си приятел, но вместо да каже «бях омагьосан», както би направил всеки в подобна ситуация преди пет столетия, казва: «той си го просеше». Измисля си мотиви постфактум и дори не му

хрумва да се замисли за недоловимото влияние, което го е подтикнало към тази немислима доскоро постъпка.“

Седа потръпна. В погледа ѝ сякаш наистина се забелязваше промяна, нищо че Уктебри твърдеше обратното. Сега в очите ѝ имаше повече знание и повече тревога. Комарородният ѝ бе отворил врати, които по-добре да бяха останали затворени.

Ала той ѝ предлагаше бягство, бягство от брат ѝ и от смъртната присъда, която беше отложена, но не и отменена. Затова Седа бе сключила договор с него и вече нямаше път назад.

Беше положила грима си с внимание и умереност, които не биха посрамили и най-взискателната паякородна девойка. Роклята ѝ беше чисто бяла и силно вталена, така че да подчертава извивките на ханша и гърдите ѝ.

„Красива съм“ — осъзна тя. Може да беше само страничен ефект от магията на Уктебри, но отражението ѝ в огледалото говореше недвусмислено в полза на тази оценка.

Първият ѝ посетител пристигна скоро след това — кльоцавият възстар Гегевей. Мокрицородният съветник спря на вратата. Седа се бе излегнала на един диван и го чакаше. Обточеното с ивица сиво чело се набръчка изненадано.

— Ваше, мнм, височество — измърмори той. Очите му се присвиха и Седа разбра, че е доловил заклинанието, вложено в нея от Уктебри. Именно по тази причина беше повикала при себе си първо него.

— Говорили сме за това и преди, Гегевей — започна тя, — а ти си умен човек. Затова съм сигурна, че не си останал глух за мълвата.

— Определени слухове стигнаха, ммн, и до мен — отвърна мокрицородният. — Вие знаете, че аз, тъй, че сте ми скъпа на сърцето. Че ви обичам като дъщеря, да речем... или като внучка май ще е, хмм, по-точно. Но се боя за вас.

— Заради компанията, която предпочитам?

— Действително. Напоследък вие, хрм, поддържате близки отношения с едно същество, което е по-могъщо и по-злонамерено, отколкото си давате сметка.

— Боиш се за добродетелността ми? — Седа му даде знак да седне до нея.

— Съвсем буквално, ваше височество. — Той прегазни стаята с дългите си като кокили изкривени от старост крака и приседна на дивана.

— Гегевей — продължи Седа. — Осем години бях като мъртва. Все едно ме бяха положили до баща ми в ковчега му. Но сега имам шанс и комарът е моят наставник в това начинание. Ако притежава толкова сила, колкото твърдиш ти, поне я използва в моя изгода.

— А ако е злонамерен? — попита мокрицата.

— Аз съм принцесата на Империята на осите — заяви гордо тя. — Баща ми се сражава с десетки хиляди и покори десетки градове, а аз съм негова дъщеря. Онова, което направи брат ми... и аз бих направила същото на негово място. Мистиците нека плетат интриги и заговорничат, старче. Дали ще загине от жертвен нож, или от жилото на обикновен войник, за жертвата е все същото.

Той дълго мълча. Не я поглеждаше, а посоката на мислите му оставаше скрита под неизменната меланхолия на старото му лице.

— Нима ще ме изоставиш? — попита го нежно Седа. — Смяташ, че си се озовал на крачка от опасно начинание, в което не си планирал да участваш? Служиш на Империята, отпреди аз да се родя, Гегевей. Нали не искаш да повярвам, че си опазил невинността си толкова време?

— Да, да — призна той почти шепнешком. — Само дете си мислех, ммн, че може би вие... Но не, дори вие не бихте могли да тънете в благословена наивност. — Сега вече я погледна, сълзящите му очи я пронизаха. — Дойдох в Империята като роб, но също и като агент на своя, ммн, народ, да? С едничката цел да отклоня погледа на Империята от нас... Но през последните двайсетина години дори не съм се сещал за това. Искам или не, сега аз съм толкова имперец, колкото и всеки осороден. И не, няма да, ххм, ви изоставя. Ще ви служа според силите си.

— Браво. Радвам се да го чуя. — И беше вярно. Тя харесваше Гегевей по един особен начин. Не го възприемаше като роб, нито като чужденец дори, защото той присъстваше в живота ѝ още от най-ранните ѝ детски спомени. — След малко тук ще дойде генерал Бруган.

Гегевей кимна замислено.

— Мъдър избор, ако успеете да, хрм, да го привлечете на своя страна. Само че той си пада малко единак. Бъдете много внимателна с него.

„С помощта на Уктебри ще го спечеля така или иначе“ — помисли си тя и потръпна.

Генерал Бруган имаше забележителни очи. Бяха сиви, но толкова светли, че изглеждаха почти без цвят, като ясно небе, отразено в стомана. Те бяха и единствената забележителност в един иначе съвсем обикновен наглед мъж — русата му коса беше късо подстригана по войнишки, лицето му беше сурово и с тежка челюст, а солидната му снага започваше да се окръгля в кръста. Влезе, облечен в туника с кант и брониран кожен жакет, и спря почти веднага, вперил очи в нея.

Не приличаше на висш офицер от разузнаването, но Седа познаваше и тримата генерали на Рекеф и от тях само Рейнер приличаше на такъв. Скоро Рекеф щеше да й потрябва, най-малкото трябваше да си осигури подкрепа отвътре. Ако Рекеф се противопоставеше на плановете ѝ в своята неразединена цялост, то и най-силната подкрепа от другаде не би имала значение. Генерал Максин не би могла да ухажва, а за генерал Рейнер се говореше, че се е окопал някъде в провинцията и си ближе раните след претърпяното поражение в боричкането за власт, разтърсило Рекеф в последно време. Баща ѝ разумно бе разпределил тежестта на организацията върху три чифта плещи, но за никого не беше тайна, че генерал Максин, настоящият фаворит на императора, не обича да дели с никого.

Генерал Бруган. Беше прекарал много време далеч от столицата, толкова дълго, че хората да забравят за него, докато той изпълнява дълга си в източните провинции. Сега се беше върнал — сигурно в отговор на Максиновите машинации — и ето го тук.

„Може и да не е толкова лош.“ Трудно би могла да съди за характера му. Засега знаеше само, че е по-млад от Максин и по-атлетичен от мършавия Рейнер.

— Моят слуга каза, че сте пожелали да ме видите — започна той. Тонът му беше предпазлив, погледът — бдителен, но като че ли не бързаше да го отмести от нея. Сърцето ѝ затупка по-бързо, не заради разсъбличащите я мъжки очи, а от вълнение, че най-сетне е способна

да задържи нечий интерес, по какъвто и да било начин, и следователно да му повлияе.

— Слугата ви е бил прав — отвърна тя. — Отдавна не сте се връщали в Капитас, генерале, но аз ви помня. Защо не седнете?

— Но вие бяхте... по онова време бяхте малко дете — каза той и Седа се ентусиазира още повече от малката засечка в думите му. Генералът пристъпи предпазливо, като човек, който се бои да не попадне в капан. — Явно наистина е минало много време.

— Или пък сте се върнали точно когато трябва, генерале — каза тя. Думите прозвучаха тромаво в собствените ѝ уши, но изглежда успяха да стреснат генерала. Той примигна и хвърли бърз поглед из стаята.

— Никой не ни чува, генерале, нито ни вижда. — Фин като паяжина гласец взе да шепне в главата ѝ. Тя се стресна за миг, после повтори прошепнатите ѝ думи: — Освен собствените ви поддръжници.

— Явно сте добре информирани — отбеляза той.

— Знаете къде израснах, генерале, и при какви ограничения. В личното си изкуство за оцеляване аз съм обучена по-добре от всеки войник.

— Не се и съмнявам — каза той и седна на дивана срещу нея, като я наблюдаваше внимателно.

— Тревожете се, че може да съм стръв, която генерал Максин използва срещу вас — каза тя. Очакваше бурна реакция при споменаването на генерала, но вместо това Бруган се усмихна леко, без да сваля поглед от нея.

— Не — отвърна той. — Винаги съм имал свои очи и уши в двореца, каквото и да си мисли Максин. Знам, че не сте му приятел.

— Значи ли това, че ми имате доверие, генерале?

— Чак толкова глупав не съм — каза той, но в гласа му се промъкна странна дрезгавина.

— Генерале, в последно време моят брат е много близък с Максин. Вашите очи и уши не са пропуснали това, нали?

— Така е, не са.

Седа се приведе напред, като се чудеше дали Уктебри влияе и на неговия ум. Мисълта, че освен с Бруган флиртува и с отвратителния комаророден, ѝ дойде в повече, но Седа запази самообладание, удържа

маската си, навлажни устни и се взря в забележителните очи на мъжа насреща си. Надяваше се, че няма да зърне червен оттенък в сивото.

— Ваш дълг е да следите за държавна измяна, нали така? — попита Седа.

— Като генерал, оглавяващ вътрешната служба на Рекеф, това е основната ми задача.

— Да, но измяна срещу какво, генерале?

— Срещу Империята, принцесо Седа.

Сърцето ѝ се покатери в гърлото, но от радост. От дива радост, че е получила такава великолепна отстъпка. И не само заради титлата, която Бруган беше използвал — титла на водните кончета, която не ѝ се полагаше по право. Не, вълнението ѝ се дължеше най-вече на факта, че генералът бе назовал държавата, а не човека. Империята, а не императорът. Ясно ѝ беше, че Уктебри се е намърдал в главата му с неподозираната си магия, но мислите, които комарородният извличаше на повърхността, не бяха притурени изкуствено, а естествено възникнали в съзнанието на Бруган, заровени надълбоко под чувството му за дълг и чест. Уктебри просто изваждаше на светло тази скрита част от Бруган, скрита навярно и от самия него.

— Измяната срещу Империята е смъртен враг на всички нас — каза тя, като се наведе още по-близо. Генерал Бруган се наведе на свой ред и лицата им се озоваха на педя едно от друго. Тежките му черти вече не изглеждаха толкова груби, смекчаваше ги светлината на сивите му очи. — Измяна, която сигурно би могла да се зароди и на високо равнище.

— На най-високото — кимна той, така заплепен, че изглеждаше с десетилетие по-млад, отърсил се от години на тежък дълг, предателства и предпазливост. След тези му думи Седа разбра, че генералът вече е в ръцете ѝ.

Действащият губернатор на Хелерон живееше извън общоприетите норми. Не даваше вечери, не организираше балове, защото никой не би дошъл освен по задължение. Не ходеше никъде, за да не развали с присъствието си настроението на домакините и техните гости. Беше като незаконородения син на Империята, любимият майстор занаятчия на императора, човек с неопределена

кастова принадлежност, който, с изключение на неколцината си чираци, нямаше никакви близки хора. Извън изискванията си към промишлеността на Хелерон той не взимаше никакво участие в управлението на града.

Положението било като буря, през която се провиждали парченца синьо небе — с тези предпазливи думи магнатите от Съвета описваха ситуацията в Хелерон. Срещаха се в Съветната камара, както го бяха правили и преди нашествието, и редяха дневния ред на града. Зад стените на камарата всичко си беше постарому, сякаш генерал Малкан никога не е идвал в Хелерон, и стига да се съобразяваха с изискванията на Дрефос за достатъчно работна ръка и суровини, магнатите можеха да управляват града по свое усмотрение.

„Можеше да е по-зле“ — шушукаха си колебливо магнатите, след като първоначалната им погнуса от произхода на губернатора поизгуби от остротата си. Осите спокойно можеха да назначат много по-неприятен губернатор, който да им се бърка постоянно в работата, да се държи като военен диктатор или да задоволява алчността си, като ги товари с непосилни данъци — с други думи, можеха да назначат човек, който да прилича на самите тях. Високомерното поведение на Дрефос ги дразнеше, но се отразяваше добре на бизнеса и заради това те бяха почти склонни да му простят в магнатските си сърца. „Поне не ни се бърка в работата.“

А зад любовта им към парите и доходната търговия се криеше и друга мисъл, която оставаше неизречена: „Той е чудовище, но не от най-страшните.“ Осородните войници по улиците безспорно бяха избухлива сган, често се стигаше до свади и убийства, но сред низшите слоеве на гражданството. Няколко сгради бяха опожарени, няколко дребни търговци — екзекутирани, но това беше естествен резултат от вродената агресивност на осите. Ако губернаторът беше тиранин, който постоянно ги ръчка с остен, положението можеше да е много по-тежко, особено за онези, които имаха какво да губят.

Ала самоизолацията на помощновоюсковия полковник сама по себе си пораждаше любопитство и градът очакваше жадно всяка клюка, свързана с него. И затова новината, че при губернатора е пристигнал пратеник от столицата, беше налапана като топъл хляб. Дрефос беше самостоятелен човек — странеше от бумащината и успяваше да се справя със задълженията си без изрични заповеди от

столицата до Хелерон и без чести доклади от Хелерон до столицата. Почти все едно Империята е вдигнала ръце от него и го е оставила да се оправя сам. Никой друг не разбираше от работата му толкова, че да му диктува указания.

Досега.

Сега един задъхан осороден дотича в Съветната камара и взе да размахва свитък с печат в лицето на сержант от гарнизона, като повтаряше името на полуродния. Заповеди за помощновоюсковия полковник, право от Капитас, с най-висок приоритет, да бъдат предадени незабавно.

Казаха му, че губернаторът е в една от фабриките за щраколъкове, и пратеникът хукна натам. Печатите върху свитъка бяха подсказали недвусмислено на гарнизонния сержант, че новодошлият не преувеличава за спешността на писмото.

— Уведомиха ме — каза Дрефос, — че основните части на Шеста армия ще пристигнат тук след десетина дни на път за Сарн. Колко щраколъка можете да им дадете?

— Още две хиляди някъде — каза Тото, без да се замисля. — Неотдавна пратихме една доставка по трена, но знаете какво се случи с нея. Генерал Малкан прати писмо за още, които да му бъдат доставени с конвой от автовозила.

Дрефос изсумтя пренебрежително.

— Не съм впечатлен от способността на Седма да опазят онова, което им пращаме. Първо влакът с войниците, а сега чувам, че последният продоволствен конвой също е попаднал в засада. Дайте цялата наличност на Шеста, пък генералите нека се боричкат помежду кой колко да вземе.

Тото кимна, свел поглед към работниците и редиците машини, които струговаха чаркове, правеха нарез на дулата, отливаха мунициии. Усети как Дрефос се приближава до него, видя ръцете му на парапета — една от плът и една от метал.

— Чух, че си разрешил малкия си проблем с дисциплината — каза майстор занаятчията.

— Така е, сър.

Паузата се проточи и Тото хвърли кос поглед на помощновоюсковия полковник. Дрефос гледаше разсеяно към другия край на големия цех. Днес Тото го виждаше за пръв път от няколко

десетници — време, което Дрефос беше прекарал в уединение, ангажиран със собствените си проекти. Зад двамата рампата стенеше протяжно под тежестта на Големия Грейв. Конощипородният занаятчия беше истински гигант, висок над три метра и много едър, истински скален блок от черен обсидиан с нокти като длета, но именно с него предпочиташе да работи Дрефос, защото търпението и прецизността му бяха завидни, точно като исполинската му снага. Големия Грейв рядко отваряше уста да проговори — още едно качество, което, изглежда, го правеше идеален за новия проект на Дрефос.

Застанала в сянката на конощипородния, Касзаат изглеждаше миниатюрна и крехка.

— И продължаваш с експериментите, разбира се? — подсказа му Дрефос.

Тото се изненада, че шефът му знае за това.

— Човъркам щраколяка, сър. Опитвам се да добавя вграден пълнител за повече изстрели в минута. — Както обикновено, веднъж започнал, Тото бързо се разпали по темата: — Проблемът е, че ако се използва лостово-пружинният механизъм на гвоздистрелите, целта се измества и полезният обхват пада наполовина, при подаване на снарядите отгоре надолу механизмът засича твърде често, а ако се приложи часовников...

— Серийното производство би било твърде скъпо и времеемко — довърши вместо него Дрефос, видимо доволен от усърдието му.

— Как... — Не беше получавал изрична заповед да не пита, но секретността, в която Дрефос провеждаше последните си проучвания, беше красноречива сама по себе си. — Как върви вашата работа, сър? — осмели се все пак Тото.

— Как, наистина — каза Дрефос, не в опит да избегне директния отговор, а сякаш наистина обмисля поставения въпрос. — Предстоящата война със Сарн ще се запомни, Тото. Някои хора ще обезсмъртят имената си в историческите хроники.

„Ако оцелее някой, за да ги напише.“ Дрефос изглеждаше необичайно разсеян и мълчалив, което тревожеше Тото. Обикновено шефът му обичаше да се разпростира подробно върху работата си, да се хвали дори. Сега обаче явно бе попаднал на нещо, способно да разтърси дори неговото желязно хладнокръвие.

— Кажи ми към какво, според теб, се стремим ние в работата си?
— попита внезапно помощниковият полковник.

— Сър? — Тото хвърли поглед през рамо към Касзаат и Големия Грейв, но те с нищо не му подсказаха отговора.

— Архетипове — каза Дрефос, толкова тихо, че думите му се изгубиха в трясъка на машините. — Точно както се твърди, че съществува осороден архетип, знание, което дарява осите с тяхното Изкуство — и всички останали раси с тяхното, — така съществува и оръжеен архетип, Тото. Разбираш ли за какво ти говоря? Оръжие на оръжията, толкова съвършено, че за да убиваш с него враговете си е достатъчно да го хванеш в ръце, да го направиш *свое*. Без никакви допълнителни изисквания като умение, благоприятни атмосферни условия, укрепления... а само смърт, чиста и прецизна.

— Това... върху това ли работите? — попита Тото.

— Близо сме, Тото. Близо сме — отвърна Дрефос и тръсна глава, сякаш да я проясни. Може би смяташе да каже още нещо, но не успя, защото някакъв войник притича покрай Големия Грейв и хукна по рампата със свитък в ръка. Дрефос взе презрително свитъка и се дръпна настрана да го прочете. След няма и секунда се обърна към пратеника и възкликна: — Невъзможно!

— Такива са заповедите ви, сър — настоя безапелационно пратеникът.

— Аз имам работа тук — повиши глас Дрефос — и не мога да я нарежа по средата. Върви да намериш някой друг, който да ви свърши мръсната работа.

— Работата не е моя, сър. Видяхте ли откъде идва заповедта?

Дрефос сведе поглед към свитъка. Куриерът едва ли забеляза нещо, но Тото познаваше полуродния занаятчия достатъчно добре и видя как очите му едва доловимо се разширяват.

— Така... — продължи Дрефос с по-спокоен тон. — Това е абсурдно. Ти какво знаеш за тази история? Нямам възможност за избор, така ли?

— Заповедта е издадена лично, сър — отговори сержантът, видимо доволен от възможността да съобщи лошата вест на този полуроден с по-висок чин от неговия. — Забележете също, че изрично ви се нарежда да вземете и работата си с вас.

Тази подробност с нищо не подобри настроението на Дрефос. Той дълго стоя неподвижен, вперил поглед в писмото. Умът му беше другаде, чертаеше планове за логистично обезпечаване, съобразяваше бройки, правеше изчисления. Устните му току потрепваха, забеляза Тото, сякаш шефът му с мъка сдържаше гнева си, обмисляйки поставената задача. Касзаат и Големия Грейв изглеждаха в същото неведение като Тото. Каквато и заповед да беше пристигнала от Капитас, явно бе изпреварила всички слухове за съдържанието си.

Дрефос оголи зъби и издиша продължително, със съсък.

— Тото, намери ми заместник от инженерния корпус, който да поеме нещата тук.

— Сър? — заекна Тото. „За мен ли е? Моето име ли се споменава в писмото?“

— Ти ще дойдеш с мен. Както и целият екип, проектите, всичко. Ще вземем също и големи товарни автовозила. Ще продължа работата си по пътя. Не мога да прекъсна нещо толкова важно.

— Но къде отиваме, сър?

— Уведоми и останалите — каза Дрефос. — Пращат ни в Сзар.

Нищо не трепна върху лицето на Касзаат. Но Тото знаеше, че в главата и сърцето ѝ вилнее буря.

24.

Езеро Лимния нощем — гигантска водна шир, окъпана от лунния светлик, възвряла от биещите я дъждовни капки, разръфана по бреговете от гъсти тръстики, белязана от сенките на водомерски салове и лодки. Неприятна гледка по всякакви стандарти.

Тисамон стоеше на брега и гледаше нашарените от дъжда води. Облаците току се разбридваха колкото жалко парче от луната да се провиди в пролуките и тогава чистата ѝ светлина се изливаше надолу, но във водите отражението ѝ беше грозно и петносано, като лице, белязано от болест и упадък.

„Ако бях провиждащ, каква ли поличба щях да съзра в това?“

Наоколо газеха водомерки, заети с езерните си дела, и не му обръщаха внимание. Разбира се, сигурно имаше и други бродници тази нощ. Всеки момент имперски патрул можеше да се изсипе между паянтовите колиби със заповед за арест или екзекуция. Тисамон дори се надяваше на нещо такова, но като никога Империята бе влудяващо отсъстваща, а неговият сърп — влудяващо неокървавен.

Беше сам с мислите си и това го смущаваше, защото, оставени сами на себе си, те упорито се отклоняваха от настоящата задача — тайнствената кутия и предстоящия търг. Когато отпуснеше юздата на мислите си и те литнеха като хвърчило по силен вятър, един и същи въпрос излизаше на преден план: „Какво ли прави тя сега?“ Отдавна не го бяха тормозили такива фантазии — сияйна броня, дълъг прав меч в съвършена стойка, извитите шипове на палците ѝ, стихийното изящество на бойния ѝ танц. „Нима дори това ужасно място, нима дори огромното разстояние, което поставих помежду ни, нима не са достатъчни?“ Надявал се беше споменът за нея да избледнее в ума му заедно с милите, които ги деляха, но напразно — със същия успех можеше да е довел Фелисе Миен със себе си.

„Толкова е бърза, толкова опасна! Едва не ме уби при първата ни среща.“ Вече не помнеше откога не е имал толкова достоен противник, откога не са го изправяли пред такова предизвикателство. Винаги бе

имало само една, способна да подпали кръвта му при всеки сблъсък на остриетата.

„Атриса, прости ми.“

Майката на Тиниса, видението ѝ, се яви пред него и впи обвиняващ поглед в очите му. Богомолките се обричаха до живот, това беше добре известно, и овдовелият партньор прекарваше сам остатъка от дните си. До живот, винаги. Той беше обвързал себе си към Атриса, дал ѝ беше дете дори, а сега... това. Тя.

Опита се да прогони дуелистката водно конче от мислите си, но със същия успех би могъл да я надвие в двубой. Фелисе танцуваше, приклякаше, но не искаше да се махне. Доплака му се, а после ръцете го засърбяха да убие нещо.

— Хей, богомолката — повика го някой и Тисамон се извъртя, вдигнал в готовност сърповидното острие на бронираната си ръкавица. Ала Нивит, дребният плешив водомеркороден с ъгловатото лице, му беше извикал от безопасно разстояние и го наблюдаваше предпазливо.

— Време ли е? — попита отсечено Тисамон.

— Пратиха ме да те доведа — уведоми го водомерката с грижливо неутрална физиономия. — Ако беше друг да зяпа така езерото, щях да река, че мисли за момиче, ама понеже си ти, сигурно си мечтаеш как режеш гърла, прав ли съм?

— Напълно — отвърна Тисамон, подмина го и тръгна към надвисналия корпус на привързаната към земята „Скоклива мома“.

Сцила беше скрила мястото за търга по най-добрия възможен начин — погрижила се бе „аукционната къща“ да се появи на бял свят едва когато самата тя е готова да продава. Лейар Белоуерн и другите кандидат-купувачи бяха научили къде ще се проведе наддаването едва преди броени дни и то чрез серия от нищо неподозиращи водомеркородни куриери.

Белоуерн не беше единственият паднал зад борда. Изглежда, колекционирането на екзотични предмети беше опасно занимание в Империята. Нивит предполагаше, че почти половината богати и властимащи навитащи, дошли в Джерез по покана на Сцила, вече не са тук. Някои, като Палеркос и Лейар Белоуерн, бяха мъртви. Други бяха арестувани от осите покрай напразните напъни на Империята да сложи

ръка на кутията. Трети просто бяха решили, че залогът не си струва риска.

Навътре в езерото под сбирация се мрак и срещу щедра плата от златото на Сцила усърдна бригада водомеркородни сглобяваше голям сал. Влачеха на буксир с лодките си тръстикови рогозки и другите материали, необходими за издигането на сцената, където Сцила щеше да изиграе ролята на своя живот. Не беше обикновен сал при това, а истинска постройка със стени и всичко, паянтова колиба в джерезки стил, но голяма и плаваща по водата. Скоро купувачите щяха да се съберат там и да се оглеждат подозрително с присвити очи. Скоро и Сцила щеше да се появи, несъмнено, скрита зад маска по свой избор, за да им представи Кутията на сенките.

Ахеос и другите седяха в кантората на Нивит и крояха планове. Йонс Аланмост вече бе тръгнал да подготви ремонтираната „Скоклива мома“ за излитане.

— В езерото значи — каза Тисамон.

— В езерото я — отвърна Нивит. — Тук най-редовно уговаряме бизнес делата си в езерото. Мислех, че го знаеш.

Талрик спря погледа си на Сеф, която седеше близо до Гавед. Въпреки слуховете, че странни ловци бродят нощем в града, повече никой не се беше опитал да я отвлече.

— Вече гледам на езерото с други очи — каза Талрик. — Е, какъв е планът?

— Сцила ще си доведе охрана — каза Тисамон, — или най-малкото съгледвачи. Ако не друго, нищо не й гарантира, че един или повече от официално поканените гости няма да прибегне до сила. Във водата няма да сме на свой терен, трудно ще се промъкнем незабелязано.

Нивит направи гримаса в смисъл: „говори за себе си“, но се въздържа от коментар, зает да наблюдава останалите.

— На магия също не можем да разчитаме — изтъкна Ахеос. Талрик изсумтя и дори Тиниса се подсмихна сдържано. Молецородният вдигна рамене. — Както щете. Там ще има и други магьосници, Сцила включително. Не можем да се скрием с магия, разберете.

— Нивит, можеш ли да ни осигуриш лодка? — попита Талрик.

— Без проблем. Лодки имаме всякакви. Но какво ще правите с нея? Моите хора виждат в тъмното по-добре, отколкото си мислите. Няма начин да се придвижите с лодка, без да ви забележат.

— Няма да е необходимо — усмихна се сухо осородният. — Основен похват в шпионлъка — когато не можеш да заобиколиш изотзад, просто влизаш през централния вход, сякаш имаш покана за първия ред. Сега: защо всички напират натам?

— Защото искат кутията — каза Тиниса, досетила се накъде бие осородният.

— Именно. Защо да не идем и ние тогава? Само Сцила ще знае кои са поканени. Със сигурност ще дойдат и такива, за които конкуренцията не е подозирала. Така че нека и ние направим същото.

— И после? — попита със съмнение Гавед.

— И после ще вземем проклетото нещо — каза Талрик. — Нали него искате? Да го вземем тогава. Убиваме Сцила, убиваме и всеки друг, който ни застане на пътя. — В последвалата пауза усмивката му се разшири доволно. — Какво, изведнъж се погнусихте от мръсната работа? Значи трябва да сте благодарни, че разполагате с човек професионалист. За мен това не е нищо ново. Бас държа, че вашият Стенуолд Трудан би се съгласил, а виждам и че майстор богомолката кима одобрително. Това е операция като всяка друга. Пристигнахме тук, набелязахме план за действие, събрахме информация, сега трябва да си свършим работата и да изчезнем в нощта. Външната служба на Рекеф прави такива неща всеки ден.

— Хладнокръвен си — каза Тиниса и усмивката на Талрик потвърди наблюдението ѝ.

— Прав е — заяви Тисамон. — Точно така трябва да го направим.

— А ако не ни пуснат да се качим на сала въоръжени? — попита Тиниса. — На мястото на Сцила бих направила точно така.

Талрик разпери демонстративно ръце.

— Че аз да не би да съм въоръжен?

— Изглежда приемаш, че ти имаме доверие — сръза го тя. — Ти не си един от нас, Талрик. Тук си само защото си осъден на смърт от собствените си хора.

Усмивката му се стопи.

— И добре, че е така, защото имате нужда от мен. Защото аз съм корав там, където вие сте меки, вие, с дървената си колегиумска философия и префърцунените си представи за човеколюбие! Да не споменавам за мистика. Или за отцепника, който се срамува от собствения си произход.

Последното извика усмивка върху лицето на Гавед. Усмивка лека и злоеща. Пръстите му се свиха, но Талрик само се изсмя презрително.

— Тисамон може и да е изключителен дуелист, но няма да намушка човек в гърба, както бих го направил аз, а в момента ви трябва гадно копеле като мен.

Местеше поглед от лице на лице, предизвикваше ги да го опровергаят.

— Знам, че не ми вярвате. Мислите ли, че ми пука изобщо? Аз съм от Рекеф, свикнал съм да ме гледат с недоверие.

— Сигурно си много щастлив човек — подхвърли Тиниса.

— Не виждам много усмивки в тази стая, но ако имате друг план за действие, просто кажете. Или ще накарате бръмбарородния си авиатор да ви спусне с балона и ще стискате палци онези да ви сбъркат с луната? Или ще доплувате под вода и ще прокопаете дупка в сала с ножовете си? Само по моя начин можем да се доберем безопасно до търга, и то с хора по мой избор. Или това, или забравете.

— По твой избор? — натърти Тиниса.

— Начинанието крие висок риск — каза Талрик. — При нападение отвън Сцила ще побегне моментално и нито ще я хванете, нито ще я познаете. Но ако успеем да стъпим на сала с другите купувачи, какво ще направи тя? За да постигне целта си, трябва да застане пред тях и да им представи кутията. И тогава ние ще ударим, по мой сигнал. Бързина и изненада, това е ключът към успеха. Аз ще взема кутията и ще отлетя към брега, а вие ще останете да прикривате бягството ми, след което ще се измъкнете на свой ред, кой както може.

— Една поправка в плана ти — прекъсна го Тиниса, гледаше го право в очите.

— Слушам.

— Гавед ще вземе кутията. Ти ще останеш да се биеш с нас, Талрик.

— Съгласен съм — каза той без никакво колебание. — Ти, богомолката, Гавед и аз.

— Поласкан съм — каза отровно Гавед.

— Не в езерото — прошепна Сеф. — Не бива.

— Онези подводни типове търсят теб, а не нас — напомни й Талрик.

Девојката се ококори насреща му и Талрик се подсмихна подигравателно, когато другият осороден праметна ръка през раменете ѝ да я защити.

— Бързо ще се върнем — успокои я Гавед, — а и той е прав. Достатъчно е да не мърдаш оттук.

— Те още ме търсят — каза тя и прехапа устна.

— Щом толкова те е страх, че ще те хванат, защо още не си си тръгнала? — попита грубо Тисамон. Досега нито веднъж не беше показал интерес или съчувствие към паякородното момиче.

— Да си тръгна? — прошепна тя, сякаш в предложението на богомолката се криеше неизмерим ужас.

— Къде да си тръгне? — повиши глас Гавед. — Тя вече е на границата, на самия край на своя свят. Къде би могла да иде според теб?

— И великият ловец на глави ще се грижи за нея, така ли? Странен обрат в кариерното ти развитие — подхвърли Талрик.

В погледа на Гавед нямаше и сянка от хумор.

— Ще свърша работата си тук само защото обещах на майстор Трудан. След това, рекефецо, ще си продължа по пътя и ако реша да я взема с мен, теб какво те засяга?

Покрай, работата си Гавед беше прекарал в Джерез достатъчно време, за да усвои гребането, и сега гребеше със силни и отривисти движения, вперил поглед над раменете на Тиниса и Тисамон към отдалечаващия се бряг.

Беше оставил Сеф на грижите на Нивит. Не му беше времето да мисли за това, разбира се, но гребането освобождаваше ума и отваряше вратите му за неканени мисли. „С Нивит се познаваме от години.“ Само че Нивит беше преди всичко бизнесмен, а Гавед се

държеше като сантиментален глупак. „Би трябвало да я продадем на езерните хора и да приключим с това.“

Предпочиташе да приема, че в работа като неговата хората, които преследва и залавя, са престъпници. Лоши и безотговорни хора, които се крият от закона. Дори когато знаеше, че са просто избягали роби или политически неудобни нещастници, търсеци спасение от жестоката ръка на Рекеф, той пак предпочиташе да ги смята за криминални елементи. Предпочиташе да вижда себе си като добрия герой.

Талрик, чието дразнещо присъствие Гавед усещаше зад себе си на носа на малката лодка, несъмнено би приравнил „добрия герой“ с онзи, който работи за интересите на Империята. Поне доскоро бе разсъждавал така, преди самият той да изпадне в немилост. Гавед обаче така и не бе успял да си затвори очите за фалша на този възглед и именно затова беше готов да работи двойно повече от всеки имперски войник, щом нямаше друг начин да стои далеч от императора.

„Но винаги се връщам“ — помисли си горчиво. Трудно беше за осороден да си изкарва прехраната сам. Незнайно как винаги се оказваше, че възложените му поръчки носят имперски печат.

Поне Сеф нямаше нищо общо с Империята. „Няма да я продам на езерните бръмбари, надявам се, че и Нивит ще издържи на изкушението. Че отдавнашното ни приятелство ще се окаже достатъчно силна спирачка.“ Дори беше прехвърлил на Нивит всичкото злато, платено му от Стенуолд. „Голям глупак съм.“

Талрик гледаше прибуленото в мъгла езеро, раздвижвано тук-там от призрачния пробег на поредната приплъзваща се водомерка, поела по лични дела. Мракът, изглежда, ги изваждаше масово в езерото, но пък те си бяха такива — същества, родени за сенчести сделки на ръба на закона и отвъд него. Сцила беше същата. Винаги предпочиташе да работи под прикритието на мрака, да крие дори маските на менливото си лице.

Дали изобщо помнеше истинския си образ? Дали всяка сутрин не нареждаше пред огледалото пъзела на собственото си лице и дали успяваше да го уподоби докрай?

„Двамата с теб имаме сметки за уреждане“ — реши Талрик. Нямаше нищо лично против Сцила, но сблъсъкът помежду им

изглеждаше логичен и предрешен. Сблъсък, в който той, Талрик, трябваше да излезе победител. Той, който до неотдавна я снабдяваше с поръчки от името на Империята, трябваше да е човекът, свалил я на колене.

Наближаваха огромния сал. Няколко лодки вече бяха пристанали до него, а водомеркородни мъже чакаха в готовност да привържат въжетата на поредния доплавал съд. Талрик стисна Гавед за рамото в знак да спре, малката лодка измина по инерция последните метри, после две водомерки уловиха носа ѝ с дългите си ръце и я привързаха за сала. Талрик пусна по няколко монети в ръцете им, тежки хелеронски централи, които местните предпочитаха пред имперската валута. След това доказателство за богатството си — всъщност част от изчерпвания се вече бюджет, който Стенуолд беше отпуснал за финансиране на мисията им, — можеше да е спокоен, че няма да му задават излишни въпроси. Точно както се беше надявал. Сцила беше подбрала това място заради предимствата му, но волю-неволю трябваше да се примири с недостатъците му.

Стъпи на сала, като размаха няколко пъти криле за равновесие. Болката в хълбока се обади отново, спомен от раната, която Даклан му беше нанесъл недалеч от стените на Колегиум. Винаги се беше гордял с доброто си здраве, раните му заздравяваха бързо, но този път беше истинско чудо, че изобщо оцеля.

В желанието си да запази в дълбока тайна мястото на търга Сцила беше допуснала грешка. Смяташе, че е докарала купувачите най-най-удобното за себе си място. Вярваше, че тук, на сред езерото, далеч от брега, нищо не я заплашва.

Талрик се сдържа да не се усмихне. Нямахше представа колко добре или зле плуват паякородните, но знаеше, че не могат да летят. Колкото и хитра да се пишеше Сцила, този път сама си беше отрязала всички бързи пътища за бягство.

Другите се качиха след него. Изобщо не приличаха на свита, придружаваща богат купувач. Приличаха на нервни крадци. Тиниса притискаше китката си и Талрик видя, че малката рана пак се е отворила.

В очите на лейтенант Бродан мътните води на езерото бяха метафора на посоката, в която беше поела собствената му кариера. „Сигурно съм полудял, иначе нямаше да дойда тук с дъртата проклетница. Хората ми със сигурност ме мислят за луд.“ Четеше го по лицата им. Последвали го бяха в дъжда и студа и вече съжеляваха дълбоко. Вече два часа клечаха в мрака сред тръстиките. От време на време някой плъзгащ се по водата водомеркороден спираше погледа си на тях и без съмнение се подхилваше вътрешно на дебнещите оси.

„Точно като последния път.“ Изгубил беше бройката на безплодните нощи, които беше прекарал по тези брегове в обречени опити да пресече повсеместната и сякаш невидима контрабанда. Джерез беше транзитен пункт за огромни количества крадени стоки и военна плячка от Федерацията — книги, и не просто том или два, а цели частни библиотеки, оръжия и брони, несметни богатства, от които имперските патрули бяха заловили толкова нищожна част, че Бродан започваше да се пита дали водомерките не са им я подхвърлили от съжаление.

Ето я и нея, източника на всичките му неприятности. Гнусната вещица стоеше на една могила и гледаше втренчено към езерото. Сякаш си мърмореше нещо под нос и Бродан се запита дали пък не е луда в буквалния смисъл на думата и дали цялата тази история не е плод на болния ѝ мозък. Това би обяснило много неща.

— Започвам да губя търпение — каза Бродан през зъби. — Нямаме работа тук.

— Губиш *търпение*? Как може да загубиш нещо, което никога не си имал? — каза остро Сикоре и без много да му мисли, Бродан изтегли меч си от ножницата. Тя обърна глава да го погледне и показа заострените си зъби в грозна усмивка. — О, някой ден може и това да стане, капитане, но няма да е сега. Тази нощ имаш нужда от мен. — Червените ѝ очи го приковаха. — Сега те са там, в езерото, там е и кутията. Също и твоят предател Талрик и неговите равнински приятелчета, всичко накуп.

Бродан хвърли поглед през рамо към хората си, които беше подбрал специално и които сега клечаха в тръстиките край езерния бряг. Бяха най-добрите летци в гарнизона, способни да изминат по въздух разстоянието до сала и да запазят силите си за битката след това.

— Какво чакаме тогава? — попита троснато той. — Ако приемем, че знаеш за какво говориш, колкото и съмнително да изглежда това, значи трябва да нападнем веднага. Вземаме кутията и отлитаме. А междуременно убиваме всеки, който ни погледне накриво.

— А как ще разбереш у кого е кутията? Докато се чудиш, тя ще се промени два-три пъти и ще изчезне — каза Сикоре. — Нищо няма да постигнеш, преди кутията да бъде извадена на показ. Това аз ще го усетя веднага, а ти ще идеш там и ще я вземеш. Но не преди това, иначе кутията ще се изгуби безследно. Боя се, капитане, че ще трябва да овладееш нетърпението си и да чакаш.

— Много си позволяваш — измърмори той, макар да знаеше, че няма да приведе в действие загатнатата закана.

Сикоре отново обърна поглед към езерото, оголила зъби в презрителна усмивка. Беше разчала мислите на Бродан, разбрала бе колко отчаяно иска той да върне кутията, не заради някаква велика лична цел, а от страх да не се провали. Като мнозинството от осородните, и Бродан живееше в страх — страх от гнева на началниците си, от заговорите на колегите си и от амбициите на подчинените си. „Ако завладените можеха да погледнат на завоевателите си така, както ги виждам аз, още утре щяха да се вдигнат на бунт — помисли си тя. — И да бъдат изклани. Защото страхът е най-силната мотивация, страхът може да направи човек безстрашен, стига от теб да се страхуват повече, отколкото от всеки друг.“

Седна на земята, забравила за влагата и студа, и зачака онзи вълшебен миг, когато паякородната магьосница ще извади кутията, а тя ще прати Бродан и хората му да я вземат.

— Идват.

Нивит откъсна поглед от сметките, които проверяваше, и се взря в Сеф. Девојката беше вдигнала глава и душеше въздуха като животно. За миг го обзе чувство за вина. Тъкмо си беше мислил за езерните хора и наградата, която бяха обещали.

— Никой не идва — каза спокойно той.

— Идват — прошепна девојката. — Надушвам ги.

— Да бе, и на какво миришат тези твои водни бръмбари? — изсумтя Нивит. — Освен на гниеца тръстика и езерна вода?

— Миришат на отровите, с които работят машините им.

— Хм — каза само той, остави плочката на масата и тръгна към вратата.

— Надушвам ги — продължи тя с кухия си гласец, пуклив като стъпки по ланшна шума, — те също ме надуват. Направих всичко възможно да се скрия, а ето че пак ме намериха...

След като момичето му заостри вниманието, Нивит наистина усети някаква миризма във въздуха — тръпчива и мазна. Дали не беше надушил същата воня, когато езерните хора дойдоха да тропат на вратата му предния път?

— Ти... стой далече от вратата, става ли? — нареди той и момичето се сви послушно в най-тъмното къоше на бараката. „Послушно“, това беше детайлът, който придаваше правдивост на невероятната ѝ история. Девојката винаги правеше каквото ѝ се каже, за разлика от всички останали паяци, поробените дори. „Това може да се окаже по-лесно от очакваното.“

Премести се встрани от вратата и погледна през една от шпионките към тъмната улица отвън. „Момичето сигурно си въобразява.“

Ала мисълта още не беше заглъхнала в главата му, когато различи дребна промъкваща се сянка, фигура дългокрака и изгърбена, почти като на водомерка, но не съвсем. Премести се пред друга шпионка и видя широкоплещест силует в броня. Още два силуета чакаха в сенките наблизно.

„Как го нарече тя — Сòлен?“ Почтено бръмбарско име, но тези езерни обитатели не бяха почтени бръмбари. А сега Сòлен, или както там му беше името, идваше тук.

„Идва за наградата. Като нищо може да носи и парите.“

Нивит погледна през рамо към паякородното момиче и се намръщи. Гавед си беше мек открай време, а сега съвсем беше омекнал покрай момичето, но скоро така или иначе щеше да му мине.

Водомеркородният се усмихна горчиво. „Утре сутринта има да се псувам...“

В момента обаче имаше съвсем ясна представа как стоят нещата. Езерните обитатели искаха да си я приберат, но не защото е била тяхна

робиня — по собствените ѝ думи те нито се грижеха, нито скърбяха за робите си. Искаха да си я приберат просто за да не разкаже за тях на хората.

„Коего поставя мен в същата категория.“

След като си приберяха Сеф, от тяхна гледна точка Нивит ставаше напълно излишен и дори вреден. А какъв смисъл да се разплащаш с човек, когото след това ще убиеш, за да му затвориш устата?

Хукна към дъното на бараката, стисна пътьом Сеф за китката и я завлече в стаята на Скрит. Тук пазеше една от тайните си. Скрит примигваше сънено откъм леглото си и се чудеше какво става. Но Нивит се интересуваше не от нея, а от лоста на задната стена.

Повечето водомеркородни не бяха Умели. Не бяха техническа раса, не се занимаваха със занаяти и не разбираха от машини. Ала малък процент разбираше и този процент растеше с всяко следващо поколение едновременно с промяната, която търпеше расата на Нивит.

Самият Нивит беше Умел. Дръпна лоста с всичката сила на кльощавите си ръце, издърпа го до долу и в стената плавно и тихо се отвори изход към една задна уличка. В същия миг юмрук в бронирана ръкавица потропа силно на предната врата.

Нивит погледна ококорената Сеф и кимна към новопоявилия се изход.

— Тръгвай — изсъска той, но тя не реагира. Разбра какво ѝ казва Нивит чак когато Скрит я побутна напред. Мисълта да избяга сама, изглежда, я плашеше повече и от миризмата на езерните обитатели.

Нивит тръгна решително към предната врата с ръка върху дръжката на ножа си.

Сеф трепереше, внезапно озовала се на непозната улица в този ужасен и грозен град, сама под гигантското тъмно небе. Добре поне че беше тъмно — мракът щеше да я скрие от слугите на майстор Сòлен (макар не и от самия него, защото той виждаше в тъмното), а и да я спаси от непривичната слънчева светлина, която изгаряше кожата ѝ.

Стоеше изгубена и уплашена на една от многото улици в ужасния Джерез, някъде наблизко майстор Сòлен я търсеше в мрака заедно със слугите и робите си, а тя нямаше къде да отиде.

Водомеркородният Нивит току-що я беше изгонил. Сухоземният бръмбар Белоуерн беше мъртъв, плаващият му палат беше плячкосан, хората му — избити. Сеф беше съвсем сама.

Избягала беше от езерото, защото знаеше, че отвъд водите му има друг свят. Но никога не ѝ беше хрумвало, че този свят може да е толкова различен. Често бе излизала от сияйния джоб на Сколарис, изплувала бе на повърхността да събере въздух и да погледа скришно дългокраките обитатели на горния свят, които щъкаха неуморно по незнайните си дела. Не беше очаквала, че ще е толкова трудно да живее тук с жегата, студа, вятъра и ужасяващата бездна на надвисналото небе. Сега ѝ се искаше да се прибере у дома в просторните куполи на подводния град, но знаеше, че никога повече няма да види Сколарис. Всичко сочеше, че в небето има само една звезда, към която да се насочи.

Трябваше да намери Гавед. Той можеше да я защити от големия свят и от майстор Солен. Само че Гавед беше тръгнал по водата с другите — със суровия убиец и неговата паякородна ученичка, и с онзи, сърдития, който мразеше всички и най-вече себе си. Отишли бяха да вземат нещо, което им трябваше.

Огледа се и разбра, че краката ѝ сами са я отвели до брега на езерото.

Там долу, в тъмните глъбини, висяха светлите градове на нейния народ, отнети им от бръмбарородните. Сеф беше просто една липсваща робиня. Постарала се беше да прикрие миризмата си и не би трябвало да усетят, че се е върнала при водата — не веднага поне. Ако побързаше, би могла да открие Гавед, преди те да открият нея, а Солен щеше още да претърсва улиците на Джерез, без да подозира, че плячката му се е върнала при езерото.

Измъкна се от дрехите, които ѝ бяха дали, защото тази нощ трябваше да плува бързо. Призова Изкуството си и се обви с въздушен пласт, който да поддържа живота ѝ под водата.

Миг по-късно се гмурна с изящно движение, обвита в сребристо сияние като втора кожа. Със скорост, каквато никой сухоземен жител не би могъл да постигне и наполовина, се стрелна през водата към вътрешността на езерото.

— Следващият предмет, моля — извика мухородният и високият му глас смълча навалицата. — Комплект схеми и чертежи с алхимичен текст, датирани към период от петдесет години преди или след Патианската революция. В лошо състояние са, но шестдесет и повече процента от страниците се четат. Смята се, че този предмет води произхода си от предшественика на днешен Колегиум и е дело на широко дебатираната Илюминатска школа на полунаучната мисъл.

Крачеше напред-назад по подиума, а един водомеркороден слуга показваше напукана кожена папка, положена върху сребърен поднос и защитена с прозрачно покривало. Талрик не остана впечатлен, но малката тълпа купувачи и прислугата им се раздвижи ентузиазирано. Изобщо не му беше хрумвало, че на търга ще бъдат предложени за наддаване и други неща. Явно Сцила отдавна събираше предмети с антикварна стойност с намерението някой ден да ги осребри, така че много от присъстващите на търга може би изобщо не проявяваха интерес към кутията.

Самата Сцила не се беше появила, поне не във вид, който да я издаде. Представителят ѝ се справяше доста добре с наддаването, окуражаваше купувачите, шегуваше се с тях, тласкаше цената нагоре, а самата тя сигурно чакаше в някое тъмно къоше, скрита зад чужд образ.

Наддаването за мухлясалите документи вървеше бързо и Талрик се запита какви ли истини се крият между страниците на папката, какви ли тайни има там от времето, когато занаятчийското изкуство се е раждало от тресавищата на мистицизма. Без съмнение документите щяха да продължат да мухлясват в частната колекция на някой от присъстващите богаташи. Двама бръмбарородни наддаваха безстрастно един срещу друг, като се редуваха да вдигат пръст при всяка обявена сума, включи се и осородна жена, елегантно прошарена и с остър поглед. Талрик се запита дали жената наддава от свое име, или като представител на друг.

Документите, колкото и стари да изглеждаха, сигурно бяха фалшификат. Твърде вероятна възможност, още по-вероятна в светлината на факта, че едва малцина от присъстващите знаеха колко бързо може да изчезне Сцила и така да избегне гнева на разярените купувачи.

Пак започваше да вали. Импровизираната тръжна къща имаше навосъчено платнище над подиума, което да предпази експонатите от

влагата, но купувачите седяха на пейки под открито небе. Временната постройка сигурно не би могла да издържи тежестта на по-солиден покрив, а и водомерките по принцип не се славеха със строителни умения.

Междувременно един от бръмбарите беше спечелил наддаването и мухородният, нагизден като слуга на паякородна принцеса, обяви следващия предмет — сребърна статуетка в стила на Федерацията, красива като изработка и порнографска като съдържание. Крилцата на заетата с акробатични занимания двойка бяха изплетени от ефирна златна нишка.

Сигурно за стотен път Талрик бавно плъзна поглед по присъстващите. Невъзможно беше да открие Сцила сред тях. Вярвал бе, че отдавнашното им познанство ще му помогне да забележи... нещичко, някакъв жест, нещо в стойката, но тя си оставаше анонимна като труп на бойно поле, изгубен сред изобилието от мъртва плът. А тук хора не липсваха — явно никой не беше толкова доверчив, че да дойде сам. Благодарение на това неговата малка група не беше привлякла ничие внимание.

Мухородният продължаваше напевния си монолог на издигнатата сцена, съкровища от цял свят минаваха през ръцете му. Някои от купувачите си тръгнаха, едни постигнаха целта си, други изгубили в наддаването за желания предмет. Но повечето още бяха тук. Долавяше се едно чувство — мирис дори, който Талрик надуши безпогрешно, — чувство на затаено очакване, сякаш присъстващите убиват времето, докато настъпи върховният момент.

— И последният предмет, моля — обяви мухородният, а Талрик изстина вътрешно. Не заради собственическия тон — мухородният говореше по този начин от самото начало, — нито защото малката дървена кутия се появи от джоба му, вместо да бъде донесена от слугата като другите предмети. Не, имаше нещо в ъгъла, под който мухородният килна глава, нещо в стойката на раменете му, което прикова вниманието на Талрик. Нещо познато. Той беше свикнал да разпознава такива неща, да вижда отвъд дегизировката.

Но чак такава дегизировка? Изглеждаше невъзможно, но въпреки това — повече от сигурно. Инстинктите му крещяха в един глас. Беше я виждал във формата на бръмбар, на осороден офицер, на минаска

жена. Успяла бе дори да се внедри сред хората на Стенуолд в образа на негов студент, а Трудан изобщо не беше разбрал.

Облегна се назад, за да чуят тримата шепота му. Доловил бе напрежението им веднага щом Кутията на сенките се появи.

— Тази кутия с интересна резба — почна мухородният — е богомолска направа, изработена е изящно и е датирана от времето на Патианската революция или малко след нея. Смята се, че този предмет е имал изключително ритуално значение за Неумелите от онзи период.

— Това е *тя* — изсъска Талрик. — Мухородният. Сигурен съм.

— И да е *тя*, и да не е — каза Тисамон, — време е да действаме. — Незнайно как сърповидното острие се беше материализирало на ръката му, макар че допреди миг богомолкородният дори не си беше стегнал ръкавицата. Нощта бълваше безумни представи, които нашепваха „магия“ в ушите на Талрик. Тази нощ би могъл да повярва във всичко.

Погледна отново мухородния — Сцила, която тъкмо приключваше изложението си. Освен богомолката тук всички бяха невъоръжени. И освен Талрик, разбира се, който никога не оставаше невъоръжен. Усещаше напрежението на Тисамон зад гърба си.

„Нека богомолката поеме основния удар“ — реши той и също се напрегна в очакване на хода му.

Ход имаше, но не го направи Тисамон.

Осородната, чиято самоличност Талрик така и не разбра нито тогава, нито по-късно, изкрещя команда и шестима мъже се втурнаха напред от различни посоки. Допреди миг всички те се държаха като самостоятелни купувачи или като част от ескорта на други колекционери, но сега се задействаха като един, наизвадиха ножове и хукнаха към подиума.

„И друг освен нас иска да вземе наградата, без да плати цената.“

Не беше нужно да дава сигнал. Тисамон вече беше скочил напред, като събори в движение един бръмбаророден колекционер. Сърпът улови светлика на лампите и се заби в гърба на първия нападател. Мъжът се строполи, а Тисамон го прескочи, без да забавя крачка. Друг от нападателите се боричкаше с телохранител от навалищата, който явно беше решил, че атаката е насочена към неговия господар. Трима бяха стигнали до подиума, но единият вече лежеше на пода, пронизан от местната охрана, която Сцила беше наела.

Мухородният — досущ като Сцила в стойката, но съвсем различен във всичко друго — се метна напред точно когато първият нападател, бръмбаророден мъж, понечи да скочи на подиума. На Талрик му се стори, че посяга към мъжа с гола ръка, но когато я дръпна, в ръката имаше нож, а мъжът се строполи назад. А после мухородният забеляза Тисамон.

Талрик видя, наистина *видя* как лицето ѝ се размаза за миг, било защото Сцила позна Тисамон, било защото паяците, при цялото им демонстративно презрение, все още сънуваха кошмари за яростния богомолкороден воин, който рано или късно ще потърси мъст.

Двама от водомерските ѝ телохранители понечиха да спрат Тисамон — защитени от ризници с метални люспи и с къси мечове в ръце, — но той ги уби толкова бързо, че Талрик видя кажи-речи само резултата. Трети погина от жилото на Гавед, което той запрати над тълпата. Хаосът наоколо придобиваше заплашителни размери. Някои от колекционерите — по-умните — бързаха да се качат на лодките си, други насъскваха охраната си срещу подиума или срещу онези, които го нападаха. Тиниса си пробиваше с лакти път през тълпата, за да вземе кутията веднага щом Сцила падне. Талрик размаха криле да се откъсне от мелето. Болката в хълбока се обади отново, но той стисна зъби — трябваше да си осигури чиста позиция за стрелба.

А после въздухът изведнъж се оказа пренаселен. Талрик видя поне десетима осородни войници да се появяват откъм езерото, миг по-късно към мелето заваляха енергийни жила. Неколцина от новодошлите кацнаха на подиума близо до Тисамон, но той ги уби още преди да са осъзнали грешката си. Тиниса елиминира друг — намушка го в гърба между плочките на бронята с нож, който беше взела от някого. Талрик усети как дланта му се сгорещява, но така и не произведе залп.

„Те все още са мои сънародници“ — помисли си. А и тази нощ имаше други сметки за уреждане.

Сцила се беше изтеглила назад и продължаваше да отстъпва, като на моменти губеше контрол над формата си и очертанията ѝ се размиваха. А после гърбът ѝ опря в паянтовата стена зад подиума. „Попадна в собствения си капан“ — помисли Талрик. Ако наистина беше мухородна, отдавна да е излетяла във въздуха, вместо да отстъпва безпомощно назад.

Видя как Тисамон се хвърля към нея. И тя взе, че полетя. Талрик едва не изгуби контрол над собствените си криле. Онова там определено беше Сцила, паешкото ѝ лице прозираше през чертите на мухородния, но явно заедно с образа беше откраднала и крилете му — нещо, което Талрик изобщо не беше предвидил като възможност. Така или иначе, Сцила се стрелна над озадачения Тисамон и се гмурна в нощта.

Талрик извика ядосано, колкото заради нейното бягство, толкова и заради собствената си глупост. Чула вика му, Сцила се обърна, очите им се срещнаха за миг и тя също го позна.

Жилото опари ръката му и застигна мухородния, дребното тяло се удължи в тяло на паякородна жена, тяло непригодено за полет, което пропадна като камък, свито на две около димящата дупка. Кутията падна от ръцете на Сцила и Талрик полетя устремно да я улови. Гавед направи същото, двамата приближиха едновременно, но и двамата се оказаха твърде бавни, твърде закъснели.

Силата на жилото беше запратила Сцила отвъд паянтовата стена, отвъд края на сала. Гавед пресече пътя на Талрик, но и той не стигна навреме. Сцила падна във водата и изчезна в мрака.

Кутията я последва, но макар да беше дървена, не изплува на повърхността, а потъна за секунди, сякаш съдържанието ѝ тежеше като камък.

За миг Талрик се изкуши да я последва в студените води, но после и двамата с Гавед се издигнаха, преди да са докоснали повърхността.

Талрик изруга на глас. Не му пукаше за кутията, но мразеше да се проваля така безславно. Полетя назад към сала, който бързо се изпразваше. Тисамон и Тиниса довършваха шепа купувачи и охраната им, които явно ги бяха нарочили за основни вдъхновители на кръвопролитие.

Чу Гавед да възкликва удивено, погледна назад и видя нещо да се подава над водата — нещо светло и тънко.

Ръка. Появата на ръка над водата беше толкова неочаквана и невероятна, че Талрик увисна във въздуха, парализиран от недоумение. Наистина беше ръка, осъзна със закъснение той, ръка, която стискаше Кутията на сенките. Ръката беше на Сеф, която изплува като риба от водата — главата, раменете, после до кръста. Момичето извика нещо

без думи — или пък беше дума, която осородните не знаеха — и Гавед се гмурна към нея от въздуха.

Под нея имаше нещо, видя Гавед. Въпреки мрака видя нещо голямо и бледо да се издига под Сеф. Нямахте представа колко е голямо, нито на каква дълбочина е, но челюстите му бяха извити като сърпове и то бързо се издигаше към плячката си.

Гавед се спусна, без повече да му мисли. Сеф протягаше кутията към него с разширени от див ужас очи.

— Твоя е! — извика тя.

Гавед се сниши още, краката му почти забърсаха повърхността, и стисна ръката ѝ над лакътя. Ръката ѝ беше хлъзгава от водата, но той впи пръсти в нея и дръпна рязко нагоре, размахал трескаво криле. Като всеки ловец на глави, комуто често се налага да преследва бегълци на дълго разстояние, Гавед беше добър летец, но не толкова, че да я изтегли цялата във въздуха. Въпреки това не се отказа, измъкваше я педя по педя от водната прегръдка, бореше се свирепо за всеки сантиметър, а тя викаше от болка и страх. Кутията на сенките можеше всеки миг да се изплъзне от пръстите ѝ.

Бедрата ѝ вече бяха над водата, после и коленете, но дробовете на Гавед вече хъхреха от напрежение, а нечовешкото усилие бързо изчерпваше силите му. А после Сеф се измъкна цялата, стана още по-тежка и Гавед едва успя да я повдигне още мъничко.

Сеф изведнъж олекна и Гавед се уплаши, че чудовището е отхапало долната ѝ половина, но после видя, че някой я е хванал за другата ръка и е поел част от тежестта ѝ. С изненада установи, че неочакваният му помощник е не друг, а Талрик, който летеше нагоре с пребледняло от усилието лице, вперил поглед право пред себе си.

Гавед проследи погледа му и видя най-прекрасната гледка — „Скокливата мома“ на Йонс Аланмост се носеше над езерото като втора луна, а от търбуха ѝ се развиваше въжена стълба. Ахеос стоеше на парапета с опънат лък в ръце, след миг стрелата свирна над Гавед към водната повърхност, но не стигна дотам. Заби се в осороден войник, който беше тръгнал след тях, без те да го забележат. Мъжът нададе вой — раната не беше смъртоносна, но шокът от сблъсъка го

отхвърли встрани, той изгуби контрол над крилете си и пропадна към водата.

Гавед видя как огромното езерно нещо разцепва за миг повърхността недалеч от големия сал, но така и не разбра дали е гигантско насекомо, или — да речем — някаква чудата машина, дело на езерните обитатели. Каквото и да беше, щеше тепърва да навестява кошмарите му.

А после най-сетне стигнаха до въжената стълба, Сеф я улови със свободната си ръка и се закатери със сетни сили. Гавед излетя нагоре, прехвърли се през перилото и се срина на колене върху палубата. Талрик тупна до него с ръка на хълбока и разкривено от болка лице.

— Благодаря — каза Гавед.

— Кутията беше у нея — отвърна Талрик през стиснати зъби.

На сала долу Тисамон и Тиниса вече бяха посекли войниците на Бродан и всеки друг, дръзнал да ги предизвика. Повечето участници в търга вече бяха избягали, кой с лодка, кой по въздуха, така че когато „Скокливата мома“ увисна над сала с разгъната стълба, никой не се опита да осуети изтеглянето им.

25.

Пътят към дома беше най-прекрасното нещо в досегашния му живот — седеше в трена, Ариана се беше сгушила до него с глава на рамото му, а бедната бинтована Спера спеше на пресекулки, опнала се на цяла седалка. Паропс се беше отпуснал, очите му бяха затворени, но дали спеше, или не, Стенуолд не можеше да прецени.

Сигурен беше в едно обаче — че релсовото автовозило навлиза в Колегиум, че белите кули на Академията се виждат над покривите, а онова пред тях е куполът на Амфиофоса. Колегиум, центърът на цивилизацията, град, който не замисляше нашествия, не подлагаше хората на изтезания.

Дал беше новото епохално оръжие на всеки, който го пожела. И щеше да понесе отговорността за промените, до които щеше да доведе този акт. Лесно беше за властимащите да подпишат клетвата, още по-лесно им беше да убедят самите себе си, че смятат да изпълнят дадената дума. Тогава. Ала целесъобразността е пагубна и за най-голямото благородство, Стенуолд го знаеше много добре.

Ариана измърмори нещо и се притисна още по-силно в него. Стенуолд я прегърна през раменете, загледан унило през прозореца на вагона.

Колегиум не се беше променил много, но промяна все пак имаше. Отряди от градското опълчение провеждаха строевата си подготовка на площадчето, където по-рано се намираше пазарът за зарзавати — бръмбарородни мъже и жени, които бъркаха стъпката, както и хора от други раси, някои с тежки ризници, други с нагръдници върху дебели кожени жакети. Замахваха по команда с алебарди, прицелваха се с незаредени арбалети.

Малко по-нататък Стенуолд видя взвод, въоръжен с щраколъкове — сребристи на цвят и по-леки от арбалетите. Гордите им притежатели търпеливо се учеха да зареждат. Самият той също се беше упражнявал с новото оръжие и знаеше колко лесно се борава с него. Щраколъкът, изглежда, беше успял да разруши всяка връзка между ръката, която

натиска спусъка, и човека, който пада мъртъв на двајсет или петдесет метра напред.

„Но това е бръмбарско оръжие“ — осъзна той. Създал го беше Тото и го беше създал добре. Осите все още бяха наполовина диваци, които не притежаваха нито желязната дисциплина на мравките, нито широкия миоглед на собствения му народ. Осородните бяха добри в схватките и бързите нападения, бяха свирепи и отмъстителни. Неговите хора бяха цивилизовани и по-хладнокрѳвни и точно заради това новото оръжие щеше да им пасне идеално. „Рано или късно — помисли си той — ние ще завладеем света с нашия разум и добри намерения. Да се надяваме, че бъдещето ни няма да пострада само защото осите са ни научили как да водим война.“

Влакът постепенно забави и спря и Паропс отвори очи.

— Връщаш се при хората си, командире? — попита го Стенуолд.

— Говорих с тях. Ще тръгнат в поход — отвърна Паропс. — Ще тръгнем, защото ако Сарн падне, целите Равнини ще се сринат след него. Ако не се лъжа, това ще е първият път, когато мравкородни от нашите два града ще се бият рамо до рамо.

— И дано така си остане — каза Стенуолд, макар да знаеше, че е невъзможно.

Отведе Спера право в лечебницата на Академията, където най-добрите колегиумски лекари щяха да се погрижат за нея. Тя го стисна за ръкава, после отново изпадна в безсъзнание и Стенуолд се сгърчи вътрешно от чувство за вина.

Първите посетители дойдоха рано-рано на следващата сутрин. В голямата стая на долния етаж го чакаха важни клечки, сред тях и две познати лица — Линео Тадспар, все още Говорител на колегиумското Събрание, и Теорнис от Алданраелите, който се беше върнал в Колегиум вчера със същия влак.

Стенуолд се вгледа в лицата им — сбръчканата бръмбарска физиономия на единия и младежкия, лишен от възраст лик на красивия паякороден — и сърцето му се сви.

— Новината май не е добра?

— Не е по-лоша от очакваното — отвърна кисело Тадспар. — Знаехме, че ще се стигне до това.

— Осите са тръгнали в поход — досети се Стенуолд.

— Да, тръгнали са. Сигурно ще се изненадаш, но в Хелерон имаш един източник, който редовно ни праща съобщения по мухородни куриери. Подписва се с името Дървострой.

Стенуолд кимна. Това можеше да е само хелеронският съветник Грийнуайз Артектор, който от високия си пост виждаше всичко важно в своя окупиран град. Но не изрече на глас името му — старите шпионски привички му подсказваха, че това би било неразумно.

— И какво съобщава Дървострой?

— Че от Хелерон е тръгнала нова армия. Шеста, позната като Кошера. Ще се присъедини към Седма на генерал Малкан и оттам ще потеглят към Сарн.

— Както сам каза, нищо неочаквано.

— В съобщението има и друго. Дървострой бил дал същата информация и на Лорда от пущинака, който да забавел колкото може напредъка на осите. Трябва да призная, че това не ми говори абсолютно нищо.

— Ние обаче се досещаме, струва ми се, майстор Тадспар — включи се Теорнис. — Стенуолд, ти имаш едно протеже, нали така? Един младеж, който бързо си печели репутация в Сарн и пущинака наоколо.

Стенуолд бавно кимна.

— Да. Салма.

— Та този Лорд от пущинака явно редовно напада имперските продоволствени конвои — обясни Тадспар. — Навярно подпомогнат от твоя Дървострой, който го захранва с информация. Сложно ми се види.

— Всъщност се свежда до едно — каза Стенуолд. — Сарн трябва да бъде защитен, а Империята вече е тръгнала в поход. Имаме ли хора, които да изпратим в Сарн, така както те са ни помагали преди?

— Трябва да имаме, макар че лично аз не съм добре запознат със състоянието и числеността на въоръжените отряди, поддържани от търговските дружества, и... — започна Тадспар.

— А може би не трябва така прибързано да се лишавате от хора — прекъсна го Теорнис. — Боя се, че не само вие имате новини, майстор Тадспар.

Двамата бръмбарородни го погледнаха в очакване.

— Боя се, че има и друга имперска армия, чиято численост не ми е известна и която в момента се придвижва на юг от Аста към Тарк. Вестта е стигнала до моите хора през Ръбатата пустиня и ме чакаше тук, когато пристигнах вчера. Предполагам, че от Тарк армията ще се придвижи на запад по крайбрежието, през Мерио и Егел, през Кес и Фелиал, и ще продължи насам. Както знаете, Империята иска Колегиум.

— А твоите хора какво ще направят? — попита Стенуолд.

Теорнис се усмихна.

— Представа нямам, майстор Трудан. Ние сме хора независими, свободолюбиви. Можем да направим какво ли не. — Усмивката му се втвърди. — Но аз вече опънах няколко паяжини и остава да видим какво ще се хване в тях.

Двигателят с часовников механизъм на „Еска Воленти“ оживя с равномерен бръм и неколцина от механиците се заеха да го избутат покрай осите. На пистата пред хангара ортоптерът на лейтенант Аксрад набираше мързеливо мощност, двигателят му с минерално масло ръмжеше басово. Осородният пилот поздрави отсечено Таки, преди да се пъкне в кабинката на леталото си и да затвори люка.

Междувременно Че се беше напъкнала в „Сатър“ и разучаваше контролните уреди. Чу как Неро се качва зад нея в тремавото летало.

— Махаме се веднага щом Таки излети — каза му тя.

— Ясно. — Стоеше прав зад нея, хванал се за облегалката на стола ѝ. — Широчко е тук, но нищо не се вижда — отбеляза той и Че чу изскърцването на люка, когато Неро го отвори, за да подобри гледката.

На пистата отвън крилете на „Еска“ набираха скорост, после подпорите на леталото се отделиха от земята, сгънаха се бавно и машината се издигна вертикално във въздуха. По-тежката машина на Аксрад се засили по пистата и излетя с мощни махове на двата си чифта криле. Двата ортоптера почнаха да набират височина, като обикаляха в широки спирали... и приковаваха вниманието на всички, които ги наблюдаваха отдолу.

Двигателите на „Сатър“ се включиха, но звукът им се стопи в рева на двата издигащи се ортоптера. После закръгленият като каца

фикс пое бавно към зейналия портал на хангара. Движенията му бяха лишени от изящество, но конструкцията му беше солидна и той с лекота избута едно по-малко летало, препречило пътя му към пистата. Машината се опъваше и подрипваше в неумелите ръце на Че, която с мъка успяваше да я насочва по права линия.

„Дано поне във въздуха е по-повратлив и лесен за управление.“

— Че! — извика Неро откъм люка. — Проблем!

Осите ги бяха забелязали — или просто се бяха заели да обстрелват с жила струпалите се наблизко механици. Че видя неколцина от соларнийците да падат покосени. Миг по-късно „Сатър“ се набута право в преградния огън.

„Корпусът е дървен — помисли си тя, — а двигателят работи със запалимо гориво.“ Трябваше незабавно да се издигне във въздуха, където евентуалните пламъци по обшивката щяха да угаснат от силното въздушно течение.

Миг по-късно Че лежеше на пода до пилотското кресло, търкаше очи и кашляше от дима, а тесният навигационен процеп се беше сдобил с нагар по ръбовете. Долови мирис на горящо дърво зад себе си и чу Неро да скача от люка и да тъпче тлеещите дъски. „Сатър“ се беше отклонил вляво от правилната посока. Че се метна обратно на стола и стисна лостовете. Междувременно осите се бяха ориентирали в ситуацията и целият нос на фикса се тресеше под обстрела им. Чу се звук на сцепено дърво. Колкото и солидно да изглеждаше леталото, корпусът му си беше дървена черупка, която неминуемо щеше да се счупи, ако осите приложеха нужния за това натиск.

Че превключи на по-висока скорост и тремавият фикс се юрна напред. Едновременно с това обстрелът се разреши — явно осите бързаха да се махнат от пътя на машината. Че предпазливо надникна през обгорения процеп.

За нейна огромна изненада всички оси бяха мъртви. Преди да ги изгуби от поглед, Че зърна проснатите им по пода тела, цяла дузина, ако не и повече. Само един човек стоеше прав, тънък силует, очертан от светлините на пистата. Изчака безстрашно „Сатър“ да се приближи, в последния момент се наведе под крилото му и точно тогава погледите им се срещнаха за миг.

Честа, наемният убиец.

„Тисамон дали би се справил с това? — запита се Че. — Би ли могъл да убие толкова много хора толкова бързо?“ Представи си как малките ножове без дръжки излитат по два и по три, а осородните войници падат, преди да са разбрали, че нещо ги заплашва.

„Благодаря ти, Честа“ — помисли си тя, а после фиксът излезе от хангара, Че увеличи скоростта до максимум и усети как колелетата се отлепят от земята на метри от края на пистата. Изтерзаният фикс увисна за миг над просналия се в ниското град, сетне полетя в небето.

Аксрад изведе леталото си от възходящата спирала и го хвърли в дълга широка дъга като знак за Таки, че битката е започнала.

„Осороден с чувство за чест. Каква ли ще е следващата изненада?“ Таки насочи пъргавия си ортоптер назад към пистата и видя как тромавият „Сатър“ най-сетне се издига във въздуха.

„Добре — помисли си тя. — Вече мога да се бия.“ Натисна с палец лостчето, което отваряше гнездото на въртящия се пронизвач, и затанцува в небето, оглеждайки се за Аксрад.

Издигнал се високо над нея, осородният захождаше за стрелба със слънцето зад гърба си, точно като по учебник. Маньовърът му не изненада Таки. Тя изтегли „Еска“ встрани от прицела на неговите балисти, после пое право нагоре без предупреждение, сигурна в полета си като летящо насекомо. Аксрад пропадна встрани и докато извеждаше ортоптера си от стремителното гмуркане, Таки описа още три завоя, изпълни изящен пирует във въздуха и започна да стреля. Пронизвачът ѝ тракаше оглушително и запращаше дългите си стрели към кабинката на имперския ортоптер. Аксрад реагира мълниеносно — спусна се току над градските улици и тя прекрати стрелбата от страх да не уцели случаен пешеходец. А после Аксрад изчезна от погледа ѝ сред покривите на Соларно.

Таки заходи в кръг, като се оглеждаше за противника си, и той изведнъж изникна пред нея. Балистите му стреляха толкова бързо, колкото позволяваше автоматичното им презареждане. Дълга стрела отвори дупка в едно от крилата на „Еска“, преди Таки да е извела ортоптера си встрани, после двамата се подгониха над покривите, Аксрад я следваше по петите, а Таки лавираше умело, винаги на метър-два встрани от пътя на снарядите му.

А после видя, че небето не е само тяхно. Още десетина, че и повече летала кръстосваха небето над Соларно в светлината на младия ден. Ездитни двубои! Изразът водеше началото си от Принцеп Изгнана, чиито жители обичали да влизат във въздушни единоборства, яхнали гигантските си насекоми. Пилотите на Соларно охотно бяха възприели както обичая, така и името му.

Ездитните двубои явно имаха своите почитатели и сред осите, защото този Аксрад се оказваше много добър. Много.

Градът изчезна под тях и Таки поведе леталото си ниско над порозовелите от зората води на Езгнано. „Не бива да се отдалечавам твърде много от Че“ — напомни си тя и изпълни един от специалните си трикове. Този трик обикновено се изпълняваше с хелиоптер, но и „Еска Воленти“ беше специален — имаше два малки подвижни балансъора, които подобряваха значително контрола и стабилността му. С един удар с крилете „Еска“ направи кръгом, понесе се на заден ход, отдалечавайки се от града, после крилете преодоляха инерцията, ортоптерът зависна неподвижно за миг, сетне се гмурна обратно към Аксрад.

Таки натисна спусъка. Стрелите на пронизвача литнаха към имперския ортоптер и попаденията избиха искри от корпуса му. Машината на Аксрад се разлюля във въздуха и взе да пропада надолу. Таки профуча над него, но когато се извърна да погледне назад, видя, че осородният отново набира височина, надупчен, но все още в движение, и се насочва упорито по петите ѝ.

Таки се забавляваше искрено. По улиците на родния ѝ град се водеха боеве, приятелите ѝ се опитваха да избягат и имаха нужда от помощта ѝ, но толкова вълнуващо преживяване Таки не помнеше от години. Преживяване, от което да ѝ кипне кръвта.

А после Аксрад изостана и набра височина — прекратяваше преследването ли? Изненадана от маньовъра му, Таки огледа бдително небето във всички посоки.

И ги видя — още два имперски ортоптера, захождащи отляво. Аксрад я беше предупредил по единствения възможен начин. Таки обърна рязко леталото си и го поведе право към новодошлите, пронизвачът на носа ѝ бълваше стрели — тягата на изстрелващите ги заряди с огнепрах им придаваше ускорение, непостижимо и за най-бързата балиста с натегната тетива.

Новодошлите не можеха да се мерят с Аксрад — бяха обикновени осородни пилоти с основно обучение и посредствени умения. Единият ортоптер пропадна веднага — някоя от стрелите на Таки сигурно беше пробила кабината и бе убила пилота на място. Другият заходи в широка дъга да я заобиколи, но тя прихвана завоя му. Поредният залп с пронизвача отбеляза няколко попадения в търбуха на машината, но без да нанесе сериозни щети.

Имперският ортоптер се разлюля отново, когато друго летало профуча пред тях, толкова близо, че и Таки, и осородният авиатор издигнаха трескаво машините си, за да избегнат сблъсък. Новото летало беше голям брониран фикс, машина, която Таки познаваше отлично — очуканата „Вечна едnodневка“ на Скобран. Таки се изтегли встрани и видя как осородният пилот налапва стръвта, насочва се към тромавото наглед летало и открива стрелба. Няколко стрели се забиха в корпуса на „Едnodневката“, но повечето отскочиха безславно от бронята ѝ. А осородният се беше приближил много, твърде много. Таки никога не би се хванала на този номер, но пък тя знаеше какви изненадки крие „Едnodневката“ в бронирания си корпус.

Стана много бързо, мълниеносно почти — имперският ортоптер подскочи предсмъртно, разкъсан от запалителния снаряд на Скобран, прелетя още стотина метра по инерция, после се разпадна на горящи отломки и се сбoguва с небето.

А после „Вечната едnodневка“ се разтресе на свой ред. Таки видя серия дупки да цъфват в крилото ѝ, видя и Аксрад да се гмурва отгоре. Скобран поведе фикса си право над покривите: надяваше се, че значително по-мощният двигател на неговото летало ще го отърве от пъргавия преследвач. Таки насочи своя „Еска“ по петите на Аксрад, без да стреля, а като покана за танц. Аксрад заряза „Едnodневката“ и изпълни толкова остър завой, че за миг двата ортоптера се озоваха на една линия, засилили се за челен сблъсък.

Осородният сигурно си мислеше, че тя първа ще свърне настрани, но стана така, че двамата стреляха едновременно, балиста за многократна стрелба срещу въртящ се пронизвач, и въздухът помежду им се раздра от тежки стрели.

Сред бойните пилоти мухородните се брояха на пръсти, защото хората от тяхната раса не притежаваха нужните умения. Ала малцината, избрали това призвание, бяха наистина много добри. Бяха

по-дребни от другите пилоти, следователно можеха да летят с по-малки и по-пъргави машини. А рефлексите им нямаха равни.

Стрела проби корпуса на „Еска“, раздра брезента и пропусна на косъм двигателя отзад. Друга разкъса дясното крило, трета се заби в сгънатите под корпуса подпори за кацане. Таки зърна попадението още преди да е видяла пламъците и разбра, че една от стрелите на нейния пронизвач е намерила двигателя на Аксрад. Чак тогава побягна встрани, вкара „Еска“ в остър завой, за да заобиколи и да провери от безопасно разстояние какво е положението.

Машината на Аксрад беше обвита от дим, препъваше се пиански във въздуха. Таки се въздържа от нова атака. Миг преди ранената машина да се скрие от погледа ѝ, Таки видя как Аксрад се измъква от кабинката, скача и разперва криле.

„Някой друг път“ — каза си Таки, доволна, че пилотът е оцелял. Сега трябваше да намери Че и Неро с техния „Сатър“.

Кацнаха в Порта Мавралис, единствения преден пост на Паешките земи по бреговете на Езгнано. Тук Таки се свърза с хора, които ѝ дължаха услуга, получи кредит от името на Дестиавелите и се сдоби с варели минерално масло за „Сатър“ и навиващо устройство, което „Сатър“ да носи в товарното си отделение и с което да пренавиват двигателя на „Еска Воленти“.

— Трябва да отлетим към вашите земи — обясни Таки. — Вече имаме обща кауза.

— Не се ли тревожиш за събитията в собствения си град? — попита Неро.

— Ще се върна в Соларно, но първо искам да видя вашата война. Искам да разбера пред какво са изправени осите. И евентуално да намеря съюзници.

Докато чакаха варелите с гориво, „Вечната едnodневка“ довлече очукания си корпус до пристанището. Едрият соларниец носеше само лоши новини — имена на загинали и избягали пилоти, опожарени исторически сгради, имперски знамена в черно и златно, които се веели над богаташките къщи.

Таки го покани да дойде с тях, но той отказа.

— Отивам в Часме — каза Скобран. — Събираме се там да прегрупираме силите си и да търсим съюзници. Когато моментът назрее, ще отвърнем на удара. Чух, че Ниамед се е измъкнала към Принцеп Изгнана. Езерото... — Той млъкна, надвит от умората и емоциите. — Цялото проклето Езгнано ще почервенее от кръв, но осите ще си платят.

Таки кимна енергично и каза:

— Действайте тогава. Ние с Че ще потърсим помощ. Нейните хора вече се сражават с осите и несъмнено ще подкрепят нашата кауза. Полетът ще е дълъг, но с две машини все ще се справим някак. Ще се върна, Скобран. Сериозно говоря.

Обратният път към Колегиум се оказа много по-кратък от морското пътешествие на идване, откри Че. „Сатър“ може и да беше бавен като за фикс, но измина без проблем разстоянието покрай брега, а Неро беше открил в търбуха му малък люк, през който да наблюдава терена и да й дава указания.

— Ето го Кес — извика той по едно време. — Изглежда, събират флотилия. Докъде ли е придвижила войските си Империята, как мислиш?

Най-накрая, след много спирки за зареждане и пренавиване, зърнаха Колегиум. „Сатър“ летеше напред, „Еска“ го следваше покорно и Че се зачуди как ли приема Таки цялата ситуация. За кратко време мухородната се беше озовала далеч от дома си и беше видяла повече свят, отколкото през целия си живот. Езгнано и неговите независими градове бяха останали много далеч зад гърба им.

По лицето на Стенуолд се бяха появили нови бръчки, а радостта му да я види жива и здрава, за разлика от други, беше безгранична.

— Чичо Стен, това е... — Че направи пауза, за да сглоби правилно сложното име: — Те Скола Таки-Амре, авиаторка от Соларно. Таки, това е чичо ми, Стенуолд Трудан.

Таки вдигна очи да измери с поглед едрия бръмбар.

— Ти си онзи, дето я е пратил в нашия град, така ли?

— Съжалявам за проблемите ви, но сега знаете, че се борим срещу един и същ враг — каза Стенуолд. — Осите не признават граници в безкрайната си амбиция.

— О, в това се убедих с очите си — отвърна Таки. Изглежда, не можеше да отлепи поглед от сградите на Академията, толкова различни от червените покриви на Соларно. — Сир Трудан, смятам скоро да се върна в града си и ще се радвам на всяка помощ, която можете да ми отпуснете. Помислете — колкото по-голяма съпротива срещат осите в Соларно, толкова по-малък ресурс ще могат да отделят срещу вас, нали така?

Вместо да се впуска в дебати по въпроса, Стенуолд ги заведе при Теорнис. Там Че обясни смутено, че мисията ѝ е претърпяла неуспех — вместо да намери съюзници, беше станала неволен свидетел на поредното имперско нашествие.

Теорнис само кимаше.

— Може би не е толкова безнадеждно, колкото изглежда — каза меко, когато тя свърши. — В края на краищата Соларно е паешки град. Може да не е част от Паешките земи, но има специално място в сърцата на много от моите сънародници. Ние често се шегуваме, че ако положението стане неудържимо, винаги можем да се оттеглим в Соларно. В Соларно моите хора могат да играят танца си в миниатюра, при по-малки залози, и не бих се учудил, ако на мнозина имперското нашествие там се стори неприемливо. Може би, без да подозират, осите са направили адски грешен ход, който най-сетне ще пришпори част от Аристоите към решителни мерки по въпроса с Империята.

Стенуолд го наблюдаваше внимателно и му се стори, че при последните думи безупречната маска на Теорнис се пропука и отвори малко прозорче към сложния ум, който се криеше зад нея. Нямаше представа дали прозрението му е било поднесено преднамерено, или случайно е станал свидетел на един изключително рядък феномен — мисъл, изплъзнала се през строгата охрана на паешко съзнание, — но така или иначе остана с впечатлението, че Теорнис тайничко се радва на новината, донесена им от Че.

А после, пет дни по-късно, докато Събранието все още съпоставяше новините за придвижването на имперските войски, дойде вест, че „Скокливата мома“ е забелязана да се носи към Колегиум.

Всички отидоха да я посрещнат, дори Спера, която предния ден бе успяла да прелети цели десетина метра, преди изтощението да я

повали. Ала когато корабът на Йонс Аланмост кацна, на борда му цареше необичайно униние, а лицата на пасажерите му бяха изопнати.

Тиниса слезе първа от кораба и отиде право при Че.

— Съжалявам — каза тя. Трепереше и само дето не се сринна в ръцете на доведената си сестра. — О, Че, толкова съжалявам.

26.

Ноцта не донесе покой по бреговете на Лимния. Плискането на водата се смесваше с жуженето и църкането на хиляди насекоми, чиято врява заглушаваше всичко, случващо се навътре в езерото.

От време на време водата поглъщаше поредния хорист, било заради собствената му несръчност, било заради ловните умения на някой хищен езерен обитател. Тогава тежко цопване прекъсваше нощната серенада, вълнички набраздяваха повърхността на езерото, без да ги е предизвикал вятър или подводно течение, и толкоз.

После обаче нещо доста по-голямо падна във водата близо до брега и вдигна пелена от пръски, които окъпаха тръстиките. За миг уж всичко утихна, чуваше се само кроткото плискане на вълните, а после нещо изпълзя от плитчината. Влачеше се през калта и дращеше по крайбрежната растителност за опора. Към хора на насекомите се прибавиха стенанията и задавената кашлица на човек, който се бори за живота си.

А после настана тишина, ако не се броеше накъсаното дишане на човека. Крилата го бяха предали, но достатъчно близо до брега, за да доплува някак. Лежеше проснат с крака във водата, всяко мускулче в тялото му се беше схванало от умора, раните му горяха на бавен огън.

Лейтенант Бродан лежеше на езерния бряг и се опитваше да прецени тежестта на нараняванията си. Богомолкородният беше отворил дълга рана напреко на хълбока му и през дясната ръка, рана болезнена, но плитка — сърпът се беше хлъзнал по ребрата на Бродан и не беше засегнал важни органи. Той лежеше неподвижно, опитваше се да диша и се питаше дали изобщо си струва да живее сега, след като се беше провалил в поставената от Рекеф задача. Май беше по-добре да умре, отколкото да понесе наказанието, което началниците щяха да му наложат.

Хората му бяха мъртви, до последния човек. Самият той беше оцелял благодарение на по-голямата си предпазливост и нюх,

натрупани с годините. Когато дойдеше ред да оправят сметките обаче, това щеше да се окаже нож с две остриета.

Нещо прошумоля наблизо, той надигна глава и видя дръгливия силует на Сикоре, която стъпваше внимателно към него през калта. Опита се да протегне ръка и да я накаже с огън за предателството, но тя му изсъска презрително и го натисна в гърдите с края на бастуна си. Болката беше толкова силна, че той едва не загуби съзнание.

— Глупак — каза тя. — Оса тъпа. Рекефски малоумник. Нищо ли не можеш да свършиш без чужда помощ?

Той я изгледа гневно, бесен, но безсилен. Дъртата вещица въздъхна, махна бастуна си от гърдите му и оголи с раздражение заострените си зъби.

— Трябва да вземем кутията. На вас ви трябва заради глупавите ви игрички, но моят господар се *нуждае* от нея. И ще я получи. Аз ще спася и теб, и репутацията ти, лейтенант Бродан, защото няма кой друг да го направи — изсъска Сикоре. — Тази нощ ще рискувам повече, отколкото ми се иска, но и аз като теб трябва да докладвам на висшестоящите си, а за провал те наказват с изобретателност, пред която устройствата на твоя Рекеф бледнеят.

— Какво ще правиш? — изхъхри Бродан.

— И да ти кажа, не би го разбрал — отвърна Сикоре. — Нито би повярвал, че е възможно — добави тя, а вътрешно се стегна. Да шпионира паякородното момиче, да вижда света чрез кръвната нишка, беше детска игра. Ала колко още можеше да почерпи от този източник? Колко далеч можеше да стигне? Можеше ли да удържи паякородната достатъчно дълго, за да ѝ донесе тя кутията?

Едва ли. Нишката беше изтъняла съвсем, а и молецородният провиждащ със сигурност щеше да усети нещо, ако Сикоре почерпеше издълбоко.

Налагаше се да изложи себе си, собственото си тяло, на опасността. Хората от нейната раса не обичаха да го правят, защото по природа бяха създания на сенките. Дори мисълта да рискува толкова много години ценен живот ѝ беше омразна, но вече не разполагаше с други средства. Можеше да вземе кутията единствено със собствените си ръце.

— Чакай ме тук — каза тя на Бродан. — Ако мога, ще се върна с кутията.

Той я гледаше намръщено, недоверчиво. При тази проява на черна неблагодарност Сикоре свъси чело.

— Ще те спася, лейтенанте — каза му студено. — Както от собствената ти глупост, така и от гнева на господарите ти. Мисли си за това, докато ме няма.

И хлътна с накуцване в нощта.

„Скокливата мома“ беше получила от осородния обстрел няколко нови белега, сред които най-тежка беше повредата на едно от насочващите платна — толкова сериозна, че корабът с мъка стигна до Джерез, където Аланмост го приземи за спешен ремонт. На следващата сутрин щяха да потеглят към Колегиум и най-сетне да обърнат гръб на този подгизнал град.

Нямаха търпение да се махнат.

— Аз бях дотук — уведоми ги Гавед. — Утре няма да се кача на кораба с вас.

Сеф се беше сгушила под едната му ръка, увита в роба, която Нивит беше измъкнал отнякъде.

Нивит измери с поглед стария си партньор и отбеляза:

— Няма начин да я държиш тук.

— Знам — отвърна Гавед. — Ще си намерим друго място. Някъде... да е близо до езеро, в което няма подводни градове.

Нивит се изкиска хрипливо.

— Не съм си и представял, че оглупееш така заради фуста.

Гавед вдигна рамене.

— Просто ми писна от този начин на живот, Нивит. Имам нужда от промяна.

— Пак ще се върнеш към него, повярвай ми. Ти си роден за ловец.

Гавед изведнъж сякаш се натъжи, после кимна, признавайки, че това може и да е вярно.

Кантората на Нивит се пръскаше по шевовете. Талрик си беше присвоил леглото му и спеше — или се преструваше, че спи, — възстановяваше силите си след непосилното за ранен човек изпитание. Тисамон седеше в един ъгъл и медитираше, а може би просто държеше под око двамата осородни. Смръщила вежди, Тиниса превързваше

ръката си, която отново беше започнала да кърви. Ахеос я наблюдаваше втренчено, докато тя не вдигна очи да срещне погледа му, после се отказа да гледа към каквото и да било освен към предмета в ръката си.

„Кутията на сенките. Сенчестата кутия. Душата на Даракион.“

Не беше очаквал, че ще е толкова красива, толкова изящна, с толкова сложен и интригуващ релеф, изваяна от непознато за него дърво, по което рисунъкът се виеше пласт връз пласт с все поминиатюрни детайли в дълбочина, създания, клонки и загатнати форми. *Форми и движение.*

Ахеос примигна, макар очите му да не познаваха мрака. Ала мракът беше тук, не нормалният мрак на нощта, а онази легендарна представа за концентрирана тъмнина — идея, за която беше чувал и чел много, но никога не беше виждал с очите си. Досега — защото под многослойната резба нямаше затворено пространство, нямаше обем, а просто мрак в сърцето на кутията. Сетивата му на провиждащ бяха заслепени от него, от това уловено парченце нощ, което беше за магията същото каквото е за окото да погледне към слънцето, толкова необятно и могъщо, че сетивата не са в състояние да го обхванат.

„И какво да правя сега с нея?“ И какво биха направили с кутията невежите в магическото изкуство оси?

„Какво, наистина?“ Може би напъните им бяха породени от амбициите на някой оглупял осороден колекционер, човек с огромна политическа власт и без истински познания, който си е наумил да сложи ръка на кутията, без да подозира, че в сърцето ѝ се крие смъртта на цяла епоха? Или пък...

Или пък някой някъде в Империята наистина знаеше какво представлява тя. Осороден магьосник? Абсурд, невъзможно.

Само дето в сенчестия свят на магията малко неща бяха невъзможни.

„Осите са планирали да я използват.“ В това Ахеос беше сигурен, но инстинктивно, без логично обяснение. Не ставаше въпрос за каприз на запален колекционер. Те я искаха на всяка цена. Но как всъщност можеше да бъде използвана? Какво прави човек с Кутията на сенките? Сега, когато я държеше в ръцете си, Ахеос разбираше, че тя изобщо не е била създадена с конкретна *цел*. Че всъщност изобщо не е била *създадена*. Сложнитеменящи се многослойни релефни фигури не бяха

дело на занаятчийски ръце. Кутията се беше родила от самата смърт на Даракион и беше въплътила във формата си омраза, болка и поражение.

„Използвай я.“

Щом осите искаха да я използват, значи кутията можеше да бъде използвана. Но осите не можеха да я използват, защото той я държеше в ръцете си. Той, Ахеос, пионката на Даракион, я беше взел от името на леса и неговите призраци, но защо сам да не я използва? Какъв ли смъртоносен удар би могъл да нанесе на Империята с помощта на тази реликва?

Струваше му се, че долавя чуждо присъствие в схлупената кантора на Нивит. Сянка някаква, скрита от него, но дебнеща в периферията на сетивата му.

„Използвай я.“

Ръцете му шареха по кутията, стискаха я, пръстите му потъваха в повтарящите се до безкрай релефни мотиви. Какво друго би могъл да направи човек с една кутия?

Осъзна се внезапно — усети себе си и какво се кани да направи. Мозъкът му вече издаваше възпиращата команда, но тя не стигна навреме до ръцете му.

Ахеос отвори кутията.

От нея се разля мрак.

Стените се гърчеха, навътре, надолу, целите в тръни и чворове, а той падаше, давеше се, цял един свят се отваряше около него...

Сеф изпищя и впи нокти в главата си. Гавед се озърташе озадачено и не виждаше нищо. Тисамон бе скочил на крака, сърпът стърчеше готов на ръката му...

Светът беше изтъкан от дървета болни, разкривени, трънливи, обрасли с шипки и разядени от лишеи, а между дърветата имаше мрак, сенки и още дървета. Ахеос със свито сърце чакаше скока,

прещракването, което да го върне в паянтовата колиба на Нивит, но то така и не идваше.

Изправи се и видя, че ръцете му са празни, че кутията я няма.

„Не. Аз съм в нея, вътре.“

Затворът на Даракион, свърталището на всички ужасии, които онзи изроден лес можеше да роди, а той беше вътре, вътре в него.

Завъртя се, дъхът му свистеше накъсан в гърлото. Беше сам, съвсем сам...

„Това ли е? Наистина ли съм тук? Завинаги?“

— Аз съм Ахеос, провиждащ от Тарн — каза той, давеше се във и със собствения си глас. — Настоявам да ме признаете.

„Признаваме те.“

Но гласът не беше необятният глас на Даракион, а гласът на създанието от неговия сън.

— Летриме!

Ахеос се обърна.

Тя беше там, богомолкородна девойка с типичната за расата си стройна, малко ъгловата красота, нагиздена с хитинова броня отпреди столетия. Беше хубава, светла и страшна.

„Какво си направил? — Тя тръгна към него, като подбираше внимателно пътя си през изтерзаната земя, която се гърчеше в конвулсии около тях. — Отворил си кутията. Никой друг не е дръзвал да дойде тук.“

— Аз дойдох. — „Не бива да признавам и най-малката слабост, защото тя е богомолка и ще ме убие, ако го направя.“ — Следвах заповедите на Даракион. Какво друго искате да направя?

Летриме вдигна ръка и Ахеос се сви. Очакваше да го раздерат тръни, но тя го погали по бузата с жива, топла длан, а после се наведе и го целуна в устата, кратко, но страстно, впила поглед в белите му очи.

„От теб ли, малък послушникo? — присмя му се тя. — От теб не искаме нищо. Не си ти избраният.“

А после Ахеос извика, защото тръни и бодили изникнаха кървави от кожата ѝ, раздраха я на парцали, шипки и парливи лиани прободоха тялото ѝ, отново и отново, назъбен хитин разкъса бронята ѝ и я разсипа в ръждив прах. И той чу...

— Ахеос!

Глас зад гърба му. Истински, жив глас. Ахеос отстъпи, залитна, обърна се и видя Тиниса да си пробива път към него, размахала трескаво рапирата си. Острието грееше с бледозеленикава светлина и Ахеос зърна ответно сияние навътре сред дърветата.

— О — промълви бавно той, осъзнал, че не е преценил правилно истинските мащаби на проблема.

— Какво става, да опустее дано? — извика Тиниса.

Ахеос погледна назад към Летриме, но от богомолкородното създание нямаше и помен.

— Аз... възможно е да съм допуснал грешка — изпъшка той.

Тиниса го зяпна с широко отворени очи и Ахеос си напосмисли, че макар във вените ѝ да тече кръв на паякородна и богомолкороден, тя е израсла в среда на невъзприемчиви към магията бръмбари. Момичето изглеждаше на крачка от пълното умопомрачение.

— Ахеос, бяхме у Нивит. Сега... Къде сме сега?!

— Успокой се — каза ѝ той. От което не произлезе голяма полза, защото самият той никак не беше спокоен. Другата зеленикава светлина се приближаваше бързо и след миг изникна от неравния мрак — Тисамон с грейнал сърп, впил поглед в Ахеос.

— Магьоснико, какво направи? — попита той. — Къде ни доведе?

— Не се ли сецаш? — попита на свой ред Ахеос. — Точно ти? Намираме се в сърцето на Даракион, Тисамон. Вътре в Кутията на сенките.

Тисамон спря. Преглътна с видимо усилие. Очите му се разшириха.

„Поне той знае, че има от какво да се страхува.“

— Сеф! — извика Ахеос. — Сеф, ела при нас. — Кой друг? Не Гавед, нито Талрик, разбира се, а помощничката на Нивит беше излязла някъде по работа. — Нивит, чуваш ли ме?

— Помощ! — долетя гласът на Сеф, изтънял от див ужас. „Още една паякородна, отгледана от бръмбари“, помисли си Ахеос.

— Насам! Следвай гласа ми! Ела! — извика той.

— Ахеос, колко време ще останем тук? — попита Тиниса.

В същия миг — за негово облекчение — Сеф се появи. Препъваше се и щеше да падне, ако Ахеос не я беше прихванал.

Момичето се срина на колене, сви се на топка и стисна очи. „И нищо чудно“, реши Ахеос.

— Аз... ще ми трябва малко време да проуча околността — отвърна той на Тиниса с пълното съзнание, че говори глупости. „Какво ще стане, ако Гавед или някой друг изтръгне кутията от ръцете ми? Дали това ще ни измъкне оттук, или ще щракне капана завинаги?“

— Ами действай тогава! — озъби му се Тиниса. Явно с мъка удържаше самообладанието си.

Тисамон пристъпи и сложи ръка на рамото ѝ.

— Тук нищо не ни заплашва — каза бавно той. — Това място не ни заплашва. Теб и мен.

— И откъде знаеш? — попита тя.

— Това е наше място, богомолско място. — Тисамон се взря в гърчещия се мрак, после протегна ръка и за миг Ахеос различи Летриме като сияйно очертание, което посегна да хване ръката му. „Не си ти избраният“ — така беше каза.

„Тисамон?“

— Ахеос, там има някой — изсъска Тиниса.

Той погледна накъдето му сочеше и мярна неясно движение.

„Нивит ли е видяла? Или някой... местен?“

Не беше Нивит. Думите заседнаха в гърлото му, като видя, с каква лекота се приближава новодошлият. Кльоцав, закачулен, с дълго наметало, мъжът приличаше на молецороден скрир, само дето походката и пропорциите бяха сбъркани тотално — беше прекалено висок, прекалено слаб, прекалено блед.

Мъртвешко лице с изпъкнали очи, които светеха в червено сред този свят на зелени и черни оттенъци. Ахеос го виждаше за пръв път, но познаваше добре легендите на своя народ и разбра. Прозрението го настигна като удар между очите, но той почерпи и сила от него. Защото вече не беше самотен провиждащ във враждебна среда, а въплъщение на цялата си раса, пратеник, който да се изправи лице в лице с този отколешен враг.

— Е — каза той, — аз ли те доведох тук, или това е последната дупка, където се крие твоят народ?

Тънките устни на новодошлия се изтеглиха назад и се видяха заострени като игли зъби. Тисамон се размърда неспокойно — явно и той беше познал този призрак от народните предания.

— О, ние още се навъртаме по белия свят — каза съществото. — Крием се, вярно, но не сме изчезнали, млади молецо. Крием се толкова умело, че твоите хора не могат да ни открият. — Костелива ръка обхвана с жест гората наоколо. — Макар че от това тук би излязло чудесно скривалище, признавам. Не бих казал, че си ме „довел“, по-скоро приех поканата.

— Каква е твоята роля в това? — попита настоятелно Ахеос.

— Трябва ли да сме врагове дори тук, дори след толкова време? Хората от твоята раса несъмнено си дават сметка, че всички ние, старите сили, сега стоим заедно срещу хищната вълна на прогреса и историята. Всички вражди и войни от Вещото време са отдавна забравени — освен от теб и мен. Кой се интересува от петдесетгодишната война срещу стоножкородните, които извирали от земята? Кой си спомня заговора на бръмбарите-убийци и как е бил потушен? На кого му пука за съперничеството между молците и комарородните в борбата им за власт? На никого, освен на теб и мен.

Ахеос го гледаше неуверено.

— Аз съм Уктебри Саркадът — каза комарородният. — Физическото ми тяло е на много левги от теб, затова се радвам, че благодарение на твоите действия успяхме да се срещнем.

Саркад. Това май беше тяхната дума за скрир, съобрази Ахеос. Силен магьосник значи.

— Аз съм Ахеос, провиждащ от Тарн — каза той. — Питам отново: каква е твоята роля във всичко това?

— Трябва ми кутията, млади молецо. Трябва да я взема.

— Значи в крайна сметка пак сме врагове — отвърна Ахеос, а после видя треперливата тъжна усмивка на комара и разбра, че думите му за вековете отминала история са били искрени. — Не те мразя заради расата ти. Прав си, че всичко това е минало. Но кутията е у мен и аз не мога да ти я дам.

— Така е — каза тихо Уктебри. — Не можеш. И толкова по-жалко.

— Ахеос — обади се напрегнато Тисамон. — Къде е Тиниса? Къде отиде дъщеря ми?

— Тиниса ли? — Ахеос се огледа, но паякородната девойка не се виждаше никъде. — Не разбирам...

Комарът също беше изчезнал, погълнат от тъмнината. Какво, времето им ли изтичаше?

— Стойте близо до мен — каза той и усети как Сеф се хваща за дрехата му като удавник за сламка.

— Ахеос, нещо не е наред — каза Тисамон и в същия миг умопомрачителна болка прониза молеца, прободете го от край до край... и той започна да пропада... и да пропада...

А после изчезна.

Тиниса отвори рязко очи и видя Талрик да тича към нея и да крещи. Осородният прескочи нещо на пода и Тиниса видя — наистина видя — как жилото се разпуква като цвете върху дланта му. Отскочи назад и се спъна в ниската масичка на Нивит. Енергийният залп нажежи въздуха над главата ѝ.

Рапирата беше в ръката ѝ, точно като в съня. Тиниса скочи на крака и се хвърли към него, а той се извъртя отчаяно да избегне удара.

„Защо не го уцелих?“ Усещаше острието тромаво в ръката си, бавно. Опита се да поднови атаката си. Имаше чувството, че и това е част от съня ѝ, че може би изобщо не се е събуджала.

По острието имаше кръв. Може би все пак го беше пернала с рапирата... но не виждаше рана по отстъпващия панически Талрик. Не беше ранен, но викаше нещо, някакво име...

Тиниса усети движение зад гърба си — Гавед се опитваше да я сграбчи изотзад. Успя да преметне ръка през гърлото ѝ, но тя замахна с лакът и го удари в челюстта. Гавед я пусна и залитна. „Осороден предател!“ Дватамата с Талрик сигурно се бяха сдушили от самото начало, а наивният Стен им беше гласувал доверие.

Опита се да намушка Гавед в лицето. Рапирата отново натеза безжизнена в ръката ѝ, острието мина покрай осородния и се заби в стената. Но дръжката го удари силно в лицето и той политна зашеметен назад. Рапирата излезе с лекота от прогнилите дъски и Тиниса се завъртя обратно към Талрик.

— Отдавна си го просиш, проклетнико! — извика му и нещо в Талрик се прекърши, нещо, което осородният дълго беше държал под похлупак. Той скочи към нея и Тиниса успя само да го резне плитко по хълбока, преди той да я събори на пода; лицето му бе разкривено от

яроост. Тя го фрасна в лицето, а той удари главата ѝ в дъските толкова силно, че ѝ причерня. Успя обаче да забие пръсти в раната на хълбока му, натисна с все сила и той се търколи настрана със задавен вик.

Тя се изправи, но Талрик вече бе протегнал към нея ръка с разтворена длан.

— Умри, кучко бясна! — изсъска той.

Надигна се на коляно да стреля, но лицето му изведнъж застина в израз на изумление и той вдигна ръка към врата си. Миг по-късно се олюля и тупна на пода.

Нивит стоеше на прага с тръбичка на устните и гледаше Тиниса.

Тя се огледа трескаво. Тисамон седеше отпуснат в един ъгъл, Сеф лежеше просната там, където беше седяла преди всичко това да започне. Двамата осородни също бяха на пода, разбира се, Гавед тръскаше замаяно глава... а Ахеос лежеше в разширяваща се локва кръв.

Кръвта по нейната рапира...

Имаше и още някой, силует, който Тиниса различаваше смътно — приведена старица с червени очи, стиснала в ръцете си малък предмет. Старицата подмина Нивит и излезе от колибата. Водомеркородният не реагира, сякаш изобщо не я беше видял.

— Нивит — извика Тиниса и вдигна рапирата си, после усети нещо да я жилва над окото.

— Какво? — Вдигна замаяно ръка към челото си и извади оттам миниатюрна стреличка. — Нивит?!

Светът се люшна. Последното, което видя, преди да се строполи на пода, беше как очите на Тисамон рязко се отварят и той скача на крака.

Сикоре се отдалечаваше с бърза крачка от къщата на Нивит, притиснала Кутията на сенките до гърдите си. Увила я беше с робата си на няколко ката. Не смееше да я докосне иначе. Не смееше да се отклони и за миг от целта си.

„Бях там, сред тях“ — мислеше си тя. Паякородното момиче я беше видяло, това Сикоре го знаеше, но после водомерката го продупчи с една от стреличките си. „Можеше да пострадам.“ От самата мисъл за физическо насилие, за онази страховита рапира, която

се стрелва да я промуши, я побиха тръпки и коленете ѝ омекнаха. Никога вече нямаше да поеме такъв риск, но сега залогът беше много голям, а да се угоди на Уктебри беше много важно.

Оказали се бяха по-силни от очакваното. Макар че се беше подготвила за преместването, Сикоре едва не се хвана в капана на малката сенчеста реалност. Освободи се благодарение на Уктебри и неговата сила, за да довърши работата си във физическия свят, докато другите лежат в безсъзнание. Така се беше отървала от всичките си противници. Освен от осородните, разбира се, но те не вярваха в магията и Сикоре лесно можеше да се скрие от тях, както и стана.

Вървеше към брега на езерото с намерението да намери лодка, та да се измъкне бързо от Джерез. След малко вече се промъкваше между крайбрежните коптори, които клечаха в разкаляната почва на тресавището, неравна и осеяна с дълбоки дупки, обречена някой ден да потъне окончателно.

Въздъхна с искрено облекчение. Поне от равнинците се беше измъкнала без проблеми. Не си беше давала сметка колко я ужасява мисълта да не пострада физически. Хората от нейната раса притежаваха силен инстинкт за самосъхранение, по-силен от идеята за обща цел и добруване на общността. Молците открай време разчитаха богомолкородните им вардияни да умират вместо тях, но при крайна нужда охотно жертваха и собствения си живот. Може би именно това беше причината да излязат победители в онази древна война.

Сведе поглед към увития предмет, който стискаше в ръцете си, и усети притеглянето му. Щеше да го занесе право на Бродан и той, понеже беше покорен малоумник, щеше да го предаде на господарите си. И нямаше да усети нищо. За него кутията щеше да е просто кутия.

— Обърни се — каза глас зад гърба ѝ и тя се извъртя, стиснала кутията, и изсъска от гняв. Стройна фигура стоеше недалеч от нея, с бронирана ръкавица и сърповидно острие. Богомолкородният от свитата на молеца. Знаеше и името му — Тисамон.

Сикоре присви очи.

— Ти не си магьосник, богомолке, така че как се озова тук?

— Джерез тъне в кал и не ми трябва магия, за да проследя нечии стъпки. Реших, че си Сцила, но не си. Коя си тогава?

— Не ти трябва да знаеш — отвърна тя. — А сега си хващай пътя, богомолке. Не смей да ме предизвикваш.

— Ти си направила заклинание на Тиниса — каза хладно той и пристъпи към нея.

— Защо те интересува съдбата на един паяк?

— Тя ми е дъщеря — отвърна мъжът и направи още една крачка напред.

Сикоре видя как сърповидното острие се извива назад за удар и посегна мълниеносно с остриите си нокти към богомолкородния. Той се дръпна инстинктивно, а тя оголи зъби в хищна усмивка.

— Добре де, тук си. Но какво ще направиш? Познавам добре твоя вид, богомолке. Молецородните ви отглеждат за пазачи. Но аз съм магьосница, а теб те е страх от магията, нали? И от всички неща, които тя може да ти стори. Сигурно знаеш, че да убиеш магьосник означава да си навлечеш проклятие, на себе си и на всичките си близки.

— Чувал съм да го казват — отвърна той.

Вече не пристъпваше към нея и Сикоре разбра, че е права. При цялото си умение в боя богомолкородните бяха суеверна и невежа раса.

— Тогава си върви, преди да съм те поразила със заклинание — каза тя. — Настина ли мислиш, че ще сдържа ръката си? Или ще дръзнеш да се изправиш срещу мен в двубой?

— Права си, разбира се — каза той. — Не бих го направил.

Усмивката ѝ се разшири, ала в същия миг нажежен юмрук я удари в кръста и я събори на земята. Тя се извърна, докато падаше, и видя осороден в дълго палто да каца встрани. Над дланта му още се виеше рехав дим.

Идваха за нея. Идваха за кутията.

Силите ѝ се топяха бързо, но тя имаше още един, последен коз, пък бил той и прост чирашки трик. Съсредоточи се изяло върху кутията и призова силите си, преди да са попили в земята заедно с кръвта ѝ.

После вдигна очи и видя богомолката и осата над себе си, осородният вдигнал меч да я пониже. Заплю ги предизвикателно и видя как богомолката отскача назад. После мечът потъна в гърдите ѝ.

Тисамон изчака Гавед да завърти хубаво меча и да го издърпа от трупа на комарородната и чак тогава посегна да вземе кутията. Разбута

широките ръкави на мъртвата жена. Различил беше ъгловатите очертания в ръцете ѝ. Усетил я беше там.

Но сега я нямаше. Пръстите на комарородната още бяха сгърчени, все едно допреди миг е стискала предмет със същата форма и размер, но кутията я нямаше.

Погледна към Гавед, но той не би могъл да разбере. Осородният се зае да претърсва трупа от главата до петите, а Тисамон се дръпна назад, защото знаеше, че усилията му са безпредметни. Знаеше, че с помощта на магията си комарородната в крайна сметка ги беше надвила.

Нивит беше пратил за най-добрия лекар, когото познаваше — сивокожо създание на име Матонуи. Доктор Матонуи беше над два метра висок с все възголямата си гърбица и трябваше да се свие на две, за да влезе през вратата. Срязал беше окървавената роба на Ахеос и сега стоеше на колене до него. На пода до тях бяха подредени букетчета билки, миниатюрен мангал и няколко фини бронзови инструмента. Медицината, която високият лекар прилагаше, беше странна мешавица от старо и ново.

Тиниса седеше в едно къоше, сякаш се опитваше да потъне в стената. Не откъсваше поглед от проснатия на пода молец и хапеше устни. Рапирата ѝ лежеше захвърлена наблизко. Тиниса не искаше да я докосне. Дори не вдигна поглед, когато Тисамон се върна.

Той клекна до нея смутен, сякаш търсеше подходящите думи и не ги намираше.

— Мъртва е — каза накрая, а когато Тиниса не реагира, добави: — Жената, която те е омагьосала. Мъртва е.

— И с какво ни помага това? — прошепна Тиниса. — С какво ще помогне на него?

Тисамон я погледна.

— Не носиш отговорност за случилото се. Тя е използвала магията си върху теб.

— Аз не вярвам в магии. — Каза го толкова тихо, че Тисамон едва различи думите.

— Тиниса, магията съществува. Иначе защо дойдохте тук и...

— Не вярвам. Аз го пронизах. Какво ще си помисли Че? Как можах да й сторя това?

Тисамон поклати объркано глава.

— Но магьосницата е мъртва. Убих я.

— Това не помага! — повиши глас Тиниса и само дето не го заплю. — Убиването... не е отговор за всички и всичко, Тисамон. Това ли е единственият начин, по който решаваш проблемите си? Като убиваш?

А после видя болката и объркването, изопнали лицето му, и чак тогава направи връзката. Спомни как Тисамон беше решил проблема си с предполагаемото предателство на нейната майка, своята любима. Избягал беше в Хелерон, за да продава там острието си. Убивал беше хора, дори такива, които нямаха нищо общо с неговата болка. Давил беше мъката си в кръв, ежедневно.

— Обаче проклетата кутия я няма — съобщи уморено Гавед. — Кълна се, че търсих навсякъде, оттук чак до мястото, където я настигнахме оная грозотия, но ядец. Нищо не намерих. Сигурно я е дала на някого.

— Изпрати я с магия — каза Тисамон.

— Все едно — отвърна осородният. — Може и така да е станало, щото кутията я няма. Изчезнала е безследно. А молецът беше единственият, дето можеше да я усети.

Тиниса го изгледа предизвикателно, но после сведе очи унило, защото Гавед не я обвиняваше. Просто разсъждаваше на глас.

— Трябва да махнем Ахеос оттук — каза тя. — Трябва да го качим на „Момата“ и... да го закараме в Колегиум. В Колегиум има страхотни лекари.

При последното твърдение доктор Матонуи вдигна неокосмените си вежди, но продължи да се грижи мълчаливо за пациента си.

— Освен това вече привлякохме твърде много внимание — каза Талрик. Беше сменил превръзката на раната си, която отново се беше отворила, и сега седеше на леглото на Нивит. Погледът, с който стрелна Тиниса, не преливаше от любов. — Досега бяхме поредните мераклии, които точат лиги по кутията. Сега се озовахме в центъра на вниманието, така че момичето е право — зазори ли се, трябва да тръгнем.

Тисамон погледна рапирата на Тиниса, после се наведе, взе я и я подаде безмълвно на дъщеря си.

— Не я искам — каза тя. Макар Тисамон вече да беше почистил острието, в нейните очи по него още лепнеше кръвта на Ахеос.

— Рапирата не е виновна — каза тихо Тисамон.

— Не ме интересува — настоя на своето тя. — Не я искам, и толкова.

— Помисли — продължи той. — Когато си го нападнала, Ахеос е бил в безсъзнание, напълно незащитен. Дори начинаещ дуелист не би пропуснал такава лесна мишена.

Това най-сетне я накара да вдигне зачервените си очи към него.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че рапирата го е ранила, но не го е убила. Спомни си произхода на това острие. То не е просто стомана. То е меч на оръжемайстор. Знаело е, че не го насочваш ти, не и със сърцето си. Ако наистина си искала смъртта им, всички те щяха да са мъртви — Ахеос, Нивит, двамата осородни. Аз съм те обучавал и знам, че ако наистина си искала да ги убиеш, никой от тях не би могъл да те спре. Затова вземи рапирата си. Тя винаги ти е служила добре.

— Адски драматично и колоритно, без съмнение — прекъсна ги грубо Талрик, — но по-добре да се готвим за тръгване, казвам аз. — Надигна се тежко едновременно с богомолката.

Тисамон го прикова с гневен поглед, но след миг кимна.

— Прав си. Ще ида да намеря бръмбара, Аланмост. Трябва да върнем Ахеос в Колегиум, иначе ще умре.

Погледът, който му хвърли доктор Матонуи, намекваше, че последното е твърде възможно независимо от обстоятелствата и местонахождението.

Бродан се събуди в агония. Незнайно как беше заспал — тук, до тъмното езеро. Беше замръзнал, мокър от росата, а раните му така се бяха втвърдили от спечената кръв, че не можеше да помръдне. Изстена, направи опит да размърда крайниците си и бе възнаграден за усилието с остра болка, която се стрелна по целия му гръб и се съсредоточи в хълбока.

В ръката му имаше нещо. Пръстите му бяха свити около някакъв предмет, достатъчно твърд и ръбест, за да се впие в кожата му. Бродан отвори очи и примижа от светлината на утрото. Пръстите му се бяха вкочанили около предмета и той прибягна до помощта на другата си ръка, за да ги откопчи.

Кутията. Стискаше в ръка кутията! Той затаи дъх. Проклетата кутия беше в ръката му, предметът, от който зависеше кариерата и дори животът му.

Бъдещето, което доскоро му изглеждаше обречено на наказания и разжалване, се разсипа на прах и на негово място грейна светла перспектива, обещаваща повишение и привилегии, *защото кутията беше у него.*

Бродан се стегна, надигна се с пъшкане, после с мъка се изправи. Трябваше да стигне до гарнизона и да си уреди незабавен транспорт до столицата.

Яхнал вълната на див ентузиазъм, Бродан изобщо не се запита каква ли цена са платили други хора, за да стигне кутията до него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.